மனோன்மணீயம்

பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை
இயற்றியது.

பதிப்பாசிரியர் : பி.ஸ்ரீ.

பதிப்பாளர்: செம்பியன்
தயாரிப்பு: முல்லை முத்தையா



அன்பு வெளியீடு
புதுச்சேரி

முதற் பதிப்பு: மே, 1958

விலை ரூ. 2-00

விற்பனை உரிமை:

தமிழகம்

59, பிராட்வே-சென்னை-1.

Printed at Jeevan Press, 460-465, Pycrofts Road, Madras-5

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு

மனோன்மணீயம் என்ற இந்த நாடகத்தை ஆசிரியரே முதலாவதாக 1891-ல் வெளியிட்டார். அடுத்த ஆண்டில் 'கமலாம்பாள் சரித்திர' ஆசிரியரான திரு. ராஜமையர் இந் நாடகம் பற்றிய விமர்சனம் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். அந்தக்கட்டுரை சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகி, ஆங்கிலப் பயிற்சியுடையவர்களுக்கு இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை நன்கு உணர்த்தியது. ஷேக்ஸ்பியரின் போக்கைத் தழுவி அந்த மகா நாடகங்களின் கருத்துப் பொருத்தத்துடன் ஒரு புதிய இலக்கியப் பெரு முயற்சி வெற்றி பெற்று விட்டதாக அந்த நாளிலேயே தமிழும் ஆங்கிலமும் ஒருங்கே பயின்றிருந்த அறிஞர்களும் இலக்கிய ரசிகர்களும் கருதுவாராயினர்.

இந்த நாடக நூல் கலாசாலை வகுப்புகளில் அடிக்கடி பாடமாக உபயோகிக்கப் பெற்று வருகிறது. ஆங்கிலம் அறியாத பொது மக்களாலும் பிரியமாக வாசிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாடக மேடைகளில் நடிப்பதற்கும் இந்த நாடகத்தை இசைவித்து உபயோகித்துக் கொள்வதுண்டு. இம்முயற்சியைப் பின்பற்றி இதற்கு ஈடாக வேறொரு தமிழ் நாடக நூல் நாளது வரை தோன்றாததே இதன் தனிச் சிறப்புக்கு ஒரு தக்க சான்றாகும்.

பதிப்பாசிரியப் பண்பில் டாக்டர் சாமிநாதையருக்குநிகராகத் திகழ்ந்து, தமிழ்ப் பெரும்புலமையுடன் ஆங்கிலத்திலும் தக்க பயிற்சியும் நிகரற்ற ஆராய்ச்சித் திறனும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த எனது பேரன்பர் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை 36 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த நாடக நூலுக்கு ஒரு நல்ல பதிப்பை அளித்து உதவினார். அந்தப் பதிப்பின் ஒரு தனிச் சிறப்பு ஆங்கிலத்தில் திரு. கே. என். சிவராஜபிள்ளை எழுதியிருந்த விவரமான குணச்சித்திர ஆய்வுரை ஆகும்.

அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள் தமிழில் எழுதப் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை தூண்ட, 'தினமணி'

ஆசிரியர் திரு. ஏ. என். சிவராமனது விருப்பத்திற்கு இணங்கி, சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன் 'தினமணிப்' பத்திரிகையில், 'மனோன்மணீயம் விளக்கமும் விமரிசனமும்' என்ற தலைப்பில், சில கட்டுரைகளைத் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்தேன். அக் கட்டுரைகள் பொதுவாகத் தமிழறிஞர்களால் பெரிதும் பாராட் டப் பெற்றதுடன், 'மனோன்மணீய' நாடகப் பிரியர்களின் உள்ளத்தைச் சிறப்பாகக் கவர்ந்தன. அவை முற்றும் திருந்திய வடிவில், இந்நூலுக்கு ஒரு விசேஷ முன்னுரையாக அமைந்திருக் கின்றன. இந்த நாடக பொக்கிஷத்திற்கு இம்முன்னுரை ஒரு திறவுகோலாக உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகட்குமுன் மனோன்மணீய ஆசிரியர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையருக்கு எழுதிய அருமையான கடிதம் ஒன்றும் இப்பதிப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1935-ம் ஆண்டில் இது 'கலைமகள்' இதழில் வெளிவந்தது. காரியாலயத் தினர் இசைவு பெற்று, தில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தார் உதவியது.

இந்நூல் தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு நல்லணி யாக இடம் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், இம் மலிவுப் பதிப்பு உருவாகியிருக்கிறது. இதை வாசகர்களின் கைக்கும் அணியாகச் செய்து தந்திருக்கிறது அன்பு வெளியீடு.

2, கால்வாய்க்கரை வீதி
ராஜா அண்ணாமலைபுரம்
சென்னை-28.
10-5-58

பி. ஸ்ரீ.

1896-ல் ஆசிரியர் எழுதிய கடிதம்

[மனோன்மணீய ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை டாக்டர் சாமிநாதையரின் நண்பர்களில் ஒருவர்; மனோன்மணீய நாடகத்தின் பகுதிகள் பாடமாக வைக்கப்பட்ட காலங்களில் ஐயரவர்களை வேண்டி அவர்கள் செய்த திருத்தங்களை விருப்பத்தோடு ஏற்று மகிழ்ந்தவர்.]

சிவமயம்.

தயவுசெய்து அனுப்பித்த எழுத்தும் திருத்தங்களும் கை சேர்ந்தன. நேற்று சாயரக்ஷை வரையும் இரண்டு பிரசங்கங்கள் எழுதி வாசிக்க வேண்டிய அவசர அலுவல் வழக்கமானவற்றோடு தொடர்ந்து கொண்டமையால் சற்றும் சாவகாசமில்லாமல் மறுபடிக்கும் வந்தனத்திற்கும் காலம் தாழ்த்தமை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். திருத்தங்களைக் கவனித்து மேலும் யாதேனும் சந்தேகம் தோற்றுகிறவைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன். கண் வியாதியோடு இவ்வளவு எனக்காகச் சிரமம் எடுத்துக் கொண்டதற்காக மனப்பூர்வமாக நன்றி பாராட்டுதலன்றி மற்றென்ன உபசாரம் யான் சொல்லத் தக்கது? கண் வியாதிகள் அறிந்த நல்ல வைத்தியரிடம் அன்றிச் சாதாரணமானவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு யாதும் பிரயோகிக்கத் தக்கதன்றே. இப்போது ஏது தன்மையிலிருக்கிறதென்று அறிய அவாவுகிறேன். **தாங்கள் தமிழுக்கு ஒரு கண்.** தங்கள் கண்ணுக்கு வருத்தமென்று கேட்க மனம் சகிக்கிறதில்லை. இனியும் தங்களால் ஆகவேண்டுமவை அனந்தம். சகாயத்திற்கு ஒன்றோ இரண்டோ ஆள் அவசியம். அவ்வகைச் செலவிற்கு என்ன செய்யக்கூடியதாக இருக்கும்? என்னாலியன்றவை செய்யஆயத்தம். தஞ்சாவூரில் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ, கல்யாண சுந்தரமய்யர் அவர்களை யான் சென்ற ஆண்டு கண்ட காலை இவ்வகையான முயற்சிக்குத் தாம் அனுகூலிக்கும் விருப்பமுடையராகப் பேசினர். அவர்கள் ஒரு வாக்குச் செலவிடுவதானால் மடங்களில் அழியும் பொருளில் எவ்வளவு இதில் கதியடையக் கூடாததாகும்? அவர்களைத் தாங்கள் ஏன் பிரேரிப்

பொருளடக்கம்

ஆசிரியரின் வரலாறும் தமிழ்த் தொண்டும்

சேரநாடு அளித்த தமிழ்ச் செல்வர்

பண்டைத் தமிழகத்தின் முப்பெரும் பிரிவுகளில் மலையாளம் என்றும் கேரளம் என்றும் இன்று சொல்லப் பெறும் சேரநாடும் ஒன்றாகும். தமிழர்களின் முடியுடை மூவேந்தர்களில் சேரனும் ஒருவனாவன். இன்று நம் தமிழகத்தினின்றும் பிரிந்திருக்கும் அந்த நாடு சிலப்பதி காரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளையும், பாடும் பக்த மணி களான குலசேகராழ்வார் சேரமான்பெருமாள் நாயனார் என்ற இருவருரையும் தந்து தமிழிலக்கியத்திற்கு வளமும் வனப்பும் அளித்திருக்கிறது எனபது சரித்திரப் புகழ் பெற்ற செய்தி. அதே நாட்டில் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச் சிக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்த மனோன்மணீய நாடகமும் தோன்றியுள்ளது.

சேரநாட்டு மக்களை இந்நாளில் மலையாளிகள் என்று குறிப்பிடுகிறோம். மலையாளி என்றால் மலைநாட்டில் வாழ் பவன். மனோன்மணீய ஆசிரியரான சுந்தரம் பிள்ளை மலை யாள நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த தம்மை,

> கொடுமலை யாளக்
> குடியிருப்(பு) உடையேன்

என்று தமது மனோன்மணீய நாடகப் பாயிரத்தில் பெரும் பணிவுடன் அறிமுகப் படுத்திக் கொள்கிறார்.

சேரநாடு மலையாள நாடு ஆகி, அந்த நாட்டு மொழியும் தமிழினின்று வேறுபட்ட இன்றைய மலையாளமாகக்

இழைத்து விட்டது. எனினும், தமிழ் மக்கள் சேரநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் காணப்படுகிறார்கள். இத்தகைய தமிழ்க் குடும்பங்களில் ஒன்று ஆலப்புழைப் பெருமாள் பிள்ளையின் குடும்பம். ஆலப்புழை ஒரு துறைமுகப் பட்டினம்: அப்பட்டினத்தில் பெருமாள் பிள்ளை வியாபாரத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தார். இவரது அருமைப புதல்வரே மனோன்மணீய நாடக ஆசிரியரான சுந்தரம் பிள்ளை.

1855-ம் ஆண்டில்—இந்தியச் சிப்பாய்களின் சுதந்திரப் போராட்டம் தொடங்கியதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்—பிறந்தவர் சுந்தரம் பிள்ளை. இவர் தந்தையாருக்கும் தமிழப பற்று அதிகம். இக் குடும்பத்தினர் 'செந்தமிழின் இராசதானி' என்று மதிக்கத்தக்க மதுரை மாநகருக்கு அருகிலுள்ள பிரதேசத்திலிருந்து வெகு காலத்திற்குமுன் ஆலப்புழையில் குடியேறி இருந்தவர்கள். மொழிப்பற்றிலும் நாட்டுப்பற்றிலும் தமிழராகவே வாழ்ந்தார் பெருமாள் பிள்ளை. மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளைக் குலதெய்வமாகக் கருதி வந்தார். அந்தப் பெருமான் அருளால் பிறந்த பிள்ளை என்ற நம்பிக்கையை உள்ளத்திற் கொண்டே பெருமாள் பிள்ளை தம் புதல்வருக்குச் சுந்தரம் என்னும் பெயரைச் சூட்டினார்.

பெருமாள் பிள்ளை தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய சமய நூல்களிலும் திருக்குறள் என்ற தமிழர் பொது மறையிலும் ஈடுபாடு உள்ளவர். தமது புதல்வருக்கு இளமையிலேயே தமிழ்ப்பற்று ஏற்படும் முறையில் வீட்டுக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். தமிழக் கல்வி கற்பித்ததைக் காட்டிலும் அதிக அளவில் தமிழ்ச் சுவையை ஊட்டி வந்தார் என்று கருதுவது பொருத்தமாகும். எனினும், தமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்திருந்தால் தாய் மொழியை இளமையிலேயே நன்கு அனுபவித்துக் கற்றி

ருக்க முடியும் என்ற நினைவு சுந்தரம் பிள்ளையின் உள்ளத்தை விட்டு நீங்கவே இல்லை. இந்த நினைவுதான் எத்தகைய தமிழ்க் காதலாக நாடகத்தின் பாயிரத்திலேயே தன்னை வெளியிட்டுக் கொள்கிறது!

ஆங்கிலப் பயிற்சியும் ஆசிரியத் தொழிலும்

சுந்தரம் பிள்ளை இளமையிலேயே சிறந்த அறிவுள்ள மாணாக்கர் என்று பெயர் பெற்றார். ஆலப்புழையில் ஜில்லாப் பள்ளிக்கூடத்தில் தொடங்கிய கல்வி திருவனந்தபுரத்திலுள்ள உயர்தரப் பள்ளியில் வளர்ச்சி அடைந்தது. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இவரது அறிவுக் கூர்மையை வியந்து பாராட்டி வந்தனர். 1871-ம் ஆண்டில் பிரவேசத் தேர்வில் (அக்காலத்து மெட்றிகுலேஷன் பரீட்சையில்) தேர்ச்சியடைந்தார். 1876-ல் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேர்ந்து பட்டம் பெற்றார். இவரது கலாசாலைப் படிப்பு நிகழ்ந்தது திருவனந்தபுரத்து அரசர் கல்லூரியில்.

உடனே அந்தக் கலாசாலையிலேயே ஆசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றார். அப்போது இவருக்கு வயது இருபத்தொன்று. திருவாங்கூர் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இவருக்கு இருந்தபோதிலும், இவர் கல்வித்துறை வாழ்க்கையையே விரும்பி ஆசிரியத் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டு முழு மனத்துடன் தொண்டாற்றி வந்தார்.

ஆசிரியப் பதவியேற்றுக் கொண்ட பின்பும் சுந்தரம் பிள்ளை தம்மை மாணாக்கராகவே கருதி வந்தார். கற்பிக்க வேண்டிய பாடங்களையெல்லாம் முன் கூட்டியே நன்கு கற்று, வேறு துணைநூல்கள் பலவற்றையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து தம் மாணவர்களுக்குப் பாடப் பொருளை அமுதமாக ஊட்டி வந்தார். தமக்கென்று கற்பிக்கும்

ஒருவகை வசீகர முறையையும் வகுத்துக் கொண்டார். மாணவர்களுடன் மாணவராய்ப் பழகி ஐயந்திரிபுகளைப் போக்கி அவர்களுடைய பேரன்பிற்கும் பெரு மதிப்புக்கும் உரியரானர்.

இவர் முதலில் போதித்தது சரித்திர பாடம். அப்போது திருவிதாங்கூரின் வரலாற்றை ஆராயத் தொடங்கினர். கல்வெட்டுகளைச் சோதித்துச் சில சரித்திரச் செய்திகளைக் கட்டுரைகள் வாயிலாக வெளியிட்டார். இவரது பெரு முயற்சியால் சிலாசாசன நிலையம் ஒன்று திருவிதாங்கூரில் நிறுவப்பட்டது. சுந்தரம் பிள்ளையே அந்த நிலையத்திற்கும் கௌரவத் தலைவராக அமர்ந்து ஆராய்ச்சித் தொண்டுகள் ஆற்றி வந்தார்.

சரித்திர ஆர்வம் போல் தத்துவ சாஸ்திர ஆர்வமும் இவரை ஆட்கொண்டது. அரசர் கல்லூரியில் தத்துவ சாஸ்திர ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி வந்தார். ஏற்கெனவே சமய நூல்களில் பற்றுள்ளவர்; வேதாந்த விசாரணையிலும் விசேஷ ஈடுபாடு உள்ளவர். மேலை நாட்டுத் தத்துவ விசாரணை முறைகளையும் அறிந்தவர்.

இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த கோடகநல்லூர்ச் சுந்தர சுவாமிகளைக் குருவாகக் கொண்டு வேதாந்த விசாரணைகள் செய்வதுண்டு. 'இம்மகானை அடிக்கடி சந்தித்துத் தத்துவ விசாரணைகளைச் சுந்தரம் பிள்ளை நிகழ்த்தி வந்தார்' என்று ஆசிரியரின் குடும்பத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளை தமது 'தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் (முதற் கோவை)' என்ற நூலில் (பக்கம் 197) கூறியுள்ளார்.

கோடகநல்லூர் வேதாந்த குருவின் நினைவுதான் சுந்தர முனிவர் என்ற நாடக பாத்திரத்தின் படைப்புக்கே

காரணமாகும். தமது ஞான குருவைத்தான் நாடகத்தில் வரும் ஜீவக வழுதி என்ற பாண்டிய மன்னனின் குல குருவாக மாறிப் பிறக்கச் செய்து விட்டார் இவர் :

சுந்தர முனிவன் சிந்துர அடியும்,
வாரிசம் போல மலர்ந்த வதனமும்,
கருணை அலையெறிந்(து) ஒழுகும் கண்ணும்,
பரிவுடன் முகிழ்க்கும் முறுவலும், பால்போல்
நரைதரு தலையும், புரையறும் உரையும்,
சாந்தமும் தயையும் தங்கிய உடலும்,
மாந்தளிர் வாட்டும் மேனி வாணி !
எண்ணுந் தோறும், குதித்து
நண்ணும் என்னுளம் மன்னிய தவத்தே

(அங்கம் 1. களம் 2.)

எனறு கதா நாயகியின் வாக்கில் உருவாகும் முனிவரின் சித்திரம் இந்த நாடக ஆசிரியரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைக்கொண்ட கோடகநல்லூர்க் குருமூர்த்தியின் ஞான செளந்தரிய சொரூபம்தான் என ஊகிப்பது தவறாகாது.

இத்தகைய ஞான குருவின் நற்சீடர் நல்ல நல்ல தத்துவ நூல்கள் தமிழில் தோன்ற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அந்த நூல்கள் ஐரோப்பியப் பேரறிஞர்களின் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையைத் தழுவி அமைய வேண்டும் என்றும், எனினும் அவற்றின் உயிர்நிலைக் கருத்துக்கள் நமது வேதாந்த சாரமாகவே இருக்கவேண்டும் என்றும் விரும்பினார். இப் பேராசிரியரின் கொள்கைகள் அத்வைத வேதாந்தத்தின் சாரமாக இருந்தபோதிலும், அவை சைவ வைணவ சித்தாந்தங்களின் சமரச நிலைக்குப் பொருத்தமாகவும் இருந்தன; மேலைநாட்டுத் தத்துவ விசாரணைகளுக்கும் இசைந்ததாக இருந்தன.

இந்த ஆசிரியரின் 'நூற்றொகை விளக்கம்' தத்துவ சாஸ்திர விஷயமாக இவர், செய்த பல சொற்பொழிவு களிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்ற ஒரு புத்தகம்தான். இது 1888-ல் வெளியிடப்பெற்றது. இது வெளிவந்த மூன்ற வது ஆண்டில் மனோனமணீய நாடகம் முதலாவதாக அச் சேறியது.

நவீன விஞ்ஞான முறைக்கு இசைந்தவாறு அறிவுத் துறைகளை இவ்வாசிரியர் நூற்றொகை விளக்கத்தில் பாகுபாடு செய்து தந்திருக்கிறார்; தமது கருத்துக்களை யும் சேர்த்தே அத்தகைய பாகுபாட்டை உருவாக்கியுள் ளார். மனோன்மணீய நாடகத்திலும் விஞ்ஞானக் கருத் துக்கள் ஆசிரியரின் சொந்தக் கருத்துக்களுடன் கலந்து தரப்படுவதை வாசகர்கள் நன்கு அறிவர்.

இத்தகைய பேரறிவாளர் ஆசிரியப் பதவிகளை எவ்வ ளவு திறமையாக வகித்திருக்கவேண்டும்! இவர் திரு நெல்வேலியில் ஆங்கில உயர்நிலைப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியராகவும் இருந்தார். 1877-ம் ஆண்டில் அந்தப் பதவியில் நியமிக்கப்பெற்றார். அந்த உயர்நிலைப் பள்ளி தான் 'ஹிந்து கலாசாலை' ஆக வளர்ந்திருக்கிறது. சுந்தரம் பிள்ளையின் பெருமுயற்சியே உயர்நிலைப் பள்ளியை இரண்டாவது வகுப்புக் கல்லூரியாக உயர்த்தி இப்போ துள்ள வளர்ச்சி நிலைக்கும் உயிர்நிலையாக உதவியது இவர் திருநெல்வேலியில் இருந்த காலத்திலேதான் கோடகநல்லூர்ச் சுவாமிகளுக்கு மாணவராகி நமது வேதாந்த நுட்பங்களையும் சமய நூல்களின் உட்கருத்துக் களையும் கற்றுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிவடைந்தார். இக்காலத்திலேயே மனோன்மணீயம் இயற்றவும் தொடங்கி விட்டார்.

திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியில் தத்துவ சாஸ் திர ஆசிரியராக இருந்த டாக்டர் ஹார்வி அப்பதவியி

லிருந்து விலகியபின், அவருடைய மாணுக்கராக இருந்த சுந்தரம் பிள்ளையே 1879-ல் அப்பதவியில் அமர்ந்து, திற மையாக நிர்வகித்து வந்தார். 1880-ம் ஆண்டில்தான் இவர் எம். ஏ. பட்டம் பெற்ருர். தத்துவப் பேராசிரியப் பதவியை வகித்ததுடன் அறிவுத்துறை ஆயுள் மாணவரா கவே இருந்து மேலும் மேலும் தமது அறிவுப் பரப்பை விசாலமாக்கிக் கொண்டார். கற்ருர்: கற்பித்தார். சிறப பாகத் தமிழ இலக்கியப பணியிலும் ஈடுபட்டார். ஒவ்வொரு நாளும் பத்து மணி நேரம இவர் வேலை செய்வதுண்டு.

குடும்ப நிலையும் வாழ்க்கையும்

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் வாழ்க்கையில் 21-ம் வயது குறிப்பிடத்தக்க முதலாவது 'மைல்'கல் ஆகும். கலாசாலைக்குப் போய்க் கல்வி பயிலும் வேலையை முடித்துக் கொண்டு, மேலும் மேலும் அறிவைப பெருக்கிக் கொள்வ தற்கும், இல்லறம் நடத்துவதற்கும் வசதியாக வருமானம தரத்தக்க பதவியையும் சம்பாதித்துக்கொண்ட வயது இது. இதே வயதில்இவர் திருமணமும் செய்துகொண்டார். சிவகாமி அம்மை என்பது இவர் மனைவியாரின் பெயர்.

திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியில் தத்துவப பேரா சிரியராக அமர்ந்த 1879-ம் ஆண்டு வேறொரு 'மைல்'கல் லாகக் கருதத் தக்கது. இதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பே இவரது அன்னையார் திருநெல்வேலியில் காலமாகி விட் டார். தத்துவ ஆசிரியத் தொழிலுடன் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இசைந்த உழைப்பிலும் இவர் மேன்மேலும் ஈடுபட்டார். திருநெல்வேலியில் தொடங்கிய மனோன்மணீ யம் திருவனந்தபுரத்தில் முற்றுப்பெற்றது. திருநெல் வேலியில் ஆட்சி செலுத்திய பாண்டியனின் புதல்வியா கிய மனோன்மணியின் கனக் காதலும் சேர மன்னனாகிய

புருஷோத்தமனைக் கண்ணுற்று முற்றுப் பெற்றது தானே !

1882-ம் ஆண்டின் இறுதியில் திருவிதாங்கோட்டின் அரசரான விசாகம் திருநாள் மகாராஜாவின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்க இவர் அவரது அரண்மனையில் உயர்ந்த வேலையொன்றை ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும், பழைய தத்துவப் பேராசிரியப் பதவிக்கே 1885-ல் மறுபடியும் போய்விட்டார். அது முதல் இறுதிக்காலம் வரை அதே பதவியில்தான் அமர்ந்திருந்தார். 1886-ல் இவர் தந்தையான பெருமாள் பிள்ளை காலமானார்.

1884-ம் ஆண்டில் **சைவப் பிரகாச சபை** என்ற ஒரு சபையைத் திருவனந்தபுரத்தில் நிறுவி, அதன் வாயிலாகச் சைவத் தொண்டும் தமிழ்த் தொண்டும் புரிவதில் இவர் சிரத்தை கொண்டிருந்தார். அடுத்த ஆண்டிலேயே அச்சபைக்கு ஒரு கட்டிடமும் கட்டிவைக்க இயன்ற முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அந்த நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றி வைத்தார்.

மனோன்மணீயம் வெளிவந்த காலத்திலே சுந்தரம் பிள்ளை ஆங்கிலத்திலும் கட்டுரை எழுதித் திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு, தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே ஒரு 'மைல்'கல்லாக அந்த ஏழாவது நூற்றாண்டுக் காலத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார். பத்துப் பாட்டு என்ற சங்க இலக்கியம் குறித்தும் இவர் தமது ஆங்கிலக் கட்டுரையில் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்.

1894-ல் திருவிதாங்கூர்ப் பழைய மன்னர்களின் கால ஆராய்ச்சி குறித்த கட்டுரைகள் வெளியிடப் பெற்றன. 1895-ல் திருஞானசம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை நூல் வடிவில் வெளியிடப் பெற்றது. லண்டனிலுள்ள சரித்த ஆராய்ச்சிக் கழகம் இவருக்கு ஒரு பட்டம் அளித்துக்

கௌரவித்தது. வேறொரு ஆராய்ச்சிக் கழகம் எம். ஆர். ஏ. எஸ். பட்டத்தால் இவரைக் கௌரவித்தது. 1896-ல் சென்னை அரசாங்கம் ராயபகதூர் என்னும் பட்டத்தை இவருக்குச் சூட்டியது.

1897-ல் தமது 42-ம் ஆண்டிலேயே சுந்தரம் பிள்ளை காலமானார். மேலும்மேலும் அறிவையும் ஆராய்ச்சித்திறனை யும் பெருக்கிக் கொள்வதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தவருக்குத் தமது உடல் நலத்தைப் பேணிக் கொள்வ தற்கும் அவகாசம் இல்லாமற் போய்விட்டது. இவரது மறைவு தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் தொடர்ந்த வளர்ச் சியை ஒருவாறு தடைப்படுத்திவிட்டது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளைக்கு ஒரே புதல்வர். நட ராஜப் பிள்ளை என்பது அவர் பெயர். திருவிதாங்கூர்ப் பழைய அரசர்களின் கால ஆராய்ச்சி குறித்து ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை மேற்கொண்டிருந்த பேருழைப்பின் நினை வுக் குறியாக அக்காலத் திருவிதாங்கூர் அரசாங்கம் மாதந் தோறும் இருபது ரூபாய் இக் குடும்பத்திற்கு அளித்து வர ஏற்பாடு செய்தது.

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் நெருங்கிய நண்பர் களில் இசைப் புலவர் திரு. டி. இலக்குமணப் பிள்ளை, சுவாமி வேதாசலம் என்ற மறைமலையடிகள், திரு. வி. பி. சுப்பிரமணிய முதலியார் முதலான அறிஞர்களைக் குறிப் பிடலாம். இவருடைய நண்பர்களில் சிலர் இவரைக் குரு வாகவே மதித்து, இவரது ஆராய்ச்சிக் கொள்கைகளைப் பொன்போல் போற்றி வந்தார்கள்.

தமிழ்த் தொண்டு

திரு. நடராசப் பிள்ளை என்ற தமிழன்பரைத் தம் அருமைப் புதல்வராகக் கொண்டு மகிழ்ந்திருந்த ஆசிரியர்

சுந்தரம் பிள்ளையின் ஞானப் புதல்வியாக மனோன்மணீய நாடகத்தின் கதாநாயகியான மனோன்மணியைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்த்தொண்டை ஒரு பெருந்தவமாகக் கொண்டு இவர் படைத்து விட்டிருக்கும் மனோன்மணி இவரது தவப் புதல்விதான். சுந்தர முனிவரிடம் மனோன்மணிக்கு உள்ள பக்தியைத்தான் பாருங்கள்.

நாடகத்தில் வரும் கதாபாத்திரமாகிய நடராசனின் பெயரைத் தமது அருமைப் புதல்வருக்கு இந்த ஆசிரியர் இட்டு வழங்கியது கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது. இந்த நாடகம் இவரது வாழ்க்கையில் மலர்ச்சி பெற்ற மலர்தானே.

தமிழில் நாடக நூல் இல்லையே என்று இவர் கருதி உழைத்து வெளியிட்டிருக்கும் மனோன்மணீயம் என்ற இந்த நாடக நூலைக் காட்டிலும் சிறந்த இலக்கிய நாடகம் நாளது வரை வெளிவரவில்லை. இந்த நூலைப் பற்றிய ஆய்வுரை (விமரசனம்) ஒன்று முதல் முதல் **கமலாம்பாள்** என்ற நவீனத்தின் ஆசிரியராகிய இராஜமையரால் ஆங்கில மொழியில் கிறிஸ்தியக் கலாசாலைப் பத்திரிகையில் எழுதப்பெற்றது.

இந்த நாடகம் நடிப்பதற்காக எழுதப் பெறவில்லை; கற்று அனுபவிக்கவே இயற்றப் பெற்றிருக்கிறது. தாய் மொழிக்கு இசைந்ததொரு பணி செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை பேராசையாகித் தூண்டவே இவர் இந்நாடகத்தைப் பண்டிதர்களுக்கும் முற்போக்காளர்களுக்கும் ஒருங்கே ரஞ்சகமாக அமைக்கத் துணிந்தார். இதை நமது இலக்கிய மறுமலர்ச்சி நெறியில் சிறந்த முதலாவது 'மைல்' கல் என்று குறிப்பிடலாம்.

பழைய இலக்கிய முறைகளுடன் புதிய முறைகளையும் இசைவிக்க வேண்டும் என்பதும், இப்புது முறைகள் மேலை நாட்டுப் பேரறிஞர்களின் இலக்கியப் போக்கைத்

தழுவி அமைய வேண்டும் என்பதும இந்த ஆசிரியரின் ஒரு பெரும கொளகை. புதிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களு டன பழைய வேதாந்தக் கொளகைகளை இசைத்தும, தெயவ பகதியுடன தேச பகதியை இணைத்தும, சங்க காலத்துக் காதல் நெறியை ஒரு வகையில் லட்சியக் காத லாகக காட்டியும் இந்த ஆசிரியர் இந்த நாடக நூலை வள ரும தமிழின் இனறியமையாத ஒரு நல்லணியாக உரு வாக்கியுளளார்.

தமிழச சுவை நாடகச் சுவை கவிச் சுவை என்ற மூவகைச சுவையும கலந்து இலக்கிய இன்பம் ஊட்டும முறையில் இந்த நாடகம் அமைந்திருபபதால் இது ஒரு சிறந்த தமிழிலககியமாக மதிககப் பெறுகின்றது. இதில் அமைந்திருக்கும 'சிவகாமி சரிதம்' ஒரு தனிப் பெருஞ சிறபபு வாயந்தது.

ஆஙகிலக் கருத்துச செல்வம அழியாத தமிழ் உருவம பெற்று இந்நூலில் இடம் பிடித்திருப்பதால், தமிழும ஆங்கிலமும கலந்து பெற்ற அருமபெறல் மகவு என்று இந்நாடகத்தைச் சொல்லலாம எனபர் ஆராயசசி அறிஞர் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளை.

ஆசிரியரது 'நூற்றொகை விளக்க'மும ஒரு சிறந்த தமிழப பணிதான. இந்த நூலில் ஆசிரியர் சுந்தரம பிளளை ஆஙகில விஞ்ஞானச் சொற்களுககு உரிய மொழி பெயர்ப்புககளைத் தர முயன்றிருக்கிறார். கலைச் சொல் ஆக்கம் குறித்து இந்நாளில் முயற்சி செயது கொண்டி ருபபவர்கள இத்துறையில் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் முயற்சிகளையும் போக்கையும இயன்ற அளவிற்குப் பின் பற்றுவது நலமாகும்.

ஆஙகிலக் கட்டுரைகள் வாயிலாக இவர் செய்திருக் கும் பணியையும் மறக்க முடியாது. திருமுருகாற்றுப்

படை, நெடுநெல் வாடை, மதுரைக் காஞ்சி ஆகிய முப் மணிகளை இவர் ஆங்கிலத்தில் சுவைபட மொழிபெயர்த் திருக்கிறார். தமிழிலக்கிய சரித வழியில் சிறசில 'மைல்' கற்களை நாட்டியதும் இவரது சிறந்த தமிழ்ப் பணிகளில் ஒன்றாக மதிப்பிடத் தக்கதுதான.

42 வயதிறகுள இந்த ஆசிரியர் செய்திருக்கும் தமிழ்ப் பெரும்பணி அதிசயமானது. தமது ஆசிரியத் தொழி லுக்குச் சற்றும் குறைவு ஏறபடாமலேயே இவர் தமிழ்ப் பணிகள் புரிந்து வந்தார் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும் போது நமது அதிசய உணர்ச்சி அதிகரிக்கிறது.

தமிழிலக்கிய வரலாறு ஒன்றை விரிவான முறை யில் எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசையும் இவ ருக்கு இருந்தது. 'இதறகுரிய கருவிகளைச் சேகரிப்பதிலும், ஆங்கிலத்திலுள்ள பல இலக்கிய வரலாறுகளைக் கற்பதி லும், பற்பல தமிழிலக்கியங்களின் காலங்களை வரையறுத் தற்குரிய சான்றுகளைத் தேடித் தொகுப்பதிலும் இவர் முயன்றவண்ணமாயிருந்தனர்' என்றும், 'தாம் கடைசியாய் எடுத்துக் கொண்ட இலக்கிய வரலாறு முடியுமுன் இவர் நோய்வாய்ப் பட்டனர்' என்றும் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளை 'தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்' என்ற தமது நூலில் 'ஆசிரியர் சுந் தரம் பிள்ளை' என்ற தலைப்பில் கூறியுள்ளார்.

தாம் மேற்கொண்ட இறுதிப் பெருமுயற்சி முடிவ தற்கு முன்பே சுந்தரம் பிள்ளை காலஞ் சென்றார். 'உதக மண்டலம் (Ooty) சென்று சில காலம் வசித்து வர எண் ணினார். செல்லும் வழியில் திருக்குற்றாலத்தில் சில நாட்கள் தங்கினார். அங்கே பிளவை கண்டது. தமது இருப்பிடமாகிய திருவனந்தபுரத்திற்கு மீண்டும் சென்றார். ஏற்கெனவே நீரிழிவு நோயுள்ளவராதலாலே, பிளவைக்கு ரண சிகிச்சை செய்தது அபாயகரமாய் முடிந்தது'. (திரு. வையாபுரி பிள்ளையின் 'தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்')

இப்பெரியாரின் நினைவுக்குறி ஒன்றும் நாட்டிலோ, பல்கலைக் கழகங்களிலோ அமைக்கப் பெறவில்லை. ஆனால் இவரது மனோன்மணீயம் அழியாததொரு நினைவுச் சின்னமாகவே திகழுகின்றது. சுந்தரம் பிள்ளையின் நாடகப் பண்புடன் வேறு நற்பண்புகளுக்கும் இந்த நாடகநூல் சான்று தருகின்றது.

தமது தந்தையாரிடம் இவருக்குள்ள பக்தி மனோன்மணிக்குத் தந்தையான ஜீவக வழுதியிடம் உள்ள பக்தியை நினைவூட்டுகிறது. இவரது விஞ்ஞானக் காதல் நடராஜன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் விஞ்ஞானக் காதலில் பிரதிபலிக்கிறது. கருணாகரர், நிஷ்டாபரர் என்ற சுந்தர முனிவரின் இரு சீடர்களின் தத்துவ வாதங்களில் இந்த ஆசிரியரின் வேதாந்த விசாரணை பிரதிபலிக்கிறது.



மனோன்மணீயமும் ஆசிரியரும்

மறுமலர்ச்சியின் வித்து

தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு மூலகாரணம் பாரதியின புரட்சிக் கவிதைதான் என்று இந்நாளில் சாதாரணமாய்க் கூறுவதுண்டு. பாரதியாரின் கவிதையும் பழைய தமிழ்க் கவிதையின் பரம்பரையிலே ஊறிவந்ததுதான. முக்கிய மாக இராமலிங்கசுவாமி பாரதியார் கவிதைக்கு ஒருவாறு வழிகாட்டியவர் எனலாம். எனினும், இராமலிங்க சுவாமி யின் கவிதையை மறுமலர்ச்சித் தமிழ் என்று சொல்ல முடியாது.

சாதிசமய பேதங்கள ஒழிய வேண்டுமென்றும, 'கண்மூடிப பழக்கமெல்லாம மண் மூடிப' போக வேண்டு மென்றும, இராமலிஙக சுவாமி புரட்சிகரமான கொளகை களைப பாடியிருந்தபோதிலும, அவர்வரையில் வாழையடி வாழையாக வந்த பழைய தமிழக் கவிகளில் கடைசியான வர் இராமலிஙகர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும. பாரதியாருக்கு முன எவரையாவது புதுமைக் கவி என்று குறிப்பிட வேண்டுமெனறால், மனோனமணீய ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையைத்தான அப்படிச் செல்லமுடியும.

புதிய கருத்துக்கள், புதிய நடை

மனோன்மணீயத்தில் எத்தனையோ புதுமைக கருத் துக்களைப பார்க்கலாம; ஆஙகில இலக்கியக் கருத்துக் களையும விஞ்ஞானக் கருத்துக்களையும பார்க்கலாம். 'ஸைகாலஜி' என்ற புதிய உளநூற் கருத்துக்களையும பார்க்கலாம்.

எத்தனை பெட்டியுள்
　　வைத்துநாம் பூட்டினும்,
வானுள மின்னொளி
　　'வடக்கு நோக்கி'யைத்
தான் அசைத்(து) ஆட்டும்
　　தன்மைநீ கண்டுளை ?
போதம் கரைந்து, மேல்
　　பொங்கிடும் அன்பைப்
பூத யாக்கையோ
　　தடுத்திடும் ? புகலாய்

என்று இராமலிங்க சுவாமி போன்ற ஒரு கவிஞர் பாடியிருக்க முடியுமா? ஆங்கிலக் கல்வியிலும் கலைகளிலும் ஊறிப்போன ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வாக்கு இது.

ஆங்கிலக் கவி மரபிலும் ஆங்கில நாடக மரபிலும் ஈடுபட்ட இவருள்ளம் ஆங்கில நடையின் போக்கையும் தமிழிலே கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது. இதற்கு ஓர் உதாரணம் :

இருசரம் இன்றி
　　எப்போ ரிடையும்
ஏகார் மதியோர் ;
　　இதில்வரு கே(டு)என் ?

இப்பகுதி தமிழ் ஒன்றே தெரிந்த பண்டிதர்களுக்குச் சரியாக விளங்குவதில்லை. (இருசரம்) என்பது வில்லம்பு சொல்லம்பு என்ற இரண்டையும் குறிக்கும் என்று உரை எழுதினார் நவீன உரையாசிரியர்களில் தலைசிறந்து விளங்கிய பண்டிதர் சடகோபராமானுஜாசாரியர். ஆங்கிலப் பயிற்சியுள்ளவர்களுக்கோ 'He has two strings to his bow' *என்ற ஆங்கில வாக்கியம் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிடும்.*

ஓர் உபாயம் பயன்படாவிட்டாலும் வேறொரு உபாயத்தில் காரியசித்தி செய்துகொள்ள உத்தேசிக்கிறான் என்பது கருத்து. ஆனால் இப்படித் தமிழரை மயங்கவைக்கும் ஆங்கில மரபை ஆபூர்வமாகத்தான ஆசிரியர் கையாளுகிறார்.

பொதுவாக, இந்த ஆசிரியரின் புதுமைத் தமிழ் ஆங்கில நடையையும தனதாககிக் கொள்ளுகிறது; புதுமைகளான ஆங்கில நயங்களையும் பொருளழகுகளையும் தமிழாககித்தான உபயோகித்துக்கொளகிறது.

ஊக்கமே பாக்கியம் ;
உணர்விலார் வேறு
பாக்கியம் ஊழ்எனப்
பகர்வ தெலாம்பாழ்

என்று விதியைப் பழிக்கும புதுமைக் கருத்து எவ்வளவு இயறகையாகத் தமிழாகிவிடுகிறது !

இன்னும ஓர் உதாரணம பார்க்கலாம. கிரகங்களின் செயலென்றும், நட்சத்திரங்களின் செயலென்றும் சோதிட சாஸதிரிகள செல்லுகிறார்களல்லவா? அந்த நம்பிக்கையைக கண்டிககும செயயுட் பகுதி ஆங்கிலக் கருத்துக்களைத் தழுவியபோதிலும், எப்படி அருமையான தமிழாகிவிடுகிறது பாருஙகள :

வான் காடதனில்
வறிதே சுழலும்
மீன்காள் ! வேறும்
உளதோ விளம்பீர் ?
மதியிலா மாக்கள்
விதியென நும்மேல்
சுமத்தும் சுமையும்,
தூற்றும் சும்மையும்,

உமக்கிடு பெயரும்
உருவமும் தொழிலும்,
அமைக்கும் குணமும்,
அதில்வரு வாதமும்
யுக்தியும் ஊகமும்
சக்தியும் பகைமையும்
ஒன்றையும் நீவிர்
உணரீர் !

பாரதிக்கு முன்னமே

சோதிட நிந்தனை போன்ற புதுமைக் கொள்கைகளில் ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை பாரதியாருக்கும் ஒரு வழிகாட்டி தான.

சோதிடம் தனை இகழ்

என்பது போன்ற புதிய ஆத்திசூடி வாக்கியங்களில் சில, மனோன்மணீயக் கருத்துககளின் எதிரொலிகளோ என்று சொல்லும்படி இருக்கின்றன.

தேசபக்திக் கருத்துகள் சிலவற்றிலுமகூட மனோன் மணீய ஆசிரியர் பாரதியாருக்கு வழிகாட்டினாரோ என்று கூடச் சிலர் வாதிக்கும்படி அத்தகைய கருத்துக்களையும் இந்த நாடக நூலில் காணலாம.

ஆசிரியர் சுந்தரம பிள்ளையும் சுதந்திரத்தை உயிராக வற்புறுத்தியிருக்கிறார். உரிமைகளுககாகப பாடுபட வேண்டும் என்கிறார். தேசாபிமானமும், அக்கிரமத்தைக் கண்டு கொதித்தெழும் நெஞசும இன்றியமையாதன என் கிறார். பாஷாபிமானமும் தேசாபிமானமுமே பொருளாக மதிக்கத் தக்கவை என்கிறார்.

அந்தணர் வளர்க்கும் செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டபிமானம் உள் மூட்டிய சினத்தீ
அன்றோ வானோர்க்கு என்றுமே உவப்பு ?

என்ற அடிகளில் பாரதியாரின் தேச பக்தி வெறியையும் வீர வெறியையும் கூடப் பார்க்கிறோமல்லவா !

பாரதிக்கு முன்னமே இத்தகைய புதுமைத் தமிழ நூல் ஒன்று தோன்றியது தமிழர்களின் பாக்கியம எனறே சொல்லவேண்டும். இந்நூலைத தமிழ் இலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு வித்தென்றும, பாரதியாரையும கவிமணி தேசிக விநாயகம பிளளையையும இம மறுமலர்ச்சியின ஆரமப விளைவு என்றும கருதலாம்.

எனவே, தமிழ மறுமலர்சசியில் சிரத்தையுள்ளவாகள் எல்லாம மனோன்மணீயத்தை நனறுகக் கறகவேண்டும. மறுமலர்சசியின் முதலாவது முயறசியே இவ்வளவு தூரம வெற்றியடைந்திருபபது பாராட்டத்தக்கதல்லவா ?

தமிழில் ஒரு புதிய படைப்பு

இந்த நாடகம் 1891-ம ஆணடில் அதாவது, பாரதி யார் பள்ளிச் சிறுவராகவும விளையாட்டுப் பிளளையாகவும இருந்த காலததிலேயே அச்சேறி உலாவத் தொடஙகி விட்டது. இது ஷேக்ஸபியர் நாடகஙகளின் ரகத் தைதச சேர்ந்தது. லிடடன பிரபு செயயுளாக ஆக்கி யிருந்த 'இரகசிய வழி' (The Secret Way) என்னும ஆங கிலக் கதையை முதல் நூலாகக கொண்டது. எனினும மனோனமணீயத்தைதத தமிழர்களா ஒரு புதிய கலா சிருஷடி யாகிய முதல் நூலாகவே மதிககுமபடி வெற்றி பெறறிருக் கிறார் ஆசிரியர். லிட்டன பிரபுவின் கதையை ஒரு தமிழக் கதையாகவே உருமாறிப பிறக்கும்படி இவர் செய்து விட்டார். தமிழச சரித்திர சம்பந்தமான ஒரு கதையோ என்று கூடப் பிரமிக்குமாறு செய்திருக்கிறார்.

நாடகத்தில் வரும் பிரதான பாத்திரங்களை யெல்லாம லிட்டனின் ஆஙகிலக்கதையிலும் காண்கிறோம. கதா நாயகியான மனோன்மணி, அவள் தந்தையான ஜீவகன்,

இவர்களுடைய ஞானத் தந்தையான—அதாவது குருவான—சுந்தர முனிவர், மந்திரியான குடிலன், சேரமன்னனாகிய புருஷோத்தமன் இவர்கள் எல்லாம் இரவல் பாத்திரங்களே. மனோன்மணிய சுந்தர முனிவருக்குப் பக்தி அதிகம். குடிலனுக்கு வஞ்சனை அதிகம். அவ்வளவுதான்.

கதாநாயகியும் அவளுடைய தந்தையும் நாடக பாத்திரங்களாவதற்கு இன்றியமையாத மாறுதல்களையே பெற்றிருக்கிறார்கள். மற்றபடி, கதையின் முக்கிய அம்சங்களில் கூட இந்த நாடகம் முதல் நூலாகிய ஆங்கிலக் கதையின் போக்கைத் தழுவியே செல்லுகிறது. கதையை நாடகமாக்குவதற்காகக் கூட்டியும் குறைத்தும் ஆசிரியர் கையாண்டிருக்கும் உபாயங்களோ, ஷேக்ஸ்பியரைத் தழுவிய ஒரு புதுமுறை.

எனினும், கதையைத் தமிழ்க் கதையாக்கி நாடகத்தையும் தமிழ் நாடகமாக்கிவிட்ட அறிவுத் திறமையை யாரே பாராட்டாமலிருக்க முடியும்?

உயர்ந்த லட்சியங்களையும் வேதாந்தக் கொள்கைகளையும் தமிழுருள்ளத்திறந்து அழகுமாறும்படி அமைத்திருக்கும் ரீதியும் பாராட்டத்தக்கது, எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த நாடகத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய சிருஷ்டி என்றும். தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்து என்றும் தைரியமாகச் சொல்லலாம்.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம்

மனோன்மணீயத்தைத் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்தாக மதிப்பிடுவதோடு, பழமைக்கும் புதுமைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் கருதலாம். பாயிரத்துடனும் கடவுள் வணக்கத்துடனும் இந்த நாடகம் ஆரம்பமாவதே பழமையோடு உள்ள தொடர்பை ஒருவாறு வற்புறுத்திக் காட்டுகிறது.

வேத சிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணமே !-பேதமற
வந்தெனைநீ கூடுங்கால் வாழ்த்துவர் யார்? வாராக்கால்
சிந்தனையான் செய்ம்முறைஎன் ? செப்பு

என்று கடவுள் வணக்கம் செய்து கொண்டு ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களைப் பின்பற்றி எழுந்த இந்நாடகத்தைத் தொடங்குவது சற்று விசித்திரமாகவே இருக்கிறதல்லவா?

இத்தகைய வேதாந்தப் போக்கு நாடகத்தின் ஒவ்வொரு அங்க முடிவிலும் தன்னை வெளியிட்டுக் கொள்ளுவதைக் காண்கிறோம். இந்த நாடகக் கதையைத் தத்துவ சோதனை செய்கிறவர்களுக்கும் அநுகூலமாய் அமைந்திருப்பதாக ஆசிரியரே தமது முகவுரையில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

கடவுள் வணக்கத்தை அடுத்துத் தமிழ் வணக்கமும் செய்து கொள்கிறார் ஆசிரியர். தமிழைத் தெய்வமாகக் வழிபடுவதும் ஒரு பழைய சம்பிரதாயம்தான்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான்
மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி
இலக்கணம் செய்யப் பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பில் பாடை
அனைத்தும் வென்(று), ஆரியத்தோ(டு)
உறழதரு தமிழ்த்தெய்வத்தை
உள்நினைந்(து) ஏத்தல் செய்வாம்

என்பது சிவநேசர் ஒருவரது வாக்கு.

கடலாடை உடுத்த நில மடந்தையின் வதனம் போல விளங்குகிறதாம் பரதகண்டம். அந்த வதனத்திலே பிறை போன்ற நெற்றியாகப் பிரகாசிக்கிறதாம் தட்சிணப் பிரதே

சம. அந்த நெற்றியிலே இட்ட திலகம போலத் திகழுகிற தாம தமிழ்நாடு. தமிழகம என்ற திலகத்தின வாசனை ஆன தமிழ்மொழி என்கிறார் ஆசிரியர்.

இத்தமிழ் மொழியை,

எத்திசையும் புகழ் மணக்க
இருந்தபெருந் தமிழணங்கே!

என்று இவர் உளங்குளிர வாய்குளிர அழைக்கிறார்.

இவ்வளவு நாட்டுப்பற்றுடனும் மொழிப்பற்றுடனும் தமிழத் தெய்வத்தை வாழ்த்தும வாழ்த்து இது:

பல் உயிரும் பலஉலகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
எல்லையறு பரம் பொருள்முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்,
கன்னடமும் களிதெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன்உதரத்(து) உதித்தெழுந்தே
ஒன்றுபல ஆயிடினும்,
ஆரியம் போல் உலகவழக்(கு)
அழிந்தொழிந்து சிதையாஉன்
சீர்இளமைத் திறம்வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே.

கன்னடம முதலிய தென்னகமொழிகளுக்குத் தமிழே தாய் என்று கூறுகிறவர் வங்காளி ஹிந்தி முதலிய ஆரிய மொழிகளைப் பெற்றெடுத்த வடமொழிபோல் நம் தாய் மொழி இறந்து போய்விடவில்லை என்கிறார். பல உலகங் களையும உயிர்களையும படைத்துக் காத்து அழிக்கும பரம் பொருள போல் இன்றும் என்றும இளமையாகவே இருக்கிறாளாம் தமிழத்தாய்.

உலகிலுள்ள மற்ற மொழிகளை வென்றுவிட்ட போதி லும், ஆரியத்தோடு உறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வம் 'என்றும்' 'இரு மொழியும் நிகர்' என்றுமே பாடியிருக்கிறார் பழைய சிவநேசர். அத்தகைய தமிழ்க் காதலையும் வென்று விடு கிறது ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் தமிழ்க் காதல்.

ஆனால் 'பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பது போல்' தமிழும் வளர்ச்சி பெறாமல் இருந்தபடி இருக்கிறது என்றோ, இருந்தபடியே இருந்துவிட வேண்டும் என்றோ ஆசிரியர் கருதவில்லை. 'பூர்வார்ஜிதச் சிறப்பெல்லாம் பூர்விகர்கள் சிறப்பு. அந்த அந்தத் தலைமுறையார்களுக்கு அவரவர்கள் தாமே ஈட்டிய பொருளளவும் சிறப்பே யொழிய வேறில்லை . . . . அருமையாகிய பூர்வ நூல் களைப் பாதுகாத்துப் பயின்று வருதலாகிய முதற் கடமை யோடு, அவ்வழியே முயன்று அந்த அந்தக் கால நிலைக்கு ஏற்றவாறு புது நூல்களை இயற்ற முயலுதல் தமிழ் நாடு என்னும் உயர்குடியில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு தலைமுறை யாருக்கும் உரித்தான இரண்டாம் கடமையாய் ஏற்படுகின் றது' என்பது இவர் கொள்கை. இக்கொள்கையோடுதான் இவரே இந்த நாடகம் அமைக்கத் துணிந்தார்.

திரு சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், திரு ஆறுமுக நாவலர் போன்றவர்களைத் தமிழ்த் தெய்வத்தின் பழைய நகைகளைப் புதுப்பித்த வர்கள் என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். புதிய புதிய நூல் களை இயற்றித் தமிழை அழகு செய்கிறவர்களைத் தமிழ்த் தெய்வத்திற்குப் புதிய அணிகள் செய்து போடுகிறவர்கள் என்கிறார். இப் புதியவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

'நான் அப்படிப் பிரமாதமாக நகை ஒன்றும் என் அருமைத் தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்து போடவில்லை; இந்த நாடகத்தைத் தன் காலின் சிறு விரலுக்கு ஒரு "மிஞ்சி"

யாகத் தமிழன்னை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அதுவே போதும்!' என்று அவை யடக்கமாகச் சொல்லுகிறார் ஆசிரியர். இந்தப் பணிவையும் அன்பையும் மட்டுமல்ல, இந்தப் பணியையும் தமிழன்னை ஒரு நல்ல புதிய ஆபரண மாக மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டாள் என்பது உறுதி.

இவர் தம் புதுப் பணியைக் குறிக்கும்போது 'நாற் கவிப் புதுப் பணி' என்றுதான் சொல்லுகிறார். பழைய மரபிலே வந்த ஆசு, மதுரம், சித்திரம், விஸ்தாரம் என்ற நாலவகைக் கவிகளோடு கூடிய புதுப் பணி என்று இவர் கூறுவதிலிருந்து, இவருடைய புதுமை வேறு, பாரதி யாரின் புத்தப் புதுமை வேறு, என்று ஊகித்துக்கொள் ளலாமல்லவா?

இந்த நாடகம் ஏறக்குறைய வாசக நடைக்குச் சமமான பாவால் பெரும்பாலும் ஆக்கப்பட்டிருந்தாலும், இதுவும் பழைய அகவற்பாவே. பாரதியார் போல் புதிய சந்தம், நாடோடி மெட்டு, முதலியவற்றை இவர் கையாளவில்லை. இராமலிங்க சுவாமியைப் போல் கும்மி கண்ணி முதலிய மெட்டுக்களையும் கையாளவில்லை. புதிய புதிய கருத்துக் களையும் பழைய பாவகையிலேயே அமைத்திருக்கிறார்.

இவற்றையெல்லாம் ஆலோசிக்கும்போது மனோன் மணீயத்தைப் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகச் சொல் வது பொருத்தம் என்றே தோன்றுகிறது.



தமிழ்க் காதலும் ஆராய்ச்சிக் காதலும்

ஊர்வலத்திலே இராமனைப் பார்த்த மிதிலைப் பெண்கள், 'ஆஹா, காதல் என்பதை உருவம் இல்லாத ஒரு பண்பு என்றல்லவா நினைத்திருந்தோம்! அதற்கும் இப்படி ஓர் உருவம் உண்டா? ஓஹோ, அந்த வடிவந்தானோ இந்த ராமன்?' என்றெல்லாம் வியந்தார்களாம். அது போல, 'தமிழ்க் காதலின் உருவந்தானோ நமது மனோன்மணீய ஆசிரியர்!' என்று வியந்து பாராட்டும்படி இருக்கிறது இப் பேராசிரியரின் தாய்மொழிப் பற்று.

அப்படி யில்லாவிட்டால் பின்வருமாறு பாடி யிருப்பாரா?

சதுமறை ஆரியம் வருமுன்
சகமுழுதும் நினதாயின்,
முதுமொழிநீ அநாதியென
மொழிகுவதும் வியப்பாமே!

என்பதை ஆராய்ச்சி அறிஞரின் வாக்கு என்றுமட்டும் கருத இயலுமா?

இதற்கு ஆசிரியரே பின்வருமாறு ஒரு குறிப்பும் எழுதினார்: 'ஆரிய பாஷை பிரபலப்படுமுன் தமிழ் போன்ற ஒரு மூல பாஷை ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாக் கண்டத்திலும் பரவியிருந்தது என்பது பல பாஷைகளையும் கற்றுணர்ந்த ஆங்கிலேய பண்டிதர்களின் துணிபு.' இக் கொள்கையை அப்படியே இந் நாளில் மொழிநூற் புலவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று தோன்றவில்லை.

ஆனால் இன்றும் வியந்து பாராட்டுகிறோம் ஆசிரியரின் அபாரமான தமிழ்க் காதலை.

இத்தகைய பாட்டைத் 'தாழிசை' என்று சொல்வதுண்டு. பன்னிரண்டு தாழிசைகளில் பொங்கி வருகிறது இந்த ஆசிரியரின் பாஷாபிமானம, நூல் முகபபிலேயே 'உலகத்திலேயே தமிழதான் ஆதி பாஷை, அநாதி பாஷை, மூல பாஷை' என்று சொல்வதோடு திருபதியடையாமல், இம் மொழியை அறிவுத் தெய்வமாகிய கலைமகளின் வலது கண்ணாகவும் கறபனை செயகிறார் நமது ஆசிரியா.

காதலா ? சண்டையா ?

(அன்புப போர்)

'கலைமகள உத்தமமான கிழக்குத் திசையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாளாம. அபபடியானால் வடமொழி அவளது வலது விழியா? தென மொழியாகிய தமிழ மொழிதான் வலது விழியா? உஙகளுக்குக் கிழககு மேறகுத் தெரியுமா?' என்று பரிகசிக்கிறார், வடமொழியே தமிழ மொழியைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று சொல்லுகிறவர்களை. இத்தகைய மொழிச் சண்டை இந்த நாளிலும ஓய்ந்த பாடில்லையே! ஆனால் இந்நாளில் மனோன்மணீய ஆசிரியரின் தமிழ்க் காதலைத்தான் காணவில்லை.

தேவார திருவாசகங்களைக் காட்டிலும வேதமே சிறந்தது என்று சொல்லுகிறவர்கள்மீதும ஒரு சொல்லம்பு தொடுக்கிறார் நமது ஆசிரியர்.

மனம் கரைத்து மலம் கெடுக்கும்
வாசகத்தில் மாண்டோர்கள்,
கனம் சடைஎன்(று) உருவேற்றிக்
கண்மூடிக் கதறுவரோ ?

என்பது இவர் வாக்கு.

'திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்' என்று தமிழர்கள் அபிமானிக்கும் தமிழ் வேதம் திருவாசகம். இத் தமிழ் வேதத்திற்கும் வடமொழி வேதத்திற்கும் போட்டியோ பூசலோ வேண்டியதில்லை. எனினும், ஒருவகைப் போட்டி மனோன்மணீய காலத்துக்கு முன்பும் தமிழ் நாட்டிலே இருந்தது எனக் கருதலாம். கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு சிவநேசர் பின்வருமாறு பாடியிருக்கிறார்:

வேதம் ஓதின்
விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சம்நெக்(கு) உருகி
நிற்பவர்க் காண்கிலேம் !
திருவா சகம் இங்(கு)
ஒருகால் ஓதின்,
கருங்கல் மனமும்
கரைந்(து)உகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியில்
சுரந்துநீர் பாய,
மெய்ம் மயிர் பொடிப்ப
விதிர்விதிர்ப்(பு) எய்தி
அன்பர் ஆகுநர்
அன்றி,—
மன்பதை உலகில்
மற்றையர் இலரே !

இந்தப் பழம் புலவரையும் மிஞ்சிவிட்டார் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை தமது தமிழ்க்காதலிலும், திருவாசகக் காதலிலும். இதனால் அந்தப் புலவருக்காவது, இந்த ஆசிரியருக்காவது வடமொழி வெறுப்பு உண்டு என்று அர்த்தமில்லை. வடமொழியில் உள்ள சமய நூல்களின் பொருளையும் இலக்கியக் கருத்துக்களையும் இருவரும் தழுவியவர்களே.

மனோன்மணீய நாடக நடையும் இந்த ஆசிரியருக்கு வடமொழித் துவேஷம் கிடையாது என்பதற்கு ஒரு சாட்சி. இவரது கம்பீரமான தமிழ் நடைக்குத் தமிழ்ச் சொற்களோடு வடசொற்களும அபேதமாக உறவாடி உதவுகின்றன.

எந்த நூலில் ஈடுபாடு ஏற்பட்ட போதிலும், அது மற்ற நூல்களைக்காட்டிலும் மேலானது என்று உணர்ச்சி மேலீட்டால் ஒருவர் சொல்லக்கூடும். இந்த ஆராயச்சி யுகத்திலும், விவேகியான ஒரு நண்பர், 'ஷேக்ஸ்பியரும் கம்பரும ஆண்டாளும் ஷெல்லியும் பாரதியாரின ஒரு பாட்டிலுள்ள ஒரு வரிக்கும் ஈடாகப் பாடியிருக்கவில்லை' என்று பொருள்படச் சொன்னதுண்டு !

மனோனமணீய ஆசிரியரோ கவிதை யுள்ளம் படைத் தவர். தனிமையாக இருந்து திருவாசகத்தைப் படித்துப படித்து உருகிக்கொண்டிருந்தார் என்று ஊகிககலாம; எவ்வளவு நீண்ட தனிமையிலும் பொழுது போகக ஒரு நூல் வேண்டுமென்றால், 'அளவிற் சிறிய திருவாசகம் என்ற இந்த ஒரு வாசகமே போதும்!' என்று எண்ணும பக்திநிறைந்த மனநிலை வாய்ந்தவர் இவர்.

யுகாந்த காலத்திலே சிவபெருமான் ஒருவரே தனிமை யாக மிஞ்சியிருப்பார் என்று சிவபுராணங்கள் சொல்லு கின்றன அல்லவா? அந்த நெடுந்தனிமை கழிபபதற்குத் தமக்கு உதவுமென்றே சிவபெருமான் திருவாசகத்தில் ஒரு பிரதியை முன் கூட்டியே கருதிவைத்துக் கொண்டார் என்று பாடுகிறார் மனோன்மணீய ஆசிரியர் :

கடைஊழி வரும்தனிமை
கழிக்க அன்றோ, அம்பலத்துள்
உடையார்உன் வாசகத்தில்
ஒருபிரதி கருதினதே ?

ஒரு சமயம திருவாசகம் பாடிய மாணிக்க வாசக சுவாமியிடம் சிவபெருமானே மனிதவேடம் பூண்டு வந்து, ஆசிரியர் சொல்லச சொல்லப் பாடல்களை எழுதிக்கொண்டார் என்பது சைவர்களுக்குள்ளே வழஙகும ஒரு கதை. அந்தப் பாடல்களைப பிரதிசெய்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமெனறு சிவபெருமானே ஆசைபபட்டு வந்தார் எனபது ஓர் அழகிய கதை அல்லவா? இந்த அழகிய கதையை மனோன்மணீய ஆசிரியர் தமது ரஸிகமனோபாவத்துடனும், வாழக்கை அனுபவத்துடனுமம கலந்து, 'அபபடி அபபெருமான பிரதி செயதுகொண்டது யுகாந்த காலத்திலே தமககு நேரபபோகும அந்த நெடுந்தனிமையில் பொழுது போககுவதறகுத்தான்!' எனறு கூறுவது எவ்வளவு ரஸமாயிருககிறது!

ஆராய்ச்சிக் காதல்

ஆசிரியர் சுந்தரம பிள்ளை கவிஞர், ரஸிகர், ஆராய்ச்சிக்காதலரும் கூட!

> **ஒருபிழைக்கா அரனார்முன்**
> **உரை இழந்து விழிப்பாரேல்,**
> **அரியதுன(து) இலக்கணமென்(று)**
> **அறைவதும் அற்புதமாமே?**

என்று நக்கீரர் கதையைக குறிபபிடுவது இவரது ஆராய்ச்சிக்காதலை அறபுதமாக வெளியிடுகிறது எனலாம.

பாண்டியன தன காதலியின் கூந்தலில் பூ இல்லாமலும் வாசனை உண்டென்று கருதி, அந்த அகக் கருத்தை உணர்ந்து பாடுகிறவர்களுக்குப் பெருநிதி கொடுப்பதாகச் சொல்லிப பொற்கிழி ஒனறு கட்டிவைத்தான். அது தெரிந்து மதுரைச சொக்கநாதரின் பக்தனான தருமி என்பவன் தன் வறுமை தீரவேண்டுமென்று, தனக்கு இஷ்ட தெய்வம் பாடிக்கொடுத்த பாட்டை அரசனிடம் காட்டி

னர். அரசன் அதைச் சரிபார்க்கச் சங்கப் புலவர்களிடம் அனுப்பி வைத்தான்.

உடனே அந்தப் புலவர்களின் தலைவரான நக்கீரர் பூ இல்லாமல் கூந்தலுக்கு இயற்கையாகவே மணமுண்டு என்று அந்தப் பாட்டில் கூறியிருப்பது குற்றம் என்றார். சிவபெருமான் நேரில் தோன்றி நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து தகிக்க ஆரம்பித்த போதிலும், நக்கீரர் 'குற்றம் குற்றமே' என்று சாதித்தாராம்.

'ஆராய்ச்சியாளருக்கு இருக்க வேண்டிய மனநிலை இது!' என்று கருதும் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அந்த நிலையில் அந்த ஒரு பிழைக்காகச் சிவபெருமானும் 'உரை இழந்து விழி'த்தார் என்று சாதுரியமாகச் சொல்லுகிறார்.

'சிவபெருமானே குற்றம் செய்தாலும் குற்றம் குற்றம் தான்' என்ற நக்கீரர் மனப்பான்மையே ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் மனோன்மணீய ஆசிரியர் தமது ஆராய்ச்சி நெறியிலும் நக்கீரரை வழிகாட்டியாகக் கொண்டார் என்று கருதலாம். இதனால், கனம் ஜடை என்று வேதங்களைக் கண் மூடி உருவேற்றுவதைக்காட்டிலும் தமிழர்களுக்கு விளங்கும் திருவாசகத்தை மனம் உருகப்பாடுவது பயன்தரும் என்றும், ஒரு சாதிக்கு ஒரு நீதி சொல்லும் மனு முதலான ஸ்மிருதிகளைக் காட்டிலும் சமரச நூலான திருக்குறள் சிறந்தது என்றும் இந்த ஆராய்ச்சியாளர் சொல்வதாக ஊகிக்கலாம். இது தவிர, இவரது ஆராய்ச்சித் திறமையை உள்ளபடி நாடகத்தினிடையே அங்கங்கே பார்க்கலாம்.

ஆராய்ச்சியும் கவிதையும்

'சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தபோதிலும் குற்றம் குற்றமே!' என்று கூறிய நெஞ்சுத் துணிவு ஆராய்ச்சி உலகத்திற்கே ஒரு வழிகாட்டி என்று கருதும்

ரியர், 'கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் கிடையாது, பூவின் சேர்க்கையால் ஏற்படும் செயற்கை மணம் தான் உண்டு' என்று கருதிய நக்கீரர் மனநிலையைக் கவிதை உலகத்திற்கும் ஒரு வழி காட்டியாகக் கொள்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. உள்ளது உள்ளபடியே வருணிக்கவேண்டும் என்ற இத்தகைய மன நிலையோடு இயற்கைப் பாங்கம் வாய்ந்த சங்க நூல்களையே உயர்ந்த தமிழ்க் கவிதையாக மதித்தவர் இவர்.

ஆனால் நக்கீரர் கருதிய கவிதை யிலக்கணம் அந்த ஆராய்ச்சித்திறமைபோல் அவ்வளவு சரியானதா? காதலனான அரசன் காதலுணர்ச்சியின் மேலீட்டினால் தான் 'காதலியின் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமும்வேண்டுமோ?' பூவா இதை மணம் செய்யப்போகிறது? பூவுக்கு அல்லவா இது அழகு தரவேணும், மணம் தரவேணும்?' என்றெல்லாம் கனவு காணத் தொடங்கினான். அந்தக் காதற் கனவைத்தான் கவிஞனுடைய மனோபாவம் வெளியிட்டது. 'வண்டே' நீ ஆராய்ந்து அறிந்திருக்கும் பூக்களில் இந்தக் கூந்தலைக் காட்டிலும் வாசனையுள்ள பூவும் உண்டோ?' என்று வண்டைக் கேட்டுக்கொண்டே காதலன் காதலியை நெருங்குவதான துறையிலே அமைந்த கவிதையில்தான் நக்கீரர் குற்றம் கண்டுபிடித்தார்.

நக்கீரரின் மனநிலை விஞ்ஞானியின் மனநிலை; ஆராய்ச்சிக்காரரின் மனநிலை; மனோபாவத்தையே கவிதையின் மூலதனமாகக் கருதும் மனநிலை அன்று; அத்தகைய கவிதைகளில் மூழ்கிக்கிடக்கும் ரஸிகர்களின் மனநிலையும் அன்று. பகுத்தறிவுவாதமும் புகைப்படம் பிடிக்கும் மனப்பான்மையும் உயர்ந்த கவிதைக்கு அவ்வளவாகப் பொருத்தம் அல்ல. எனவே, நக்கீரரின் ஆராய்ச்சி-மனப்பான்மையை நாம் பாராட்டியபோதிலும், கவிதை விஷய

மாகச் சிவபெருமான் கட்சியே நியாயம்!—என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையோ ஆராய்ச்சித் துறையிலும் கவிதைத் துறையிலும் ஒருங்கே நக்கீரரைப் பின் பற்றியவர். இந்த மனநிலை-இந்த நாடகத்திற்கு ஓர் அருந் துணையாக அமைந்திருக்கிறது; அறிவுத் திறமையாலும் புலமைத்திறமையாலும சம்பாஷணைகளையும் குணாதிசயங் களையும் ஒழுங்கு செய்ய உதவியிருக்கிறது. இந்த நாடகத் திலுள்ள கவிதைப் பகுதிகளிலும் கூடக் கவித்திறமை யைக் காட்டிலும், அறிவுத்திறமையும் ஆராய்ச்சித்திறமை யும் புலமைத்திறமையும அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன.

இவர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களைப் படித்துப் படித்து ஆராய்ந்திருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரைச் சிறப்பாகவும், ஆங் கில இலக்கியத்தைப் பொதுவாகவும ஆராய்ந்து படித் திருக்கிறார். அங்கங்கே கண்ட சிறப்புக்களையும அழகு களையும கருத்துச் செல்வங்களையும் தமிழிலே கொண்டு வந்து காட்ட வேண்டும். தமிழ மக்களோடு பங்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டும் என்றெல்லாம ஆசைப்பட்டிருக்கிறார், ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறார்.

அன்னிய பாஷை இலக்கியங்களைத் தமிழ்க் கண்ணோடு பார்த்திருக்கிறார். ஒருபுறம் தமிழ்க் காதலை வளர்த்துக் கொண்டே போனார்; மறுபுறம் ஆராய்ச்சி அறிவையும் தீட்டித்தீட்டிக் கூராக்கிக்கொண்டே போனார், 'ராஜ பாஷை' என்ற திமிருடன் நம்மவரை அடிமைகொண் டிருந்த ஆங்கில பாஷையையும தமிழுக்குத் தொண்டு செய்ய உபயோகித்துக் கொண்டார்.

இத்தகைய தமிழ்க் காதலையும், இத்தகைய ஆராய்ச் சித் திறமையையும் நாடக முகப்பிலுள்ள பாயிரத்திலேயே சிறிதளவு பார்த்துவிட்டோம். இனி, நாடகத்தைப் பார்க்க ஆரம்பிக்கலாம்.

மனோன்மணீயம்

விளக்கமும் விமரிசனமும்

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் தமிழ்க்காதலும் ஆராய்ச்சிக்காதலும் இவரை மனோன்மணீயம் என்ற இந்த இலக்கிய நாடகத்தைச் செய்யுமாறு தூண்டிவிட்டன. இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழில் நாடகத் தமிழானது தன் பூர்வ நிலை தாண்டி ஏன் இலக்கியமாகப் பரிணமிக்கவில்லை என்பது குறித்து இவரது நுண்ணறிவு ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கவேண்டும்.

நாடகத்தமிழ் தன் பழைய நாட்டிய வடிவு அல்லது கூத்து வடிவிலேயே அடங்கிநின்று, நாடக இலக்கியமாக நம் மக்களிடையே மலர்ச்சி பெறாமல் போனதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. இசையுடன் நடைபெற்ற நாட்டியம் ஒருவகை இசை நாடகமாகப் பரிணமித்தபோதிலும் இயற்றமிழுடன் கலந்து நாளடைவில் காளிதாசரின் சாகுந்தலம் போன்ற நாடக இலக்கியத்தை அளிக்காமற்போனது தமிழிலக்கியத்திற்கு ஒரு மகத்தான நஷ்டம் என்பதை நன்கு உணர்ந்துகொண்டதும், இத்துறையில் ஒரு நல்ல நாடக நூல் இயற்றித் தமிழ்ப்பணி புரியவேண்டும் என்ற அவா நமது ஆசிரியரின் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டது.

வடமொழியிலுள்ள நாடகங்களுக்கு ஒப்பாகத் தமிழில் ஒன்றும் இல்லையே என்று ஆசிரியர் வருந்தியபோதிலும், இவர் உள்ளம் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களை ஆராய்ந்து அத்தகைய பாணியில் நாடகமொன்றைத் தமிழில் இயற்ற வேண்டுமென்றே துணியலாயிற்று. ஆங்கில இலக்கிய

வானில் நிகரின்றி ஒளிவீசும் ஷேக்ஸ்பியரின் மேதைதான் இவர் இதயத்தைப் பெரிதும் வசிகரித்தது.

சுந்தரம்பிள்ளை தமது நாடகத்துக்கு உரிய கதையையும் தமிழர் கதைகளிலிருந்தோ, இதிகாச புராணக் கதைகளிலிருந்தோ தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளவில்லை; தாமாக ஒரு கதையைக் கற்பித்துக்கொள்ளவும் இல்லை. லிட்டன் பிரபு எழுதிய ஆங்கிலக் கதையை அல்லவா எடுத்துக் கொண்டார்? அந்த இரகசிய - கதையைத்தான் எப்படித் தமிழில் தமிழர் மனோபாவத்திற்கு ஒரு புது விருந்தாகும்படி அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்!

1. கதாநாயகி

மனோன்மணீயத்தின் கதாநாயகியான மனோன்மணி ஆங்கில மூலக் கதையில் **ஆர்க்கியோப்** (Argiope) என்ற பெயருடன் தோற்றம் அளிக்கிறாள். இவளுடைய விவாக ஏற்பாடு, திருமணம் குறித்த தூது, பாதுகாப்பான ஓர் இடத்துக்கு இவளை அனுப்பத் தந்தை உடன்படுவது, முதலிய அம்சங்களும், இறுதியாகக் காதலன் இவளைச் சந்திப்பது, மாலையிடுவது ஆகிய நிகழ்ச்சிகளும் மூலக்கதையைப் பின்பற்றி அமைந்திருப்பனவே.

மனோன்மணி தோன்றுகிற காட்சிகள் அதிகமாய்க் காணப்படவில்லை. எனினும் இவளது உருவ அழகும் குண அழகும் நம்மை ஆரம்பத்திலேயே வசிகரித்துவிடுகின்றன. முதல் அங்கத்தின் முதற்களத்திலேயே சுந்தர முனிவர் ஜீவக மன்னனை நோக்கி,

உன்னையும் உன்குலத்து உதித்த நம்மனோன்மணி
தன்னையும் சங்கரன் காக்க! தயாநிதே!
அன்பும் அறமுமே யாக்கையாக் கொண்ட
நின்புதல்வியை யான் காண நேசித்தேன்

என்று கூறுவது கதாநாயகியைக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை நம் உள்ளத்திலும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது.

ஒரு நகரவாசி இவளை 'மனோன்மணி அன்னை' என்று குறிப்பிடுகிறான். அன்பே உயிராக அழகே உடம்பாகக் கருணையும் அறிவும் அழகும் ஓர் உருவாகத் தோன்றியவள் என்று சொல்லி வாழ்த்துகிறான். இவளது சிறப்பானது தென்றற் காற்றிலே கலந்துவரும் ஒரு திவ்ய பரிமளம் போல் நம்மை வசீகரித்து, நம் உள்ளத்திலே இவளுக்கு ஆசிரியர் அளித்திருக்கும் ஸ்தானத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தமிழ்ப் பெண்களுக்குரிய சிறந்த பண்புகளுடன் மனோன்மணியாக மாறிப் பிறந்துவிடுகிறாள் மூலக்கதையில் வரும் பெண்மணி.

இவளது குணசித்திரம் நம் கண்முன் படிப்படியாக வளரவில்லை. காதல் விஷயமாக இவள் நிலை மாறுபடுவதைக் காண்கிறோம்; ஆனால் இது தக்க பருவத்தில் எந்த கன்னிப் பெண்ணுக்கும் ஏற்படக்கூடிய மனமாற்றம் தான். நாடக பாத்திரத் தன்மையில் வளர்ந்து மனோன்மணியின் குணசித்திரம் ரஸிக உள்ளத்திற்குத் திருப்தி அளிக்காவிட்டாலும், இவளது மனத்தூய்மையும் ஆன்ம சௌந்தரியமும் இந்தக் குணச்சித்திரத்தை நமது நினைவில் பதிந்து நிற்கச் செய்துவிடுகின்றன.

முதல் அங்கத்தில் இரண்டாம் களத்தில் நாம் முதலில் மனோன்மணியைச் சந்திக்கிறோம். கதாநாயகியும் தோழி வாணியும் கழல் விளையாடுகிறார்கள் கன்னிமாடத்திலே. அப்போது இருவரும் மாறிமாறிப் பாடிக்கொண்டே ஆடும்போது, தங்கள் உள்ளத்தை ஒருவருக்கொருவர் புலப்படுத்துகிறார்கள். இந்த நிலையில் காதலை வாழ்க்கையின் ஈராசைக்கியாக மனோன்மணி ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

மனோன்மணிக்கும காதல் உணர்ச்சி தோன்றும் என்பதைச் செவிலித்தாய் குறிப்பிடும்போது, 'நெருப்பையும் கறையான் அரிக்குமோ?' என்கிறாள் இவள். இதே மனோன்மணி காதலுணர்ச்சிக்கு வசமானதும தன் மன அமைதியை இழந்து,

எங்கு இருந்தன இவ்அன்றிற் பேய்கள்!
நஞ்சோ நாவிடை? நெஞ்சம் துளைக்கும்!

என்று புலம்புகிறாள்.

மனோன்மணி தந்தையிடம அன்பு உள்ளவள்; தந்தைக்குக் கீழ்படிந்து நடக்கும இயல்பினள். நட்பிற்கு இசைந்த குணநலங்களும இவளிடம் காணபபடுகின்றன. பக்தியும வேதாந்த மனப்பான்மையும இவள் உள்ளத்தில் பகுத்தறிவுக்கு அப்பால் உள்ள சிந்தனைகளையும் தோற்றுவிக்கின்றன. உரையாடல் இல்லாமலேயே உள்ளமும் உள்ளமும நிலையை உணர்ந்துகொள்ள முடியும என்ற நம்பிக்கை இவளுக்கு உண்டு. போதம கரைந்து பொங்கும் அன்பு உடலின் தடையை மீறி, ஒத்தநிலையில் உண்மை உள்ள உள்ளத்தைத் தொட்டுவிடும என்கிறாள். சுந்தர முனிவரின வேதாந்த மனபபான்மை காதல் நிலையிலும் இவளைக் கைவிடவில்லை.

காதலுணர்ச்சி அடைவதற்கு முன் இவள் 'சுந்தர முனிவரை நினைக்க நினைக்க என உள்ளம தவத்திலே குதித்துவிட விரும்புகிறது' என்கிறாள். காதலுணர்ச்சி பெற்ற பின்பும தவத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறாள். 'தவமே சுபகரம்' என்கிறாள். ஆனால் உண்ணாவிரதம் பூண்டு தவம் புரிவதோ, காடுபுகுந்து தவம் கிடப்பதோ அவசியமில்லை என்கிறாள்.

**தந்தைதாய் ஆதியா வந்த தன்குடும்ப
பந்த பாரத்தினை ப்பேணித் தனது
சொந்தமாம் இச்சைகள் துறந்து, மற்றவர்க்கு
எந்த நாளும் சுகம் இயைந்திடக் கடமையில்
முந்துகின்றவரே முதல் தவ முனிவர்**

என்று தவத்தைப பற்றிய தன கருத்தை வெளியிடு கிருள். இககருத்தும சுந்தர முனிவரின தவக் கொளகை களுடன் பொருநதுவதுதான்.

இத்தகைய அறிவுக கூரமை மனோன்மணியிடம காணபபட்டாலும், தவம இவளை வசீகரிபபதற்குக் கார ணம 'பேதைமைப பெணமை' எனறு சொல்லுகிருர் களே, அத்தகைய பெணமை—மனபபானமையும தான! சுந்தர முனிவருடன வாதம செயது தெளிநத பின் இவள உளளம தவத்தை நோககியது எனபதில்லை; அவரது தோறறமே தன உளளத்தைத் தவத்தில் செலுத்தப பார்பபதாக அலலவா சொலலுகிருள ?

எனவே, இவளது அறிவுக கூர்மை ஆழந்து ஆராயும சக்தி பெறறிருககவில்லை எனறு கருதலாம. சுந்தரரிடம குருபக்தி கொண்டிருப்பதுபோலத்தான தந்தையிடத்தி லும 'அனனையும பிதாவும முனனறி தெயவம' எனபது போனற பக்தி கொண்டிருககிருள. தோழியான வாணியின் சுதந்திர மனபபான்மை இவளிடம காணபபடவில்லை.

வாணிமீது இவள் கொண்டிருக்கும நட்புக் காதலும சாதாரணமாகத் தோழியரிடையே காணப்படும் பழக்க உணர்ச்சிதான். புருஷோத்தமன் மீது இவளுக்கு ஏற்படும் காதலுணர்ச்சிக்குககூட வழக்கத்தையோ பழக்கங்களையோ மீறிச் செல்லும ஆற்றல் இல்லை.

ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் மனோன்மணி தந்தைக் குக் கீழபபடியவில்லை என்று செல்லவேண்டும. பலதேவனை

மாலையிட மறுத்துப் புருஷோத்தமனுக்கு மணமாலை சூட்டும வாய்ப்பே இது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும தன் கனைக் காதலனைக் கண்ணாரக் கண்டு உணர்ச்சி வெள்ளமிடத் தன்னையும் தன் தவ உணர்ச்சி கடமையுணர்ச்சிகளையும் மறந்த நிலைதான் இவளது இச் செயலுக்குக் காரணமாயிற்று. இதற்கு இவளுடைய சுதந்திரக் காதலுணர்ச்சி காரணமல்ல என்றே சொல்லிவிடலாம.

மனோனமணி ஒரு சாதாரணப பெணமணிதான. காதலின் வேகத்திலோ, தாமாவேசத்திலோ, துணிந்து தனக்கென்று ஒரு சுதந்திரவழி வகுத்துக்கொளளும ஆறறல் பெறாத பெண்மணி. எனினும இவள 'குணம எனனும் குன்றேறி நிற்கின்றாள்' எனற கருத்தை நம உளளத்தில் தோற்றுவிக்கிறாள. பகுத்தறிவுக கண்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கும ஆறறல் பெற்றிராவிட்டாலும, பகதி எனற அஙகுசத்தால் தன உணர்ச்சிகளையும செயல்களையும இவள அடககியாளும ஆறறலையும பெறறிருககிறாள எனற அபிபபிராயமும நமககு ஏறபடுகிறது.

தோழியான வாணிக்கு முறறும முரண்பட்ட நிலையில் மனோனமணி நம கண்முன தோனறுகிறாள். இவள மீது நமக்கு ஏற்படும் அன்பையும வெனறுவிடுகிறது நம் மரியாதை யுணர்வு. தவச் செல்வரான சுந்தரரின் பாராட்டுக்கு உரியதாகும குணச்சித்திரம நமது மதிபபையும் மரியாதையையும் தூண்டுவதாகத் தானே இருக்கவேண்டும்.

தந்தையின் விருப்பத்திறகாகத் தன காதலையும துறந்து தந்தைக்குரிய கடமையைச் செலுத்தவேண்டும் என்ற மனநிலையை ஓர் அரசிளங்குமரியின் மனநிலை என்று சொல்வதைக் காட்டிலும, முனிவரால் வளர்க்கப்பெறும் ஒரு தவப் பெண்ணின் மனநிலை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

புருஷோத்தமனைக் கண்டவுடன் அவன் நிற்குமிடத்திற்கு விரைந்து நடந்து மாலை சூட்டுகிறாளே, அப்போது தான் 'இவளும் இந்நிலவுலகப் பெண்மணி; மற்றைப் பெண்களைப்போல் காதலை மீற முடியாதவள்' என்ற உண்மை நமக்கு நன்கு புலனாகிறது. இந்தப் பெண்மை நிலைதான் வாணியின் காதலுள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்டு, தன்னை எத்தனையோ இன்னல்களும அபாயங்களும சூழ்ந்திருந்த நிலையிலும், வாணி தன் இஷ்டப்படியே காதலனை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அரசனிடம் மன்றாடி அதற்குரிய கட்டளையும பெறுகின்றது. வாணியின் காதலைக் காப்பாற்றுவதுபோல், நாராயணனின் உயிரையும் காப்பாற்றுவதும மனோன்மணியின் சாதாரணப் பெண்மதி தான்.

இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளே இக்கதாநாயகியை ஒரு வகைப் பளிங்குச் சிலைபோன்ற நிலையிலிருந்து உயிரோவியமாக்கப் பார்க்கின்றன. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களை அதிக அளவில் ஆசிரியர் படைத்திருக்கலாம். எனினும அப்படிச் செய்யாதது ஒரு குறைதான் என்று, திரு. கே. என். சிவராஜ பிள்ளை போன்ற இலக்கியத் திறனாய்வாளர் கருதுவர்.

2. கதாநாயகியின் கனாக் காதலன் (புருஷோத்தமன்)

கதாநாயகியை விசேஷ உயிரோட்டமும் உணர்ச்சி வேகமும் இல்லாத ஒரு தூய பளிங்குச் சிலையின் நிலை பெறுமாறு அமைத்திருக்கும் ஆசிரியர் புருஷோத்தமனையும் இந்தக் கனாக் காதலிக்கு இசைந்தவொரு கனாக் காதலனாகவே அமைக்கப் பார்க்கிறார்.

இந்த வஞ்சி வேந்தன் ஒரு சிறந்த போர் வீரன். தன் வீரத்தை நன்குணர்ந்து அதற்கு இசைந்த கௌரவத்

தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற மன உறுதியும் பிடிவாதமும் நேர்மைக்கு முரண்பாடு கண்டால் கோப முரண்டும் உள்ளவன்.

எனவே, குடிலனது குறுக்கு வழியை அறவே வெறுத்து,

சேரன் விஜயமும்
திருடான் !

என்று உரக்கக்கூறி வஞ்சகன் நடுங்கி வாய் மூடுமாறு செய்துவிடுகிறான்.

புருஷோத்தமனை முன கோபக்காரன் என்றே குடிலன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் (மூன்றும அங்கம, முதற்களம).

தூண்டிடு சினத்தன் ;
தொழுதிவில் மீள்வன்

(ஐந்தாம் அங்கம், முதற்களம)

என்பது தன் மனத்தராசில் புருஷோத்தமனை எடைபோட்டுப பார்க்கும குடிலன் கருத்து.

ஜீவக வழுதியின் தூதனை பலதேவனிடம் புருஷோத்தமன் நடந்துகொளளும் விதமும, தன் உதவியை நாடி வந்த குடிலனை நடத்திய விதமும், ஜீவக வழுதியின் புதல்வியால் மாலை சூட்டப்பெற்று மகிழ்ந்த நிலையில்கூட அந்தப் பாண்டிய வேந்தனிடம் கடுமையாகப் பேசிய விதமும், புருஷோத்தமனைப் பற்றிய குடிலன் கருத்தில் பாதி உண்மைதான் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இராஜதந்திரம் அறியாத ஒரு போர் வீரன் இவன். 'போர்க்களமே ! நீ தான் என் வீடு; வீர கௌரவமே என் மூச்சுக் காற்று !' என்பது இவன் ஜீவநாடி. இத்தகைய முரட்டு மனப்பான்மையைக் குறித்து மனித சுபாவங்

களை நன்கு அறிந்திராத ஜீவக வழுதியும் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

ஒருவன் தனதுஅடியிணை அடைந்து உறவே
பெரிதுவிரும்பினும் பெருமை பாராட்டுவன்!

(மூன்றாம் அங்கம், முதற்களம்)

என்று புருஷோத்தமனின் பிரபுத்வ சுபாவத்தைக் குறிப்பிடுகிறான் ஜீவகன்.

'நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்' என்பது போன்ற ஒரு வகைத் தன்னரசு - மனப்பான்மையைப் புருஷோத்தமனின் பிரபுத்வத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக நாம் காணகிறோம். இந்த அம்சத்திலே இவன் மனோன்மணியின் அடங்கி நடக்கும் சுபாவத்திற்கு முற்றும் மாறுபட்டவன் எனலாம்.

இந்தக் குணத்திசய முரண்பாட்டின் விளைவாகக் காதலர் இருவரும் கருத்தொருமித்து வாழ்க்கை நடத்துவர் என்றே நாம் ஊகிக்கலாம்.

இந்த முரண்பாட்டுடன் காதலர்களின் குணச்சித்திரங்களிலுள்ள விசேஷ ஒற்றுமைகளும் சேர்ந்து, 'இவர்கள் சரியான தம்பதி; நல்ல வண்ணம் வாழக்கூடியவர்கள்' என்றே நம்மை எண்ணச் செய்கின்றன. உருவ அழகிலும் ஒருவருக்கொருவர் பொருத்தம் தானே !

'இருளெலாம் ஒளிவிட இலங்கிய' மன்மத உருவம் என்று புருஷோத்தமனைக் குடிலன் நேரில் கண்டதும் கூறித்திகைத்து நிற்கிறான் (ஐந்தாம் அங்கம், முதற்களம்). அழகே உடம்பாகப் பெற்றுப் பாண்டிய குலமாகிய பாற் கடலில் எழுந்த முழுமதி போலத்தோன்றுகிறாள் மனோன் மணி மக்களின் கண்களுக்கு (முதல் அங்கம், முதற்களம்).

இந்த அழகுப் பொருத்தத்துடன் குணப்பொருத்தங்களும இக்காதலர் வாழ்க்கையை மலர்ச்சி பெறச்செய்யக் கூடியனவே. புருஷோத்தமனின் வீரப்புகழுடன் குணச் சிறப்புக்களும் சுந்தர முனிவரின் உள்ளத்தையும் கவர்ந் திருக்கின்றன. பெயருக்கு இசைந்தபடியே புருஷோத் தமன் ‘பொருவிலாப புருடன்’ என்று சொல்லி இவனை,

பூங்கொடி படரப் பாங்காம் தருவே

(முதல் அங்கம், நான்காம் களம்)

என்று தம் அபிப்பிராயத்தை ஜீவகனிடம் தெரிவிக்கிறார் முனிவர்.

வேறொரு பொருத்தமும் இக்காதலர்களுக்கு உண்டு. இருவரும கணக்கண்டு காதல் கொளவதைத்தான ஊன்றி நோககுங்கள். ஞானத்தில் மேமபட்ட சிந்தையன் புரு ஷோத்தமன் எனறு குடிலனும கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். ‘புலனாரக் காண்பதுவே பொருள்’ என்ற லோகாயதக் கொளகையைப் புருஷோத்தமனும கண்டிக்கிறன் (ஐந்தாம் அங்கம, முதற்களம).

பூதப் பொருட்கே புலன் துணைஅன்றி,

போதப் பொருட்குப் போதும் போதம்.

என்பதுதானே மனோன்மணியின் மதக் கொள்கை போன்ற மனக் கருத்தும் (மூனறும அங்கம, மூன்றும களம்). இத் தகைய மனப் பொருத்தமும் இந்தக் காதலர்களின் மணத் திற்கு ஒரு பொருத்தம்தான் என்றே கருதலாம்.

மனோன்மணியின் இம மனநிலைக்குச் சுந்தர முனிவர் காரணமாவார் என்பது வெளிப்படை. புருஷோத்தமனது இத்தகைய மனநிலைக்கும் சுந்தர முனிவரின் ஞானோப

தேசம காரணமாயிருக்க முடியுமா என்பது ஒரு சூட்சும மான கேள்வி.

புருஷோத்தமனது வேதாந்த மனநிலையை சுந்தர முனிவர் நேரடியாக உருவாக்கியிராவிட்டாலும், இந்த முனி வரது ஞான பொக்கிஷத்திறகும் அந்தச் சேர மன்னனது குணபொக்கிஷசாலைக்கும் ஏதோ ஒருவகைத் தொடர்பு இருக்கவேண்டியதுதான் என்றே தோன்றுகிறது. இதைக் குறிப்பாக உறுதிப்படுத்துகிறது சுந்தர முனிவரின் சீடருள் ஒருவரான கருணாகரரின் வாக்கு (மூன்றும் அங்கம், நான் காம களம்).

புருஷோத்தமனுக்கு மனோன்மணி கனககாதலி; மனோன்மணிக்குப புருஷோத்தமன் கனக்காதலன. கன வில உருவாகிவந்த காதலுருவங்களை இருவரும நம்புகிறார் கள்; சாதாரண ஸ்தூல உண்மைக்கும மேலான உண்மை என்று மதிக்கிறார்கள். அந்தக் கனக் காட்சிகளின் மோகன சக்திக்கு இருவரும ஐயம கொள்ளாது உட்படுகிறார்கள்.

இபபடி மனம ஒன்றி மணமும் நடைபெறுகின்றது. இது காதலர்களின் நம்பிக்கைக்கு வெற்றிதான். ஆனால் இநத வெறறிக்காக இவர்கள பாடுபடவில்லையே; தங்கள பகுத்தறிவைக் கொண்டு முயறசி ஒன்றும செயய வில்லையே !

‘இபபடியெல்லாம இறையருளால் அறபுதம நிகழும; அன்று நிகழ்ந்ததுபோல் இன்றும நிகழக் கூடும’ என்பது சுந்தரமுனிவரின் மதம. சுந்தரம் பிள்ளையின விஞ்ஞான வேதாந்த மனப்பான்மையிலும இக் கொள்கைக்கு இடம உண்டு. எனவே, மனோன்மணீய நாடகத்தின அடிப படைத் தத்துவமாக அமைந்துவிட்டது இந்தக் கொள்கை.

3. கதாநாயகியின் தோழி
(வாணி)

மனோன்மணி-புருஷோத்தம தம்பதியைக் காட்டிலும் வாணி-நடராஜ தம்பதியிடம் மனித உணர்ச்சிகளை அதிக அளவில் பார்க்கிறோம். மனோன்மணிக்கும் புருஷோத்தம னுக்கும் இடையே காதல் தடையற்ற ஏதோ ஒரு தெய்விக பிரவாகம் போல் காண்கிறது. வாணிக்கும் நடராஜ னுக்கும் இடையே உள்ள காதலோ ஒரு தெளிந்த நீரோடை; முதலில் தடையுற்று முடிவில் சரியாகப் போகிறது. இக் காதல் ஒரு பனிப் பொலிவு வாய்ந்தது.

கன்னிப்பருவத்தில் கன்னிமாடத்திலே மாலைப்பொழு தில் கழல் விளையாடும் வாணியையும் மனோன்மணியையும் சந்திக்கிறோம். கழலாடும்போது ஒவ்வொருவரும் மாறி மாறிப் பாடுவதுண்டு. மனோன்மணி கழலாடிக்கொண்டே சிவபெருமான் காமதகனம் செய்த கதையைப் பாடுகிறாள், 'உதவியற்ற பெண்கள் மீது அம்புபோடும் சூரன் யோக நிலையில் இருந்த சிவபெருமானை நெருங்கியதும் சாம்ப லாய்ப் போய்விட்டானே!' என்று சொல்லும் மனோன் மணியின் உள்ளம் காதல் இல்லாத கன்னி உள்ளம்.

வாணி பதில் சொல்லும்போது மன்மதனுக்கு வக்கா லத்து வாங்கிவிட்டதுபோலப் பாடுகிறாள். இப்பாட்டில் பிரதிபலிக்கிறது வாணியின் காதலுள்ளம். 'மன்மதன் எரிந்து போனாலும் அவன் எய்த மலரம்பு நெருப்புமயமான சிவபெருமானுக்கும் ஆறாத வடுவாகிவிட்டதே; அப்படி யானால் வெற்றி யாருக்கு?' என்பது வாணியின் கட்சி.

மனோன்மணியோ மறுபடியும் தன் கட்சியையும் சிவபெருமான் கட்சியையும் சேர்த்துப் பேசுகிறாள்; காம தகனத்தை வற்புறுத்துகிறாள்.

பளிச்சென்று வாணி 'காமன் எரிந்தால்தான் என்ன? பரமேசுவரன் உடம்பிலும் பாதி கரிந்து விட்டதல்லவா?' என்று பதில் அளித்துப் பாடுகிறாள். பரமேசுவரன உடம்பில் ஒரு பாதி பெண்ணாகி விட்டதல்லவா? சிவபெருமான் சிவப்பு; பார்வதி கறுப்பு; இதைத்தான் 'கரிந்தது பாதி' என்று சமத்காரமாய்க் குறிப்பிடுகிறாள் வாணி.

மனோன்மணியோ மன்மதனுடைய தோல்வியையும், அவன் உருவம் இழந்து திரிவதையும் மறுபடியும் வற்புறுத்துகிறாள். வாணியோ தன் கொள்கையைக் காதல் பொங்கும் உள்ளத்துடன் கடைசியாக வற்புறுத்தி விட விரும்பி,

உருவம் காந்தால் என் ?
ஓர் மலர் அம்பினால்
அரைஉரு ஆனார்என்(று)
ஆடாய் கழல்!
அந்நட ராஜரென்று
ஆடாய் கழல் !

என்று பாடுகிறாள்; பாடிப் பெருமூச்செறிகிறாள.

'அரை உரு ஆனார்.... ......அந்நடராஜர்' என்ற சிலேடையில் 'அப்படி இளைத்துப போனார் அவர்!' என்னும் பொருளை அழுத்தமாக வெளியிட்டவள அதற்காக ஏன் இப்படிப பெரு மூச்சுவிட வேண்டும்? மனோன மணிக்குத் தெரியாதா தன் தோழியின் இரகசியம்?

வாணியின் காதலன் பெயருமம நடராஜன் தானே. மனோன்மணி சிரித்துக் கொண்டே,

ஏதடி வாணி! ஓதிய பாட்டில்
ஒருபெயர் ஒளித்தனை பெருமூச் செறிந்து ?
நன்று நன்று நின்நாணம் !

என்று பரிகசிக்கிறாள்.

பிறகு வாணியின் காதல்நிலையை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள விரும்பிய மனோன்மணியை நோக்கி,

தந்தையும் கொடியன் : தாயும் கொடியள் ?

என்று தன் குறைகளைச் சொல்லத் தொடங்குகிறாள். இவள் காதலித்த நடராஜனை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை யென்பதும், மந்திரி மகனாகிய பலதேவனுக்கே அவளை மணஞ் செய்விக்க விரும்பினர் என்பதும் மனோன்மணிக் குத் தெரிந்த விஷயம் தான்.

'உனக்கேன் இந்த முரண்டு? அவர்கள் இஷ்டப் படியே நடந்துகொள்ளலாமே' என்பதுதான் மனோன்மணி தோழிக்குச் சொல்லும் ஆலோசனை. இந்த ஆலோசனை யும், இவள் சுந்தர முனிவரைக் குறித்தும் ஞானவாசிஷ்டம் போன்ற வைராக்கிய நூல்களைக் குறித்தும் சொன்ன வையும் வாணியின் காதலுள்ளத்தைச் சிறிதும் பாதிக்க வில்லை. தன் தோழி காதற்சுவை அறியாதவள்; அறிந் தும் தவப் பேச்செல்லாம் பறந்துபோகும் என்பதுதான் வாணியின் திட நம்பிக்கை.

வாணி உள்ளத்தில் முன்னமே மலர்ந்த காதல் மனோன்மணி உள்ளத்தில் பின்னே மலரத்தான் போகிறது. எனினும், வாணியின் காதல் மனோன்மணியின் காதலிலிருந் தும் பிரித்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு தனி ரகத்தைச் சார்ந்ததாகும்.

தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதற்காக மனோன்மணி மணமாலை கொண்டு பலதேவன் எதிர்வரவும் துணிகின்றாள் (ஐந்தாம் அங்கம்,மூன்றும்களம்) வாணியோ, பலதேவனுக்கு மாலை சூட்ட வேண்டும் என்ற

சொல்லை நஞ்சினும் கொடியதாகக் கொண்டு நடுங்குகிறான் (முதல் அங்கம், இரண்டாம் களம்).

'வதுவையும் வேண்டிலர், வாழ்க்கையும் வேண்டிலர், ஒரு மொழி வேண்டினர், உரைத்திலேன் பாவி!' என்று வாணி மனோன்மணியிடம் பச்சாத்தாப உணர்ச்சியுடன் கூறும்போது, எவ்வளவு வசீகரமாய்க் காண்கிறது இந்தக் காதலியின் குண சித்திரம்! நாணம் இயற்கையாக உள்ள எந்தக் காதலியும் இப்படித்தானே நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடும் (முதல் அங்கம், இரண்டாம் களம்). அருமையான இயற்கைச் சித்திரம் இது.

வாணியின் காதலுணர்ச்சியைக் காதல்வெறியென்று சொல்வதற்கில்லை. இவளது மன உறுதியையும் ஒழுக்க உயர்வையும் பண்பாட்டையும் ஒருங்கே புலப்படுத்தும் காதல் இது.

வாணியின் காதல் குருட்டுக் காதலும் அன்று. அறிவுக் கண்ணை மலர விழித்து இக் காதலரை இவள் உள்ளம்—இவளது சித்த சக்தி—தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறது.

மறப்பனோ என்உளம் மன்னிய ஒருவரை ?
ஆடவராக மற்று எவரையும்
நாடுமோ நான் உள அளவும் என் உளமே ?

(முதல் அங்கம், இரண்டாம் களம்)

என்ற வாணி வாக்கிலே குருட்டுக் காதலையோ காதல் வெறியையோ காண்பதற்கில்லை.

தன் காதல் நிறைவேறா விட்டாலும் மனோன்மணி ஞான வைராக்கியத்துடனும் தியாக புத்தியுடனும் சொந்த இச்சை கருதாது [illegible]க்காகவோ முனிவருக்

காகவோ தவவாழக்கை வாழக கூடியவள் தான். வாணியோ, காதல் இலலாவிட்டால சாதல் எனகிறாள (முதல் அங்கம், இரண்டாம களம).

இது உணர்சசி வசமான பேசசு மட்டுமன்று; இவளது திட சஙகறபம. மன உறுதியும சித்த சக்தியும இவளுக்கு உண்டு என்பதறகு, மனோனமணியின காதல் பூர்த்தியான பின்பே தான் மணந்து கொளளபபோவதாக இவள சங் கறபம செயவதும ஓர் அரும்பெருந சான்றாகும.

மன வலிமையில்லாத ஜீவகன் திடசங்கற்பம கொண்ட வாணியை நோககி,

நலமே சிறந்த குலமே பிறந்த
பலதேவனும் ஒரு பாக்கிய சிலாக்கியன்

என்று குடிலன் மகனைக் குறிபபிட்டும, வாணியின் காத லனைப'பித்தன' என்று இகழ்ந்தும பேசுகிறான. அதறகு வாணி தைரியமாக 'நா எழாது அடக்கும' நாணத்தை யும அடககிக் கொண்டு,

நேசமில் வதுவை நாச காரணமே

எனகிறாள.

இந்த உரையாடலில் உண்மையான வெற்றி வாணிக் குத்தான். ஜீவகனது நிலை பரிதாப நிலையாகவே காண கிறது. (முதல் அஙகம, நான்காம களம).

பலதேவனுக்கே உடன்படல் கடமை

என்று அரசன் சொல்ல, 'இலையெனில்?' என்று எவ்வ ளவு துணிச்சலாக எதிர்த்துக கேட்கிறாள் வாணி! இப் படித் தைரிய லட்சுமியாகக் காட்சியளிக்கும வாணியின் குணசசித்திரம எபபடி வளர்ந்து வருகிறது பாருஙகள்!

இந்தத் தைரிய லட்சுமிக்கு முன் கிழ அரசனின் குருட்டதிகார மாட்சியும் கிழத்தந்தை சகடனின் லௌகிகப் பேயாசையும் வெளிப்பட்ட கள்வர் போல் விழிக்கின்றன.

இத்தகைய காதலியின் பேச்சிலும் காதல் தனக்குரிய ஆவேச நிலையில் வெளியிட்டுக் கொள்ளாமல், மனோதத்துவக்கலைஞன் ஒருவன் பற்றற்ற பாவனையில் காதலின தத்துவத்தை உணர்த்துவது போல், தன்னை வெளியிட்டுக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. வாழ்க்கையாகிய பாலையில் காதல் தருவாகத் தழைக்கிறது என்றும், வாழ்க்கை நெறியில் தாகமும தாபமும் நீக்கும் ஊற்றுய ஊறுகிறது என்றும் இவ்விதமாகக் காதல்-வேதாந்தம் பேசுகிறுள வாணி. இது ஒரு குறையென்றே ரஸிகர் கருதுவர்,

காதல் எனபது உணர்சசிகளின் சக்கரவர்த்தி. இந்த உணர்சசியின் வசமாகிப பேசும பேச்சல்ல வாணி காதலின் நிலைமை குறித்துப் பேசும பேசசு. தன கைபபிடியில் காதலை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு மனோதத்துவ சிந்தனைகளைக் கவிச்சுவையுடன வெளியிடுவது போல் அல்லவா பேசுகிறுள ?

மனோதத்துவ ரீதியில் பார்த்தாலும வாணியின் பேச்சில் குறைபாடு இல்லாமல் இல்லை. இவள் கருதுவதுபோல் பகுத்தறியும் மனவலிமைக்கும் காதலுக்கும் தொடர்பே இல்லையென்றுதான் சொல்ல முடியுமா? பலதேவனை விட்டு நடராஜனைக் காதலனுகத் தேர்ந்தெடுத்ததில் இவள் பகுத்தறிவுக்கு இடமே இல்லையா ?

நடராஜனின் அறிவுத் திறமையும் ரஸிகத்தன்மையும் வேறு குண நலன்களும் இவள் பகுத்தறிவையும் வசீகரித்துத்தானே இருக்கவேண்டும் ? குடிலபுத்திரன் ஒரு சாதாரணப் படைவீரன் ; விசேஷ அறிவுத்திறமை இல்

லாதவன்; சன்மார்க்கப் பெருநெறி பிடித்து ஒழுகாதவன். இத்தகைய பேர்வழியைக் காட்டிலும் இயற்கையழகுகளில் ஈடுபட்டுத் தியான சிந்தனைகளில் மூழ்கிக் களிக்கும் நடராஜன்தானே வாணியின விவேகத்தையும் கவர்ந்திருக்கக் கூடும்? உருவ அழகிலும் பலதேவன எங்கே, நடராஜன் எங்கே?

ஆனால் இந்தக் காரணங்களைத் தன் காதலனுக்கு அனுகூலமாக வாணி எடுத்துக் காட்டவில்லை. தந்தையும் அரசனும—ஒருவன் பண ஆசையாலும், மற்றவன் அறியாமையாலும்—நடராஜனை விரும்பவில்லை; வெறுத்துப் பேசவும் முன்வருகிறார்கள். 'அப்பேர்ப்பட்டவர்களின் துரபிபிராயங்களை மறுத்துத்தான் என்ன பயன்?' என்று கருதியே வாணி நடராஜனது பண்புகளையும பண்பாட்டையும எடுத்துக்காட்டாமல் இருந்துவிடுகிறாள் என்று கருதலாம்.

இந்த நிலையில் வாணி 'நேயமும் ஆக்கபபடும் பொருள் ஆமோ?' என்று பொதுவாகப் பகுத்தறிவை மீறிச் செல்லும காதலின சக்தியை வறபுறுத்தியிருக்கவும் கூடும. இது எபபடி யிருந்தபோதிலும, வாணி பாடும காதலின நிலைமை இவளது உரையாடலின இயறகையான பகுதியாக அமையவில்லை. எனினும், இபபகுதி மனோன் மணீய நாடகத்தின் அருமையான கவிச் சித்திரப பகுதிகளில் ஒன்றாகும்.

மனோன்மணியைப் போல் வாணியைச சுந்தர முனிவரின் வேதாந்தமோ ஞானசொரூபமோ ஆட்கொண்டிருக்கவில்லை. மனோன்மணியின் தவக்கொள்கையோ, பகுத்தறிவைக் கடந்த சிந்தனைகளோ இவள உள்ளத்தில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. பொதுவாக வாழ்க்கையின் பிரத்தியட்ச உண்மைகளையே இவள் அறிந்து ஒழுகி வருகின்றாள்.

இத்தகைய வாணியும கடைசியாக வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டே மனோன்மணியுடன் ஒத்துப போவதைக் காண்கிறோம். தவத்தைக் குறித்து ஒரு புதுமைப் பெருங் கொள்கையைமனோனமணிவெளியிட்டதும்,வாழ்க்கையைத் துறக்காமலே முதல்தவ முனிவராகலாம் என்ற புரட்சி கரமான கருத்தை அந்தக் கொளகையில் கண்டு கொண்டதும வாணி,

அத்தகைத் தவம் இங்கு அடியேன்தனக்கும்
ஒத்ததே யன்றோ ?

என்று சொல்வதையும் கேட்கிறோம.

மனோனமணி மீதுள்ள நட்புக்காதலாலும, சுந்தர முனிவரின் ஞானவைராக்கிய மகிமையால் இவனை அறியாமலே உள்ளத்தில வளாநதுகொண்டிருந்த பக்திக்காதலாலும, இவாகளுடைய வேதாநத பாஷையை வாணியும் கிளிபபிளளைபோல சொல்லுகிறாள் எனறு கருதவுமகூடும.

வாணியின குணசசித்திரம கதாநாயகியின குணசசித்திரத்துடன பூரணமடும நிலையிலே தான பொதுவாக உருவாககப பெறுகினறது எனபதில ஐயமிலலை. மனோன மணி ஒரு ஞானக குழநதை யெனறால வாணியை உணாசசி பாலூட்டிச சீராட்டி வளாதத அறிவுப புதல்வியெனறு சொல்லக்கூடும.

மனோனமணியின ஞானம மரபுகளையும் தெயவம போல் வழிபடுகிறது. வாணியின உணாசசி வசமான அறிவுத்திறனோ பொருளறற மரபுகளையும் அறிவுக் கணணை மூடும வழக்கஙகளையும் உதறித்தளளக கூடிய புரட்சி நிலைக்கும சென்றுவிடுகிறது.

மனோனமணி தன் அனபுத் தந்தைக்கும் ஞானத் தந்தையாகிய குருவுக்கும் கட்டுபபட்டு நடக்கும பகதியுள்

ளம் கொண்ட பெண். வாணியின் பக்தியோ பொது வாகத் தன்னையும் தன் காதலையும் சுற்றிப் பிரதட்சிணம் செய்துகொண்டிருப்பது தான்!

இந்தக் குணநிச்சயத்திற்கு உரிய வித்து முதல் அங் கத்தில் இரண்டாம் களத்தில் கன்னிமாடத்தில் நடை பெறும் கழல்விளையாட்டுக் காட்சியிலேயே காணப்படு

தன் காதல்நோயை மனோன்மணியைப் போலவா இவள் அனுபவிக்கிறாள்? கதாநாயகியின் காதல் ஏதோ ஒரு நோய் போலவே முதல் முதல் காணப்படுகிறது. வாணியின் காதலிலோ இத்தகைய பலவீனம் காணப் படவில்லை. வாதாடி வழக்குரைத்தும், தன் நோக்கத்தை நிறை வேற்றிக் கொள்ளப் பார்க்கிறது வாணிகாதல்.

மரபுகளை எதிர்த்துப் பேசும் புரட்சிகரமான மனநிலை யையும் அந்தக் கழல்விளையாட்டிலேயே காண்கிறோம். காமதகனக் கதையில் 'வெற்றி சிவனுக்கல்ல, காமனுக்குத் தான்!' என்றல்லவா இவள் சொல்லுகிறாள்?

4. வாணியின் காதலன்

(நடராஜன்)

வாணியின் காதலன் என்றால் தந்த யோக்கியதை இருக்கத் தானே வேண்டும்.

சுத்தமே பித்தன்,
சொல்லுக்(கு) அடங்கான்,
தனியே உரைப்பான்
தனியே சிரிப்பான்!

என்று வாணியின் தந்தையாகிய சகடன் சொல்லுகிறபடி அவ்வளவு மோசமாக இருப்பானோ நடராஜன்? இயற்கைப்

பொருளழகுகளையும் அமைப்புகளையும் உற்று நோக்கி வியந்து பரவசமாகும் நிலையைத் தான் சகடனது லோகாயதக்கண் இப்படிக் கண்டு காட்டுகிறது.

சகடனுக்கு மனிதனை மதிக்கத் தெரியாது; மனிதனுடைய செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் தான் மதிக்கத் தெரியும். மூளையைப்பற்றிக் கவலையில்லை கிடையாது; பணப் பையைப்பற்றிய கவலை ஒன்றுதான்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஆசாமிக்கு இயற்கை யழகுகளில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த நடராஜன் சுத்தப் பயித்தியம் தானே!

எங்கெனும் ஒரு பூ
இலைகனி அகப்படில்
அங்கங்(கு) அதனையே
நோக்கி நோக்கித்
தங்கா மகிழ்ச்சியில்
தலை தடுமாறுவன்.
பரற்கலும் அவனுக்(கு)
அகப்படாத் திரவியம்;
ஆயிரம் தடவை
ஆயினும் நோக்குவான்.
பேயனுக்(கு) அளிக்கவோ
பெற்ற னம் பெண்ணை ?

என்று சகடன் சொல்வது சகஜம் தானே, இயற்கைப் பித்தனை அறிவானோ பேராசைப் பித்தன்? கவிதையுள்ளம் புரியுமோ காரியவாதிக்கு?

உலகத்தை நன்கு தெரிந்துகொள்ளாத ஜீவகனுள்ளத்திற்கும் நடராஜன் ஒரு புதிர் தான், விளங்காத புதிர்; எனினும் விளங்கிவிட்டது என்று மயங்கவைக்கும் புதிர்!

அழகிருந்(து) என்பயன் ?
தொழிலெலாம் அழிவே !

என்று கூறும் ஜீவகன் வாணியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த உருவ அழகை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் செய்கிறான். இந்த உள்ளத்தின் அழகுதான் புலனாகவில்லை!

மந்திரி குடிலனுக்கு உலகம் தெரியும்; மனித உள்ளம் ஒரு திறந்த புத்தகம். நடராஜனது நிலைமையும் அவனுக்குத் தெரிந்ததே. தெரிந்தும் அவனை இகழ்கிறான்; அரசன் அவனை வெறுக்குமபடியே செய்கிறான். சகடன் பணத்தைக் கொண்டு உலகத்தை அளப்பது போல், குடிலன் சூழ்ச்சியைக் கொண்டு உலகத்தை ஜெயிக்க விரும்புகிறவன். எனவே, நடராஜனின் உள்ளத்தின் அழகைப் பாராட்ட முடியவில்லை. இந்த அழகை இந்த மந்திரி பார்த்தும் பாராதவன்தான்!

சுந்தர முனிவருக்கு வேண்டியவர்களில் நடராஜன் ஒருவன். 'முனிவர் பிரியன்' என்று குடிலன் குறிப்பிடுகிறான். சேரர் மன்னனாகிய புருஷோத்தமனுக்கு மனோன்மணியை மணஞ் செய்விகக வேண்டுமென்று தீர்மானித்து யாரைத் தூது அனுப்பலாமென்று ஆலோசித்த சுந்தர முனிவர், 'அதற்கு நடராஜன் தான் நமபிக்கையான பேர் வழி; கலியாணத்தைச் சிறப்பாக முடித்துவைப்பான்' என்று அரசனிடம சொல்லுகிறார். இந்த விதமாகச் சுந்தர முனிவரின் பிரியத்திற்கும் நன்மதிபபிறகும் பாத்திரமான நடராஜன் வாணியின் காதலைப் பெறக்கூடிய தகுதி வாய்ந்தவனாக இருந்ததில் அதிசயமில்லை.

நடராஜன் நல்லவன்; உருவ அழகும் உள்ளத்தின் அழகும் ஒருங்கே வாய்ந்த ஆனந்த புருஷன். எனினும் கம்பீரமான குணாதிசயம் வாய்ந்தவன என்று சொல்ல முடியாது.

சாதாரண மக்களின் சுபாவத்தோடு, ஓரளவு மாறு பட்ட சுபாவமுடையவனே தான். செயல்களில் ஈடுபடு வதைக்காட்டிலும், இயற்கையழகில் ஈடுபட்டுத் தன் போக்கிலே தியானம் செய்துகொண்டு போகும் இயல் புள்ளவன். மனித இயற்கையை நன்றாகத் தெரிந்து, செயல்–திறமையால் பலரையும் கவரும் இயல்பு வாய்ந்த வன் அல்லன்.

நடராஜனுக்கு ஓரளவு செயல்–திறமை உண்டென்று சுந்தர முனிவர் கருதுகிறார். சுந்தர முனிவரின் சொற் படியே அரண்மனையிலிருந்து மனோன்மணி முதலானவர் களை தப்பிப்போவதற்குச் சிரமத்தைப் பாராட்டாமல் ஒரு சுரங்க வழி அமைக்கிறான், ஆனால் இவ்வளவு செயல் திற மைக்கும் தூண்டுதல் வாணியின் காதல்தான்; அவளும் அந்த வழியாகத் தப்பி மனோன்மணியுடன் போவாள் என்ற எண்ணம் தான். நடராஜனே இதை ஒப்புக்கொள்கிறான்,

பின்னிய கூந்தல்—
பேதையின் இளமுகம்
என் உளத்(து) இருந்(து) இங்கு
இயற்றுவ(து) இப்பணி!

'நான் இந்தப் பணியை இப்படிச் செய்துகொண்டிருக் கிறேன். சுந்தர முனிவருக்காக என் உள்ளத்திலே பிர திஷ்டை செய்துவைத்திருக்கும் அந்தப் பெண் தெய்வ மல்லவா இந்தப் பணியை இவ்வளவு அற்புதமாக இயற் றிக்கொண்டிருக்கிறது ?'' என்று தனக்குத்தானே சொல் லிக் கொள்ளுகிறான். இதனால் 'நடராஜனுக்குள்ள செயல்- திறமை அற்புதமானது என்று ஏற்படாது. வாணிக் காகவே தியானமும் செயலாகக்கூடும், என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது,

மற்றப்படி, இயற்கையின் காதல் உலக இயற்கையை யும் பயன்படுத்திக்கொண்டு வெற்றி மயமாக வாழ்க்கை

யைத் திறம்பட நடத்தும்படி நடராஜனைத் தூண்டக்கூடு மென்று எதிர்பார்க்க இடமில்லை.

இவன் அருணோதயம் பார்ப்பதற்கென்றே, அதிகாலையில் துயிலுணர்ந்து எழுந்து வசதியான ஓர் இடத்திற்குப் போகிறான். அந்த இயற்கைச் சித்திரம் இவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகிறது.

சித்திரக்காரனது எழுதுகோல் தொடத்தொடப் பல உருப்புக்களைப் பெற்றுச் சித்திரம் துலங்குவது போல, உதய சூரியனது பன்னிறக் கதிர்கள் தொடத்தொட இருள் கழிந்து சிறிது சிறிதாய்ப் பொருள்களின் உருவம் தெளியத் தோன்றுகிறது. சுரைக் கொடி படர்ந்த வீட்டின் உச்சிமேல் செருக்கோடு நடந்து சுற்றுமுற்றும் நோக்கிச் சேவல் கூவுகிறது. காக்கைகள் நாலு திசைகளிலும் சிதறிப் பறக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் தியானக்கண்ணை திறந்து அனுபவிக்கிறான் நடராஜன். காகா என்று காக்கைகள் தங்கள் பெயரையே அப்படிக் கோஷித்துக்கொண்டு போகின்றனவாம் — சில பெரிய மனிதர்களைப் போலே)

இப்படியே ஒரு சிறு வாய்க்காலின் விசித்திரங்களையும் பார்த்து அனுபவிக்கத் தெரியும் இவனுக்கு. சிறு புல்லையும் சிறிதென்று இகழாது அதன் பெருமையையும் விஞ்ஞானக்கண்கொண்டு பார்க்கத்தெரியும். மண்ணை வளப்படுத்தும் மண் உண்ணிப் புழு என்ற நாங்கூழ்ப் புழுவுக்கும் நன்றி தெரிவித்து, அதன் பணிகளைக் குறித்துத் தியானம் செய்துகொண்டு போகவும் தெரியும்.

உதாரணமாக, ஓயாது உழைக்கும் புழுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் :

ஓகோ! நாங்கூழ்ப்
புழுவே! உன்பா(டு)

ஓவாப் பாடே,
உணர்வேன், உணர்வேன் !
உழைப்போர் உழைப்பில்
உழுவோர் தொழில்மிகும்
உழுவோர்க் கெல்லாம்
விழுமிய வேந்துநீ !
எம்மண் ஆயினும்
நல்மண் ஆக்குவை.
விடுத்தனை இதற்கா
எடுத்தஉன் யாக்கை.
உழு(து) உழு(து) உண்டுமண்
மெழுகினும் நேரிய
விழுமிய சேருய்
வேதித்(து) உருட்டி
வெளிக்கொணர்ந் தும்,புகழ்
வேண்டார் போல,
ஒளிக்குவை உன்குழி
வாயும்ஓர் உருண்டையால் !

[ஓவா-ஓயாத. விழுமிய-சிறந்த. வேந்து-வேந்தன். இதற்கா - இதற்காக. யாக்கை - உடம்பு. வேதித்து - பேதித்து.]

இந்த விதமாகப் புழுவும் உழைப்பு கடமை தியாகம் முதலான பாடங்களைக் கற்பிக்கிறது. புல்லும் கல்லும் இப்படியே பல போதனைகள் செய்கின்றன.

இந்தப் போதனைகள் இவனுடைய உழைப்பையும் செயல் - திறமையையும் விசேஷமாகத் தூண்டா விட்டாலும்,

ஈண்(டு)எப் பொருள்தான்
இலக்கற்(று) இருப்பது ?

என்ற ஒரு பாடத்தை, மனமெய்-மொழிகளாலும் இவன் கற்றுக் கொள்ளும்படியாகச் செய்துவிடுகின்றன. மனித வாழ்க்கைக்கும ஓர் இலக்கு அல்லது லட்சியம் வேண்டு மென்று துணிந்து,

எவ்வினை யோர்க்கும்
இம்மையில் தம்மை
இயக்குதற்(கு), இன்பம்
பயக்கும்ஓர் இலக்கு
வேண்டும். உயிர்க்(கு) அது
தூண்டுகோல் போலாம்.

என்கிறான்.

நடராஜனுடைய வாழகககைக்கு இன்பம பயக்கும லட்சி யம கிடைததுவிட்டது. அதுதான வாணியின காதல்.

இயற்கைப் பண்டிதன்

நடராஜனுககு உலகம தெரியாது என்று குடிலன் நினைககிறான. சகடனும அப்படியே நினைக்கிறான். உலகம் தெரியாத ஜீவக மன்னன்கூட அபபடித்தான் அபிப் பிராயபபடுகிறான. எனினும இந்த அபிப்பிராயங்கள் முற்றிலும சரியானவை என்று சொல்லமுடியாது. குடில னுடைய சூழச்சித்திறம இவனிடம் இல்லை என்பது திண்ணம். பணபையின நீளத்தை வைத்து மனிதனின் உயர்வை அளக்கும் 'சகட' சாமர்த்தியமும இவனிடம் இல்லை யெனபது நிச்சயம். ஆனால் ஜீவகமன்னனைக்காட்டி லும் இந்த 'இயறகைப பண்டிதன்' உலக இயற்கையை யும் அதிகமாயத் தெரிந்தவன்தான்.

நடராஜன் லௌகிகப பழக்கவழக்கங்களில் சாதாரண மனிதர்களை ஒத்திராவிட்டாலும், பொதுஜன உள்ளத் தோடும் இயற்கையோடும் ஒருவாறு பழகியிருப்பவன்

தான். புருஷோத்தமனுடைய சேனை படையெடுத்து வந்து அணியணியாக ஒருபுறமாயப் போயக்கொண்டிருக்கும்போது நடராஜன் பார்த்துவிடுகிறான். அந்தப படைவீரர்களின முகக்குறியைக் கவனித்து 'சேரன திருமணத்திற்கு வரவில்லை!' அதறகல்ல இந்த ஆடமபரமெல்லாம!' என்று தீர்மானிக்கிறான.

வேட்டலோ இதுவும் ?

[வேட்டல் - கலியாணம் செயதல்.]

என்று தனக்குள தானே சொல்லிக்கொள்கிறான்.

நெல்லையை வெல்லவே
செல்வது திண்ணம்.
அந்தோ, அந்தோ !
மனோன்மணி வதுவை
வந்தவா(று) இதுவோ ?
வந்தவா(று) இதுவோ ?

[நெல்லை-திருநெல்வேலி. ஜீவகனுடைய புதிய தலைநகரம். வதுவை-கலியாணம்.]

என்று பெருமூச்சு விடுகிறான்.

இதே சமயத்தில் இரண்டு உழவர்கள் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களோடு நடராஜனும் பேச்சுக்கொடுக்கிறான். குடிலனுடைய சூழச்சியையும் வாணியின் நிலையையும்கூட அந்த உழவர்கள் அறிந்தவர்கள என்று தெரிந்துகொள்கிறான்.

ஏழைகள் ! தங்கள்
ஆழமில் கருத்தில்
தோற்றுவ(து) அனைத்தும்
சாற்றுவர்...........

என்கிறான்.

சாதாரண ஜனங்கள் உள்ளத்தில் பட்ட உண்மையை உளறிக் கொட்டிவிடுவார்கள். அவர்கள் உள்ளம் குழந்தையுள்ளம்போன்றது என்று சொல்லும் நடராஜனுக்குப் பொதுஜன உள்ளம சுத்தமாகத் தெரியாது என்று எப்படிச சொல்ல முடியும.

அரசியல்-ரகசியஙகள சாதாரண ஜனங்களுக்கும வெளிப்படக்கூடும என்பதையும நடராஜன அறிந்தவன் தான.

அரசன் அமைச்சர்
ஆதியர் தங்கள்
சிந்தையில் புதைத்த
அந்தரங் கப்பொருள்
விழி, முகம், நல்க, மொழி,
தொழில், நடை, இவைவழி
ஒழுகிடும் ; அவைகளை
உழையுளார் தமக்குத்
தோற்றிய பலவொடும்
தொடுற்துக் காற்றில்
தூற்றுவர் !

[உழையுளர்-பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்.]

என்று ஊகிக்கிறவனுக்கு மனித இயற்கையும் ஒருவாறு தெரிந்து தான் இருக்கவேண்டும். இவ்விதமாகத் தான் ஊகித்ததையும் பார்த்ததையும் சுந்தர முனிவருக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று புறப்படுகிருன்.

மனித இயற்கை ஒருவாறு தெரிந்திருக்கும நடராஜன் ரகஸ்யத்தை வெளியிடாதவன் என்பதையும் மேலே காட்டிய நிகழ்ச்சியிலிருந்து ஊகித்துக் கொள்ளலாம். பொது ஜனங்களால் இரகசியத்தைக் காப்பாற்ற

முடியாது என்று சொல்லுகிறவன், அவர்களை ஆழமில்லாத கருத்துள்ள ஏழைகள் என்கிருன். இதனுலேயே நடராஜனை ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவன் என்று ஊகித்துக் கொள்வது தவருகாது.

நடராஜன் சூரியோதத்தின் சௌந்தரியங்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, பலதேவனும் வேறு இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தது இவன் காதில் விழுந்தது. வாணியின் தந்தை (சகடன்) வாணியைப் பலதேவனுக்கு அல்லவா மணம் செய்து கொடுக்க விரும்பியிருந்தான். அந்த நிலையில் வாணியைக் குறித்து அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததை 'அதென்ன சூழ்ச்சியோ? கேட்போம்' என்று மறைந்து கேட்கிருன் நடராஜன். அப்போது பலதேவன் தன்னை நம்பிய பெண்களைக் கெடுக்கும் அயோக்கியன் என்றும் தெரியவருகிறது.

உடனே அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நடராஜனுக்குக் கை ஊறுகிறது. எனினும்,

தீண்டவும் வேண்டுமோ தீயனை ?

என்று தன்னைத் தானே அடக்கிக் கொள்கிருன்.

வேருெரு சமயத்திலும் 'நினைக்கலை தீயனை...நமக்கு ஏன் இச்சினம்?' என்று தன்னடக்கம் காட்டுகிருன். இத்தகைய அடக்க உணர்வுதான் இவனை மற்றவர்களோடு நெருங்கிப் பழக விடவில்லை. தன்னுடைய சிந்தனைகளிலும் தியாகங்களிலும் முழுகிக் கிடப்பான்; அல்லது இயற்கையழகுகளில் தன்னை இழந்து விடுவான்.

இத்தகைய மனப்போக்கு வாய்ந்தவர்கள் வாழ்க்கையினுடைய எதார்த்தங்களைக் கண்டு கூசிப்போவது சகஜம் தான். லட்சியத்திலேயே கண்ணுய்க் காரியத்தைக் கை நெகிழ விடுவதும் உண்டு. பலதேவன் பாதகன் என்

பதை அறிந்து கொண்ட நடராஜன் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு, பலதேவன் தூது போவதைத் தடுத்திருக்கலாமே. அதனால் ஏற்பட்ட அநர்த்த பரம்பரையையும் விலக்கியிருக்கலாம். அப்படிச் செய்யாததற்குக் காரணம் லட்சியவாதி காரியவாதியாக இல்லாத குறைதான்.

ஆம்; நடராஜன் இயற்கையைக் கற்ற அளவிற்கு மனித இயற்கையைக் கற்றதில்லை; காரிய உலகத்தைக் கற்றதுமில்லை. பெண்மக்களைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டுவதற்கும் இதுவும் காரணமாகும்.

வாணியின் காதலன் காதலியின் பெண்குலத்தை வானளவும் உயர்த்திப் பேசுவதில் அதிக ஆச்சரியமில்லை. மாதருள்ளம் அலையெறியும் கடலைக் காட்டிலும் சலித்துக் கொண்டிருக்கும் என்று நாராயணன் சொன்னதும் நடராஜன் ஆத்திரமாய பதில் சொல்லுகிறான்.

'கரையிலும் வெளியிலும் அலையெறியக் கூடும் பெண்ணுள்ளம்! ஆனால் உள்ளத்தின் ஆழத்திலே கலக்கமும் மயக்கமும் இல்லை அவர்களுக்கு. அன்பும், கொள்கையில் ஊறிய சக்தியும், உண்மைத் தெளிவும் அந்த ஆழத்திலே காணப்படும் நன்முத்துக்கள். அவர்களுடைய உறுதி நாராயணா, உனக்குத் தெரியாது' என்கிறான்.

> **சுற்றிச் சுழலினும்**
> **கறங்(கு) ஒரு நிலையைப்**
> **பற்றியே சுழலும், அப்**
> **படி அலர் புருஷர்!**

[கறங்கு—காற்றாடி. அலர்—அல்லர்.]

என்று பெண்களைப் புகழ்வதோடு, புருஷரையும் பழிக்கிறான். பெரும்பாலும் புருஷர்களெல்லாம் பலதேவனைப்

போல் இருப்பார்கள் என்று நடராஜன் கருதுவது போலவே தோன்றுகிறது.

பெண்களெல்லாம் வாணியுமல்லர்; புருஷர்களெல்லாம் பல தேவனுமல்ல!—என்பதை இந்த இயற்கைப் பண்டிதன் அறிந்து கொள்வதற்கு அவகாசம்தான் ஏது? சந்தர்ப்பம்தான் எங்கே?

புருஷரே புலையர்,
நிலையிலாப் பதடிகள்,
இருள்அடை நெஞ்சினர்,
ஈரம்இல் உளத்தர், . .
தன்னயம் அன்றிப்
பின்னென்(று) அறியார்;
காதகர், கடையர்,
கல்வியில் கசடர்

[பதடி-பதர் போன்றவன். கடையா-அதமர். கல்வியில்-கல்வியில்லாத.]

எனறெல்லாம் ஆத்திரமாக அடுக்கிக் கொண்டே போகிறான் நடராஜன்.

பெண்கள கெடுவதெல்லாம ஆணகளாலேதான் என்கிறான.

அவாவிற்(கு) அளவிலை;
அன்போ அறியார்!
மணமும் அவர்க்(கு) ஒரு
வாணிகம், அந்தோ!

என்று கூறுகிறவன், ஆண்குலத்தையெல்லாம் பலதேவனாகவும் சகடனாகவும் பார்க்கிறான் என்பது வெளிப்படை. என்ன அனுபவக் குறைவு! என்ன பட்சபாதம்!

ஒருவாறு உலக இயற்கை தெரிந்திருந்தபோதிலும், கருத்தாழமும் தன்னடக்கமும் உடையவனாக இருந்த போதிலும், நடராஜன் காரிய உலகம் அவ்வளவாகத் தெரியாத லட்சியவாதிதான். செயற்கைத்திறன் குறைந்த இயற்கைப் பண்டிதன்தான்.

5. மனோன்மணியின் தந்தை

இந்த நாடகத்தின் கதாபாத்திரங்களில் நடுநாயகம் போலத் தோன்றும் ஜீவக மன்னன் சர்வசாதாரணமான மன்னர்களில் ஒருவன்தான். இவனுடைய பெருமையெல்லாம் பரம்பரைப் பெருமைதான்.

ஆதி இன்னதென்று
ஓதுவதற்(கு) அரிய
வழுதியின் தொழுகுலம்

[வழுதி - பாண்டியன். தொழுகுலம - தொழத் தகுந்த வம்சம.]

என்று தன் குலத்தைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்கிறான் ஜீவகன்.

தமிழ நாட்டு வேந்தர்களின் பழம பெருமையைக் குறிததுத் தமிழர்கள் பிரமாதமாய்ப் பேசுவதுண்டு. அவர்கள் குலத்தை 'பண்டைக்குலம்' என்றும், 'பண்டு தொட்டு வரும குலம்' என்றும் சொல்லுவார்கள். இதே பெருமையைத்தான் பாண்டியனும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான். இந்தப் பரம்பரைப பெருமையைத் தவிர வேறு விசேஷமான பெருமை எதுவும் இந்த அரசனுக்கு இருபபதாகத் தெரியவில்லை.

போர் வந்துவிட்டது என்று தெரிந்ததும் ஜீவகன் வீரவெறியும் தேசபக்த வெறியும் கொண்டு ஒரு சொற்பொழிவு செய்கிறான் படைவீரர்களுக்கு.

ஒருதுளி யேனும்நீர்
உண்டுளீர் ஆயின்,
கருதுவீர் தாம்பிர
பன்னியின் கட்டுரை!

[தாம்பிரபன்னி-தாம்பிரபர்ணி.]

என்ற பீடிகையோடு, அந்த நதிமாதா அலையெறிந்து வீரப் பிரசங்கமும் சுதந்தரப் பிரசங்கமும் செய்து, அன்னியன் கைப்படாத கற்புடன் வாழவிரும்புகிறாள், என்கிறான் ஜீவகன்.

பிறகு தமிழ்மொழியின் பெயராலும் சுதந்தரவெறியை உண்டு பண்ண விரும்பி,

விந்தம் அடக்கினோன்
தந்தநல் தமிழ்மொழி
தற்சுதந் திரம் அறும்
அற்பர் வாய்ப்படுமோ ?

[விந்தம் அடக்கினோன்—விந்திய பர்வதத்தைக் கர்வ பங்கம் செய்த அகஸ்திய முனிவன்.]
என்று கேட்கிறான்.

உரிமைமேல் ஆண்மை
பாராட்டார் சாந்தம்,
பெருமையில் பிணத்தில்
பிறந்ததோர் சீதம்
அந்தணர் வளர்க்கும்
செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டபிமானம் உள்
மூட்டிய சினத்தீ
அன்றோ வானோர்க்கு
என்றுமே உவப்பு ?

[பெருமையில்—பெருமையில்லாத. சீதம்—குளிர்ச்சி. செந்தழல்—(இங்கே) யாகாக்கினி.]

என்றெல்லாம் தேசபக்தியை ஒரு மதமாக்கிப் பேசுகிறான். உரிமைக்காகப் போராடாத சாந்தம் பிணத்தின் சாந்தம் அல்லது சீதந்தான் என்று சொல்லிவிட்டு, தேசபக்தர்களின் தர்மாவேசத்திலே பொங்கும் கோபத்தீயே யாகத்தீயைக் காட்டிலும் தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியது எனகிறான். இப்படியெல்லாம் பேசும் மனநிலை சாமானியமாக இருக்கமுடியுமா?

ஆனால் இவ்வளவு வீரமும் தேசபக்தி வெறியுங்கூட இவனுக்குப் பரம்பரையாகக் கிடைத்த பாக்கியம் என்றே தோன்றுகிறது; தன் சொந்த முயற்சியாலும், பகுத்தறிவாலும் சம்பாதித்துக்கொண்ட மனநிலையாகக் காணப்படவில்லை. ஏனென்றால் இந்த மன்னனுக்குச் சொந்த புத்தி என்ற சக்தி இருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

புத்தியே சகல
சக்தியும்

என்று தன் புத்தியைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளும் குடிலனுடைய புத்தியைச் சார்ந்துதான் இந்த அரசன் பிரகாசிக்க விரும்புகிறான். தனக்காக, நினைத்துத் தானே ஒரு முடிவிற்கு வரும் சிரமத்தைக்கூட இவனால் மேற்கொள்ள முடியவில்லை. குடிலனே தனக்காக நினைக்கிறான் என்பதில் இவனுக்குத் திருப்தி; சந்தோஷம், சௌகரியம்.

குடிலனுடைய ஆலோசனை இல்லாமல் இவன் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் சர்வ சாமானியமாகத்தான் பேசுகிறான். எதையும் எளிதில் நம்பிவிடுகிறான். குடிலனின்

கைக்கிளியாகத்தான் இருக்கிறான். இதனால்தான் அந்த மந்திரி

நாமே அரசும் ;
நாமே யாவும் !
மன்னவன் நமது
நிழலில் மறைந்தான்

என்று தனக்குள் தானே இறுமாந்து பேசுகிறான்.

குடிலன் சொன்னபடியெல்லாம் ஆடும் ஜீவகன் தனக்குத் திறமையில்லை என்று கூட உணர்ந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. குடிலன் இஷ்டப்படியே தான் கூத்தாடுவதைக்கூடத் தெரிந்து கொள்ளாமல் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதுபோல் எண்ணித் தனனைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்ளவும செயகிறான,

இந்தப் பரிதாப நிலை ஜீவகனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கெல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாகவே இருக்கிறது. அரசன் 'எடுப்பார் கைபபிள்ளை' என்கிறான் நாராயணன்.

வெளுத்த எல்லாம்
பாலெனும் மெய்ம்மை
உளத்தான்; களங்கம்
ஓரான் ; குடிலனோ
சூதே உருவாய்த்
தோன்றினன்

என்று எவ்வளவு தெளிவாக நாராயணன் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான் !

மாப்பிள்ளையாக வரப்போகும் புருஷோத்தமனும் மாமனரின் இந்தப் பரிதாப நிலையை எப்படியோ அறிந்து கொண்டிருககிறான். குடிலனுடைய கபடத்தை ஜீவகன்

உணர்ந்துகொள்ளவில்லையே என்று அதிசயப்படுகிறான் புருஷோத்தமன். குடிலனை ஜீவகன்,

உண்மைக்கு உறைவிடம்
திண்மைக்(கு) அணிகலம் ;
சத்திய வித்து,
பக்தி உன்மத்தன் :
ஆள்வினை தனக்(கு) ஆள்
கேள்விதன் கேள்வன்

[திண்மை - வலிமை, அணிகலம - ஆபரணம், ஆள்வினை-முயற்சி. கேள்வன் - நாயகன்.]

என்றெல்லாம் புகழ்ந்துபேசி, அந்த இரவிலும் அந்த மந்திரி தனக்காக உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்கிறான். அதே சமயத்தில் ராஜத்துரோக முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருந்த அந்தப் பேர்வழியை அப்படியே பிடித்துக் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்த புருஷோத்தமன் ஜீவகன் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டதும்,

எத்தனை களங்கமில்
சுத்தன் ! கஷ்டம்

என்று தனக்குள் தானே வருந்துகிறான்.

புருஷோததமனிடமிருந்து தூதுவந்து ஜீவகனைப் பேருககுக் கப்பம் கட்டிப் பிழைத்துப் போகுமாறு சொன்ன வேலைக்காரனை கூட ஜீவகனுடைய பலவீனத்தைத் தெரிந்து கொண்டு.

என்மதி குறித்தாய் !
எடுத்தகைப் பிள்ளாய் ?

[என் - என்ன. மதி - புத்தி.]

என்று இடித்து அறிவுறுத்தப் பார்க்கிறான்.

குடிலனுக்கோ ஜீவகனுடைய நிலைமை முழுதும ஒரு திறந்த புஸ்தகம் தான். அரசனுடைய அறிவுக்குறை வையும தன்னுடைய புத்திசாமர்த்தியங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உத்ஸாகப்படுத்துகிறுன் குடிலன்.

எத்தனை பித்தன் இவ்
அரசன்!

என்று எண்ணிப் பார்த்ததும்,

உரைக்கும் முன் கருதுவம்
நமக்குறும் நலமே

என்று தன்னுடைய அறிவுத்திறமையையும் எண்ணிப் பார்த்துப் பெருமிதம கொளகிறுன்.

இத்தகைய பலவீனஙகளோடு கூடிய ஜீவகன் 'மரபு' என்றும, 'அநுஷ்டானம' எனறும், 'பரமபரைப பெருமை என்றும மயஙகிப்போவதில் அதிசயமில்லை. இவனுடைய தேசபக்தியும வீரமும கூட இத்தகைய மன நிலையின் பகுதியாகவே யிருக்கின்றன,

எனினும காவிய நாயகியாகிய மனோன்மணியின் தந்தையல்லவா? பரமபரைப பெருமையோடு, தியாக புத்தியோடு விளங்கும மனோனமணியின தந்தை என்ற பெருமையும் ஜீவகனுககு அளிககவேண்டியதுதான.

நம்மைக் கவரும் குணவிசேஷம்

பரம்பரைப பெருமையில் ஊறிபபோயிருக்கும் ஜீவக மன்னன் தன் ஏகபுத்திரியாகிய மனோனமணியைக் குறித்து எவ்வளவோ பெருமை கொண்டிருக்கிறுன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த அருமைத் திருமகள்மீது எவ்வளவோ அனபு வைத்திருக்கிறுன என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மகளுக்குத் தந்தையாக இருந்த

தோடு ஓரளவு நண்பனாகவும் இருந்து, தாயில்லாத அந்தப் பெண்ணின் உள்ளத்தை ஒருவாறு அறிந்துகொண்டவன் தான்.

எனினும் மனோன்மணியின் காதல் நோயை அறிந்துகொள்ளும் அறிவுத் திறமைகூட இந்த அரசனிடம் காணப்படவில்லை. பரம்பரை என்றும் அனுஷ்டானம் என்றும் பிரமாதப் படுத்திக்கொண்டு தன் சொந்த மூளைக்கு வேலை கொடுக்க அஞ்சுகிறவன் இவன். அதனால் தான் விலகி யிருந்த குடிலனை தெரிந்துகொண்ட அளவிற்கும் காதலால் வருந்தும் தன் மகளைத் தந்தை தெரிந்துகொண்டானில்லை.

தன் மகளையே தெரிந்துகொள்ளாதவன் பிறரை எப்படித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? நடராஜனையும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; நாராயணனையும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. விசேஷ குரு பக்தியுள்ளவனாக இருந்தும் குருவாகிய சுந்தர முனிவரையும் தெரிந்துகொண்டானில்லை.

குடிலனுடைய சூழ்ச்சிக்கு இரையாகி ஒருசமயம் குருவையும் சந்தேகப் படுகிறான். குடிலனுடைய மகனான பலதேவனின் அயோக்கியதை எத்தனையோ பேருக்கு எவ்வளவோ வெளிப்படையாகத் தெரிந்து விட்டபோதிலும் ஜீவகனுக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. இப்பேர்ப்பட்ட 'பிரகஸ்பதி' கபட நாடகங்களில் கைதேர்ந்த குடிலனை அறிந்துகொள்ள முடியுமோ?

திருநெல்வேலிக் கோட்டை கொத்தளங்களைப் பௌராணிகர்களின் தோரணையில் குடிலன் வருணிக்கத் தொடங்கியபோது சுந்தரமுனிவருக்கு அருவருப்பாகவே இருந்தது. நகரவாசிகளுக்கும் அது வீணான புராண-

மாகவே தோன்றியது. அச்சமயம் அரசன்கூட விரஸம் அடைந்ததாகவே ஒரு நகரவாசி அபிப்பிராயப் படுகிறான்.

விரஸமாய் அரசனும்
வியர்த்தனன் கண்டேன்

என்கிறான் அவன். எனினும் இந்த அரசன் பெரும்பாலும் குடிலனுடைய சூழ்ச்சிகளையும் பேச்சையும் ரஸிப்பவன் தான்.

அந்தக் கணம் விரஸப்பட்ட போதிலும் அடுத்த க்ஷணத்திலேயே குடிலனுக்குப் பின்பாட்டுப் பாடுகிறவன் தான். குடிலன் பொதுவாக முனிவர்களையும், சிறப்பாக சுந்தர முனிவரையும் தாக்கிப் பேசி, 'இந்த ஆசாமிகள் கோவில் ஒன்றையே அறிவார்கள்; கோட்டை கொத்தளங்களை அறிவரோ? நமமுடைய கோட்டை கொத்தளங் களைப் பழித்தற்குக் காரணம அழுக்காறு என்று நாம் சந்தேகமில்லாமல் சொல்லலாமா? குலகுரு அல்லவா? என்று தந்திரமாய்ப் பேசினான். உடனே ஜீவகனும்,

ஐயரும் அழுக்கா(று)
அடைந்தார் மெய்ம்மை,
கோவில் தானா
காவலர் கடமை?
கேவலம், கேவலம்,
முனிவரும். ஆ! ஆ!

என்கிறான்.

குடிலன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகவும விழிப்பாகவும் இருக்கிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஜீவ கன் அவனது 'ஹிப்னடிஸ'த்தில் கட்டுப்பட்டு வசிய நித்திரையில் இருப்பவனபோல் நடந்துகொளகிறான்.

ராஜபகதனை நாராயணனை எச்சரிக்கை செய்து பார்த்தும் ஒரு பயனுமில்லை.

நாரணா ! நீயும்
நடேசன் தோழனே

[நடேசனை - (இங்கே நடராஜனை]

என்று இருவரையும ஒரே பைத்தியமாக்கிப பேசுகிறான். குடிலன் மீதுள்ள மோகத்தினால், பைத்தியத்தினால்,

நாராயணா உனக்(கு)
ஏன் இப் பித்து ?
தீரா இடும்மையே
தெளிதல் ஐயுறல் !

[இடுமபை - துனபம, ஐயுறல் - சந்தேகித்தல]

என்று எவவளவு தெளிவாகத்தன் சித்தாந்தத்தை வெளியிடுகிறான ஜீவகன்.

'தெளிந்த விஷயத்தில் சந்தேகம் கொள்வது தீராத் துன்பம்' என்பதை மீற முடியாத ஓர் இயற்கைச் சட்டமாக்கிப்பேசுகிறான். குடிலன் தன்னிடம் அன்பும் ஆர்வமும் உள்ளவன் என்பதும், அவன் பரமராஜ விசுவாசி என்பதும தெளிவாக இருக்கும்போது, அதை சந்தேகிப்பது தீராத் துயரம் தருவது என்பதுதான் பொருள். இந்த ஜீவக சித்தாந்தம் ஒன்றே போதும், இந்த அரசன் உலகத்தை அறிந்தவன் இல்லை என்பதற்கு. உலகம அப்படி ஒரு யந்திரம போலவும், இதில் உளளவர்களெல்லாம் யந்திர உறுப்புக்கள் போலவும் இயங்குகிறார்களென்று ஜீவகன் கருதுவது போலத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் மக்கள் இப்படியா இருக்கிறார்கள் ?

பல திசைகளிலிருந்து மோதும் சக்திகளுக்கு இசைந்தபடி கூத்தாடுகிறார்களல்லவா? சூழ்நிலைகளும் மாறிமாறிப்

பாதிக்கின்றன. திட்டங்களும் நோக்கங்களும் ஆசைகளும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஜீவ ஓட்டங்களை நிர்ணயிக்கின்றன. மக்கள் வளர்கிறார்கள்; மாறுகிறார்கள். 'ராபாட் (Robot) மனிதன்போல் ஒரே மாதிரியாக நடந்து கொள்வதில்லை. இந்த உலகஞானமில்லாத ஜீவகன் மக்களை எப்படிச் சரியாக அறிந்துகொள்ள முடியும்?

பல சந்தர்ப்பங்களையும் பார்த்துத்தானே மக்களை மதிக்கவேண்டும்? சந்தர்ப்பங்களின் மாறுதல்களுக்குத் தக்கபடி புதிய சந்தர்ப்பங்களை முன்னிட்டு ஒருவன் தான் தெரிந்து கொண்டிருந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் புனராலோசனை செய்யவேண்டியதுதான். இப்படி உலக இயற்கையை அறிந்து கொள்ளாமல்தான் ஜீவகன் தடுமாறிப் போய்க் குடிலன் தோண்டிய குழிக்குள்ளே விழப் பார்க்கிறான்.

குடிலனோ கால பேத இயல்புகளுக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் தகுந்தபடி திட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டே போகிறான். அவன் பாவ புண்ணியங்களை லட்சியம் செய்யவில்லை என்பது உண்மைதான். எனினும், அவனுடைய புத்திக் கூர்மை அதிசயமானதுதான். அத்தகைய மந்திரிக்கு இந்த அரசன் அடிமையாகி விட்டதில் என்ன அதிசய மிருக்க முடியும்?

உலகம் தெரியாத ஜீவகனுக்குப் பெண்ணுலகம் ஒரு சிறிதும் தெரியவில்லை. இதனால்தான் வாணியின் காதல் மணத்தை வாணிப மணமாக்க உடன்படுகிறான். தன அருமை மகளையும் குடிலன் மகனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கப்பார்க்கிறான். மனோன்மணி 'பிதுர் வாக்கிய பரிபாலனம்' என்ற பழைய லட்சியத்தை ஒரு தவமாக மதிப்பதால் அவள் விஷயத்தில் ஜீவகனுடைய அதிகாரம் அவ்வளவு கொடுமையாகத் தோன்றவில்லை.

வாணியோ ஒரு புதுமைப் பெண்; சுதந்திரப் பிரியை. அவள் விஷயத்தில் அரசன் அதிகாரம் செலுத்தப் பார்ப்பது எவ்வளவு அநியாயம்!

தன் மகளையும் அறிந்து கொள்ளாதவன், வாணி நடராஜன் சகடன் சுந்தரமுனிவர் புருஷோத்தமன் முதலானவர்களையும் அறிந்து கொள்ளாததில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லை. ஸ்தூலமாக ஏதேதோ கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம். இதனால் அவர்களைச் சரியாக மதித்துக் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு போகமுடியுமா?

இவன் நண்பர்களைப் பகைவர்களாக நினைக்கிறான்; பகைவர்களை நண்பர்களாக மயங்குகிறான்.

நம்பினோம் நார
யணனை அதற்கா
வம்பே செய்தான்
மாபா தகன் அவன்
நட்பே நமக்(கு) இங்(கு)
உட்பகை ஆனது!

என்று எவ்வளவு லேசாகத் தீர்மானித்து விடுகிறான், குடிலன் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு.

நான் மதுரையை விட்டுத் திருநெல்வேலிக் கோட்டையும் அரண்மனையும் கட்டிக் கொண்டதற்காக முனிவர் மனத்திலே 'கல்மஷம்' கொண்டிருக்கிறார் என்றுகூடத் தீர்மானித்து விடுகிறான். குடிலனை ஒப்பற்ற நண்பன் என்றும் முடிவு கட்டுகிறான்.

இத்தகைய புத்திசாலி ஆத்திரப்பட்டும் காரியம் செய்வதென்றால், அது எவ்வளவு விபரீதமாகக்கூடும்? குடிலன் பேச்சைக் கேட்டு ராஜபக்தனான நாராயணனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கவும் துணிந்தான் என்றால், இந்த அரசன் பகுத்தறிவுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஓய்வு கொடுத்தி

ருக்க வேண்டும? எவ்வளவு தூரம மன எழுச்சியே புத்தி சாலித்தனம என்றும, நியாயத் தீர்ப்பு என்றும் மயங்கிப போயிருக்கவேண்டும்!

தன படைவீரர்களில் ஒருவனுகிய முருகனை நோக்கி, இவனை நொடிப பொழுதில் கொண்டுபோயக் கழுவேற் றுங்கள்' என்கிருன். அரசன நாராயணனைக் குறித்து இப்படிச் சொன்ன போதிலும், முருகன் 'குடிலரே! வாரும்' என்று குடிலனைக் கூவியழைக்கிருன் கழுமரத் திற்கு! 'குடிலனைத் தவிர வேறு யாருக்கு அந்தத் தண் டனை பொருந்தும?' என்பது முருகன் மனநிலை. உடனே ஜீவகன்,

மாட்டுதிர் இவனையும்
வன்கழு அதனில்

[மாட்டுதிர் - மாட்டுங்கள்.]

என்று முருகனுக்கும மரண தண்டனை விதிக்கப் பார்க் கிருன். ஆஹா, என்ன புத்திசாலித்தனம்!

இப்படிப்பட்ட அரசனும வீர மன்னனுக தேச பக்தனுகப போர்க்களத்திலே உயிரைக் கொடுக்க வரு கிருன். நெருக்கடியிலே தியாக புத்தி ஏற்பட்டு அது இந்த அரசனுடைய மந்த புத்தியையும் ஒருவாறு தீட்டி விடுவது போலத் தோன்றுகிறது. இதனுல் ஓர் அரசன் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களைக் குறித்தும தேசப் பணியைக் குறித்தும் பிரமாதமாகப் பேசுகிருன் சுந்தர முனிவரிடம்.

ஆதலால் அடிகாள்!
பூதலத்(து) உயர்ந்த
மேதையில் மிகுந்த
மானிடர்க்(கு) அரசராய்

வந்தவர் தற்தமக்(கு)
　　உற்ற மதித்திறம்
எட்டிய மட்டும்,
　　குற்றம் விடுத்துக்
காலகதிக்(கு) அனு
　　கூலமாய் நவீனச்
சீர்பல திருத்தி,
　　ஓர் இயல் புதிதாய்
நாட்டித் தமது
　　நாட்டுளோர் சுகம்.

பாராட்ட வேண்டும் என்கிருன்,

மனோன்மணி தன் தந்தைக்காக எத்தகைய தியாகத்தையும் செய்யத் துணிந்தாள். இவளுடைய தந்தை எவ்வளவோ மட்டமான அரசனுயிருந்த போதிலும் தியாக புத்தியுடன் விளங்குவது பொருத்தம்தான். இது ஒன்றே இந்தக் குறிசயத்தில் நம்மைக் கவரும் அம்சம்.

6. மன்னனும் மதிமந்திரியும்

ஜீவகன் சர்வ சாதாரணமான—பரம்பரைப் பெருமை தவிர வேறு விசேஷப பெருமையில்லாத—மன்னன் என்ருல் அந்த அரசனுடைய மந்திரியை ஓர் அசாதாரண மனிதன் என்றே சொல்லவேண்டும்.

புத்தியே சகல
　　சக்தியும்

என்று நம்பி அந்தச் சக்திகொண்டு தன இஷ்டபபடியெல்லாம மனோனை ஆண்டுவந்த மந்திரியை 'மதி மந்திரி' என்று சிறப்பாகக் கூறவேண்டும.

ஜீவகனுடைய பலவீனம இவனுக்குக் கிடையாது. ஆம. அபாயகரமாகத் தன புத்தியைக் கூர்மை செய்துகொண்டு

எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் பிளந்து பார்த்து நிலைமையைக் கண்டுகொள்ளும் இந்தக் கூர்மையான சகதியை மனச் சாட்சியால்கூடப் பயமுறுத்த முடியவில்லை.

தீது நன்றென
ஓதுவ எல்லாம்
அறியார்க்கு அறையும்
வெறுமொழி அல்லவோ?

[அறியார்—அறியாத மூடன். அறையும—முழக்கிக் கூறும்.]

என்று எண்ணுகிறவனைத் தருமம தான் பய முறுத்த முடியுமா?

ஆனால் ஜீவகனுடைய பலமாகிய தேச பக்தியும குடில னுக்குக் கிடையாது; பரமபரைச் செல்வமாக அரசனுக்குக கிடைத்திருந்த அந்த வீரமும இவனிடம காணபபட வில்லை. இவன சுயநலப புலி; சுய காரிய சூரன!

அரசன மூளையை உழைதது உணமை காணபதறகு அஞ்சுகிறான எனபதை நனகறிந்து அவனுக்காகத் தன மூளையை உழைபபதுபோல் பாசாஙகு செய்து சுயகாரிய சித்திக்கு வழிதேடுகிறான். எதையும எளிதில் நம்பிவிடும் அரசனை எளிதில் தன்புத்திக்கு அடிமையாக்கிக்கொள கிறான் குடிலன். 'புலிக்குப் பயந்தவர்களே! என்மேல் படுத்துககொளளுஙகள்' என்று பிறரைத் தூண்டித் தான் தப்பிப் பிழைத்த புத்திசாலியைபபோல், குடிலனும அரச னைத் தான் சுமப்பதுபோல் பாவனை செய்கிறான். அவனைப் பொம்மைபோல ஆட்டிவைத்து,

மன்னவன் நமது
நிழலில் மறைந்தான்!

என்று மகிழ்ந்து போகிறான்.

ஜீவகனை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பரம்பரையையும் அநுஷ்டானங்களையும் பிரமாதப் படுத்துகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு குடிலனை அவற்றை மதிப்பதில்லை; இகழ்கிறான், தன் உள்ளத்திற்குள்ளே. அரச பரம்பரையெல்லாம் தன்னைப்போன்ற சூழ்ச்சிக்காரர்களால், வேறு சூழ்ச்சிக்காரர்களான குருமார்களின் உதவி பெற்று ஏற்பட்டது தான் என்பது குடிலனுடைய திடமான நம்பிக்கை.

சுந்தர முனிவர் போன்ற குரு சிரேஷ்டர்களையும் முனிவர்களையுமகூடக் கேவலமான சூழச்சிக்காரர்களாகவே மதிக்கிறது குடிலபுத்தி. ஆமாம்; தருமன் கண்ட தரும உலகத்தைத் துஷ்ட உலகமாகத்தானே கண்டான் துரியோதனன்?

தர்ம புத்தியிலும் தியாக புத்தியிலும குடிலனுக்கு நமபிக்கை யில்லாவிட்டாலும, ஜீவகனைபபோல் உலகமும் ஒரே நிலையில் இருப்பதாகவும, உலக மககள் உலகமாகிய நாடக மேடையில், பாவைக் கூத்தில் ஒரேமாதிரி நடித்துக் கொண்டிருபபதாகவும இவன் நமபுவதேயில்லை. மாறும சூழநிலைகளுக்குத் தக்கபடியும், அவர்களுடைய ஆசைகள் நோக்கஙகளுக்குத் தக்கபடியும் வயது முதலிய காரணஙகளுக்குத் தக்கபடியும் மனிதர்கள் மாறுகிறார்கள் என்பது குடிலனுக்கு நன்றாகத் தெரியும. இந்த அறிவையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறான குடிலன், தன்னுடைய சூழ்ச்சித் திட்டங்களிலே.

குடிலனுடைய மனக்கண் எப்போதும சர்வ ஜாக்கிரதையாக விழித்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். திட்டத்திற்கு மேல் திட்டம் போடுகிறான், சந்தர்ப்ப மாறுதல்களுக்குத் தக்கபடியெல்லாம். அரசனுடைய மந்த புத்தியைக் கண்ட வாசகருள்ளம் மந்திரியின் புத்திக் கூர்மையைக் கண்டு வியப்படைகிறது.

குடிலனுடைய புத்திக் கூர்மை இவனுடைய கபட நாடகத்திற்குப் பெரிதும் துணை செய்கிறது. கடைசி வரையில் அரசன் குடிலனை நம்பத்தானே செய்கிறான். நம்பத்தக்கவர்களையும் நம்பாமல்,

நம்பிய பாய்மரம் பழுது !

என்று சொல்லும் ஜீவகன் தன்னுடைய வாழ்வாகிய கப்பலுக்குக் குடிலன் என்ற பாய்மரம் ஒன்றே பழுதற்றது என்று துணிகிறான். ஏன? ராஜ்ய காரியமாகிய பாய்க கப்பலையே இந்தப் பாய்மரந்தான் சரியாகச் செலுத்தும் என்று நம்பிவிடுகிறான.

அரசன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மற்றவர்களை அறிந்து கொள்ளத் தவறுகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு குடிலன அவர்களை அறிந்து கொண்டிருக்கிறான. நாராயணனை ராஜபக்தன் என்று ராஜா அறிந்து கொள்ளவில்லை. குடிலனோ அதை நன்கு தெரிந்துகொண்டே அந்தப் பரம ராஜ பக்தனை ராஜத் துரோகி என்று அரசனை நம்பச் செய்கிறான!

நடராஜனைச் 'சுத்தப் பைத்தியம்' என்றுதான அரசன மதிக்கிறான். அவனுடைய மனநிலையையும் அறிந்தவன்தான் குடிலன். லௌகிக சாமர்த்தியம இல்லாத அவனை அவ்வளவு கெட்டிக்காரன் என்று குடிலன ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவனைப் பித்தன் என்று நம்பி யிருக்க முடியாதல்லவா? நாராயணன் ராஜத் துரோகி என்றால், நடராஜன் உலகம தெரியாததாலும் 'முனிவர் பிரியன்' என்ற தைரியத்தினாலும் ராஜ்ய காரியங்களில் மேலுத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லை என்று அரசனை நம்பச் செய்துவிடுகிறான் குடிலன்.

இப்படியே சகடன் முதலானவர்களையும் திறந்த புத்தகம்போல் படித்து அறிந்திருக்கிறான். தன்னுடைய புத்தி

யின் சக்தியால், சுந்தர முனிவரையும் தெரிந்துதான் தூஷிக்கிறான் அரசனிடம்.

எனினும் சுந்தர முனிவருடைய ஞானமும் தியாக புத்தியும குடிலனைப் போன்ற சுயகாரியப் புலிகளுக்கு அப்படியே விளங்கியிருக்கும என்று எதிர்பார்க்க இட மில்லை. இதனால்தான் நாடக ஆரம்பத்திலேயே வஞ்சக மாயப் புகழ்ந்து முனிவரையும் வசீகரித்து விடலாமென்று நம்பினான். அந்த வீணான புராணத்திற்கு முனிவரா வசப் படுகிறவர் ?

எனவே அந்த முயற்சியைப் பிறகு அறவே விட்டு அவரைப பற்றி அரசன் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத் தையே மாறறிவிட முயல்கிறான். இந்த முயற்சியிலும் ஓரளவு வெறறிதான கிடைக்கிறது; பூர்ண வெற்றி கிடைக் கவில்லை. பூர்ண வெற்றி கிடைக்குமென்று குடிலனும் நம்பி யிருக்க முடியாது !

தர்ம புத்தியிலும் தியாக புத்தியிலும் குடிலனுக்கு நமபிக்கையே இல்லாததால். குடிலன் சுந்தர முனிவரைப பூர்ணமாக அறிந்துகொளள முடியவில்லை. இதே கார ணத்தால் புருஷோத்தமனையும் பூர்ணமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை.

‘புருஷோத்தமன் ஜீவகனோடு போர் புரிய வந்திருபப தால் அந்த வெறறி போரால் கிடைத்தாலும சரி, சூதால் கிடைத்தாலும் சரிதானே ! நாம வஞ்சகமாக ஜீவகனைக் காட்டிக் கொடுத்தாலும புருஷோத்தமன் ஒபபுக்கொள் வான். நமக்கே ராஜயத்தையும் தந்து தனக்கு வேண்டிய கப்பத்தையும் பெற்றுக் கொள்வான் ’ என்று நம்பிவிடு கிறான் குடிலன். இந்தச சூழ்ச்சிக்குள் புருஷோத்தமனு டைய வீரதர்மம் அகப்படாது என்பதைக் குடிலனுடைய கூர்மையான புத்தியும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இந்த அளவிற்கு இந்த மதிமந்திரியின் மதியிலும ஒரு குறைபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதாவது, மனித வாழ்வின் உன்னத லட்சியங்களில் நம்பிக்கை இல்லாத குறைபாடுதான். எவ்வளவு புத்திசாலித்தனம் இருந்த போதிலும் இந்த நம்பிக்கை அல்லது விசுவாசம் இல்லா விட்டால், முடிவான வெற்றியை அடைய முடியாது.

இந்தப் பாடத்தை நாம குடில மந்திரியின் குணுதிசயத் திலிருந்து தெளிவாகக கறறுக கொளகிறோம. இந்தக் குறைபாடு இனறைய அரசியல் உலகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறவர்களிடத்திலும காணப்படுகிறது. புத்திக் கூர்மையைக் கொஞ்சம குறைத்துக் கொண்டாவது தர்ம விசுவாசத்தைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தால் குடிலன் உய்ந்து போயிருப்பான்; தற்கால உலகம உயயும் வழியும் இதுதானே.

7. குடில புத்தி

மண்ணைப் பிசைந்து தன் இஷ்டபபடி யெல்லாம் பாண்டஙகளாக வனையும் குயவனைப் போல் ஜீவகனைத் தன் இஷ்டபபடி யெல்லாம் ஆக்கிவைத்த குடில புத்தி இந்த நாடகம் முழுதும் ஊடுருவிக் கிடககிறது. இதனல்தான் குடிலனைக் கதாநாயகன் என்றும சிலர் வாதாடத் துணிந் தார்கள. ஆனல் கதைப் போக்கும் கதையின உட்பொரு ளும் இந்தக் கொள்கைககு விரோதமா யிருக்கின்றன.

குடில புத்தி சுயநலத்திலே ஊறிப் போயிருக்கிறது. சுயநலம் என்றல் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கும சுயநலமா? தீவிர சுயநலம என்றலும் போதாது: அதிதீவிரசுயநலம் என்றே சொல்லவேண்டும்.

இத்தகைய சுயநலத்தின் மறுபக்கம் பேராசை அதி தீவிரமான பேராசை. குடிலனுடைய பேராசையை

'பேயாசை' என்றே சொல்லலாம். இது குடிலனுடைய சுயநலத்தை இரவு பகலைத் தொடர்வது போலத் தொடர்கிறது. இவன் அரசனை ஆட்டுவிக்க இந்த ஆசை இவனைப் பேயாட்டம் ஆட்டி வைக்கிறது!

முதலாவது அங்கம் முதலாவது களத்திலேயே குடில புத்தி வெளிப்படுகிறது. குடிலன் ஏதோ ஒரு பக்தன் போலவும் பௌராணிகன் போலவுமே முதல் முதல் பேசுகிறான். குரு பக்தியில் நிகரற்றவன் போலவும் பாசாங்கு பண்ணுகிறான். சுந்தர முனிவரோ அந்த ஆஷாட பூதித்தனத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு மனோன்மணியைப் பார்க்க விரும்பி அரசனும் சிஷ்யர்களும் தொடரப் போகிறார்.

அச்சமயம் குடிலன், 'முனிவர் பல்லக்கு, சின்னம், முதலியவற்றை அதோ அந்த வாசலுக்குக் கொண்டுபோ' என்று சேவகனுக்குக் கட்டளையிடும்போதே தனக்குள்,

நம் காரியம் ஐயம்
எங்காகினும் செல!

முனிவர் எங்கே வேணுமானாலும் போகட்டும்; நம்முடைய காரியம் ஐயம்தான்; என்று சொல்லிக் கொள்கிறான். இது குடில குணாதிசயத்தின் ஜீவ நாடி; குடில புத்தியின் இரகசியம்.

குடிலன் தன்னுடைய வஞ்ச புத்தியை எவ்வளவோ இரகசியமாக மறைத்து வைத்துப் பார்த்தும் சுந்தர முனிவரின் ஞானப்பிரகாசத்திற்கு முன்

வேஷரக சியங்களெல்லாம்
வெட்டவெளி யான!

என்றபடி வெளியாகி விடுகிறது. ஆம்; அவர் கண்ணுக் குத்தான். அவரும் இரகசியமாக மனோன்மணியின் பாது

காப்பிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறார் எனினும் முனிவர் அரசனை வெளிபபடையாக எச்சரிக்க வில்லை. எச்சரித்தாலும பயன்படாது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவரா ?

ராஜ பக்தனுகிய நாராயணனும் இந்த ராஜத் துரோகியின் கபட நாடகததை அறிந்தவன்தான். அரசனை எச்சரித்துப பார்க்கிறுன், குறிபபாகவும் வெளிப்படையாகவும. பயன்படவில்லை. 'தெளிவிலே சந்தேகம் தீராத் துன்பம்' என்கிறுன் அரசன். 'கருமபு கைப்பது உன் வாய்க் குற்றம்' என்று சொல்லிப் போகிறுன். சேவர்களுடன் போனதும நாராயணன தனக்குள்ளே பின்வருமாறு பேசிக்கொளகிறுன :

ஐயோ ! இதற்(கு)என்
செய்வன் ? அரசன்
உறுதியா நம்பினன்,
சிறிதும் பிறழான்,
வெளுத்த எல்லாம்
பாலெனும் மெய்ம்மை
உள்ளத்தான் களங்கம்
ஓரான், குடிலனே
சூதே உருவாய்த்
தோற்றினன் ! அவன்தான்
ஓதுவ, உன்னுவ,
செய்குவ யாவும்
தன்னயம் கருதி
அன்றி மன்னனைச்
சற்றும் எண்ணுன்,
முற்றும் ஜாலமாய்
நல்லவன் போலவே
நடிப்பான், பொல்லா
வஞ்சகன்,

[என்-என்ன. செய்வன்-செயவேன். பிறழான்-மாறமாட்டான். ஓரான்-அறியமாட்டான். ஓதுவ-சொல்லுவன. உன்னுவ-நினைப்பன.]

நாராயணனுடைய நுண்ணறிவு எவ்வளவு கூர்மையாகக் குடிலனுடைய குறுதிசயத்தைப் பிளந்து பார்த்து விட்டது, பாருங்கள்! நாராயணனுக்குத் தெரிந்தது ராஜசபையிலுள்ள மற்றவர்களுக்கு இவ்வளவு நன்றாகத் தெரிந்திராவிட்டாலும் ஓரளவு தெரிந்ததுதான். எனினும் அவர்களில் பலரும் நாராயணனைப்போல் இவ்வளவு ராஜ பக்தியுடன் நெஞ்சிலே நினைத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் குடில புத்தியின் போககை.

'மன்னன் அருகுளோர் அதனை நெஞ்சிலும நினையார், நினையினும் உரையார்' என்று நாராயணனே தனிமொழியாகச் சொல்லிக்கொளகிறான. அவர்களுக்குக் குடிலனைப்போல் அவ்வளவு சுயநலம் இராவிட்டாலும் ஓரளவு இருக்கத்தானே செய்யும்.

இறைவன் குறிப்பிற்(கு)
இசைய அறைவர்,
வடித்து வடித்து
மாற்றொலி போன்றே !
தடுத்து மெய்ம்மை
சாற்றுவர் யாரே ?

[இறைவன்-அரசன், மாறறொலி-எதிரொலி.]

என்று வருந்துகிறான நாராயணன். இத்தகைய முகஸ்துதிக்காரர்கள் நிறைந்த ராஜ சபையிலே நாராயணன் பேச்சு எடுபடவில்லை.

சாமானிய ஜனங்களும குடிலனுடைய கபட நாடகத்தை அறிந்தவர்களே. 'குடிலன் கைதொடில்

மஞ்சளும் கரியாகும்மே'! என்கிறான் உழவன் ஒருவன். வேறொரு உழவன்.

> **குடிலன் படிறன்;**
> **கொற்றவன் நாடும்**
> **முடியும் கவர்ந்து**
> **மொய்குழல் மனோன்மணி**
> **தன்னையும் தன் மகற்(கு)**
> **ஆக்கச் சமைந்தான்**
> **மன்னனைக் கொல்ல**
> **மலையனைத் தனக்குச்**
> **சூதாய்த் துணைவரக்**
> **கூவினான் !**

[படிறன்-வஞ்சகன். கொற்றவன்-அரசன். மொய்குழல் நெருங்கிய கூந்தல். மகற்கு-மகனுக்கு. மலையன்-சேரன்.]

என்று சொல்லுகிறான். குடிலனுடைய பேராசையையும் வஞ்சக புத்தியையும் எவ்வளவு தெளிவாக அறிந்திருக்கிறான் இந்தக் குடியானவன் !

குடியானவர்களும் உணர்ந்திருந்ததை நகரவாசிகளும் அறிந்திருந்ததில் என்ன ஆச்சரியம்.!

> **குடிலன் செய்யும்**
> **படிறுகள் முனிவர்**
> **அறியாதவரோ ?**

[படிறு-வஞ்சனை.]

என்று ஒரு நகரவாசி கூறுகிறான், முதலாவது அங்கம் முதலாவது களத்திலேயே.

குடிலனுடைய வஞ்ச புத்தியை ஒருவாறு நகரவாசிகளும் குடியானவர்களுமகூட அறிந்திருந்த போதிலும் அரசன் அறிந்துகொள்ளாததற்கு அவனுடைய புத்திக்

குறைவுதான் முக்கிய காரணமா யிருந்திருக்கவேண்டும். புத்திக் குறைவுள்ள அரசனுடைய மகா புத்திசாலி யான இந்த மந்திரியின் அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமும் நேர்மையான நெறியில் செல்லாமல், கோணலான வஞ்சக வழிகளிலேயே சென்று கொண்டிருக்கிறது. இதனாலேயே குடிலனுடைய புத்தியின் நுட்பமான போக்கும் ஓரளவு சிந்தனா சக்தியுள்ள பலருக்கும புலனாகி விடுகிறது.

தன்னுடைய பேராசை எவ்வளவு 'கோணல்மாணலாய்'ச் செல்லுகிறது எனபதைக் கூர்மையான அறிவுள்ள குடிலனதான் உணராமல் இருக்க முடியுமா? யுத்தம் வந்து விட்டது. படைகள் அணிவகுக்கப் படுகின்றன. அரசனை எதிர்பார்த்து ஒருபுறமாக நிற்கும குடிலன தனக்குள தானே பேசிக்கொள்கிறான்.

பரிதியும் எழுந்தது!
பொருதலும் வந்தது—
கருதற்(கு) என்உள ?
காணுதும் ஆ! ஆ!
ஒருவன(து) ஆசைப்
பெருக்கால் உலகில்
வருதுயர் கடலின்
பெரிதே.

[பரிதி-சூரியன். பொருதல்-போர் புரிதல். கடலின்—கடலைக் காட்டிலும.]

என்று எண்ணும் போதே குடிலனும் பெருமூச்சு விடுகிறான்.

எனினும் இந்த நல்ல புத்தியைக் கோணல்—புத்தி கடிந்து கொள்கிறது.

என்னை? என்மதி
இங்ஙனம் அடிக்கடி
என்னையும் எடுத்தெறிந்(து)
ஏகுதல்? சீச்சீ!

[என்னை—என்ன.]

என்று தன்னைத்தானே கண்டித்துக் கொண்ட போதிலும், ஏன், நல்ல புத்தியைக் கோணல் புத்தி எளிதில் வென்று விடுகிறது. நல்ல புத்தியைக் கோழைத்தனம என்று குற்றமும சாட்டுகிறது.

பலபெயர் துக்கப்
பட்டால் அன்றி,
உலகில் எவரே
ஒரு சுகம் அணைவார்?

[அணைவார்—அடைவார்]

என்பது இந்தக கோணல்-புத்தியின் கோணல்-தத்துவம.

'உலகமே இபபடித்தான்; எங்கும் கோணல்! எல்லாம் சுயநலமதான!' என்று குடிலன் தன்னைத்தானே சமாதானம செயதுகொண்டு நல்ல புத்தியை மௌன மாக்கிவிடுகிறான.

அலகிலா மானிடர்
யாவரும் அவரவர்
நலமே யாண்டும் நாடுவர்!

[அலகிலா-அளவில்லாத. யாண்டும-எங்கும; எப போதும.]

என்று தன கோணல்—புத்தியை அளவு—கோலாகக் கொண்டு உலகத்தை யெல்லாம அளந்து பார்க்கிறான.

உலகத்தின் புத்திக் குறைவுதான், இவனைப்போல் மற்றவர்களும பெரிய பெரிய வஞ்சகச் செயல்களில் துணிந்து இறஙகாததற்குக் காரணம எனபது குடில சித்தாந்தம.

தன்னயம் கருதி
அன்றித் தமைப்போல்
பின்னொருவனை எணிப்
பேணுவர் உளரோ ?

[எணி—எண்ணி.]

என்ற கொளகையுடன் தனனைப்போல் உலகமெல்லாம் தன்நலமுள்ளது தான் எனறு கருதியபோதிலும, உலகமெல்லாம் தனனைப்போல் நுண்ணறிவுளளது என்ருவது பெருமதி படைத்தது என்ருவது நமபவில்லை. குடிலன உலகின் கட்டைச் 'சிறுமதி' எனறு மற்றவர்களுடைய 'புத்திக் குறைவை'ப பழித்துபபேசுகிறது. குடில புத்தி என்ற நெட்டைப் பெருமதி 'மனிதர் மடமை!' என்று மானுடத்தைப பரிகசித்துத் தனக்குள தானே மகிழ்ந்து போகிறது.

'குடிலம்' என்பதற்கே 'வளைவு' 'வஞ்சகம' என்ற பொருளகள உண்டு. ஜீவகனுடைய மந்திரியான குடிலனுடைய புத்தியில் இந்த இரண்டு அமசஙகளையும விசேஷமாய்ப் பார்க்கிருேம்.

நூறுபேர் சேர்ந்து யாத்திரை போனுர்கள. எல்லோருமம கூட்டுப பொஙகலிட்டுச சாபபிட்டுப போனல் செலவு குறையும் எனறு நினைத்தார்கள். ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில்—நூறு பேருக்குச சமையல் பண்ணக்கூடிய அணடாவில்—பஙகு பஙகாக அரிசிபோட வேண்டுமெனறு தீர்மானம. இந்த நூறறுவரில் ஒருவன் தன பஙகு அரிசிக்குப பதில் மணலைக கொண்டுவந்து கொதிக்கும் நீரில்

போட்டுவிட்டான், வேறொருவருக்கும் தெரியாமல். '99 பேர் அரிசியாகப் போட்டிருக்கும்போது நானொருவன் மட்டும் மணல் போட்டால் என்ன குடிகெட்டுப்போச்சு! இது என்னுடைய புத்திசாலித்தனம்!' என்று எண்ணிவிட்டான். ஆனால் அந்த நூறறுவரில் எப்படியோ பாக்கிப் பேரும் புத்திசாலிகளாகவே ஒருவரை யொருவர் ஒளித்துப் பங்கு பங்காக மணலைப் போட்டுவிட்டார்களாம்.

கதை எப்படி? இதுதானா உலகமா? 'இல்லை' என்கிறான் குடிலன:

ஜீவயாத்திரையில் எல்லோரும் குடிலர்களாக இருந்து அண்டாவிலே அரிசிக்குப் பதில் மணலையே போட்டுக் கொணடிருந்தால் "குடில புத்திக்குச் சிறப்பு ஏது?—மதிப்பு ஏது?' 'அப்படியிருககுமோ?' எனறு ஒருதரம் தன்னைத் தானே கேட்டுவிட்டு, 'அப்படி இருக்க முடியாது, அயோக்கியத்தனம அதிகமாக இருககலாம; ஆனால் அதனோடு புத்திசாலித்தனமும அதிகமாயச் சேர்ந்திருக்க முடியாது!" என்று முடிவு கட்டுகிறான் குடிலன.

யாத்திரை போன
நூற்றுவர், சோ(று)அடு
பாத்திரம் தன்னில்
பங்கு பங்காக
ஒருவரை ஒருவர்
ஒளித்துப் பருமணல்
இட்ட கதையாய்
இருக்குமோ? அவ்வள(வு)
எட்டுமோ உலகின்
கட்டைச் சிறுமதி?

[சோறு அடு-சோறு சமைக்கும்: மதி-புத்தி.]

உலகத்தை நன்ருக அறிந்தவன் தான். தான மென்றும தருமமென்றும உலகமறிய விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டு செய்கிருர்களே, அந்த 'வண்மை'யின் உண்மை யைத்தான குடிலன் எவ்வளவு தெளிவாகப் பார்த்து விடுகிருன்:

தருமம் தானம்
என்(று) உல(கு) அறியும்
கருமம் அனைத்தும்
செய்பவன் கருத்தைக்
காணில் நாணமாம்,
அவரவர் தமக்கா
எண்ணிய எண்ணம்
எய்துவான் பலவும்
பண்ணுவர் புண்ணியம்
போல! எல்லாம்
தந்நயம் கருதி
அன்றித் தமைப்போல்
பின்னெரு வனையெணிப்
பேணுவர் உளரோ ?
புண்ணியம் ஜீவகா
ருண்ணியம் எனப்பல
பிதற்றுதல் முற்றும்
பித்தே !

[எய்துவான் அடையும் பொருட்டு தன்னயம்—சுய நலம். எணி—எண்ணி.]

'முற்றும் பித்தே!' என்று முடிப்பது தான் தவறு. உண்மையாகவே ஜீவகாருண்ய உணர்வுகொண்டு சுயநலத்தை ஒழித்துத் தானதர்மங்களையும் புண்ணியகர் மங்களையும் பரோபகாரமாகச் செய்யும் வண்மையாளர்களும்

உலகத்தில் உண்டு; குடில இருதயத்திற்குத்தான் புலப் படவில்லை. குடில புத்தியைக் குடில இருதயம மறைத்து விடுகிறது. இதனுல்தான். 'உதாரமெல்லாம சுயநலத்தின் மேற் பூச்சும் அல்ல, ஊதாரித்தனமும அல்ல!' என்பதைக் குடிலன் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

உலகத்திலே குடிலன் நினைப்பதுபோன்ற ஆசாமிகள் நிறைந்திருப்பதுபோலத் தோன்றினுலும்; இந்தத் தற்கால நாகரிக உலகத்திலும் சுயநலமற்ற மகானுபாவர்கள் காந்தி யடிகளைப் போன்றவர்கள்—வாழ்ந்திருக்கிருர்கள்; வாழ்கிருர் கள்! சுந்தரமுனிவர் போன்ற மகாத்மாக்களும், நாராய ணன் புருஷோத்தமன் போன்ற உண்மையான வீரர் களும், குடில புத்தி முடிவான வெற்றியை அடைவதற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள். இவர்களெல்லாம் குடில இருதயத்தைக் கண்டுபிடித்து, 'அவ்வளவு தீமையும் நிலையில்லாதது, அருளுக்குமுன் கதிரொளியில் இருள் போல் மறைந்தொழியும என்று சித்தாந்தம் செய்கிருர் கள். இதைச் சுந்தர முனிவரின் பெயரால் நாம் 'சுந்தர சித்தாந்தம்' என்று குறிப்பிடலாம். சுந்தர சித்தாந்தம் முடிவில் குடில சித்தாந்தத்தை அழித்துவிடுகிறது என் பது மனோன்மணீய ஸாரம.

நாடகம முழுமையும் குடிலனுடைய சிந்தையும் செயலும் சித்தாந்தமும் என்ன ஆர்பபாட்டம செய் கின்றன! எவ்வளவு சூழ்ச்சித்திறமையை வெளியிடுகின் றன! எனினும், 'வெற்றியடைவோம், அது நெருங்கிவிட் டது, என்று எண்ணும்போதே தோல்வி வந்துவிடுகிறது.

பாண்டியன கிரீடம தன்னடிகளில் வந்து விழுந்து விட்டதென்றும, அதை எடுத்து அணிந்துகொளவது தான் தாமதமெனறும, குடிலன கனவுகாணும்போதே படுவீழ்ச்சி வந்துவிடுகிறது. காரணம என்ன? சுந்தர

சித்தாந்தத்திற்கும் சுந்தர இருதயத்திற்கும்தான் முடிவான வெற்றி ஏற்படமுடியும.

குடில இருதயத்திலே அருளுக்கும் உண்மைக்கும் (அஹிம்ஸைக்கும சத்தியத்திற்கும்) இடமில்லை

எங்(கு) இலை அவன் அருள்?
 எல்லையில் அண்டம்
தங்குவ(து) அனைத்தும்
 அவன் அருள் சார்பில்,
அண்ட கோடிகள் இங்(கு)
 ஒன்றோ(டு) ஒன்று
விண்டிடா வண்ணம்
 வீக்கிய பாசம்,
அறியில் அருளலால்
 பிறிதெ(து) ஆகர்ஷணம்?

என்றெல்லாம் கருணாகரர் என்ற சிஷ்யர் சுந்தர இருதயத்தை வெளியிடுகிறாரே. இத்தகைய கொள்கைகளில் குடிலனுக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது.

சுந்தரரோ

அகிலமும் தாங்கும்
 அருளில் ஓர் அங்கமாய்ச்
சகலமும் செய்வர்

துக்கத்தைக் கண்டதும அருளை நம்பி அந்தத் துக்கத்தைத் துடைக்க முயல்வார். குடிலன் கொள்கை இதற்கு முற்றும மாறானது.

ஒருவன(து) ஆசைப்
 பெருக்கால், உலகில்
வருதுயர், கடலில்
 பெரிதே!

என்பதைக் குடில புத்தி நன்றாக அறிந்திருக்கிறது. ஆனால் குடில இருதயம சொல்லுகிறது :

பல பெயர் துக்கப்
பட்டால் அன்றி
உலகில் எவரே
ஒருசுகம் அணைவார் ?

[*அணைவார் - அடைவார்*]

இத்தகைய இரக்கமற்ற இருதயம வாழக்கையையும் ஒரு பொல்லாத கொடிய யந்திரமாக மதித்து வேலை செய்துகொண்டுபோகிறது அருளையும் உண்மையையும் மறப்பதாலும மறுபபதாலும் இக்கொள்கை நாசகாரண மாகிறது.

குடில இருதயம் சொலுகிறது :

வயல்உழும் உழவோர்
வருத்தமும் குனிந்திருந்து
ஆடை நெய்வோர்
பீடையும்; வாகனம்
தாங்குவோர் தமக்குள
தீங்கும் நோக்கி,
உலகிடை வாழா(து)
ஓடுவ ரோ பிறர் ?

பலர் துக்கப்படச் சிலர் வாழவேண்டும் ; சிலர் வாழப் பலர் தாழவேண்டும். குனிந்திருந்து பாடுபடுகிறவனுக் காக இரக்கப்படுவது பலவீனம். அந்தக் குனிந்த முதுகின்மீது ஏறிச் சவாரி செய்வதே பிழைக்கும் வழி என்பது குடில சித்தாந்தம்.

ஆனல் இது மாய வாழ்வு ; உண்மை வாழ்வல்ல ! எனவே, இது மண்ணுவது திண்ணம். குடிலன் கதி இது தானே ? குடில புத்தி சொல்லுகிறது:

அலகிலா மானிடர்
யாவரும் அவரவர்
நலமே யாண்டும்
நாடுவர். மதிவலோர்
களத்தோடு காலமும்
கண்டுமீன் உண்ணக்
குளக்கரை இருக்கும்
கொக்கென அடங்கிச்
சம்பவம், சங்கதி
என்பவை நோக்கி
இருப்பர் : நலம்வரில்
பொருக்கெனக் கொள்வர் !
எண்ணுர் துணிந்தபின்,
பண்ணுர் தாமதம்.
ஏழையர் அலரோ
இரங்குவர் இங்ஙனம் ?
கோழையர் எங்ஙனம்
கூடுவார் இன்பம் ?

[அலகிலா-அளவில்லாத. யாண்டு-எங்கும்; எப்போதும். மதிவலோர்-புத்திசாமாத்தியம உள்ளவர்கள். களம்-இடம். சம்பவம-நிகழ்ச்சி. ஏழையர்-அறிவில் ஏழைகள்.]

உலகத்திலும சுந்தரமுனிவர் புருஷோத்தமன் போன்றவர்கள் உண்டென்பதையே குடிலபுத்தி அறியாதவாறு செய்துவிடுகிறது குடில இருதயம. உண்மையும் அருளும், புத்திக் குறைவையும் கோழைத்தனத்தையும் காட்டுகின்றன என்று எண்ணும குடில இருதயங்களுக்கு எந்தக் காலத்திலும் — இந்த நாளிலும்கூட — முடிவிலே தோல்வி தான, நாசம்தான்.

குடிலன் குறுதிசயம்

ஜீவக மன்னனைத் தன் இஷ்டப்படியெல்லாம் ஆட்டி வைக்கும் குடிலன்,

நாமே அரசும்,
நாமே யாவும்,

என்று தானே எண்ணி மகிழக்கூடிய நிலையை அடைந்து விடுகிறான். எனினும் ஆசைக்கு அளவு உண்டா?

இதுதனக்(கு) இறைவன்
இறக்கில் யாரே
அரசர் ஆகுவர்?

[இறைவன்-அரசன்.]

என்று தன்னைத்தானே ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு, மௌனத்தில் ஆழுகிறான். அரசனுக்கு ஆண் சந்ததி இல்லை எனபது தெரியாதா? 'தாயாதிக்காரர்கள் இந்த கோட்டை கொத்தளங்களைக் கேள்விபபட்டாலும வெருண்டு போவார்களே!' என்று திருபதியடைகிறான்.

முழுதும் நம்மையே
தொழும்வகை இலையோ?

[இலை - இல்லை]

என்று மறுபடியும தன்னைத்தானே கேட்கிறான். ஆசை இப்படிக் கேட்க, புத்தியும ஒரு பதில் கேளவிபோடுகிறது:

கருவியும் காலமும்
அறியில் அறியதென்?

[அரியது-என்-அருமையானது என்னதான் இருக்க முடியும்.]

இப்படிக் கேள்விமேல் கேள்வியாக ஆசை உயர உயரப் பறந்துகொண்டிருக்கையில் பளிச்சென்று நினைவிற்கு

வருகிறது மனோன்மணியின் காதல் நோய். 'இந்தப் பூங் கொடி படர்வதற்கு ஏற்ற தரு புருஷோத்தமன் என்ற சேரவீரனதான்' என்றார் சுந்தரமுனிவர். குடிலனோ, 'மனோன்மணி ஒருவனைக் கண்டு காதல் கொள்ளவில்லை. பருவத்தால் ஏற்பட்ட கோளாறு என்று ஒரு மானஸ தத்துவ ஆராய்ச்சிக்காரன்போல் ஆராய்ந்து பார்த்து,

> அருகுள(து) எட்டியே
> ஆயினும் முல்லைப்
> படர்கொடி படரும்

என்று முடிவுகட்டுகிறான்.

எனவே தூரத்திலுள்ள தருவைக் காட்டிலும் பக்கத் திலுள்ள எட்டிமரமாகத் தன மகன் பலதேவனையே வைத்துக்கொணடு காரியத்தை முடித்துவிடலாமென்று நினைக்கிறான். இவவளவு பேராசைக்கும் ஒரு காரணம் தன் இஷ்டப்படியெல்லாம் அரசனை ஆட்டிவைக்கலாம் என்ற நமபிக்கை.

இபபடித் தன் மனத்தில்தானே கோட்டை கொத்த ளம கட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, சுந்தரமுனிவர் ஆலோசனைபபடி புருஷோத்தமனுக்கு மனோனமணியை மணஞ் செய்து வைககவேண்டுமே என்ற ஜீவகன் கடிதம் கிடைக்கிறது. அதையும தன ஆசைக்கு ஒரு சந்தர்ப்ப மாக உபயோகித்துக் கொள்ளலாமா என்று ஆலோசிக் கிறான். அந்த மணம் அபபடியே நடந்தாலும நடக்கா விட் டாலும் தன் பேராசை நிறைவேறினல் போதும் என்று எ6

அந்தப் புருஷோத்தமனைக்கொண்டே தன் ஆசை யையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ள வழியில்லையா? திருமணத் தூதன் சரியான ஆசாமியாக—தான் சொன்னபடி செய்

யக்கூடிய பேர்வழியாக—இருந்தால் போதுமே! அப்படிப் பட்ட தூதன் சேரன் செருக்கை மெள்ளக் கிள்ளிவிட்டு வந்துவிடுவான்! அப்படியானல் அந்த அரசன் திருமணத் திற்கு வரமாட்டான். சண்டைக்கே வந்துவிடுவான். அந் தச் சண்டையில் இந்த அரசன் இறந்துபோகுமாறு சூழ்ச்சி செய்துவிட்டால் மணம் மரணமாகிவிட, அந்தப் புருஷோத் தமனுக்குக் கப்பம் கொடுத்தாவது தானே அரசனுகிவிட லாமல்லவா?

இவ்வளவு பேராசையும எவ்வளவோ பெருந் துன் பத்தை உண்டாக்கிவிடும் என்பது குடிலனுக்கு தெரிந்தது தான். மற்றவாகள் துனபபபட்டால் என்ன, தனக்கு ராஜ யோகம் அடிப்பதற்காக? இத்தகைய வரமபு கடந்த பேராசையில் மகனுன பலதேவனுடைய நன்மைகூட ஒரு பொருளாகத் தோன்றவில்லை. பலதேவன் மனோனமணி யைக் கலியாணம செயதுகொண்டாலென்ன? இல்லா விட்டால் தான் எனன? 'பேயன் நம மகன' என்கிருன.

எடுத்தெறிந் திடுவன் இப்
போதே நம்மொழி!

என்று அந்தப பேய்மகனுடைய சுபாவத்தை நன்ருகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிருன்.

தன் மகனேயே நமப முடியாத குடிலனுக்கு வேண்டிய கட்சி என்று ஒன்று இருக்க முடியுமா? அவன் நமபக் கூடியவர்களும் அவனே நம்பக்கூடியவர்களும இருந்தால் தானே 'குடிலன் கட்சி' என்று ஒன்று இரகசியமாகவோ, பகிரங்கமாகவோ வேலை செய்யமுடியும்?

அடுத்தநம் படைஞரோ
பகைவர்; அவர் நமைக்
கெடுத்தநா ரணற்கே
கேளொடு கிளைஞர்!

[படைஞர்-போர் வீரர். கேள்-சுற்றம். கிளைஞர்-பந்துக்கள்.]

என்று குடிலன் தனக்குள் தானே சொல்லிக் கொள் கிறான். ஊரெல்லாம பகை; நாடெல்லாம் பகை; சேனை யெல்லாம் பகை. இப்படியெல்லாம இருந்த போதிலும்,

ஊக்கமே பாக்கியம்

என்று உத்ஸாக மடைகிறான்.

ஊகமே யோகம்

என்று புதிய புதிய ஊகஙகள் செய்யத்தொடங்கி, ஊக்கத் துடன புதிய புதிய சூழச்சிகளுமு செய்யத் தொடங்கு கிறான்.

ஏதோ ஒரு தனியான சிகரத்தில் தன்னந்தனியே நிறபது போலிருககிறான சதிகாரனான குடிலன். தன் மகனுடைய தோழமையும் இல்லை; அவனுடைய நமபிக்கை கூட இல்லையே! உடுத்த துணியும பாமபாயக் கடிககுமோ என்ற பயம! இதுவே பேயாசைக்குத் தண்டனையல்லவா?

எனினும், 'அவ்வளவு உயரத்திலிருப்பது தண்டனை யாகுமா? பாக்கியமல்லவா?' என்பது குடில சித்தாந்தம. அந்த உயரத்திலிருந்து ஒரு தாவு தாவினால் லட்சியத் தையே சாடி விடலாமென்று எண்ணம்.

இதனால் தான் குடிலன் கோட்டைக்கும் புருஷோத்த மனுடைய பாசறைக்கும் நடுவிலுள்ள வெளியிலிருந்து ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போது, தனியாக உலாவி வரும் புருஷோத்தமனைக் கண்டதும், அவனிடம் தான் தன் அரசனுக்கு விரோதமாகச் செய்து வந்த சதியை வெளியிடுகிறான். தன்னுடைய ஏஜமானத் துரோகத்திற்குப் பரிசாக இராஜ்யமே கிடைத்து விடு மென்று நம்புகிறான். புருஷோத்தமனுடைய சுத்த வீர

சுபாவத்தைக் குடில புத்தியும் அறிந்துகொள்ள முடிய

குடிலன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, புருஷோத்தமன் தனக்குள் 'பாதகா! விசுவாச காதகா!' என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளிப்படையாகச் சிரித்து 'ஆஹா!' என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். குடிலனோ, 'வேண்டும் கப்பங்களையெல்லாம் நானே என தலைமேல் சுமந்து கொண்டு, உன் திருவடிகளில் கொண்டு சமர்ப்பிப்பேன்' என்கிறான்.

சைத்தான் சத்தியவேதத்தை மேற்கோள் காட்டுவது போல் குடிலனும இராமாயணத்திலிருந்து தன்னுடைய ராஜத்துரோகத்திறகு மேறகோள காட்டி, 'அடியேன் விபீஷ்ணுழவானைத்தான் பின் பற்றப் பார்க்கிறேன்!' என்று கூசாமல் பேசுகிறான்.

பண்டுரா கவன்தன்
பழம்பகை செற்று
வென்றதோர் இலங்கை
விபீஷணன் காத்தவா(று)
இன்று நீ வென்ற நா(டு)
இனிதுகாத் திடுவேன்?

சத்தியத்திற்காகவும் தர்மத்திற்காகவும் அண்ணனையும் அரசையும துறந்த விபீஷணனுடைய 'ஒத்துழையாமைத் தத்துவம்' குடிலனுக்கா புரியப்போகிறது? தன்னைப் போன்ற ராஜத்துரோகிகளுக்கும் தேசத்துரோகிகளுக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாகவே விபிஷணனை மதிக்கிறது குடில புத்தி! மனித உள்ளத்தின் உயர்ந்த தத்துவஙகளில் இந்தப் புத்திக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது. இந்த நம்பிக்கைக் குறைவுதான்—விசுவாசமின்மைதான்—குடிலனது வீழச்சிக்குக் காரணம்.

குடிலன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே புருஷோத்தமன், அருள் வரதன் என்ற சேனைபதியை நோக்கி, 'கை விலங்கு கால் விலங்கு கொண்டு வா நொடியில்' என்று கட்டளையிடுகிறான். தன்னுடைய எஜமானனுக்குத் தான் அந்த விலங்குகள் என்று நம்பிக் குடில புத்தி தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறது. அருள் வரதனும் சேவகரும் விலங்கைத் தன் கையிலும் காலிலும் பூட்டும் போது, குடிலனுக்கு அதிசயமாகத்தான் இருக்கிறது! தான் ஓடி மறுபடியும் தன் அரசனிடம் போய் விடக்கூடாது என்று தான் அவ்வளவு பந்தோபஸ்து நடக்கிறதோ? — என்று கூட ஆலோசித்தான்

தேடியே வந்து
செப்பிய அடியேன்
ஓடியோ போவேன்?
ஓஹோ உறுதி
முந்தியே தந்திடில்—

என்று குடிலன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்

மூடுநின் பாழ்வாய்!

[பாழ்-பாழான.]

என்று முழங்குகிறது புருஷோத்தமனின் குரல்.

சேரன் விஜயமும்
திருடான்

என்று எவ்வளவு செருக்கோடு புருஷோத்தமன் சதிகாரக் குடிலனிடம் சொல்லுகிறான்!

இந்தச் செருக்கைக் கிள்ளிவிட்டு ஓரளவு காரியசித்தி" யும் பெறலாம். ஆனால் இது சதியாலோசனைகளுக்கு வசப்படுமோ? வீரச் செருக்கல்லவா?—தர்மச் செருக்கல்லவா?

மனித சுபாவத்தின் உயர்ந்த அம்சங்களிலும் தத்துவங்களிலும் நம்பிக்கையில்லாத குடிலன் புருஷோத்தமனைத் தெரிந்து கொள்ளாதது போல், சுந்தரமுனிவரையும் நாராயணன் முதலானவர்களையும் நன்ருகத் தெரிந்து கொண்டானில்லை. குடில புத்தியையும் இந்த விசுவாசக் குறைவு மங்கச் செய்து விடுகிறது; சிற்சில சமயங்களில் மயங்கவும் செய்து விடுகிறது.

விபீஷணனையும் ஆசைக்காரனென்றும மோசக்காரனென்றும் சந்தேகப் படுகிறவன், சுந்தர முனிவரையும் சந்தேகப்படுகிருன், 'முனிவரும வேஷக்காரர்தாமோ!' என்று. சத்தியம அஹிம்சை என்பனவெல்லாம இவனுக்குப் பொருளற்ற வார்த்தைகள் தாமே! எந்தப் பரோபகாரச் செயலும எந்தத் தியாகமும இவன் கண்ணிலும் கருத்திலும் மாறு வேஷம பூண்ட சுய நலம தான்!

துன்பியல் நாடகஙகளிலெல்லாம இத்தகைய ஆத்மாவின் சோகநாடகம மிகவும் பயஙகரமானது என்றபாடத்தை ஷேக்ஸ்பியர் தமது மகாநாடகஙகளின் மூலமாக நமக்குக் கற்பிக்கிருர். இதே பாடத்தைத் தான் குடிலன் குணுதிசயமும நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

குடிலன் தனிக்குறை

மனிதனுடைய ஒழுக்க வலிமையில்தான் குடிலனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. மனிதனுடைய பகுத்தறிவின் சக்தியில் அபார நமபிக்கை. கபட நாடகம ஆடும் திறமையையும் இவன் புத்தியின் சக்தியாகவே மதிக்கிருன். இத்தகைய சக்தியைக் கொண்டு எந்தச் சந்தர்ப்பஙகளிலும் போராட முடியும். அந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வளைத்துச் சொந்த லாபத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும என்பது குடிலனுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

தன்னுடைய சூழ்ச்சிகளும் திட்டங்களும் சரியாகத் தான் நடைபெறுகின்றன என்று எண்ணிய காலத்திலும் சரி, போட்ட திட்டம் தவறிப்போகிறதென்று தெரிந்த காலத்திலும் சரி, 'புத்தியே சகல சக்தியும' என்ற கொள்கைதான் இவனுக்கு. ஊகம் ஊக்கம் சூழச்சி--இவை குடிலனுடைய மும்மூர்த்திகள்.

இதனல் குடிலனுக்கு அபாரமான தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆனல் இந்தத் தன்னமபிக்கை--மதத்தில் பிறரை நம்பி வேலைசெய்ய இடம எங்கே? இவன் கிரகஙகளை நமபுவதில்லை. கடவுளையும நம்புவதில்லை! உயர்ந்த லட்சியஙகளையும நமபுவதில்லை. மனிதர்களை எபபடி நமபமுடியும?

எவ்வளவோ முன் எச்சரிக்கையோடுதான காரியம் பார்க்கிருன். தோல்வி வந்துவிடுமோ என்ற பயம் எப்போதும உண்டு. வரககூடிய அபாயஙகளிலிருந்து தப்புவதற்கு எப்போதும தயாராக இருக்கவேண்டும என்று சஙகற்பம் செய்துகொளகிருன்.

இருசரம் இன்றி
எப்போ ரிடையும்
ஏகார் மதியோர்

[சரம் – அம்பு. ஏகார் – போகமாட்டார்கள். மதியோர்-- புத்திசாலிகள்.]

என்பது குடிலனது அபிப்பிராயம்—அனுஷடானம். இருவகை உபாயமுமில்லாமல் எந்த வாழக்கைப் போரையும் நடத்த முடியாது: ஒன்று தவறினல் வேருெரு உபாயத்தைக் கொண்டு வெற்றிபெறக் கூடு மல்லவா?

இவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தும் குடிலனுடைய சூமச்சித் திட்டஙகள் தவறிப்போகின்றன. காரணம் இவ

னுடைய ஜாக்கிரதைக் குறைவல்ல; புத்திக் குறைவு மல்ல 'புத்தியே சகல சக்தியும்' என்ற கொள்கை உண் மையானால் குடிலனுக்கே வெற்றி கிடைத்திருக்க வேண் டும்.

ஒழுக்க வலிமையில்லாத இவன் குணாதிசயத்திலே அடிப்படையான குறை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதனால் தன்னை எதிர்க்கும் சக்திகளை இவன் சரியானபடி உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை.

சுந்தர முனிவரையும் புருஷோத்தமனையும் இவன் சரியானபடி தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய குணாதிசயத்தின் சக்தி பொருந்திய அம்சங்களைச் சரியாக மதிப்பிட முடியவில்லை. அவர்கள் இவனுடைய சூழ்ச்சி களால் பாதிக்கப்படாமல் தங்கள் போக்கிலே போகி றார்கள். கடைசியாக, குடிலனுடைய சூழ்ச்சிகள் வீணாகிப் பாழாகிபோகின்றன.

குடிலனுடைய சுயநலன்களையும் சூழ்ச்சிகளையும் மறைப்பதற்குக் கபட நாடகம அவசியமாகிறது. இருதய உணர்ச்சிகளைப் பற்றிய சன்மார்க்க வழியில் இவன் செல் லாததால் இவனுடைய அறிவு அபாயமாகக் கூர்மை செய் யப்படுகிறது. பரம ராஜபக்தன் போலவும் ராஜசேவகன் போலவும நடித்துக் கொண்டே அரசனை அடிமையாக்கி ஆட்டி வைக்கும் கபட சாமர்த்தியம் கொஞசமா?, சாமானியமா?

அரசனை ஆட்டி வைக்கும் முறையே குடிலனுடைய புத்திக்கூர்மையை நன்கு வெளியிடுகிறது; கபடத் திறமை யையும நன்றாக வெளியிடுகிறது. அரசன் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று இவன் விரும்புகிறானோ, அதைப் பட்ட வர்த்தனமாகச் சொல்லிவிடுவதில்லை. அரசன் எதைச் செய்யக்கூடாது என்று விருமபுகிறானோ அதிலும பட்ட

வர்த்தனமாயிருக்கமாட்டான இவன். சில விஷயங்களை அரசர்முன் வெளியிடுவான். அந்த நிலையில் அரசன் தானு கவே ஊகம்செய்து முடிவு கட்டுவது போலிருக்கும். ஆனால் அந்த முடிவு குடிலன கட்டும் முடிவாகவே இருக்கும்! அந்த ரீதியில் விஷயங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வற்புறுத்து வான். தான் கருதும் அந்த ஒரு முடிவை தவிர வேறு முடி விற்கு வராதபடி செய்து விடுவான் அரசனை.

அரசனே அந்த முடிவு தன் மூளையிலிருந்து உதயமான தாகவே கருதுவான். குடிலபுத்தியிலிருந்து உதயமானதாக உணர்ந்துகொள்ளமாட்டான். அரசன் ஒப்புக்கொள்வான் என்பதை ஓரளவு தெரிந்த பின்பே பகிரங்கமாக ஆலோ சனைகளைச் சொல்லுவான். மற்றப்படி, சில குறிப்புகளைச் சொல்லியும் சொல்லாமல் மறைமுகமாகவும வெளியிடு வான. நீண்ட நேரப பிரசங்கத்தைக் காட்டிலும் இக் குறிப்புக்கள் அற்புதமாக வேலைசெயது விடும்.

உதாரணமாக சுந்தர முனிவரைக் குறித்து ஜீவக மன்னனுக்கு அதிருப்தி உண்டாகுமாறு செய்ய விரும்பும் குடிலன் கையாளும் உபாயத்தைப் பார்க்கலாம். 'முனிவர் கள ஆலயம் ஒனறையே அறிவார்கள். நாமோ கோயில் கட்டாமல் கோட்டையைக் கட்டி வைத்தோம். அதனால் தான் முனிவர் குறைப்படுவது போல் தோன்றுகிறது! என்று சொல்லி வரும குடிலன், 'ஆகவே முனிவர் பொருமைப்படுகிறுர்' என்று அரசன் வாயிலிருந்து வர வேண்டுமென்று விரும்புகிறுன். ஆனுல் இவன் சொல்வ தென்ன ?

ஆதலால் இங்ஙனம்
ஓதினர் அதனை
அழுக்கா(று) என்று நாம்
ஐயமற்(று) அதைதல்

ஒழுக்கம் அன்றே !
குருஅன் றோஅவர் !

[ஓதினர்—சொன்னார். அழுக்காறு—பொறாமை.]
என்கிறான்.

'சந்தேகமில்லாமல் நாம் எபபடிப் பொறாமைக் குற்றம் சாட்ட முடியும? குரு அல்லவா?' என்ற சாமர்த்தியப் பேச்சிலிருந்து, என்ன முடிவு கட்ட வேண்டுமென்ற குறிப்பு அரசனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது.

ஐயரும் அழுக்கா(று)
அடைந்தார் மெய்மை

என்று சொல்லிவிடுகிறான் ஜீவகன். குடிலன் விரும்பிய படியே. பிறகுதான் பகிரங்கமாக முனிவர்களையெல்லாம தூஷிக்கத் தொடங்குகிறான் குடிலன்.

புருஷோத்தமனுக்குத் தூது அனுப்பும் போது தூதன் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று பொதுவாகச் சில குறிப்புக்களை வெளியிடுகிறான குடிலன். அந்தக் குறிபபுக் களிலிருந்து அரசன் குடிலன் மகனையே அனுப்ப வேண்டு மென்று தீர்மானிக்கிறான :

அத்திறம் முற்றும்
ஒத்தவனாய் நமக்(கு)
உரிமை பூண்டநின்
அருமை மகன்பல
தேவனே உள்ளான்.

என்கிறான் அரசன்,

உணமையான ராஜ பகதனும அரசன தோழனு மாகிய நாராயணன்மீது குற்றங்களிலெல்லாம் பெரிய குற்றமாகிய ராஜத்துரோகக் குற்றம்சாட்ட விரும்புகிறான் குடிலன். அதைத்தான் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகச்

செய்கிறான்! நாராயணன் போரிலே கலந்து கொண்டு அரசனுக்கு உதவி செய்யலாகாதென்று அவனுக்கு வேறொரு வேலைகொடுத்திருந்தான குடிலன். நாராயணனோ அரசனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று போர்க்களத்திற்கு வந்துவிட்டான். அதைக் குறித்துக் குடிலன் மெள்ள,

போரிடைக் கண்டனை
நாரணர் தம்மை

[கண்டனை—கண்டாய்]

என்று செய்தி சொல்லுகிறான். அப்போது அரசன் 'அவன் ஏன் தன காவலை விட்டு வந்தான?' என்று கேட்கிறான. அதற்குக் குடிலன்,

ஐய! யான் அறிகிலன்,
அவரிலும் நமக்கு
மெய்ம்மையர் யாவர்?
வேலியே தின்னில்,
தெய்வமே காவல்
செய்பயிர்க்(கு) என்பர்

என்று தந்திரமாகச் சொல்லுகிறான். உடனே அரசன்,

துரோகம்! துரோகம்!

என்று கர்ச்சிக்கிறான்.

குடிலனோ 'துரோகமன்று' என்றுதான் பேசத் தொடங்குகிறான். உண்மையில், அரசனை அந்த அபிப்பிராயத்தில் ஊன்றச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் எண்ணம்.

விரோதம், அடியேன்
மேலுள விரோதம்

என்றெல்லாம் குடிலன் சொன்னதும், ஜீவகன் 'கெடு பயல், துரோகம்!' என்ற அபிப்பிராயத்தில் ஆழ்ந்து

போகிறான். 'எத்தனை துஷ்டன!' என்று நாராயணனைக் குறித்து முடிவு கட்டி அப்படியே குடிலனது வலையில் விழுந்து விடுகிறான் அரசன்.

இவ்வளவு கபடத்தோடு கோழைத்தனமும் காணப் படுகிறது குடிலனிடம். ஒழுக்க வலிமையில்லாதவனுக்குத் தைரிய சம்பத்து ஏது?

எதிரிகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும் குடிலன் தன் மகனை ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படி எச்சரிக்கிறான். தன்னுடைய பெயரைச் சில படை வீரர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டு, 'கொல்வரோ, ஐயோ!' என்று ஒளிந்து கொள்கிறான்.

இந்த மனிதனை இவ்வளவு தூரம் கோழையாக்குவது இவனுடைய மனச்சாட்சி! இதனாலேயே இவன் சுதந்திர புத்தியில்லாமல் புருஷோத்தமனிடம் தன்னை எவ்வளவோ தாழ்த்திக் கொள்கிறான்; கெஞ்சிக் கூத்தாடுகிறான்; முகஸ்துதி செய்கிறான். இவன் அதிகமாய்ப் பேசுவதற்கும் இந்த மனப்பான்மையே காரணமாகும்.

குடிலனுடைய முக்கியமான குறை ஒழுக்கத்திலும் மனித நேர்மையிலும் நம்பிக்கையில்லாத மனநிலைதான். இக்குறை மனச்சாட்சியைப் பேசாமடந்தையாக்க முயன்று மேலும் மேலும் சூழ்ச்சிச் சுழலிலே இவனை ஆழ்த்திவிடு கிறது.

7. சுந்தர முனிவர்

குடில புத்தியோடு முற்றும் முரண்படுகிறது சுந்தர முனிவரின் ஞானம். குடிலன் தீமை செய்கிறவன் என்றால், முனிவர் தமது நன்மையால் அந்தத் தீமைகளையெல்லாம் வெல்லப் பார்க்கிறார். குடிலன் இருளின் சக்தி யென்றால்,

சுந்தரர் ஒளியின் சக்தியாக வந்து இருட்டைப் போக்கு கிறார்.

இருளுக்கும் ஒளிக்கும், நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடைபெறும் இந்தப் போராட்டத்தை மனோன்மணீயம் பாராட்டத்தக்க நாடகத் திறமையோடு பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

குடிலனைப் போன்ற அசுர சக்திகள் வேகமாக வேலை செய்கின்றன. நாடகமேடையில் பிரமாதப் படுகின்றன குடிலனுடைய தனி மொழிகளும் பேச்சுகளும். 'என்ன ஆரவாரம், என்ன ஆவேசம்! ஒரே பாய்ச்சலில் வெற்றி கிடைத்து விடுமோ? ஆ! என்ன பயங்கரமான சக்தி!" என்றெல்லாம் நினைக்கத் தோன்றுகிறது குடிலனை நோக்கும்போது.

சுந்தர முனிவர் என்ற தெய்வ சக்தியோ தடபுடல் செய்யாமல் இயற்கையின் மகத்தான சக்திகளைப்போல் மௌனமாக வேலை செய்கிறது. திரை மறைவில் மெதுவாக வேலைசெய்து எவ்வளவோ கஷ்டத்திற்குப் பிறகு வெற்றி யடைகிறது.

அழிவு வேலைக்குரிய சக்திகள் மூர்க்கமாகவும் படுவேகமாகவும் வேலை செய்துதானே ஆகவேண்டும். ஆக்க வேலையோ தோன்றாத் துணையாக வேலை செய்யும் கடவுளின் சக்திபோல் தன்னைப் பிரமாதப் படுத்திக்கொள்ளாமல் வேலை செய்துகொண்டே போக வேண்டியதுதான்!

சூரியன் உதயமாவது, அஸ்தமனமாவது, நட்சத்திரங்கள் வான வீதியில் ஏற்றிவைத்த விளக்குகளைப்போல் பிரகாசிப்பது, பூமியின் கர்ப்பத்திலிருந்து பயிர் பச்சைகள் தோன்றுவது முதலான காரியங்களெல்லாம் எவ்வளவு மௌனமாக நடைபெறுகின்றன! ஆனால் பூகம்பம் புயற்

காற்று முதலான நாச சக்திகள் எவ்வளவு வேகமாகத் தங்கள் வேலைகளைச் செய்து முடிக்கின்றன !

இயற்கை என்ற புத்தகத்திலிருந்து இந்தப் பாடத்தைப் படித்துக்கொண்ட மனோன்மணீய ஆசிரியர் சுந்தர முனிவருடைய நன்மை பயக்கும் ஞான சக்திகளை மறைவாக வைத்துக் குடிலனுடைய சூழ்ச்சிகளாலும் கபட நாடகங்களாலும், தந்திர சாமர்த்தியங்களாலும் ஆலோசனைகளாலும் தனிமொழிகளாலும் நாடக மேடையைத் திணறச்செய்து விடுகிறார்.

நாடகத்தின் முதலாவது அங்கம் முதலாவது காட்சியிலேயே சுந்தரரையும் சந்திக்கிறோம்; குடிலனையும் சந்திக்கிறோம். சுந்தர முனிவரை ஜீவக மன்னன் வரவேற்பதற்காகக் கொலு மண்டபம் அலங்கரிக்கப் படுகிறது. காலைவேளையில் குலகுருவுக்கு அரசன் பாதபூஜை செய்ய ஆயத்தங்கள் நடைபெறுகின்றன. நகரவாசிகள் முதலானோர் முனிவரை வரவேற்க எதிர்கொண்டு போகிறார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலே குடிலனும் ஒருவன். பக்தியினால் எதிர்கொள்ளப் போனவனில்லை; அரசனையும் பிறரையும் திருப்தி செய்வதற்காகவும் ஏமாற்றுவதற்காகவும் போனவன்தான். கூடுமானால் முனிவரையும் ஏமாற்றக் கூடியவன்தான்!

முனிவர் சுருக்கமாக அரசனை வாழ்த்தி மனோன்மணியின் யோகக்ஷேமத்தையும் விசாரிக்கிறார். இவர் அதிகம் பேசுவதில்லை. கருணாகரர் நிஷ்டாபரர் என்ற இரண்டு சிஷ்யர்களும் கருணையைக் குறித்தும் நிஷ்டையைக் குறித்தும் நீளமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சுந்தரரோ பரம வேதாந்தியாயினும் அந்த வேதாந்த விவகாரங்களில் தடபுடலாக ஈடுபடுவதிலும் விரும்பவில்லை.

உங்கள் பேச்(சு)
அறிவோம்; ஓயாப்பேச்சே

என்று அந்த அதிகப் பேச்சைக் கண்டிக்கிறார்.

அப்பேச்சைக் காட்டிலும் சிந்தனைகளில் நம்பிக்கை யுள்ளவர் இவர். செயலிலும் நம்பிக்கை யுள்ளவர்தாம். குடிலனோ படாடோபமான நீண்ட பேச்சில் நம்பிக்கையுள் ளவன். ஆனால் கருணாகரரையும நிஷ்டாபரரையும்போல் காரசாரமான வேதாந்த விவகாரங்களில் நம்பிக்கை யுள்ளவனில்லை. தன் பேச்சுத் திறமையிலே, தன் இரு தயத்தையும் சூழ்ச்சிகளையும் மறைத்துப பிறரை வசீகரிப் பது குடிலனுடைய நோக்கம்.

இந்த நோக்கத்தோடு குடிலன் முகஸ்துதி செய்து ஒரு புராணம் பாடுபவதுபோல திருநெல்வேலிச சீமையின் பெருமையைப பிரமாதமாக எடுத்துக் காட்டுகிறான். இமய மலையைக் காட்டிலும் பொதியமலை பெரிதென்றும, காவிரி கங்கை ஆறுகளைக காட்டிலும தாமிரபரணி சிறந்ததென் றும போற்றிகொண்டே போகிறான். இந்த ஓயாப பேச்சி னிடையே முனிவர குறுக்கிட்டு,

சம்போ ! சங்கர !
அம்பிகா பதேஎ !

என்று சிவநாமங்களைச சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து நிற் கிறார். குடிலனின சூழ்சசி முனிவரிடம் பலிக்கவில்லை.

ஜீவகனுக்கு ஆபத்து வரும என்பதையும அது குடிலனால் வரக்கூடும என்பதையும முனிவர் முன்கூட்டி உணர்ந்து கொள்கிறார். ஆனால் முனிவருடைய இத்தகைய அறிவுத்திறமை அறிவுக்கூர்மையுள்ள குடிலனுக்கும் புலனாகவில்லை. முனிவர் எபபடிப் போனால் என்ன? எங்கே

போனால் என்ன? 'நம் காரியம் ஜயம்' என்கிறான் தன் காரியக் குட்டியான குடிலன்.

பொது மக்கள் சுந்தரரிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் தாம். ஆனால் அவர்களும் சுந்தரரின் புத்தி சூட்சுமங்களை உணர்ந்தவர்களில்லை. ஜீவக மன்னன் சுந்தரரை ஞானியாகவும் குருவாகவும் நினைக்கிறவன் தான்; எனினும் இவருடைய அறிவு நுட்பத்தை அறிந்து கொண்டவனில்லை. மனோன் மணியைப் போன்றவர்களுக்கும் சுந்தர முனிவருடைய புத்தி சாமார்த்தியங்கள் விளங்காத புதிர்போலவேயிருந்தன.

கருணாகரர் நிஷ்டாபரர் முதலான சிஷ்யர்களும குருவின் லௌகிக ஞானத்தை விசேஷமாய்த் தெரிந்துகொண்டார்கள என்று சொல்லமுடியாது. சுந்தரரின் நம்பிக்கைகக்கு உரியவர்களான நாராயணன் நடராஜன் ஆகியவர்களும சுந்தரரின் மதி நுட்பததை எல்லை கண்டு உணர்ந்தவர்கள இல்லை.

இத்தகைய நுட்ப புத்தியையும காட்சித் தெளிவையும கொணடு சுந்தரர் பல்வேறு சக்திகளுக்கிடையே தமது அருளின் சகதியை ஏவிப பணிபுரிகிறார்.

தனக்கு வரபபோகும விபத்தை ஜீவகன் கொஞசமும அறிந்து கொளளவில்லை. ஊகித்து உணர முயன்றதும் இலலை. 'கட்டைச் சிறுமதி' என்று தன்னுடைய கெட்டைப பெருமதிக்குப புறமபாக வைக்கிறானே குடிலன், அந்த ரகத்தை நிச்சயமாகச் சேர்ந்தவன் ஜீவக மனனன. இவனுக்கு நேரடியாக எச்சரிக்கை செயதால் பயன்படாது என்று கருதியே சுந்தரர் மறைமுகமாகப் பேசிவிட்டுத் தாமே ஒரு ரகஸ்ய வழி அமைக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்,— ஜீவகனையும் மனோன்மணியையும் காபபாற்றுவதறகாக. இந்தக் காரியத்திற்குத் தமது சிஷ்யர்களான கருணாகர

ரையும் நிஷ்டாபரரையும் உபயோகித்துக் கொள்வதோடு, வாணியின் காதலனாகிய நடராஜனையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்.

சுந்தரர் ஊரிலிருந்து விலகி ஆச்ரமத்தில் வசிப்பவர் தாம. வேதாந்தக் கொள்கைப்படி, தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் ஜகத்துடன் கூடி வாழ்பவர். இந்த நாடகத்தின் பிரதான கதாபாத்திரங்களுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறவர் அல்லர். எனினும், பல நிகழ்ச்சிகளின் போக்கையும் கணித்துப்பார்த்து, எதிர்காலத்தில் இன்னது நடக்கும என்று ஊகிக்கக கூடிய நிலையில் இருக்கிறார். இதற்கு ஏற்ற புத்தி நுட்பத்தோடு வசதிகளும இவருக்கு உண்டு என்றே ஊகிக்கலாம.

சுந்தரருடைய புத்தி நுட்பமும் அருளின் சக்தியும தான் ஜீவகனைக் கடைசியாகக் காப்பாற்றி விடுகின்றன. அறிவுத்தெளிவுடன் இவருடைய ஒழுக்க உயர்வும, இவரது வசீகர சக்திக்கும வெற்றிக்கும காரணமாகும. இத்தகைய வசீகரசக்திக்குச் சேரமன்னனாகிய புருஷோத்தமனும் எப்படியோ உட்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

குடிலனுடைய சூழ்சசிகள் என்ற பாலைவனத்திற்கிடையே சிறசில பசுமபுல்-தரைகள் போல்—ஜீவநிலஙகள போல்—தோனறுகின்றன சுந்தரருடைய அன்புப்பணியும அருட்செயல்களும. சுந்தரர் என்ற ஜீவபூமி இல்லாவிட்டால், இந்த நாடக வாசகர்களின் உணர்சசிகள ஏதோ ஒரு இருண்ட பயஙகரமான வனாந்தரத்தில் திசைதெரியாமல் தவிபபது போல் கஷ்டபபடும எனபதில் சந்தேகமில்லை.

சுந்தரரின் அருள்-ஒளிக்கு முன் குடிலன் எழுப்பிய இருட்சுவர்களும் சூழ்ச்சிக் கோட்டைகளும் கடைசியாகத் தகர்ந்து தவிடு பொடியாகின்றன. இப்படி நேரவில்லையென்றால் இந்த நாடகாசிரியரின் நோக்கம நிறைவேறியிராது.

8. நாராயணனின் குணாதிசயம்

(ஜீவகன் துணைவன்)

குடிலன் அயோக்கிய சிகாமணி என்பது நாராயண னுக்கு வெகு தெளிவு. ஜீவக மன்னனுடைய மந்த புத் திக்கோ குடிலன் பரமயோக்கியனாகவும் ராஜ பக்தனாகவும் தோன்றுகிறான்.

குடிலன் முனிவர்மீது பொறாமைகொண்ட நிலையைப் பரிகசிக்க விரும்பிய நாராயணன் அதைக் குறிப்பாகவும் ஹாஸ்யமாகவும் உணர்த்த விரும்பி,

வெறும் எலும்பை நாய்கௌவும்
வேளைநீ செல்ல
உறுமுவதென் ? நீயே உரை

என்கிறான்.

தன் மூக்கில் கரியைத் தேய்த்துக்கொண்டு நாரா யணன் அரசனமுன தோன்றுவதும் இவன் ஹாஸ்யப் பிரியன் என்பதையே காட்டுகிறது.

ஏ, ஏ ! நாரணா !
கரியாய் உன்மூக்(கு)
இருந்தவா(று) என்ன !
ஏ, ஏ ! இது ஏன் ?

என்று அரசன் கேட்டதும், நாராயணன் பதில் சொல்லு கிறான்:

மூக்கில் கரியர்
உளர்என நாயனார்
தூக்கிய குறளின்
சொற்படி, எல்லாம்

உள்ள நின் அரு(கு) அவர்
இல்லார் ஆவரோ ?

[நாயனார்—திருவள்ளுவர்.]

நாராயணன் பின்வரும் செய்யுளைச் சுட்டித்தான் பேசுகிறான்.

புறங்குன்றி கண்டனைய
ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியார்
உடைத்து.

[குன்றி - குன்றிமணி. அகம் - உள்ளம். உடைத்து - உடையது.]

குன்றிமணியின் வெளிப்புறம்போல வேஷத்தால் செம்மை யுடையவர்கள் இருக்கிறார்கள் இந்த உலகத்திலே ; எனினும் குன்றிமணியின் மூக்குப் போல உள்ளம் கறுத்திருக்கவும் கூடும் என்பது குறளின் கருத்து. இந்தக் குறளைக் குறிப்பிட்டுக் குடிலனுடைய வஞ்சகத்தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான் நாராயணன். ஆனால் ஜீவகன,

ஓஹோ ! ஓ ஹோ !
உனக்கென் ? பைத்தியம் !

என்று ஏளனச் சிரிப்புடன் தன் மந்தபுத்தியையே வெளியிடுகிறான்.

உடனே அரசனுக்கு ஒத்து ஊதும் சபையினர் யாவரும்,

ஓஹோ ! ஓஹோ !
ஓஹோ ! ஓஹோ !

என்று ஒரே சிரிப்பாயச் சிரித்து விடுகிறார்கள். அந்தச் சிரிப்பிலே நாராயணனுடைய எச்சரிக்கை கரைந்து போகிறது.

நாராயணா! உனக்(கு)
ஏன் இப் பித்து?
தீரா இடும்பையே
தெளிவில் ஐயுறல்!

[இடும்பை - துன்பம். ஐயுறல் - சந்தேகித்தல்.]

என்கிறான் அரசன். குடிலனுடைய ராஜ பக்தி அவ்வளவு தெளிவாக இருக்கிறது ஜீவகனுக்கு!

இதிலிருந்து நாராயணன் எவ்வளவு தூரம மனித சுபாவத்தை அறிந்திருக்கிறான என்பது தெளிவாகிறது. ஜீவகன எவ்வளவுக்குஎவவளவு உலகம தெரியாமல் இருக்கிறானோ, அவ்வளவுக்கு அவவளவு நாராயணன் தெரிந்தவன, தெளிந்தவன், என்று சொல்லலாம். எவ்வளவுக்கு எவவளவு ஜீவகனது மூளை அயர்ந்து சோம்பிக் கிடக்கிறதோ, அவவளவுக்கு அவவளவு விழிப்புடன் தொழிற் படுகிறது நாராயணன் மூளை.

இத்தகைய குணாதிசயத்திலே ஹாஸ்யமும சேர்ந்து பரிமளிக்கிறது என்றால், நாராயணனை இந்த நாடக மேடையில் பார்பபது போல் உலக நாடகத்திலும் எஙகெஙகேயோ பார்த்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறதல்லவா?

நாராயணனுடைய புத்திசாதுரியத்தைக் குடிலனே ஒபபுக்கொள்கிறான். 'வினை அறி நாரணன்'—அதாவது செய்யவேண்டிய காரியங்களை அறிந்து செயயும் நாராயணன்—என்கிறான் குடிலன தனக்குள்ளே. இந்த இருவரும் அறிவுக் கூர்மையுள்ளவர்கள்தாம. ஒருவன் யோக்கியன்; மற்றவன் அயோக்கியன்.

அயோக்கியன யோக்கியனைக் கண்டு பயப்படுகிறான்.

எதுவும் இந் நாரணன்
இருக்கில்
அபாயம் ஆ, ஆ!

என்று மறுகுகிறது குடில உள்ளம். தன்னுடைய இருண்ட உள்ளத்திற்குள்ளே நாராயணன எட்டிபபார்த்துத் தன்னைச் சந்தியில் இழுத்து விடுவானோ?—என்பது குடிலர் பயம். குடிலனுக்கு அபாயம் இவனால்தான். நாராயணனை ஒழித்து விடலாம் எனறு குடிலன் சூழ்ச்சி செய்கிறான்.

  

நாராயணன சிறந்த போர்வீரன்; மரணத்தையும் அமைதியாக மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கும் நெஞ்சுத் துணிவுள்ளவன். அரசன் அநியாயமாய்த் தன் பக்திக்குப் பரிசாக மரண தண்டனை விதித்தபோதிலும், நாராயணன் தன் மன அமைதியையாவது, நிதான புத்தியையாவது சிறிதும் இழந்து விடவில்லை. தன்னைச் சேர்ந்த போர் வீரர்களை நோக்கி, 'நீங்கள கடமையிலும ராஜ பக்தியிலும் வழுவாதிருக்க வேண்டும்' என்று புத்தி சொல்லுகிறான்.

தன் உயிரை அபகரிக்கத் துணிந்துவிட்ட அரசனிடத்திலும் குன்றாத ராஜ பக்தி நாராயணனிடம காணப்படுகிறதென்றால், 'இவனே உத்தம ராஜ பக்தன், ஜீவகனது உண்மையான துணைவன்' என்று துணிந்து சொல்லக் கூடுமல்லவா? இவனுள்ளத்தில் அரசனைக் குறித்து ஒரு சிறு கொடுமையான உணர்ச்சியும ஏற்படாதது உண்மையில் அதிசயமதான்.

தீமையும நாச சக்திகளும ஆதாரசக்தியில்லாதவை; விரைவாகவோ, சிறிது மெதுவாகவோ நன்மையின் சக்திகளுக்குமுன் அவை வீழச்சி அடையவேண்டியதுதான்—எனபது நாராயணன மதம. இந்த மதத்திற்குத் துணை செய்வன நாராயணனுடைய பக்தியும் தேச பக்தியும்.

9. பலதேவன்

பாண்டியன் படுதோல்வி அடையப்போகிறான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டதும், குடிலன் போர்க்களத்திற்கு வருகிறான்.

ஒருவன(து) ஆசைப்
பெருக்கால், உலகில்
வருதுயர் கடலிற்
பெரிதே ! . . . .

[கடலின்-கடலைக் காட்டிலும்,]

என்று தனக்குள் தானே சொல்லிப பெருமூச்சு விடுகிறான். ஆனால் இந்த மனச்சாட்சியை உடனே எப்படி அடக்கிவிடுகிறான் பாருஙகள :

என்னை என்மதி
இங்ஙனம் எடுத்தெறிந்(து)
ஏகுதல் சிச்சீ !

[என்னை-என்ன.]

ஒரு நாயை வெருட்டியடிப்பது போல் மனச்சாட்சியையும துரத்தியடிக்கிறான. இப்பேர்பபட்ட பரமதுஷ்டன் தக்க தணடனை இலலாமல் தபபுவதா ? இவனுக்குத் தண்டனையாகவே படைககபபட்டிருக்கிறான் மகனை பலதேவன்.

குடிலன் தன மனசசாட்சியையும் அடக்கி ஆதிக்கம செலுத்தக்கூடியவன தான். தனனைச் சேர்ந்தவர்களையும் அடக்கியாளக்கூடியவன் தான். அரசனை முகஸ்துதியால் மெல்ல அடக்கி ஆளுகிறான். தனக்குக் கீழானவர்களுக்கு வெகுமதி அளிக்கிறான்; லஞ்சம் கொடுக்கிறான் ; அல்லது

அவர்களைப பயமுறுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான். சமானர்களையும அடக்கியாளுகிறான். ஆனால் தன் மகனை பலதேவனை எபபடி அடக்கி ஆளுவது? முகஸ்துதி, வெகு மதி, பயமுறுத்தல் இவற்றில் ஒன்றினாலும ஒரு சிறிதும வெற்றி பெற முடியவில்லை.

நண்பர்களோ, வேலைக்காரர்களோ தவறாக நடந்து கொண்டால் குடிலனுக்கு என்ன நஷ்டம? மகனுடைய தவறுதலோ தனக்கும தன குலத்துக்கும் அவமானம!

ஜீவக மன்னன வாணியை நோக்கி, 'நீ பைத்தியக்கார நடராஜனைக காதலிக்க வேண்டாம; மந்திரி மகனான பல தேவனையே மணந்து கொளள வேண்டும' என்று சொல் லும்போது,

நலமே சிறந்த
குலமே பிறந்த
பலதேவ னும்ஒரு
பாக்கிய சிலாக்கியன்

என்று குறிப்பிடுகிறான். இந்தக் குலநலமெல்லாம், இந்தப் பாக்கியமெல்லாம் பாழாகக் கூடுமல்லவா இப் பலதேவ னுடைய காரியங்களால்?

பலதேவன் சிற்றின்பப் பிரியன். ஜீவக மன்னனுக்கே இவனை மாப்பிள்ளையாக்கிவிடத் தந்தை முயன்றும் அதற் குத் தகுதியாக வேஷமாவது போட்டுக் கொள்ளவேண் டுமே!—இந்த எண்ணமும் இவனுக்கில்லை. 'புருஷோத் தமன் என்ற தரு தூரத்திலிருப்பதால், பக்கத்திலுள்ள பலதேவன் என்ற எட்டி மரத்தையாவது பற்றிப் படராதா மனோன்மணி என்ற பூங்கொடி?' என்று ஆலோசிக்கிறான் குடிலன். எனவே, பலதேவன் ஒரு தரு அல்லன்; விஷ-

மரந்தான்!' என்பதைச் சூழ்ச்சித் திறமை வாய்ந்த குடிலன் நன்ருக அறிவான.

எனினும், தன் மகனும தன்னைபபோல் சூழச்சித் திறமையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும என்று எதிர் பார்க்கிருன் குடிலன். அதற்கு மாருக, ராஜதூதனுகப் புறப்படவேண்டிய சமயத்திலேயே பலதேவன தன சிற்றின்ப லீலைகளில் காலத்தையும் பொருளையும் விரயம செயது கொண்டிருக்கிருன கஷ்டப்பட்டுத் தந்தை தேடி வைக்கும பணத்தை யெல்லாம பாழாக்குவதோடு.

பணம் பணம் என்(று)ஏன்
பதைக்கிருய் பிணமே?

என்று தன தந்தையையே நேருக்கு நேர் கேட்டுவிடுகிருன். நமமுடைய உள்ளம நடுங்குகிறது இந்த வாாத்தையைக் கேட்டதும்; எனினும் நம்முடைய புத்தி ஒபபுக் கொள்கிறது, 'இது குடிலனுக்குத் தக்க தண்டனைதான!' என்று.

பாண்டிய மன்னனின முதல் மந்திரி குடிலன எத்தனையோ அதிகார ஆடமபர வைபவஙகளால் சூழபபட்டிருக்கிருன். பாண்டியன் 'நரேந்திரன்' எனருல், இந்த மந்திரி 'குடிலேந்திரன' எனறு புகழபெற்றிருககிருன். இவனுடைய வாழவானது சொர்கக வாழவுபோலத் தோன்றுகிறது ஸதூலமாகப பார்பபவர்களுககு; மனச்சாட்சியாலும் துன்புறுத்த முடியாத இந்த வாழவை நரகமாக்கி விடுகிருன் மகன!

பலதேவனுடைய யோக்கியதை அந்தப்புரத்துப் பெண்களான மனோன்மணிக்கும் வாணிக்கும சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் நாடெல்லாம தெரியப பிரசித்தமானது தான. எனினும தான் ராஜாவாக விருமபிய குடிலன அந்தப

பதவியை இந்த மகனுக்கு. அளிக்கத்தான் விரும்புகிறான். தானே ஒரு புதிய அரசவமசத்திற்கு மூல புருஷனைப் பார்க்க விருமபும் அவன 'சூரிய புத்திரனாகிய மனுச்சக்கர வர்த்தி' என்பது போல் 'குடிலேந்திர புத்திரன் பலதேவ ராஜா' என்று இந்த மகனையும அந்தப் பதவிக்கு உயர்த்தி விடபபார்க்கிறான.

இத்தகைய தனிப்பெரு முயற்சியில் ஒத்துழைக்கத் தெரியாவிட்டாலும், இதறகுக் கேடான காரியமாவது செயயாமல் இருக்கத் தெரியவேண்டாமா பல தேவனுக்கு? இவன்தான் குடிலன் பதவியையும வாழ்க்கையையும் கூட நாசமாக்கி விடுகிறானே!

இவ்வளவு மோசமான ஆசாமியைத்தான் ஜீவக மன் னன் குடிலன் பேசசைக் கேட்டுப புருஷோத்தமனுடைய ராஜசபைக்குத் தூதனாக அனுப்புகிறான. இந்தப பல தேவன் தன்னை,

மந்திரச் சிகாமணி—
தந்திரத் தலைவன்—
குடிலேந்திரன் மகன் !

என்று அறிமுகப் படுத்தியது தான் தாமதம, 'மடையன்' என்று புருஷோத்தமன் தனக்குள் தானே சொல்லிக் கொண்டு, வந்த காரியத்தை விசாரிக்கிறான்.

தூரத்திலிருக்கும புருஷோத்தமன்கூட இவனைக் கண்டதும, பேச்சைக கொஞசம் கேட்டதும், இவனை 'மடையன்' என்றே தீர்மானித்து விடுகிறான. 'அயோக்கியனுங் கூட' என்று தெரிந்துகொள்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லை.

அயோக்கிய சிகாமணியான குடிலனையோ 'மடையன்' என்று சொல்லமுடியுமா? அவன் மகன் அயோக்கியத்

தனத்தில் அந்தச் சிகரத்தை எட்ட முடியவில்லையென்றால், இவனுடைய புத்திக் குறைவுதான் அதற்குக் காரணம். எனினும் திருமணத் தூதனாகப் போன இவன் அந்தச் சமயத்திற்காவது மனோன்மணி-புருஷோத்தமன் திருமணத்தைத் தடுத்துவிடுகிறான்.

இப்படித் தந்தையோடு ஓரளவு ஒத்துழைக்க முயன்றும், அந்த அறிவுக் கூர்மையையும் சூழ்ச்சியின் ஆழங்களையும் பலதேவனால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பலதேவனைப்போல் சிற்றினபத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பவனுக்கு. அறிவைக் கூர்மை செய்யத்தான் அவகாசம் ஏது?

தந்தையைப் பூர்ணமாக நம்பி அவன் பின்னே நிழல் போல் சென்று காரியசித்தி பெறுவதற்கும் போதுமான ஒருமையுள்ளம் வேண்டுமல்லவா? அதற்கும் இடங் கொடுக்கவில்லை பலதேவனுடைய சிற்றினப ஒழுக்கம்.

பலதேவனுடைய ஒழுக்கக் குறைவினால் ஒரு போர் வீரன் அடம் சாதித்து வேலால் இவனைக் காயப்படுத்துகிறான். 'உன் நடத்தையினால்தான் இப்படி நேர்ந்தது' என்று தந்தை இடித்துச் சொன்னதும், பலதேவனும் எதிர்த்துப் பேசுகிறான் :

> மன்னனைக் குத்திட
> உன்னினை; ஊழ்வினை
> என்னையே குத்திட
> இசைந்த(து) யார்பிழை?

பலதேவன்தான் உண்மையில் குடிலனைத் தண்டிக்கும் ஊழ்வினையாக வந்து முளைத்தவன். இப்படிக் கதாபாத்திரங்களைப் படைக்கும் ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகப் பண்பிலே ஊறிய தமது அறிவுத்திறமையை நன்கு வெளியிடுகிறார்.

*

உ ரி மை யு ரை

[ஆசிரியரின் இந்த உரிமையுரை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கப் பெற்றது.]

திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியின்

முன்னாள் - தலைவர்

உயர்திரு

ஆர். ஹார்வி

(எம். ஏ., எல். எல். டி., எப். எம். யு.)

அவர்களுக்கு

அவர்தம் அன்பிற்கு உரிய சீடரான இந்த ஆசிரியரால் இந்நூல் உரிமையாக்கப் பெறுகின்றது.



ஆசிரியர் P. சுந்தரம் பிள்ளை

ஆசிரியர் முகவுரை

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி இலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பிற்பாடை அனைத்தும்வென் றாரி யத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை உண்ணினைந் தேத்தல்
செய்வாம்

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர் இயல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர் இசைபரப்பும்
இருமொழியும் ஆன்றவரே தழீஇனார் என்றாலிவ்
விருமொழியும் நிகரென்னும் இதற்கையம் உளதேயோ

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ

என்றெடுத்த ஆன்றோர் வசனங்கள் உபசாரமல்ல, உண்மையே யென்பது பரதகண்டம் என்னும் இந்தியா தேசத்திலுள்ள பற்பல பாஷைகளைச் சற்றேனும் ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு நோக்கும் யாவர்க்கும் திண்ணிதிற் றுணியத் தக்கதே. பழமையிலும், இலக்கண நுண்மையிலும், இலக்கிய விரிவிலும், ஏனைய சிறப்புக்களிலும் மற்றக் கண்டங்களிலுள்ள எப் பாஷைக்கும் தமிழ்மொழி சிறிதும் தலை கவிழ்க்கும் தன்மையதன்று. இவ்வண்ணம் எவ்விதத்திலும் பெருமை சான்ற இத் தமிழ்மொழி பற்பல காரணச் செறிவால், சில காலமாக நன்கு பாராட்டிப் பயில்வார் தொகை சுருங்க, மாச டைந்து நிலை தளர்ந்து, நேற்றுதித்த தெலுங்கு முதலிய பாஷை களுக்கும் சமமோ தாழ்வோ என்று அறியாதார் பலரும் ஐய முறும்படி அபிவிருத்தியற்று நிற்கின்றது. இக்குறைவு நீங்கத் தங்கள் தங்களுக்கியன்ற வழி முயற்சிப்பது, தங்களை மேம்படுத் தும் தமிழ்மொழியைத் தம்மொழியாக வழங்கும் தமிழர் யாவரும் தலைக்கொள்ள வேண்டிய தவறாக் கடன்பாடன்றோ!

2. மேற்கூறிய முயற்சிக்கேற்ற வழிகள் பலவுளவேனும் அவற்றுள் இரண்டு தலைமையானவை. முதலாவது முன்னோராற் பொருட்சுவையும் சொற் சுவையும் பொலிய இயற்றப்பட்டிருக் கிற அருமையான நூல்களுள் இறந்தவை யொழிய இனியும் இற வாது மறைந்து கிடப்பனவற்றை வெளிக் கொணர்ந்து நிலைபெறச் செய்தலேயாம். இவ்வழியில் தற்காலம் உழைத்துவரும் பெரும் புகழ்படைத்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள், பரமஸ்ரீ வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் முதலிய வித்வசிரோமணிகளுடைய நன்முயற்சிக்கு ஈடு கூறத்தக்கது யாது? தம் மக்கட்கு எய்ப்பில் வைப்பாக இலக்கற்ற திரவியங்களைப் பூர்வீகர்கள் வருந்திச் சம் பாதித்து வைத்திருக்க, அம் மக்கள் அவை இருக்குமிடந்தேடி எடுத்தநுபவியாது இரந்துண்ணும் ஏழைமை போலன்றோ ஆகும். ஈடு மெடுப்பு மற்ற நுண்ணிய மதியும் புண்ணிய சரிதமுமுடைய நம் முன்னோர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு உழைத்து ஏற்படுத்தி யிருக்கும் அரிய பெரிய நூல்களை நாம் ஆராய்ந்து அறிந்து அநு பவியாது வாளா நொந்து காலம் போக்கல்! ஆதலால் முற்கூறிய உத்தம வித்துவான்களைப் பின்றொடர்ந்து நம் முன்னோர் ஈட்டிய பொக்கிஷங்களைச் சோதனை செய்து தமிழராகப் பிறந்த யார்க்கும் உரிய பூர்வார்ஜித கல்விப் பொருளை க்ஷேமப்படுத்தி அநுபவிக்க முயல்வது முக்கியமான முதற் கடமையாம்.

3. பூர்வார்ஜித தனம் எவ்வளவு பெரிதாக இருப்பினும் அதனைப் பாதுகாப்பதோடு ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கியன்ற அளவு உழைத்துச் சொற்பமாயினும் புது வரும்படியைச் சம்பா தித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பொதுவான உலக நோக்க மாக இருப்பதால், முற்கூறிய முயற்சியோடு இரண்டாவதொரு கடன்பாடும் தமிழர் யாவருக்கும் விட்டுவிலகத் தகாததாகவே ஏற்படும். பூர்வார்ஜிதச் சிறப்பெல்லாம் பூர்வீகர்கள் சிறப்பு; அந்த அந்தத் தலைமுறையார்களுக்கு அவரவர்கள் தாமே ஈட்டிய பொருளளவும் சிறப்பே யொழிய வேறில்லை. அத் தலைமுறையா ரைப் பின் சந்ததியார் பேணுவதற்கும் அதுவே யொழிய வேறு குறியுமில்லை. ஆனதினால் எக்காலத்திலும் எவ்விஷயத்திலும் பூர்வீகர்களால் தங்களுக்குச் சித்தித்திருப்பவற்றை ஒவ்வொரு தலைமுறையாரும் பாதுகாப்பதுமன்றித் தங்களாற் கூடிய அளவும் அபிவிருத்தி பண்ணவும் கடமை பூண்டவர்களாகின்றார்கள்.

'பூர்வார்ஜிதம் மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றதே! நம் முயற்சியால் எத்தனைதான் சம்பாதிப்பினும் நமது பூர்வார்ஜிதத்தின்முன் அது ஒரு பொருளாகத் தோற்றுமா' என மனந்தளர்ந்து கைசோர் வார்க்கு அவர் பூர்வார்ஜிதப் பெருமையே கேடு விளைவிப்பதாக வன்றோ முடியும்? அந்தோ! இக் கேட்டிற்கோ நம் முன்னோர் நமக்காக வருந்தி யுழைத்துப் பொருளீட்டி வைக்கின்றார்கள்! பிதிர்களாய் நிற்கும் அம் முன்னோர் இவ்விபரீத விளைவைக் கண்டால் நம்மை எங்ஙனம் வாழ்த்துவர்? இக்கூறிய உண்மை செல்வப் பொருளுக்கன்றிக் கல்விப் பொருளுக்கும் ஒரு குடும்பத்துள் வந்த ஒருவனுக்கன்றி ஒரு தேசத்திற் பிறந்த ஒவ்வொரு தலை முறையாருக்கும் ஒன்று போலவே பொறுத்தமுடையதாதலால்,

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்

என்னும் திருக்குறளை நம்பி நம் முன்னோர் யாதேனும் ஒரு வழியில் அபரிமிதமான சிறப்படைந்தாராயின் நாமும் அவர் போலவே இயன்ற அளவும் முயன்று பெருமை பெறக் கருதுவதன்றோ அம் முன்னோர்க்குரிய மக்கள் நாமென முன்னிற்றற்கேற்ற முறைமை!

தீங்கரும் பீன்ற திரள்கால் உளைஅலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தாஅங்கு—ஒங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை

ஆதலால் அருமையாகிய பூருவ நூல்களைப் பாதுகாத்துப் பயின்று வருதலாகிய முதற்கடமையோடு அவ்வழியே முயன்று அந்த அந்தக் காலநிலைக் கேற்றவாறே புது நூல்களை இயற்ற முயலுதல் தமிழ்நாடென்னும் உயர்குடியிற் பிறக்கும் ஒவ்வொரு தலைமுறை யாருக்கும் உரித்தான இரண்டாம் கடமையாய் ஏற்படுகின்றது.

4. மேற்கூறிய இரண்டாம் கடமையைச் சிரமேற் கொண்டு தமிழோர் என்னும் பெரிய குடும்பத்துள்ளே தற்காலத்துள்ள தலைமுறையாருட் கல்வி கேள்வி அறிவு முதலிய யாவற்றுள்ளும் கனிஷ்டனாகிய சிறியேன்,

இசையா தெனினும் இயற்றிஓ ராற்றல்
அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை

என்னும் முதுமொழியைக் கடைப்பிடித்து நவீனமான பல வழி களுள்ளும் என் சிறு மதிக் கேற்றதோர் சிறு வழியிற் சில காலம் முயன்று வடமொழி முதலிய பாஷைகளிலுள்ள நாடக ரீதியைப் பின்ருெடர்ந்து இயற்றிய "மனோன்மணீயம்" என்னும் இந்நாட கம், பூர்வீக இலக்கியங்களுடன் சற்றேனும் உவமிக்க இயையா தெனினும், ஆஞ்சனேயராதி வானர வீரர்கள் சேதுபந்தனஞ் செய்யுங் காலத்தில் கடல் நீரிலே தோய்ந்து மணலிற் புரண்டு அம் மணலைக் கடலில் உகுத்த சிறு அணிற்பிள்ளையின் நன்முயற்சி அங்கிகரிக்கப் பட்டவாறே, கல்வி கேள்வியால் நிறைந்த இத் தலை முறைச் சிரேஷ்டர் அங்கீகரித்து எனது இச்சிறு முயற்சியும் தமிழ் மாதாவுக்கு அற்பித மாம்படி அருள்புரியாதொழியார் என நம்பிப் பிரகடனம் செய்யப்படுகின்றது.

5. இந்நாடகம் வடமொழி ஆங்கிலேயம் முதலிய பாஷை களில் உள்ள நாடக வழக்கிற் கிசையச் செய்திருப்பதால் இதனுள் ளடங்கிய கதை அங்கங்கே நடந்தேறும் சம்பாஷணைகளாலும் அவாய் நிலைகளாலும் கோவைப்படுத்தி அறிந்துகொள்ள வேண் டியதாயிருக்கின்றது. இக்கதை புதிதாக இருப்பதினுல் அவ்விதம் கோவைப்படுத்தி அறிந்து கொள்ளுவோர்க்கு அநுகூலமாகச் சுருக்கி ஈண்டுக் கூறப்படுகிறது.

கதாசங்கிரகம்

6. முற்காலத்தில் மதுரைமாநகரில் ஜீவகன் என ஒரு பாண் டியன் அரசுபுரிந்து வந்தான். அவன் பளிங்குபோலக் களங்க மில்லாத நெஞ்சினன். அவன் மந்திரி குடிலன் என்பவன், ஒப்பற்ற சூழ்ச்சித் திறமையுடையவனுயினும், முற்றும் தன்னய மொன்றே கருதும் தன்மையனுயிருந்தான். அதனுல் அரசனுக்கு மிகவும் உண்மையுடையவன் போல் நடித்து அவனை எளிதிலே தன் வசப்படுத்திக் கொண்டான். அங்ஙனம் சுவாதீனப்படுத்திய பின்பு, தன் மனம் போனபடியெல்லாம் அரசனை யாட்டித் தன் செல்வமும் செல்வாக்கும் வளர்த்துக்கொள்ளத் தொன்னகராகிய மதுரை இடங்கொடாதென உட்கொண்டு அந்நகரின்மேற் பாண் டியனுக்கு வெறுப்பு பிறப்பித்து, திருநெல்வேலி என்னும் பதியிற்

கோட்டை கொத்தளம் முதலியன இயற்றுவித்து, அவ்விடமே தலை நகராக அரசன் இருந்து அரசாளும்படி செய்தான். முதுநகராகிய மதுரை துறந்து கொடுமதியாளனாகிய குடிலன் கைப்பட்டு நிற்கும் நிலைமையால் ஜீவகனுக்கு யாது விளையுமோ என இரக்கமுற்று அவனுடைய குலகுருவாகிய சுந்தர முனிவர் அவனுக்குத் தோன்றாத் துணையாயிருந்து ஆதரிக்க எண்ணித் திருநெல்வேலிக் கருகிலுள்ள ஓர் ஆச்சிரமம் வந்தமர்ந் தருளினர். முனிவர் வந்து சேர்ந்தபின் நிகழ்ந்த கதையே இந்நாடகத்துட் கூறப் படுவது.

7. முனிவர் எழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து ஜீவகன் அவரைத் தன் சபைக்கழைப்பித்து, தனது அரண்மனை கோட்டை முதலியனவற்றைக் காட்டி அவை சாசுவதம் என மதித்து வியந்துகொள்ள, அவ்விறுமாப்பைக் கண்ணுற்ற முனிவர், அவற்றின் நிலையாமையைக் குறிப்பாகக் கூறியும் அறியாதொழிய, அவன் குடும்பத்திற்கும் கோட்டை முதலியவற்றிற்கும் க்ஷேமகர மாகச் சில கிரியா விசேஷம் செய்யும்பொருட்டு அவன் அரண் மனையில் ஓரறை தம் சுவாதீனத்துவிடும்படி கேட்டு, அதன் திறவு கோலை வாங்கிக்கொண்டு தம் ஆச்சிரமம் போயினர். ஜீவக வழுதிக்குச் சந்ததியாக மனோன்மணி என்னும் ஒரே புத்திரிதான் இருந்தனள். அவள் அழகிலும் நற்குண நற்செய்கைகளிலும் ஒப்புயர்வற்றவள். அவளுக்கு அப்பொழுது வயது பதினாறாக இருந்தும், அவள் உள்ளம் குழந்தையர் கருத்தும் துறந்தோர் நெஞ்சும்போல யாதொரு பற்றும் களங்கமுமற்று நின்மலமாகவே யிருந்தது. அவளுக்கு உற்ற தோழியாக இருந்தவள் வாணி. இவள் ஒழுக்கம் தவறா உளத்தள்; தனக்கு நன்றெனத் தெள்ளி தில் தெளிந்தவையே நம்புந் திறத்தள். அல்லனவற்றை அகற்றும் துணிபுமுடையள். இவ் வாணி நடராஜனென்ற ஓர் அழகமைந்த ஆனந்த புருஷனை யறிய, அவர்களிருவர் உள்ளமும் ஒருவழிப் படர்ந்து காதல் நேர்ந்தது. அதற்கு மாறாக இவ் வாணியினது பிதா மிகப் பொருளாசை யுடையோனாதலால், குடிலனுடைய மகன் பலதேவன் என்னும் ஒரு துன்மார்க்கனுக்குத் தன் மகளை மணம்புரியில் தனக்குச் செல்வமும் கௌரவமும் உண்டாமென்ற பேராசை கொண்டு அவ்வாறே அரசன் அநுமதி பெற்று விவாகம் நடத்தத் துணிந்தனன். அதனால் வாணிக்கு விளைந்த சோகம்

அளவற்றதாயிருந்தது. இச்சோகம் நீங்க மனோன்மணி பலவாறு ஆறுதல் கூறும் வழக்கமுடையவளாயிருந்தாள். இவ்வாறிருக்கும் போது முனிவர் கோட்டை காண வந்த நாளிரவில் ஈடுமெடுப்புமற்ற சேரதேசத்தரசனாகிய புருடோத்தமவர்மனைப் பூருவகரும பரிபாகத்தால் மனோன்மணி கனாக் கண்டு மோகம் கொள்ள அவட்குக் காமசுரம் நிகழ்ந்தது. அச்சுரம் இன்ன தன்மையதென்றுணராது வருந்தும் ஜீவகனுக்குத் தெய்வ கதியாய்த் தம் அறைக்கு மறுநாட்காலமே வந்த முனிவர் மனோன்மணி நிலைமை காமசுரமே எனக் குறிப்பாலுணர்ந்து அவள் நோய் நீங்க மருந்து மணவினையே எனவும், அதற்கு எவ்விதத்திலும் பொருத்தமுடையோன் சேர தேசத்துப்புருடோத்தமனேயெனவும், அவ்வரசனது கருத்தினை நன்குணர்ந்து அம் மணவினை எளிதில் முடிக்க வல்லோன் நடராஜனே யெனவும் உபதேசித்தகன்றார். வாணியினது காதலனாகிய நடராஜன்மேல் அவள் பிதா ஆரோபித்திருந்த அபராதங்களால் வெறுப்புக் கொண்டிருந்த பாண்டியன் அக் குருமொழியை உட்கொள்ளாதவனாய்க் குடிலனுடைய துன் மந்திரத்தை விரும்பினன். குடிலனோ, தன்னயமே கருதுவோனாதலால், சேரதேசத் தரசன் மருமகனாக வருங்காலத்தில் தன் சுவாதந்தரியத்திற்கு எங்ஙனம் கெடுதி வருமோ என்ற அச்சத்தாலும் ஒருகால் தன் மகனாகிய பலதேவனுக்கே மனோன்மணியும் அவட்குரிய அரசாட்சியும் சித்திக்கலாகாதா என்ற பேராசையாலும் முனிவர் கூறிய மணத்தைத் தடுப்பதற்குத் துணிந்து, தொடக்கத்திற் பெண் வீட்டார் மணம் பேசிப் போதல் இழிவென்னும் வழக்கத்தைப் பாராட்டிப் புருடோத்தமன் மனக்கோள் அறிந்தே அதற்கு யத்தனிக்க வேண்டுமென்றும், அப்படியறிதற்குப் பழைய சில விவாதங்களை மேற்கொண்டு ஒரு தூது அனுப்ப வேண்டுமென்றும், அப்போது கலியாணத்திற்குரிய சங்கதிகளையும் விசாரித்து விடலாமென்றும் ஒரு சூதுகூற அதனை அரசன் நம்பி, குடிலன் மகன் பலதேவனையே இவ்விஷயத்திற்குத் தூதனாக அனுப்பினான்.

8. சேரதேசத்திலோ புருடோத்தமன் தனக்குச் சிலநாளாக நிகழ்ந்துவரும் கனாக்களில் மனோன்மணியைக் கண்டு காமுற்று அவள் இன்னாளென வெளிப்படாமையால் மனம் புழுங்கி

யாருடனேனும் போர் நேர்ந்தால் அவ்வாரவாரத்திலாயினும் தன் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கனு வொழியாதா வென்ற நோக்கமுடனிருக்கும் சந்தியாக இருந்தது. அதனுற் பலதேவன் சென்று தன் பிதா தனக்கு இரகசியமாகக் கற்பித்தனுப்பியபடி சேரன் சபையில் அகௌரவமான துர்வாதம் சொல்லவே புருடோத்தமன் கோபம் கொண்டு போர்க்கோலம் பூண்டு பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் புறப்பட்டான். அச் செய்தி யறிந்து ஜீவகனும் போருக்கு ஆயத்தமாகவே இருபடை யும் திருநெல்வேலிக்கெதிரிலே கை கலந்தன. அப்படிப் போர் நடக்கும்போது பாண்டியன் சேனையின் ஒரு வியூகத்திற்குத் தலை வனுக இருந்த பலதேவனை அவன் கீழிருந்த ஒரு சேவகன் தன் வேலாலே தாக்க அதனுல் அவன் மூர்ச்சிக்கவும் படைமுழுதும் குழம்பவும் சங்கதி ஆயிற்று. அப்படித் தாக்க நேரிட்ட காரண மேதென்ருல், பலதேவன் களவுவழிக் காமம் துய்க்கும் துன் மார்க்கனுதலால் அப்படைஞனது சகோதரியைக் கற்பழித்துக் கெடுத்துவிட்டது பற்றியுண்டான வைரமே என்பது படைஞன் வேலால் பலதேவனைத் தாக்கியபொழுது கூறிய வன்மொழியா லும் அவன் தங்கைக்கு அரண்மனையினின்றும் பலதேவன் திருடிப் பரிசாக அளித்த ஒரு பொற்சிருடி அவன் கையில் அக் காலம் இருந்தமையாலும் வெளிப்படுகின்றது. படை நியதி கடந்த அச்சேவகனை அருகுநின்ற வீரர் அக்கணமே கொன்றுவிட்டார் கள். பலதேவனும் மூர்ச்சை தெளிந்துகொண்டான். ஆயினும் படையிற் பிறந்த குழப்பம் தணியாது பெருகிவிட்டதனுல் பாண்டி யன் சேனை சின்ன பின்னப்பட்டுச் சிதறுண்டு ஜீவகன் உயிர் தப்புவதும் அரிதாகும்படி தோல்வி நேர்ந்தது. சத்தியவாதியாகிய நாராயணன் என்னும் ஒரு சுத்தவீரன் அக்காலம் வந்து உதவி செய்யாவிடில் அப்போர்க்களத்தில் ஜீவகன் மாண்டே யிருப்பான்.

9. இந்நாராயணன் யாரென்ருல், நடராஜனுடைய நண்பன். இவன் குடிலனுடைய சூதுகள் தெரிந்தவன். அரசன் நிந்தித்துத் தள்ளினும் அவனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவனை விட்டு நீங்காது மதுரையினின்றும் அவனேடு தொடர்ந்து வந்த பரோபகாரி. குடிலன் இவன் திறமும் மெய்ம்மையும் அறிந்துளா

ஞதலால், இந் நாராயணன் போர்முகத்திருக்கில், தான் எண்ணியபடி ஜீவகனுயிருக்குக் கேடுவர வொட்டான் எனக் கருதி, சண்டை ஆரம்பிக்கு முன்னமே அவனைக் கோட்டைக் காவலுக்காக நியமித்தனுப்பினான். ஆயினும் போர்க்களமே கண்ணாக இருந்த நாராயணன் சேனையிற் குழப்பம் பிறந்தது கண்டு சில குதிரைப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு திடீரென்று பாய்ந்துசென்று அரசனையும் எஞ்சின சேவகரையும் காப்பாற்றிக் கோட்டைக்குட் கொண்டு வந்து விடுத்தான். சுத்தவீரனாகிய அரசன் இங்ஙனம் தான் பகைவருக்கு முதுகிட்ட இழிவை நினைந்து நினைந்து துக்கமும் வெட்கமும் தூண்டவே தற்கொலை புரிய யத்தனிக்கும் எல்லை நாயாயணன் மனோன்மணியது ஆதர வின்மையை அரசனுக்கு நினைப்பூட்டி அக்கொடுந்தொழிலி ருந்து விலக்கிக் காத்தான். அவனது நயவுரையால் அரசன் ஒருவாறு தெளிவடைந்திருக்கும்போது சேரன் விடுத்த ஒரு தூதுவன் வந்து, ஒரு குடத் தாமிரவர்ணி நீரும் ஓர் வேப்பந் தாரும் போரிலே தோற்றதற்கு அறிகுறியாகக் கொடுத்தால் சமர் நிறுத்துவதாகவும், அன்றேல் மறுநாட் காலையிற் கோட்டை முதலிய யாவும் வெற்றிடமாம்படி தும்பை சூடிப் போர் முடிப்ப தாகவும் கூறினான். போரிலே ஒரு முறை தான் புறங்கொடுத்த புகழ்க்கெடுதியை உயிர் விடுத்தேனும் நீக்கத் துணிவுகொண்ட ஜீவகன் அதற்குடன்படாமல் மறுத்துவிட்டு, பின்னும் சமருக்கே யத்தனித்துத் தனது அரண்களைச் சோதித்து நோக்குங்கால் அவை ஒருநாள் முற்றுகைக்கேனும் தகுதியற்றபடி அழிந்திருப்பதைக் கண் ணுற்று, அவ்வளவாக தன் படைமுற்றும் தோற்க நேரிட்ட காரணம் குடிலனோடு வினவலாயினான். தன் கருத்திற்கெதிராக அரசனைக் காப்பாற்றிவரும் நாராயணன்மேற் தனக்குள்ள பழம் பகை முடிக்க இதுவே தருணம் எனக் கண்டு அரண் காவலுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நாராயணன் காவல் விடுத்துக் கடமைமீறி யுத்த களம் வந்ததே காரணமாகக் காட்டி கோபமூட்டிப் படையிற் பிறந்த குழப்பத்திற்கு ஏதுவாகப் பலதேவனை ஒரு சேவகன் வேலாற்றுக்கினதும் தெரிவித்து, அதுவும் வியூகத் தலைவனாக ஆக்கப்பெறாத பொறாமையால் நாராயணன் ஏவிவிட்ட காரியமே எனவும் அத் தொழிலிற்குப் பரிசாக அவன் அரண்மனையினின் றும் திருடிக்கொடுத்ததே அவன் கையிலிருந்த அரண்மனை

முத்திரை பொறித்த பொற்ரொடி எனவும் குடிலன் ஒரு பொய்க் கதை கட்டி அதனை அரசன் நம்பும்படி செய்தான். அவ்வாறே களவு கொலை ஆஞ்ஞாலங்கனம் முதலிய குற்றங்களை நாராயணன் மேற் சுமத்தி அவற்றிற்காக அவனைக் கழுவேற்றும்படி விதியும் பிறந்தது.

10. இத்தருணத்தில் சுந்தரமுனிவர் அத்தியந்த ஆவசிக மான ஓரிரகசியாலோசனைக்கு அரசனை யழைப்பதாகச் செய்தி வந்தமையால் நாராயணனை அவ்விதிப்படி கழுவேற்றவில்லை. முனிவர் இப்போது வந்த காரணம் என்னவென்ருல், ஜீவகன் குடிலன் வசத்தனாய் நெல்வேலிக் கோட்டையே சாசுவதமென இறுமாந்திருந்தமை கண்டு பரிதாபம் கொண்டு, தமக்கென இரந்து வேண்டிக் கொண்ட அறைமுதல், தம தாச்சிரம வெளி வரையும், ஆபத்காலோபயோகமாக அதிரகசியமான ஒருசுருங்கை உழைத்துச் சமைத்துக்கொண்டு, பற்றுக்கோடற்று நின்ற ஜீவகனை யும் அவன் மகளையும் கேடுற்ற கோட்டையினின்றும் தமது ஆச்சி ரமத்திற்கு அச் சுருங்கைவழி யழைத்துச் செல்ல உன்னியே சுந்த ரர் இத்தருணம் எழுந்தருளினர். கோட்டையின் நிலையாமை யுணர்ந்தும் அதின்மேல் வைத்த அபிமானம் ஒழியாமையால் அஃதுடன் தான் முடியினும் இன்னும் ஒருமுறை போருக் கஞ்சிப் புறங்கொடுத்தல் தகாதென ஜீவகன் துணிந்து மறுக்க, மனோன்மணி, பாண்டியர் குலத்திற்கு ஏக சந்ததியாக இருப்ப தனல் மற்றையர் எக்கேடுறினும் அவளையேனும் காப்பாற்றுதல் தம் கடமையென ஒருதலையா உறுத்து முனிவர் கூற, மன்னவன் அங்ஙனம் இயைந்து நடுநிசியில் முனிவரோடு தன் மகளை ஆச்சி ரமம் அனுபபுவதாக ஒப்புக்கொண்டான். முனிவரும் சம்மதித்து அகன்ருர். உடனே நிசாமுகம் தோன்றிற்று. தன் அருமை மகளைப் பிரியும் வருத்தம் ஒருபுறமும் பிரியாதிருக்கில் அவட்குண்டாம் கெடுதியைக் குறித்த அச்சம் மற்ரொரு புறமுமாக ஜீவகன் சித்தத்தைப் பிடித்தலைக்கக் கலக்கமுற்று, குரு மொழியிலும் ஐயம் பிறந்து, குடிலனை வரவழைத்து, முனிவர் அதிரகசியமாகக் கூறிய சுருங்கை முதல் சகல சங்கதிகளையும் தெரிவித்து அவனது அபிப் பிராயம் உசாவுவானாயினன். அதற்கு அப்பாதகன் இதுவே தன் மனக்கோள் நிறைவேற்றற்குரிய காலமெனத் துணிந்துகொண்டு

மனோன்மணியை இடம் பெயர்ப்பது தற்கால நிலைமைக்கு எவ் விஷயத்திலும் உத்தமமெனவும், ஆயினும் மணவினை முடியா முன்னம் அனுப்புதலால், கன்னியாகிய அவளுக்குப் பழிப்புரைக் கிடமாவதே யல்லால் அரசனுக்குச் சற்றும் சித்த சமாதானத்திற் கிடமில்லை யெனவும், அவன் நெஞ்சில் சஞ்சலம் விளைவித்து, ஜீவ கன் தானாகவே பலதேவனுக்கு மனோன்மணியை அன்றிரவே கலியாணம் செய்துகொடுத்து முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்கு மகளையும் மருமகனையும் சேர்த்து அனுப்புவதாகத் துணியும்படி தூண்டி விட்டு, தான் நெடுங் காலமாகக் கொண்டிருந்த அபிலாஷத்தைப் பூர்த்திப் படுத்திக் கொண்டான்.

11. ஆயினும், அவ்வளவோடு நில்லாமல், தன்னை யறியாமல் முனிவர் வகுத்த கள்ள வழியைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று விருப்புற்று, அது அவர் வந்த அன்றே தமக்காகப் பெற்றுக் கொண்ட அறைக்குச் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதே இயல்பென ஊகித்து, அவ்வறையிற்சென்று நோக்கி அச்சுருங்கையைக்கண்டு பிடித்து அவ்வழியே போய் வெளியேறிப் பார்க்குங்கால், சத்துரு பாசறை அருகே தோன்றிற்று. அன்று பகலில் தன் மகனுக்குச் சண்டையில் நேரிட்ட மோசடி போலத் தனக்கும் இனி வரக் கிடக்கும் கொடும் போரில் உட்பகையாலோ வெளிப்பகையாலோ யாதேனும் அபாயம் நேரிட்டுவிடலாமென்றபயத்தாலும், மனோன் மணி விவாகம் எப்படியும் அன்றிரவே நடந்தேறு மென்ற துணி வாலும், நடந்தேறில் ஜீவகனது பிரீதியால் சித்திக்கத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை யென்ற உறுதியாலும், கோட்டைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் விடுபட, தான் வருந்திக் கண்டுபிடித்த கற்படையைச் சேரனுக்குக் காட்டி அவ்வழியே அவனை அழைத் துச் சென்று யாதொரு உயிர்ச் சேதத்திற்கு மிடமில்லாமல், பாண் டியனையும் அவன் கோட்டையினையும் சுலபமாகப் பகைவன் கையில் ஒப்பித்து விட்டால், ஒரு குடம் ஜலத்திற்கும் ஒரு பூமா லைக்குமாகச் சமரை நிறுத்தித் தன்னூருக்குத் திரும்ப எண்ணின சேரன், தன்னையே முடிசூட்டிச் சிங்காதனம் சேர்க்கா தொழி வனோ என்ற பேராசை பிடர்பிடித்துந்தவும் ஊழ்வலி யொத்து நிற்கவும் செய்ததினால் அத் துரோகியாகிய குடிலன் மெள்ள மெள்ளப் பாசறை நோக்கிப் போகவே, கனவில் மனோன்மணி

யினது உருவங்கண்டு காமுற்றநாள் முதலாக யாதொன்றிலும் மனஞ்செல்லாதவனாய் இரவெல்லாம் நித்திரை யற்றுத் தனியே திரிந்து வருந்தும் புருடோத்தமனை நடுவழியிற் சந்தித்துக்கொண்டான். அதுவும் தனது பாக்கியக் குறியாகவே மதித்து மகிழ்ந்த குடிலன், எதிர்ப்பட்ட சேரனிடம் தனது துரோகசிந்தனையை வெளிப்படுத்த, தன்னயங் கருதாச் சதுரனாகிய புருடோத்தமன், தன் சேவகரைக் கூவிக் குடிலன் காலிலும் கையிலும் விலங்கிடுவித்து, 'வீரமே உயிராகவுடைய வஞ்சி வேந்தருக்கு வெற்றி யன்று விருப்பு, இவ்வித இராஜ துரோகிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து மாற்றலராகிய மன்னவரையும் இரக்ஷித்துப் பின்பு வேண்டுமேற் பொருது தமது வீரம் நாட்டலேயாம்' என அவனுக்கு விடை கூறி, அவன் கூறிய சுருங்கை வழியே ஜீவகன் சபைக்கு வழி காட்டி வரும்படி கட்டளை யிட்டான். இம்மொழி கேட்ட பாவி இடியொலி கேட்ட பாம்புபோலத் திடுக்கிட்டுத் திகைத்துநின்றான். ஆயினும், தானிட்ட கட்டளை மீறில் சித்திரவதையே சிக்ஷையாமென்று சேரன் சினந்து கூற, அதற்கு அஞ்சி அவ்வாறே கற்படைக்கு வழிகாட்டி நடப்பானாயினான்.

12. இப்பால் ஜீவகன் தன் மகளைப் பலதேவனுக்கு மணஞ்செய்வித்து இருவரையும் முனிவர் ஆச்சிரமம் அனுப்புவதே தகுதியெனத் தெளிந்தவாறே அச் செய்தியை மனோன்மணிக்கறிவிக்க அது அவள் செவிக்குக் காய்ச்சின நாராசம் போலிருந்ததாயினும் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த ஆபத்துக் காலத்தை நன்குணர்ந்து அவனுக்கேற்றபடி நடந்து அவனைத் தேற்றுவதே தற்கால நிலைக்கேற்ற தனது கடமைப்பாடெனத் தெளிந்து அங்ஙனம் ஒப்புக்கொண்டது மன்றி, தன்பாடு எங்ஙனம் ஆயினும் தன்னைச் சார்ந்தவர் சுகத்தைப் பாராட்டும் பெருங் குணத்தால், காதல் கொண்டிருக்கும் வாணி, தன் கருத்திற்கிசைய நடராஜனை மணஞ்செய்துகொள்ளவும், நெடுங்காலமாகத் தன் குடும்ப ஊழியம் தலைக்கொண்டு நின்ற நாராயணன் செய்த தவறு யாதேயாயினும் அதனைப் பொறுத்து அவனைச் சிறை விடவும் தன் பிதாவினிடம் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டனள். அப்படியே ஜீவகன் அனுமதி கொடுத்து அகமகிழ்ந்து மணவினைக் காயத்தம் செய்யவே, நடுநிசி சமீபிக்க முனிவரும் நடராஜனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். தாம்

போய் மீளுவதற்குள்ளாகக் குடிலன் செய்த துராலோசனையும், அதற்குடன்பட்ட மன்னவனுடைய ஏழைமையும், கருணை விலாசம், இருந்தமையும் கண்டு வியந்து, அரசன் நிச்சயித்த வண்ணமே நடத்தச் சுந்தரர் இசைந்தார்.

13. கற்படைக் கருகில் உள்ள மணவறையை விவாக முகூர்த்தத்திற் கிசைந்தவாறு அலங்கரித்து, அதில் குடிலன் ஒழிய மற்ற மந்திரி பிரதானிகளுடன் முனிவர் ஜீவகன் நடராஜன் பலதேவன் நாராயணன் முதலிய அனைவரும் கூடிக் குடிலன் வரவிற்குச் சற்று எதிர்பார்த்திருந்தும் வரக் காணாமையால் மண வினைச் சடங்குகள் தொடங்கி, பலதேவனுக்கு மாலைசூட்ட மனோன்மணியை வரவழைக்கும் எல்லை, குடிலன் வழிகாட்டக் கற்படை வழி வந்த புருடோத்தமனும் முனிவரறையில் வந்து சேர்ந்து அடுத்த அறையாகிய மணவறையில் நடக்கும் ஆகோஷம் என்னவென்று நோக்கவே, தன் திரைவிட்டு, வெளிவந்து பலதேவனெதிரே மணமாலையும் கையுமாய்ச் சித்திரப் பிரதிமை போல உணர்வற்றுச் செயலற்று நின்ற தன் காதலியாகிய மனோன் மணியைக் கண்ணிரண்டும் களிக்கக் காணலும், பள்ளத்துட் பாயும் பெரு வெள்ளம் போல் அவாப்பெருகி யீர்த்தெழ, திடீரென்று கடிதிற் குதித்து யாரும் அறியாது சபையுட் புகுந்து கையற்ற சோகத்தால் மன மிறந்து நின்ற மனோன்மணி தன் கண்முன் சென்று நின்றனன். தன்னுள்ளத் திருந்த தலைவன் இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷப்படலும் அக்கணமே ஆனந்த பரவசப் பட்டு மனோன்மணி, தான் கைக்கொண்ட மணமாலையை அவன் கழுத்தோடு சேர்த்துத் தற்போதமிழந்து அவன் தோண்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினள். இங்ஙனம் அயலான் ஒருவன் சபையுட் புகுந்ததும் மனோன்மணி அவனுக்கு மாலைசூட்டி மூர்ச்சித்ததும் கண்டு ஜீவகனுதியர் திடுக்கிட்டுச் சூதெனக் கருதிப் பொருதற் கெழுங்கால், சுந்தர முனிவர் கை யமைத்துச் சமாதானம் பிறப்பிக்கப் புருடோத்தமன், குடிலன் தன்னிடத்தில் வந்து கூறிய துரோகச் சிந்தனையும் தான் அதற்கிசையாது அவனையே கால் யாப்பிட்டு ஜீவகனிடம் ஒப்புவிக்கக் கொணர்ந்தமையும் கூறிக் குடிலனை விலங்குக் காலுமாகச் சபைமுன் நிறுத்தி விட்டு, தனக்குயிர் நிலையா நின்ற மனோன்மணியுடன் தன்

பாசறைக்கு மீள யத்தனிக்குமளவில், சுந்தர முனிவர் ஆஞ்ஞை யால் ஜீவகன் மனந்தெளிந்து மகளையும் மருமகனையும் வாழ்த்த அதுகண்ட யாவரும் கண்படைத்த பெரும் பயனடைந்து அருட்டிறம் புகழ்ந்து ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

14. இதுவே இந்நாடகத்துள் வரும் கதையின் சுருக்கம். இக்கதையை வேண்டுழி வேண்டுழி விரித்து ஆங்கிலேய நாடக ரீதியாக ஜீவகனுதியராகிய கதா புருஷர்களுடைய குணுதிசயங்கள் அவர் அவர் வாய் மொழிகளால் வெளிப்படும்படி செய்திருப்பது மன்றி, வாழ்த்து வணக்கத்துடன் தொடங்கி, நாற் பொருள் பயக்கும் நடையினைக் கூடிய அளவும் தழுவி, தன்னிக ரில்லாத் தலைவனையும் தலைவியையும் உடைத்தாய், மலைகடனாடு வளநகர் பருவம் இருசுடர்த் தோற்றம் என்றின்னவும் பிறவும் ஏற்புழிப் புனைந்து, நன்மணம் புணர்தலே முடிவாகக் கொண்டு, மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி எனச் சந்தியிற் றொடர்ந்து, அங்கம் களம் என்னும் பாகுபாடுடைத்தாய் நிற்கும் இந்நாடகத் தில் தமிழ்க்காவிய வுறுப்புக்கள் பற்பல ஆங்காங்கு வருவித்திருப் பதும் அன்பொடு பார்ப்போர் கண்ணுக்குப் புலப்படலாம்.

15. இல்லறம் துறவறம் பத்தி ஞான முதலிய மோக்ஷ சாதனங்கள் பொருத்தமுடைய சந்திகளில் வெளிப்படையாக அமைந்திருப்பதுமல்லாமல் இக்கதையினையே ரூபகமாலாலங்கார மாகக் கருதில், தத்துவ சோதனை செய்யும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அனுகூலமாகப் பலிக்கவும் கூடும். அப்படி உருவக மாலையாகக் கொள்ளுங்கால், ஜீவகனைச் சார்போதமான ஜீவாத்மா ஆகவும், அவனைத் தன் வசப்படுத்தி யாட்டுவித்த குடிலனை மாயா சக்தி யாகவும், மனோன்மணியை ஜீவாத்மாவின் பரிபக்குவ காலத் துதிக்கும் முத்திக்குரிய உத்தம பாகமான சுத்த தத்துவமாகவும், அவள் தோழி வாணியைப் புத்தி தத்துவமாகவும், அவள் காத லனுகிய நடராஜனை ஞானதாதாவான உபாசனு மூர்த்தியாகவும், புருடோத்தமனை அனுக்கிரஹ சத்தியாகவும், சுந்தர முனிவரைக் கருணுநிதியாகிய ஞானுசாரியராகவும், ஜீவகனுக்குத் தலைநகராகக் கூறிய முத்திபுரம் என்னும் மதுரையை ஜீவாத்மா உதித்தொடுங் கும் மூலஸ்தானமாகவும், அவனும் குடிலனும் சேர்ந்து கட்டிய நெல்வேலிக் கோட்டையை மாயாகாரியமான அன்னமயாதி

பஞ்ச கோசத்தாலமைந்த சரீரமாகவும், அதிலிருந்து மனோன்மணி கண்ட களுவைச் சுத்தாந்தக்கரணஜநிதமான பரோக்ஷ ஞானமாகவும், சேர தேசத்தில் புருடோத்தமன் கண்ட கனுவை மாயா சகிதமான ஈசுரனது அருளின் ஸ்புரணமாகவும், மனோன்மணியும் புருடோத்தமனும் சந்திக்கக் காரணமாக முடிந்த முனிவர் கட்டிய சுருங்கையைப் பிரத்யக்ஷானுபூதிக் கேதுவான பாச விமோசன பந்தாவாகவும், பிறவும் இம்முறையே பாவித்து உய்த்துணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது.

16. ஏறக்குறைய வாசக நடைக்குச் சமமான அகவற்பாவால் இந்நாடகம் பெரும்பாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறதினுல் ஒருவர் மொழியாக வரும் ஒரு வரியில் அகவல் அடி முடியாவிடங்களில் அடுத்த வரியில் வரும் சீரோடு சேர்த்து ஆசிரிய அளவடியாக்கி முடித்துக்கொள்க.

17. பலவேறு தொழில்களிடையிலும் பிணி கவலை யாதிகள் நடுவிலும் ஆங்காங்கு அகப்பட்ட அவகாசங்களிற் செய்யப்பட்டமையால் இந்நாடகத்துட் பல பாகங்கள் என் சிற்றறிவிற்கே திருப்தி தருவன அல்ல. பல காரணங்களால் ஆங்காங்குப் பல வழுக்களும் வந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவற்றைத் திருத்தி அனுபந்தத்துள் சேர்த்திருக்கிறேன். இவை போன்றன பிறவும் உளவேல் கண்டுணர்த்தும் அன்புடையார்க்கு எப்போதும் நன்றியறிதல் உடையனுய் இருப்பேன். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த கனவான்கள் இக் கூறிய குறைவுகளைப் பாராட்டாது என்னை இம்முயற்சிக்குத் தூண்டிவிட்ட நன்னோக்கத்தையே கருதி இந் நவீன நாடகத்தை அநாதரவு செய்யாது கடைக்கணித்து அருள் புரியப் பலமுறை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்(று) அறிவறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி.

குரு சுந்தர சரணலயம்



மனோன்மணீயம்

பாயிரம்

கடவுள் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

வேத சிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணமே!—பேதமற
வந்தெனைநீ கூடுங்கால் வாழ்த்துவர்யார்? வாராக்கால்,
சிந்தனையான் செய்ம்முறைஎன் செப்பு?

ழ்த் தெய்வ வணக்கம்

பஃறொழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா

நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்,
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திரவிடநல் திருநாடும்;
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே!

பல்லுயிரும் பலஉலகும் படைத்தளித்துத்

எல்லையறு பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி
இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையா
ளமும்துளுவும்
உன்உதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்,
ஆரியம்போல் உலகவழக்கு அழிந்தொழிந்து
சிதையாஉன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.
(இவை இரண்டும் ஆறடித்தரவு)

கடல்குடித்த குடமுனிஉன் கரைகாணக் குருநாடில்,
தொடுகடலை உனக்குவமை சொல்லுவதும் புகழாமே?
ஒருபிழைக்கா அரனார்முன் உரையிழந்து விழிப்பாரேல்
அரிய துன திலக்கணமென் றறைவதும்அற் புதமாமே?
சதுமறையா ரியம்வருமுன் சகம்முழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ அநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே?
வேகவதிக் கெதிரேற விட்டதொரு சிற்றேடு
காலநதி நினைக்கரவாக் காரணத்தின் அறிகுறியே.
கடையூழி வரும்தனிமை கழிக்கஅன்றோ அம்பலத்துள்
உடையார்உன் வாசகத்தில் ஒருபிரதி கருதினதே!
தக்கவழி விரிந்திலகும் சங்கத்தார் சிறுபலகை
மிக்கநலம் சிறந்தஉன் தன் மெய்ச்சரித வியஞ்சனமே.
வடமொழிதென் மொழியெனவே வந்தஇரு
விழிஅவற்றுள்
கெடுவழக்குத் தொடர்பவரே கிழக்கொடு
மேற்குணராரே.
வீறுடைய கலைமகட்கு விழியிரண்டும் மொழியானால்
கூறுவடமொழிவலமாக் கொள்வர்குண திசையறியார்!
கலைமகள்தன் பூர்வதிசை காணுங்கால் அவள்விழியுள்
வலதுவிழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார்?
பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினர் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில்
கற்பனையே?
வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன்
குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மநுவாதி ஒருகுலத்துக்கு ஒருநீதி?
மனம்கரைத்து மலம்கெடுக்கும் வாசகத்தில்
மாண்டோர்கள்
கனம்சடைஎன் றுருவேற்றிக் கண்மூடிக் கதறுவரோ?

(இவை பன்னிரண்டும் தாழிசை)

எனவாங்கு

(இது தனிச்சொல்)

நிற்புகழ்ந் தேத்தும்நின் நெடுந்தகை மைந்தர்
பற்பலர் நின்பெரும் பழம்பணி புதுக்கியும்
பொற்புடை நாற்கவிப் புதுப்பணி குயிற்றியும்
நிற்பவர் நிற்க, நீபெறும் புதல்வரில்
அடியேன் கடையேன் அறியாச் சிறியேன்
கொடுமலை யாளக் குடியிருப் புடையேன்
ஆயினும், நீயே தாய்எனுந் தன்மையின்
மேயபே ராசைஎன் மீக்கொள ஓர்வழி
உழைத்தலே தகுதியென்று இழைத்தஇந் நாடகம்
வெள்ளிய தெனினும், விளங்குநின் கணைக்காற்கு
ஒள்ளிய சிறுவிரல் அணியாக்
கொள்மதி, அன்பே குறியெனக் குறித்தே.

(இது ஆசிரியச் சுரிதகம்)

அவை அஞ்சின

நேரிசை வெண்பா

அமைய அருள் அனைத்தும் ஆட்டுமேல் நெஞ்சே !
சுமைநீ பொறுப்பதெவன் சொல்லாய்?—நமையும்இந்த
நாடகமே செய்ய நயந்தால், அதற்கிசைய
ஆடுவம்வா ! நாணம் அவம்.

பாயிரம் முற்றிற்று

வெண்பா	2-க்கு அடி	8
கலிப்பா	1-க்கு அடி	49
ஆகப் பாயிரம்	3-க்கு அடி	57



நாடக பாத்திரங்கள்

ஜீவகவழுதி	*பாண்டி நாட்டரசன்*
குடிலன்	*ஜீவகனது முதல் மந்திரி*
சுந்தரமுனிவர்	*ஜீவகவழுதியின் குலகுரு*
நிஷ்டாபரர் **கருணாகரர்**	*சுந்தர முனிவரின் சீடர்கள்*
நடராஜன்	*வாணியின் காதலன்*
நாராயணன்	*ஜீவகனது துணைவன்*
பலதேவன்	*குடிலன் மகன்*
சகடன்	*வாணியின் தந்தை*
முருகன்	*ஜீவகனது படைவீரருள் ஒருவன்*
புருடோத்தமவர்மன்	*சேரதேசத் தரசன்*
அருள்வரதன்	*சேரதேசத்துச் சேனாபதி*
மனோன்மணி	*ஜீவகனது புதல்வி*
வாணி	*மனோன்மணியின் தோழி*

சேவகர், படை வீரர், ஒற்றர், உழவர், செவிலித்தாய், தோழியர், நகரவாசிகள் முதலியோர்.

நாடக நிகழ்ச்சி *திருநெல்வேலியிலும் திருவனந்தபுரத்திலும்.*



மனோன்மணீயம்

முதல் அங்கம்

முதற் களம்

இடம் : பாண்டியன் கொலுமண்டபம் **காலம் :** காலை

[சேவகர்கள் கொலுமண்டபம் அலங்கரித்து நிற்க]

நேரிசை ஆசிரியப்பா

முதற் சேவகன் :— புகழ்மிக அமைதரு பொற்
சிங்காதனந்திகழ்தர இவ்விடஞ் சேர்மின். சரிதே.

2-ம் சே :— அடியிணை யருச்சனைக் காகுங் கடிமலர்
எவ்விடம் வைத்தனை ?

3-ம் சே :— ஈதோ ! நோக்குதி.

4-ம் சே :— அவ்விடத் திருப்பதென் ?

3-ம் சே :— ஆரம். பொறு ! பொறு !
விழவறு வீதியில் மழைமொலி யென்னக்
கழைகறி களிறுகள் பிளிறு பேரொலியும்,
கொய்யுளைப் புரவியின் குரத்தெழும் ஓதையும்,
மொய்திரள் முரசின் முழக்கும் அவித்துச்,
'சுந்தர முனிவா ! வந்தனம் வந்தனம்' 10
எனுமொலியேசிறந் தெழுந்தது. கேண்மின் !

2-ம் சே :— முனிவரர் என்றிடிற் கனிவுறுங் கல்லும் !

4-ம் சே :— எத்தனை பத்தி ! எத்தனை கூட்டம் !
எள்விழற் கிடமிலை. யான்போய்க் கண்டேன்.

3-ம் சே :—*உனக்கென் கவலை? நினைக்குமுன் ஓடலாம்.*

மு. சே :—*அரசனும் ஈதோ அணைந்தனன். காணீர்!*
ஒருசா ரொரா துங்குமின். ஒருபுறம்! ஒருபுறம்!

[*ஜீவகன் வர*]

யாவரும் :—*(தொழுது) ஜய! ஜய! விஜயீபவ*
ராஜேந்திரா!

[*சுந்தரமுனிவர், கருணாகரர், குடிலன், நகர்வாசிகள் முதலியோர் வர*]

ஜய! ஜய! விஜய தவராஜேந்திரா!

ஜீவகன் :—*வருக! வருக! குருகிரு பாநிதே!* 20
திருவடி தீண்டப் பெற்ற இச் சிறுகுடில்
அருமறைச் சிகரமோ, ஆலநன் னீழலோ,
குருகுல விஜயன் கொடித்தேர்ப் பீடமோ,
யாதென ஓதுவன்? தீதற ஆதனத்
திருந்தருள் இறைவ! என்பவ பாசம்
இரிந்திட நின்பதம் இறைஞ்சுவல் அடியேன்.

[*ஜீவகன் பாதபூசை செய்ய*]

சுந்தரமுனிவர் :—*வாழ்க! வாழ்க! மன்னவ! வருதுயர்*
சூழ்பிணி யாவுந் தொலைந்து வாழ்க!
சுகமே போலும், மனோன்மணி?

ஜீவ :— *சுகம். சுகம்.*

சுந்த :—*இங்நக ருளாரும் யாவரும் க்ஷேமம்?* 30

ஜீவ :—*உன்னரு ளுடையோர்க் கென்குறை? க்ஷேமம்.*
கூடல் மாநகர் குடிவிட் டிப்பால்
பீடுயர் நெல்லையில் வந்தபின் பேணி
அமைத்தனன் இவ்வரண். இமைப்பறு தேவருங்

கடக்கரும் இதன் திறங் கடைக்கண் சாத்தி
ஆசிநீ யருள நேசித்தேன் நனி.
எத்தனை புரிதான் இருக்கினும் எமக்கெலாம்;
அத்த! நின் அருள்போல் அரணெது? குடில!
இவ்வழி யெழுந்தநம் இறைவர் கடிபுரி
செவ்விதின் நோக்கக் காட்டுக தெரிந்தே. 40

குடிலன் :—ஊன்வரு பெருநோய் தான்விட அடைந்த
அன்பரின்புற இவ் அருளுருத் தாங்கி
வந்தருள் கிருபா சுந்தர மூர்த்தி!
நீஅறியாத தொன்றில்லை; ஆயினும்,
உன்னடி பரவி யுரைப்பது கேண்மோ
தென்பாண்டி நாடே சிவலோக மாமென
முன் வாதவூரர் மொழிந்தனர். அன்றியும்
தரணியே பசுவெனச் சாற்றலும் மற்றதில்
பரதமே மடியெனப் பகர்வதுஞ் சரதமேல்,
பால் சொரி சுரை தென் பாண்டி யென்பது 50
மேல் விளம்பாதே விளங்கும். ஒருகால்
எல்லா மாகிய கண்ணுத லிறைவனும்
பல்லாயிரத்த தேவரும் பிறரும்
நிலை பெற நின்ற பனிவரை துலையின்
ஒரு தலையாக, உருவஞ் சிறிய
குறுமுனி தனியா யுறுமலை மற்றோர்
தலையாச், சமமாய் நின்றதேல், மலைகளில்
மலையமோ அலது பொன் வரையோ பெரிது?
சந்து செவிவழித் தந்த கங்கையும்,
பின்னொரு வாயசங் கவிழ்த்த பொன்னியும், 60
வருந்திய தேவரோ டருந்தவர் வேண்ட
அமிழ்திலுஞ் சிறந்த தமிழ் மொழி பிறந்த

மலையம் நின்றிழிந்து, விலை யுயர் முத்தும்
வேழ வெண் மருப்பும் வீசிக் காழகிற்
சந்தன டவியுஞ் சாடி வந்துயர்
குங்குமம் முறித்துச் சங்கினம் அலறும்
தடம்பணை தவழ்ந்து, மடமயில் நடம்பயில்
வளம்பொழில் கடந்து குளம் பல நிரப்பி,
இருகரை வாரமுந் திருமகள் உறையுளாப்
பண்ணும் இப் புண்ணிய தாமிர வர்ணியும், 70
எண்ணிடில் ஏயுமென் றிசைக்கவும் படுமோ ?
இந் நதி வலம்வர இருந்த நந் தொன்னகர்
பொன்னகர் தன்னிலும் பொலிவுறல் கண்டனை.
தொடு கடலோ எனத் துணுக்குறும் அடையலர்
கலக்கத் தெல்லையுங் கட்செவிச் சுடிகையும்
புலப்பட அகன் றாழ் புதுவகழுடுத்த
மஞ்சு கண் துஞ்சு நம் இஞ்சி யுரிஞ்சி
உதயனும் உடல் சிவந்தனனே ! அதன்புறம்
நாட்டிய பதாகையில் தீட்டிய மீனம்,
உவாமதிக் குறு மாசு அவாவொடு நக்கும். 80
வெயில்விரி யெயிலினங் காக்க இயற்றிய
எந்திரப் படைகளும் தந்திரக் கருவியும்
பொறிகளும் வெறிகொளுங் கிறிகளும்
எண்ணில...—

சுந்த :—(எழுந்து) சம்போ ! சங்கர ! அம்பிகா பதேள !
நன்று மன்னவ ! உன்றன் தொல்குலங்
காக்க நீ யாக்கிய இவையெலாங் கண்டுளேம்.
அல்லாது உறுதியுளதோ ?- சொல்லுதி !

ஜீவ :—என்னை ! என்னை ! எமக் கருள் குரவ !
இன்னும் வேண்டிய தியாதோ ? துன்னலர்

வெருவுவர் கேட்கினும் ; பொருநிவை
　　வென்று கைக் 90
கொள்ளுவ ரென்பதும் உள்ளற் பாற்றே?
ஆயினும் அரணி லுளபுரை நோக்கி
நீயினி யியம்பிடில் நீக்குவன் நொடியே.

சுந்த :—காலமென்பது கறங்குபோற் சுழன்று
மேலது கீழாக் கீழது மேலா
மாற்றிடுந் தோற்றம் என்பது மறந்தனை.
வினை தெறிந்தாற்றும் வேந்தன் முனமுனம்
ஆயற்பாற்ற தழிவும் அஃதொழி
வாயிலு மாமென வையகம் புகலும்.
உன்னையும் உன்குலத் துதித்த நம்
　　மனோன்மணி 100
தன்னையுஞ் சங்கரன் காக்க! தயாநிதே!
அன்பும் அறமுமே யாக்கையாக் கொண்ட
நின் புதல்வியை யான் காண நேசித்தேன்.
அத்திருவுறையும் அப்புறம் போதற்கு
ஒத்த தாமோஇக் காலம்? உணர்த்தாய்.

ஜீவ :—ஆம்! ஆம்! சேவக! அறைதி சென்று
தேமொழிக் கன்னிதன் சேடியர் தமக்கு
நங்குல முனிவர் இங்குள ரெனவே.

[அரசனும், முனிவரும், சீடரும் அப்புறம் போக]

குடி :—(தனதுள்) நங் காரியம் ஜயம்,
　　எங்காகினுஞ் செல!
[சேவகனை நோக்கி]

சேவக! முனிவர் சிவிகையுஞ் சின்னமும் 110
யாவும் அவ் வாயிலிற் கொணர்தி.

சேவ :— சுவாமி !

[குடிலன் முதலோர் போக]

முதல் நகர்வாசி :— கடல் மடை விண்டெனக்
குடிலன் கழறிய
நயப்புரை ! ஆ ! ஆ ! வியப்பே மிகவும் !
நாட்டைச் சிறப்பித் துரைத்தது கேட்டியோ ?

2-ம் ந :— கேட்டோம், கேட்டோம்.
நாட்டிற் கென்குறை ?
விடு ! விடு ! புராணம் விளம்பினன் வீணாய்.

3-ம் ந :— குடிலன் செய்யும் படிறுகள் முனிவர்
அறியா தவரோ ? சிறிதா யினும் அவன்
உரைத்தது கருத்திடைக் கொண்டிலர் உவர்த்தே.

1-ம் ந :— ஆம் ! ஆம் ! அவன்முகம் ஏமாறினதே! 120
விரசமா யரசனும் வியர்த்தனன் ; கண்டேன்.

2-ம் ந :— முனிவ ரங் கோதிய தென்னை ? முற்றும்
துனிபடு நெருக்கிற் கேட்டிலன்.

3-ம் ந :— யாதோ—
மனோன்மணி யெனப் பெயர் வழங்கினர்,
அறிவைகொல் ?

4-ம் ந :— வாழ்த்தினர் போலும், மற்றென் ?

2-ம் ந :— பாழ்த்த இத்
தந்தையிற் பரிவுளர் மனோன்மணி தன்மேல் !

3-ம் ந :— ஐயம் மற் றதற் கென் ? யார் பரிவுறார்கள் ?
வையகத் தவள்போல் மங்கைய ருளரோ ?
அன்பே யுயிரா அழகே யாக்கையா
மன்பே ருலகு செய் மாதவ மதனால் 130

மலைமகள் கருணையுங் கலைமகளுணர்வும்
கமலையி னெழிலும் அமைய வோ ருருவாய்ப்
பாண்டியன் றொல்குல மாகிய பாற்கடல்
கிண்டெழு மதியென ஈண்டவ தரித்த
மனோன்மணி யன்னையை வாழ்த்தார் யாரே ?

2-ம் ந :—அன்றிபு முனிகட் கவள்மேல் வாஞ்சை
இன்று மற்றன்றே. இமையவர்க் காக
முன் னொரு வேள்வி முயன்றுழி வன்னி
தவசிகள் தனித்தனி யவிசு சொரிந்தும்
தழையா தவிதல் கண்டுளம் தளர்ந்து 140
மன்னனுங் குடிலனுந் துன்னிய யாவரும்
வெய்துயிர்த் திருக்க, விளையாட்டாக
மைதிகழ் கண்ணி பேதை மனோன்மணி
நெய் பெய் போழ்தில் நெடுஞ்சுழி சுழித்து
மங்கிய அங்கி வலமாய்ப் பொங்கிப்
புங்கவர் மகிழ்ச்சியைப் பொறித்தது முதலா
முனிவர் யாவரும் மணியென மொழியில்
தங்கள் தலைமிசைக் கொள்வர், தரணியில்
எங்குள தவட் கொப்பி யம்புதற் கென்றே.

4-ம் ந :—ஒக்கும்! ஒக்கும்! இக்குங் கைக்கும் 150
என்னும் இன்மொழிக் கன்னிக் கெங்கே
ஒப்புள துரைக்க! ஓ! ஓ! முனிவர்
அவ்வழி யேகுநர் போலும்.
இவ்வழி வம்மின் காண்குதும் இனிதே.

[நகர்வாசிகள் போக

முதல் அங்கம் : முதற்களம்

முதல் அங்கம்

இரண்டாம் களம்

இடம்: *கன்னிமாடம்* **காலம்:** *எற்பாடு*

(அதாவது, முன்மாலைப்பொழுது)

[மனோன்மணியும் வாணியும் கழல் விளையாடி இருக்க]

ஆசிரியத் தாழிசை

மனோ :— *துணையறும் மகளிர்மேற் சுடுகணை தூர்ப்பவன்*
அணைகிலன் அரன் முன் னென் றுடாய் கழல்,
அணைந்து நீறுனென் றுடாய் கழல். 1

[கழல் விளையாடிப்பாட]

வாணி :— *நீறுயினு லென்னை நேர் மலர் பட்டபுண்*
ஆறு வடுவேயென் றுடாய் கழல்,
அழலாடுந் தேவர்க்கென் றுடாய் கழல். 2

மனோ :— *இருளில் தனித்துறை யேழையர் தங்கள்மேல்*
பொருதலோ வீரமென் றுடாய் கழல்,
போயெரிந் தான்பண்டென் றுடாய் கழல். 3

வாணி :— *எரிந்தனன் ஆயிலென் என்றென் றுந்*
கரிந்தது பாதியென் றுடாய் கழல், *[தம்முடல்*
கடுவுண்ட கண்டர்க்கென் றுடாய் கழல். 4

மனோ :— *தெருவிற் பலிகொண்டு திரிதரும் அம்பலத்*
தொருவர்க் குடைந்தானென் றுடாய் கழல்,
உருவங் கரந்தானென் றுடாய் கழல். 5

வாணி :—உருவங் கரந்தாலென்? ஓர்மல ரம்பினால்
அரையுரு வானாரென் றுடாய் கழல்,
அந்நட ராஜரென் றுடாய் கழல். 6

[பெருமூச்செறிய]

நேரிசை யாசிரியப்பா

மனோ :—(சிரித்து) ஏதடி வாணி! ஓதிய பாட்டில்
ஒருபெய ரொளித்தனை பெருமூச் செறிந்து?
நன்று! நன்று! நின் நாணம்.
மன்றலும் ஆனது போலும் வார் குழலே! 1

வாணி :—ஏதம்மா நீ சூது நினைத்தனை?
ஒருபொருளும் யான் கருதினேன் அல்லேன்.
இச்சகத் தெவரே பாடினும்,
உச்சத் தொனியில் உயிர்ப் பெழ லியல்பே. 2

மனோ:—மறையேல்! மறையேல்! பிறைபழி நுதலாய்!
திங்கள் கண்டு பொங்கிய கடலெனச் 10
செம்புனல் பரக்கச் செந்தாமரைபோற்
சிவந்தவுன் கபோலம் நுவன்று, நின் மனக்
களவெலாம் வெளியாக் கக்கிய பின்னர்
ஏது நீ ஒளிக்குதல்? இயம்பாய்
காதலன் நேற்றுனக் கோதிய தெனக்கே. 3

வாணி :—ஐயோ கொடுமை! அம்ம! அதிசயம்!
எருதீன் றெனுமுனம் என்ன கன்றென்று
திரிபவ ரொப்ப நீ செப்பினை!
நான் கண்டே நாள் நாலைந் தாமே. 4

மனோ :—ஏதடி! நுமது காதல் கழிந்ததோ? 20
காணு தொருபோ திரேமெனுங் கட்டுரை

வீணையினதோ? பிழைத்தவர் யாவர்?
காதளவோடிய கண்ணாய்!
ஓதுவாய்; என்பா லுரைக்கற் பாற்றே. 5

வாணி :—*எதனையான் இயம்புகோ? என்தலை விதியே!*

[கண்ணீர் சிந்தி]

வா, விளை யாடுவோம் வாராய்.
யார்முறை யாடுதல்? வார்குழல் திருவே! 6

மனோ :—*ஏனிது! ஏனிது! வாணீ! எட்பூ*
ஏசிய நாசியாய்! இயம்புக.
மனத்திடை யடக்கலை; வழங்குதி வருத்தே. 7 30

வாணி :—*எப்படி யுனக்கியான் செப்புவேன் அம்மா?*
தலைவிதி தடுக்கற் பாற்றோ? தொலைய
அனுபவித் தன்றோ அகலும்? மனையில்
தந்தையுங் கொடியன்; தாயுங் கொடியள்!
சிந்தியார் சிறிதும் யான் படும் இடும்பை.
என்னுயிர்க் குயிராம் என் காதலர்க்கும்
இன்னல் இழைத்தனர். எண்ணிய எண்ணம்
முதலையின் பிடிபோல் முடிக்கத் துணிந்தனர்.
யாரொடு நோவேன்? யார்க்கு எடுத்
துரைப்பேன் ?
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலன்; 40
மாறுவன் திண்ணம்; மாறுவன் வறிதே! 8

மனோ :—*முல்லையின் முகையும் முருக்கின் இதழும்*
காட்டுங் கைரவ வாயாய்! உனக்கும்
முரண்டேன்? பலதேவனுக்கே மாலை
சூடிடற் கேடென்? காதால்

வள்ளையின் அழகெலாங் கொள்ளைகொள்
அணங்கே! 9

வாணி :—அம்மொழி வெம்மொழி. அம்ம! ஒழிதி.
நஞ்சும் அஞ்சிலேன் ; நின்சொல் அஞ்சினேன்.
இறக்கினும் இசையேன். தாமே துறக்கினும்
மறப்பனோ என்னுளம் மன்னிய வொருவரை? 50
ஆடவராக மற்றெவரையும்
நாடுமோ நான் உளவளவும் என்னுளமே? 10

மனோ :—வலம்புரிப் புறத்தெழு நலந்திகழ் மதியென
வதியும் வதன மங்காய்! வாணீ!
பேய் கொண்டனையோ? பித்தேறினையோ?
நீ என் நினைத்தனை? நிகரில் குடிலன்
தன்மகனாகிச் சாலவும் வலியனாய்
மன்னனுக் கினியனாய் மன் பலதேவனும்
உன்னுளங் கவர்ந்த வொருவனும் ஒப்போ?
பேய் கொண்டனையோ? பேதாய்!
வேய்கொள் தோளி! விளம்பாய் எனக்கே. 11 60

வாணி :—அறியா யொன்றும், அம்ம! அரிவையர்
நிறை யழி காதல் நேருந் தன்மை.
ஒன்றுங் கருதியன்று, அவருள்ளம்
சென்று பாய்ந்து சேருதல். திரியுங்
காற்றும் பெட்புங் காரணம் இன்மையில்
ஆற்றவும் ஒக்கும் என்றறைவர்.
மாற்றம் ஏன்? நீயே மதி மனோன்மணியே! 12

மனோ :—புதுமை நீ புகன்றது. பூவைமார் காதல்
இதுவே யாமெனில் இகழ்தற் பாற்றே! 70
காதல் கொள்ளுதற்கு ஏதுவு மிலையாம்,

தான் அறியாப் பேயாட்டந் தானும்.
ஆயினும் அமைந்து நீ யாய்ந்துணர்ந் தோதுதி.
உண்டோ இவர் தமில் ஒப்பு?
கண்டோ எனு மொழிக் காரிகை
யணங்கே! 13

வாணி :—ஒப்பு யான் எப்படிச் செப்புவன்? அம்ம!
என் னுளம் போ யிறந்ததுவே
மன்னிய ஒருவன் வடிவுடன் பண்டே. 14

மனோ :—பித்தே பிதற்றினை. எத் திறமாயினும்
தாந்தம் உளத்தைத் தடைசெயில் எங்ஙனம், 80
காந்தள் காட்டுங் கையாய் !
தவிர்ந்தது சாடி யோடிடும் வகையே? 15

வாணி :—ஈதெலாம் உனக்கு யார் ஓதுதற்கு அறிவர்?
மாதர்க் குரிய திக் காதல்
என்பதொன் றறியும் மன்பதை யுலகே. 16

மனோ :—மின்புரை இடையாய்! என்கருத்து
உண்மையில்

வு

மனத்தை யடக்கி மாதவம் செயற்கே.
சுந்தர முனிவன் சிந்துர அடியும்,
வாரிசம் போல மலர்ந்த வதனமும், 90
கருணை அலையெறிந் தொழுகுங் கண்ணும்,
பரிவுடன் முகிழ்க்கு முறுவலும், பால்போல்
நரை தரு தலையும், புரை யறும் உரையும்,
சாந்தமுந் தயையுந் தங்கிய வுடலும்,
மாந்தளிர் வாட்டு மேனி வாணி!

எண்ணுந் தோறுங் குதித்து
நண்ணும் என்னுளம் மன்னிய தவத்தே. 17

வாணி :—சின்னாள் செலுமுனம் தேர்குவன் நீ சொல்
கட்டுரைத் திண்ணம். மட்டள வின்றிக்
காதல் கதுவுங் காலை 100
ஓதுவை நீயே யுறும் அதன் சுவையே 18

மனோ :—வேண்டுமேற் காண்டி. அவையெலாம்
வீண். வீண்.
காதல் என்பது என்? பூதமோ? பேயோ?
வெருட்டினால் நாய்போல் ஓடிடும்; வெருவில்
துரத்தும் குரைக்கும் தொடரும் வெகுதொலே.
அடிக்கடி முனிவர் இங் கணுகுவர். அஃதோ
அடுத்தஅவ் அறையில் யாதோ சக்கரம்
இருத்திடத் திறவுகோல் வாங்கினர்; கண்டனே.
படர்சுழியோடு பாய்திரை காட்டும்
வடதள வுதர வாணீ! மங்காய்! 110
வரும் பொழுது அரும்பொருள் கேட்போம்
வாசிட்டாதி வைராக்கிய நூற்கே. 19

வாணி :—நூறுக் கேட்கினும் நூலறிவு என்செயும்?
நீறுகின்ற தென் நெஞ்சம். நாளே
என்னுயிர் தாங்குவ தெவ்விதம்?
மன்னவன் கட்டளை மறுப்ப தெவ் விதமே? 20

மனோ :—உன்றன் சிந்தையும் உந்தைதன் கருத்தும்,
மன்றல் வழுதிக் குரைக்க வருவதும்,
ஆமையின் புறச்சார்பு அலவ னொதுங்குவது
ஏயும் எழிற் கால் வாணீ! 120
நீ யுரைத்தனையோ நின் நேசனுக்கே? 21

வாணி :—அதுவே அம்ம! என் னுளம் நின் றறுப்பது.
வதுவையும் வேண்டிலர்; வாழ்க்கையும்
வேண்டிலர்;
ஒருமொழி வேண்டினர்; உரைத்திலேன் பாவி!
நச்சினேன் எனுமொழிக்கே அவர்க் கிச்சை.
பிச்சி யான், ஓகோ! பேசினேன் இலையே!
இனியென் செய்வேன்? என் நினைப்பாரோ?
மனைவரா வண்ணம் என் அனையும் உரைத்தாள்.
ஊர்வரா வண்ணம் குடிலனும் ஓட்டினன்.
யார்பால் உரைப்பன்? யார்போய் உரைப்பர்? 130
உயிரே எனக்கிங்கு ஒருதுணை.
அயிரா வதத்தனும் அறியா அமுதே! [அழ] 22

மனோ :—அழுங்கலை! அழுங்கலை! அனிச்சமும் நெரிஞ்
அஞ்சிய அடியாய்! அழுங்கலை! அழுதுகண் [சிலா
அஞ்சனங் கரைந்து நின் கஞ்சனக் கதுப்பும்
கறுத்ததே ஏனிது கருணைக் கடவுள் நின்
கருத்ததே முடிப்பக் காண்டி. அஃதோ
மணங் கமழ் கோதையர் வந்தனர்.
அணங்குறல், பொன்னிகர் சுணங்கார்
அணங்கே! 23

[செவிலியும் தோழிப் பெண்களும் வர]

செவிலி :—தாயே! வந்துபார்; நீயே வளர்த்த 140
முல்லையும் நறுமுகை முகிழ்த்தது. வல்லை
காதலிற் கவிழ்வை போலும்,
போது நீத் தெம்மனை புகுந்த நல் திருவே! 24

மனோ:—போடி! நீ யாது புகன்றனை? தவத்தை
நாடி நா னிருக்க நணுகுமோ என்மனந்

துச்சமாம் இச்சையாற் சோர்வு?
நெருப்பையுங் கறையான் அரிக்குமோ
நேர்ந்தே! 25

முதல் தோழி :—*பொய் அன்று அம்ம! மையுண்*
கண்ணால்
வந்து நீ நோக்கு, சந்தமார் முல்லை
நிரம்ப அரும்பி நிற்குந் தன்மை. 150
இன் றிரா அலரும் எல்லாம்,
துன்றிரா நிகர்குழல் தோகாய்! வருகவே. 26
[எல்லாரும் போக

முதல் அங்கம்—இரண்டாம் களம் முற்றிற்று

முதல் அங்கம்

மூன்றும் களம்

இடம் : *கொலுமண்டபம்* **காலம்** : *காலை.*

[ஜீவகன், குடிலன், நாராயணன் சம்பாஷித்திருக்க]

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

ஜீவகன் :—*நமக் கதனால் என் ? நன்றேயாம் எனத்*
தமக்குச் சரியாம் இடத்தில் தங்குக.
எங்கே யாகினுந் தங்குக. நமக் கென் ?
ஆவலோ டமைத்த நம் புரிசையைக் அவர் மிகக்
கேவலம் ஆக்கினர். அதற்குள கேடென் ?
குறையென் ? குடில ! கூறுய் குறித்தே.

குடிலன் :—குறை யான் ஒன்றும் கண்டிலன்.
கொற்றவ !
நறையார் வேப்பந் தாராய் ! நமது இடம்
கூடல் அன்றெனுங் குறையொன்று உளது.
நாடில் அஃதலால் நானொன் றறியேன். 10
மேலுந் தவசிகள் வேடந் தாங்கினோர்
ஆலயம் ஒன்றையே அறிவர். முன்னொரு
கோவில் அமைத்து அதிற் குறைவிலா வுற்சவம்
ஓவ லிலாதே யுஞற்றுமின் என்றவர்
ஏவினர். அஃதொழித்து இயற்றினம் இப்புரி.
ஆதலால் இங்ஙனம் ஓதினர். அதனை
அழுக்கா றென்று நாம் ஐயமற் றறைதல்
ஒழுக்கம் அன்றே, குரு அன்றோ அவர் ?

ஜீவ :—ஐயரும் அழுக்கா றடைந்தார். மெய்ம்மை, 20
கோவில் தானோ காவலர் கடமை?
கேவலம், கேவலம் ! முனிவரும் ! ஆ ! ஆ !

குடி :—அதிசயம் அன்று பூபதியே ! இதுவும்.
துறந்தார் முற்றுந் துறந்தவ ரல்லர்.
மறந்தார் சிற்சில. வறிதே தமக்கு
மனோகரம் ஆகிய சினகரம் ஒன்றில்
உலகுள பொருளெலாம் உய்ப்பினும், பின்னும்
நிலைபெற நிரம்பாது அவர்க்குள ஆசை.
வசிட்டர் முன்னர் வாளாப் புகைத்தனர்
முசிப்பிலா மன்னர் திரவிய முற்றும் !
கௌசிகன் இரக்க வோர் மௌலி வேந்தன் 30
பட்ட பாடு உலகில் யாவரே பட்டுளர் ?
சிட்ட முனிவர்கள் செயலால் பலகால்

புரந்தரன் தனதுருக் கரந்து திரிந்தனன்.
முனிவரே யாயினும் மனிதரே மீண்டும்!
இச்சை யற்றவர் இச்சகத்து யாவர்?

ஜீவ :—*ஒவ்வும், ஒவ்வும் நீ யுரைத்தது முற்றும்.*

நாராயணன் :—*(தனதுள்)*
ஐயோ, பாவி! அருந்தவ முனிவரைப்
பொய்யன் ஆக்குவன். புரவலனே எனில்
எடுப்பார் கைப்பிள்ளை! தடுப்பார் யாரே?
[*அரசனை* **நோக்கி**]

நேரிசை வெண்பா

கொல்லா யெனப்பகைஞர் கோற்றொடியார்
கும்பிட்டுப்
பல்லிளிக்கக் கண்சிவக்கும் பார்த்திபனே!—
பொல்லா
வெறும் எலும்பை நாய்கௌவும் வேளை, நீ செல்ல
உறுமுவதென்? நீயே உரை.
[**சேவகன் வர**]

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா—தொடர்ச்சி

சேவகன் :—*மன்னிய கலைதேர் சகடர் வந்தனர்.* 40

ஜீவ :—*வரச்சொல் சேவக! (நாராயணனை நோக்கி)*
உரைத்த நின் உவமையிற்
சற்றே குற்றம் உள்ளது நாரண!

குடி :—*(தனதுள்) அரசன் மாறும்ப் பொருள்*

[*அரசனை* **நோக்கி**]

வெற்றுரை வீணாய் விளம்பினன். அதனிற்

குற்றங் காணக் குறுகுதல் முற்றும்
மணற் சோற்றில் கல் தேடுதல் மானும்!

[சகடர் வர]

ஜீவ :—(சகடரை நோக்கி)
சுகமோ யாவரும்? முதிய சகடரே!
மகிழ் வுற உம்மை நோக்கி வெகு நாள்
ஆயின தன்றே?

சகடர் :— ஆம், ஆம்! அடியேன்.

ஜீவ :—மேயின விசேடமென்? விளம்புதிர்.
என்குறை?

சக :—அறத்தா றகலாது அகலிடங் காத்துப்
பொறுத்த தோட் புரவல! உன்குடை நீழற்
பொருந்தும் எங்கட்கு அரந்தையும் உளதோ?
சுகம் இதுகாறும். அக மகிழ்வுற்று உன்
மந்திரத் தலைவன் குடிலன் மகற்கே
எந்தன் புதல்வி வாணியை வதுவையிற்
கொடுக்க ஓர் ஆசை கொற்றவ! மற்றது
முடிக்கநின் கருணையே முற்றும் வேண்டுவனே.

ஜீவ :—சீலஞ் சிந்தை கோலம் அனைத்துஞ்
சாலவும் பொருந்தும். சகடரே! அதனால் 60
களித்தோம் மெத்த. ஏ! ஏ! குடில!
ஒளித்த தென் நீ யுரையா தெமக்கே?

குடி :—ஆவதாயின் அறிவியாது ஒழிவனோ?

ஜீவ :—இடையூறு என்கொல்? இடியே றன்ன
படை யடு பலதேவன் தான் ஏதோ
விரும்பினன் போலும் வேறோர் கரும்பே!

குடி :—இல்லையெம் இறைவ! எங்ஙனம் உரைக்கேன்?
சொல்லிற் பழிப்பாம். சகடரே சொல்லுக.

ஜீவ :—என்னை? சகடரே! இடையூ றென்னை?

சக :—பரம்பரையா யுன் தொழும்பு பூண்டொழுகும்
அடியேன் சொல் பழு தாயின தில்லை.
முடிவிலாப் பரிவுடன் வளர்த்த என் மொய்குழல்
ஒருத்தியே யென் சொல் வியர்த்தம் ஆக்குவள்.
ஒருதலையாய் இம் மணத்திற்கு உடன்படாள்.
விரிதலைப் பேய்போல், வேண்டிய விளம்பியும்,
ஓரா ளொன்றும், உணராள் தன் நயம்;
நேரா ளொருவழி; பாராள் நெறி முறை;
என்ன யான் செய்கேன்? இதன்மேல் எனக்கும்
இன்னல் தருவ தொன் றில்லை. தாதையர்
மாற்றங் கேளா மக்கள் கூற்றுவர் 80
எனுமொழி யெனக்கே அனுபவம் இறைவ!
உரைத்த என் கட்டுரை பிழைத்திடப் பின் உயிர்
தரித்திருந் தென்பயன்? சாவோ சமீபம்.
நரைத்த தென் சிரம்; திரைத்த தென்னுடல்;
தள்ளருங் காலம்; பிள்ளையும் வேறிலை.
என் னுரை காத்து நீ யிம்மண முடிக்க
மன்னவ! கிருபையேல் வாழ்தும் இவ் வயின்.
இல்லையேல் முதிய என் இல்லாளுடன் இனி

[கண்ணீர் துளிக்க]

செல்ல விடை யளி. செல்லுதுங் காசி.

ஜீவ :—ஏனிது சகடரே! என் காரியம் இது! 90
தேன்மொழி வாணி செவ்விய குணத்தாள்.
காணில் உரைப்பாம். வீண் இவ் அழுகை.

நாராயணன் :—(*தனதுள்*) பாதகன் கிழவன்
பணத்திற்காக
ஏதுஞ் செய்வன்; இறைவனே அறியான்;
ஓதுவம் குறிப்பாய்; உணரில் உணர்க.
[*அரசனை நோக்கி*]

நேரிசை வெண்பா

மாற்றலர்தம் மங்கையர்க்கு மங்கலநாண்
அங்கவிழ
ஏற்றியநாண் விற்பூட்டு மேந்தலே—சோற்ற
தற்காய்த்
தன்மகவை விற்ற அரிச்சந்திரனும் உன்
அவையில்
என் மகிமை யுள்ளான் இனி.

நிலமண்டில ஆசிரியப்பா—தொடர்ச்சி

ஜீவ :—தனிமொழி யென்னை?
நாரா :— சற்றும் பிசகிலை.
நீட்டல் விகாரமாய் நினையினும் அமையும்.
ஜீவ :—காட்டுவ தெல்லாம் விகாரமே. காணாய்
கிழவரின் அழகை.
நாரா :— சில வருடந்தான்.
நெடு நாள் நிற்கும் இளையவர் அழகை. 100
ஜீவ :—விடு, விடு. நின்மொழி யெல்லாம் விகடம்.
[*நாராயணன் போக*]
(*சகடரை நோக்கி*) அறிவிர்கொல் அவ ளுளம்?
சக :— சிறிது யான் அறிவன்;
திருநடராஜன் என்றொருவன் இங்கு உள்ளான்;

பொருவரும் புருடன்மற் றவனே யென்றுஅவள்
சொல்வது கேட்டுளர் சிற்சில தோழியர்.

குடி :—(அரசனை நோக்கி) நல்லது அப்படியே நடக்கி
லென்? இவர்க்கும்
பொல்லா முரண்டேன்?

சக :—(குடிலனை நோக்கி) போம்! போம்! உமது
குழந்தையேல் இங்ஙனம் கூறீர்! முற்றும்,
இழந்திடவோ, எனக்கு இத்தனை பாடு?
பூவையை வளர்த்துப் பூனைக்கு ஈயவோ? 110

(அரசனை நோக்கி) காவலா! அவனைப் போல
யான் கண்டிலன்.
சுத்தமே பித்தன்; சொல்லுக்கு அடங்கான்;
தனியே உரைப்பன்; தனியே சிரிப்பன்;
எங்கெனும் ஒரு பூ இலை கனி யகப்படில்
அங்கங்கு அதனையே நோக்கி நோக்கித்
தங்கா மகிழ்ச்சியில் தலை தடுமாறுவன்;
பரற் கலும் அவனுக்கு அகப்படாத் திரவியம்;
ஆயிரந் தடவை யாயினும் நோக்குவன்.
பேயனுக்கு அளிக்கவோ பெற்றனம் பெண்ணை?

ஜீவ :—ஆமாம்! யாமும் கண்டுளேம் சிலகால் 120
நின்றால் நின்ற படியே; அன்றி
இருக்கினும் இருப்பன் எண்ணிலாக் காலம்;
சிரிக்கினும் விழிக்கினும் நலமிலை தீயதே
அவன் அன் றேமுன் னஞ்சைக் களத்தில்......

குடி :—அவன் தான்! அவன் தான்! அழகன்!

ஜீவ :—அழகிருந்து என்பயன்? தொழிலெலாம்
அழிவே;
எங்கு அவன் இப்போது?

குடி :— இங்குளன் என்றனர்.
சிதம்பரத் தனுப்பினேன்; சென்றிலன் நின்றான்.
இதந் தரு நின் கட்டளை எப்படியோ?

ஜீவ :—மெத்தவும் நன்மை; அப்படியே செய். 130

குடி :—சித்தம்; ஆயினுஞ் செல்கிலன்; முனிவர்
பிரியன் ஆதலினாற் பெயர்ந்திலன் போலும்!

ஜீவ :—சரியல; இராச்சிய தந்திரத்து அவர்க் கென்?
(சகடரை நோக்கி) நல்லது சகடரே! சொல்லிய
படியே
மொழிகுவம் வாணிபால்; மொய்குழற் சிறுமி
அழகினில் மயங்கினள்; அதற்கென்? நும் மனப்
படி யிது நடத்துவம்; விடும் இனித் துயரம்.

சக :—இவ் வுரை யொன்றுமே என் னுயிர்க்கு உறுதி.
திவ்விய திருவடி வாழுக சிறந்தே!

[சகடர் போக, செவிலி வர]

ஜீவ :—(செவிலியின் முகம் நோக்கி)
என்னை இவள் முகம் இப்படி இருப்பது? 140
தோற்றம் நன் றன்றே!

செவிலி :— நேற்றிரா முதலா—

ஜீவ :—பிணியோ என் கண்மணிக்கு?

செவி :— பிணியா
யாதும் ஒன்று இல்லை; ஏதோ சிறுசுரம்.

ஜீவ :—சுரம்! சுரம்! ஓ! ஓ! சொல்லுதி யாவும்.
அரந்தையொன்று அறியாள்! ஐயோ! விளைந்தவை
உரையாய் விரைவில்; ஒளிக்கலை யொன்றும்.
வந்தவா றென்னை? நடந்தவா றென்னை?

செவி :—அறியேம் யாங்கள், ஐய! அம் மாயம்
நறவுமிழ் நளினம் பொலிவு இழந்திருப்ப
நம்மனை புகுந்த செல்வி, எம்முடன் 150

மாலையி லிலைச் சோலை யுலாவி
அமுதம் ஊற்றிருக்குங் குமுதவாய் விண்டு
நயவுரை பலவும் குயிலின் மிழற்றி,
மலைய மாருதம் வந்துவந்து உந்த
நிலவொளி நீந்தி நம் நெடுமுற்றத்துப்
பந்துவந்தாடி, மேல் மந்திரம் அடைந்தே
துணைபுணர் அன்னத் தூவி யணைமிசைக்
கண்படும் எல்லை—கனவோ நினைவோ—
'நண்ப! என்னுயிர் நாத' என்று ஏங்கிப் 160

புண்படு மவள்போற் புலம்புறல் கேட்டு,
துண்ணென யாம் துயில் அகற்றப் புக்குழி,
குழலுஞ் சரியும்; கழலும் வளையும்;
மாலையும் கரியும்; நாவியும் பொரியும்;
விழியும் பிறழும்; மொழியும் குழறும்;
கட்டழல் எரியும்; நெட்டுயிர்ப்பு எறியும்;
நயனநீர் மல்கும்; சயனமேல் ஒல்கும்;
இவ்வழி யவ்வயிற் கண்டு கைநெரியா,
தெய்வம் நொந்தேம்; செய்கடன் நேர்ந்தேம்;
அயினி நீர் சுழற்றி அணிந்தேம் பூதி;
மயிலினை மற்றோர் அமளியிற் சேர்த்துப் 170

பனிநீர் சொரிந்து நனி நேர் சாந்தம்
பூசினேம்; சாமரை வீசினேம்; அவையெலாம்,
எரிமேல் இட்ட இழுதாய் அவட்கு
வரவர மம்மர் வளர்க்கக் கண்டு
நொந்து யாம் இருக்க, வந்தன வாயசம்
'கா கா இவளைக் கா' எனக் கரைந்த;
சேவலுந் திகைத்துத் திசைதிசை கூவின;
கங்குல் விடிந்தும் அங்கு அவள் துயரம்
சற்றும் சாந்தம் உற்றிலது; அதனால்
அரச! நீ அறியில் எம் சிரசிரா என்றே 180
வெருவி யாங்கள் விளைவது உரைக்கும்
நிமித்திகர்க் கூஉய்க் கேட்டோம் நிமித்தம்;
பெண்ணை யந்தார் சூடிட நுந்தம்
பெண்ணை யந்தார் சூட்டெனப் பேசினர்;
எண்ணம் மற்றுஅவர்க்கு யாதோ அறியேம்;
பனம்பூச் சூடியும் முனம்போலவே சுரம்;
ஏதும் அறியாப் பேதை! நேற்றுத்
தவஞ்செய ஆசை என்றவள் தனக்குக்
காதல்நோய் காண ஓரேதுவு மில்லை.
எம் தாய் இருக்கும் நிலைமை யினி நீ 190
வந்தே காண்குதி மன்னவ ரேறே!

ஜீவ :—ஆ ஆ! நோ இதுகாறு மொன்றறிகிலள்.
இதுவென் புதுமை? என்செய்கோ யான்?

குடி :—தவஞ்செய ஆசை யென்று தாய் நவின்ற
வாக்கு நோக்கின், முனிவர் மந்திரச்
செய்கையோ என்று ஓரையம் ஜனிக்கும்;
நேற்றங்கு அவட்கு அவர் சாற்றிய மாற்றம்
அறியலாந் தகைத்தோ?

ஜீவ :— வறிது அவ் ஐயம்.
மொழியொரு சிறிதும் மொழிந்திலர்; கண்டுழி
அழுதனர்; அழுதாள் உடன்நம் அமுதும்; 200
ஆசி பேசி யங்கு அகலுங் காலை
ஏதோ யந்திரம் எழுதி வைத்திட வோர்
அறையுடன் அங்கணந் திறவுகோலொடு
தமக்கென வேண்டினர்; அளித்தனம் உடனே.
நமக்கு அதிலென் ? நாம் அறியாததோ ?
என்னோ அறியேன் இந்நோய் விளைவு ?
[ஜீவகனும் செவிலியும் போக]

குடி :—(தனதுள்) யந்திரத் தாபனமோ அவர்
எண்ணினர் ?
அவ்வளவு அறிவிலாரோ முனிவர் ?
அவ்வளவே தான்; அன்றி யென் ? ஆயினும்,
எத்தனை பித்தன் இவ் அரசன் ! பேதையின்
இத்திறங் காமம் என்பதிங்கு அறியான்;
உரைக்குமுன் கருதுவம் நமக்குறு நலமே.
[குடிலன் போக]

முதல் அங்கம்—மூன்றும் களம் முற்றிற்று.

முதல் அங்கம்

நான்காம் களம்

இடம் : கன்னிமாடம் **காலம் :** மாலை

[மனோன்மணி சயனித்திருக்க;ஜீவகன்,வாணி,செவிலி சுற்றிநிற்க]

நேரிசை ஆசிரியப்பா

ஜீவ :—உன் அன்பு இதுவோ ? என்னுயி ரமிர்தே !
உனக்குறு துயரம் எனக்கு உரையாததென் ?

விரும்பிய தென் என்றுரைக்கில் விசும்பில்
அரும்பிய அம்புலியாயினுங் கொணர்வன் !
வருத்துவ தென் எனவழங்கின் மாய்ப்பன்
உறுத்துங் கூற்றுவனாயினும் ஒறுத்தே
தாய்க்கும் ஒளித்த சூலோ ? தையால் !
வாய்க்கும் ஒளித்த உணவோ ? மங்காய் !
ஏதாயினும் எனக்கு ஓதா துளதோ ?
பளிங்கும் பழித்த நெஞ்சாய் ! உனக்கும் 10
களங்கம் வந்த காரணம் எதுவோ ?
பஞ்ச வனக்கிளி செஞ்சொல் மிழற்றி
இசையது விரித் தோர் பிசித மரமேல்
இருந்து பாடும் எல்லை, ஓர் வானவன்
திருந்திய இன்னிசை அமுதிற் செப்பிப்
போயது கண்டு, சேயதோர் போங்கையில்
தனியே பறந்துபோய்த் தங்கி, அங்குஅவன்
பாடிய இசையே கூவிட உன்னி
நாடி நாடிப் பாடியும் வராது.
வாடி வாயது மூடி, மௌனமாய் 20
வருந்தி இருந்ததாய்க் கண்ட கனவும்
நேற்றன்றோ எனக்கு இயம்பினை ! நெஞ்சில்
தோற்றிய தெல்லாம் இங்ஙனம் சொல்லும்
பேதாய் ! இன்றெனக்கு என்னோ
ஓதாய் உன்றன் உளமுறு துயரே ? 1

செவிலி :—உன்பிதா உலகாள் வேந்தன் அன்பாய்ச்
சொல்லா யென்னில் துப்பிதழ் துடித்துச்
சொல்ல உன்னியுஞ் சொல்லாது அடக்கில்
யாம் படுதுயரம் அறிந்தும்,
காம்படு தோளீ ! கருதாய் போன்மே. 2 30

ஜீவ :—ஐயோ! இதற்கு என் செய்வேன்! ஆ! ஆ!
பொய்யோ பண்ணிய புண்ணியம் அனைத்தும்?
பிள்ளை யில்லாச் செல்வம் கள்ளியிற்
சோறே போலப் பேரே யன்றி
வேறே யென்பயன் விளைக்கும் என்றுனி
நெடுநாள் நைந்து நொந்து, கெடுவேன்!
பட்ட பாடெல்லாங் கெட்டுப் பரிதி
வந்துழி யகலும் பனியெனச், சுந்தர
முனிவன் முயன்ற வேள்வியாற் பிள்ளைக்
கனியென உனை யான் கண்டநாள் தொட்டு, 40

நின்முகம் நோக்கியும் நின்சொற் கேட்டும்,
என் மிகை நீக்கி யின்பம் எய்தி,
உன்மன மகிழ்ச்சிக்கு உதவுவ உளுற்ற
உயிர் தரித்திருந்தேன், செயிர்தீர் அறமும்
வாய்மையும் மாறு நேசமுந் தூய்மையுந்
தங்கிய வுன்னுளம் என்னுளந் தன்னுடன்
எங்கும் கலந்த இயல்பால் அன்றோ
மறந்தேன் உன்தாய் இறந்த பிரிவும்!
உன்னையன்றி யென்னுயிர்க்கு உலகில்,
எதுவோ உறுதி யியம்பாய்? 50
மதிகுலம் விளங்க வரு மனோன்மணியே! 3

மனோன்மணி :—(கண்ணீர் துளும்பி)
எந்தையே! எனது அன்பினுக்கோர் இழுக்கு
வந்த தன்று. மேல் வருவது மிலை, இலை;
உரைக்கற் பாற்ற தொன் றில்லை.
உரைப்பது எப்படி யான் உணரா
தொழியிலே? 4

ஜீவ :—குழந்தாய்! என்குலக் கொழுந்தே! அழாய் நீ.
அழுவையேல் ஆற்றேன் நீயழ லிதுவரைக்
கண்டது மிலை; யான் கேட்டது மிலையே.
பெண்களின் பேதமை யென்னே! தங்களைப்
பெற்றோர் உற்றோர்களுக்கும் தமக்கும் 60
விழுமம் விளைத்துத் தாமே யழுவர்.

[வாணியை நோக்கி]

என்னே அவர்தம் ஏழைமை! மின்னேய்
மருங்குல் வாணீ; வாரா யிப்புறம்.
அருங்கலை யாய்ந்த நின் தந்தைசொல் மதியும்,
உன் புத்தியும் உகுத்து உழல்வதென் வம்பில்?
நலமே சிறந்த குலமே பிறந்த
பலதேவனும் ஒரு பாக்கிய சிலாக்கியன்
தன்னைநீ விடுத்துப் பின்னையோர் பித்தனை
நச்சிய தென்னை? சீச்சீ!
நகையே யாகும் நீ செயும் வகையே. 5 70

வாணி :—அகலிடந் தனி புரந்தாளும் வேந்தே!
நிகழும் என் சிறிய நினைவெலாம் விரித்து
விநயமாய் நின்பால் விளம்ப எனது
நாணம் நாவெழாது அடக்கு மாயினும்
பேணி யொருமொழி பேசுவன்:
நேசமில் வதுவை நாச காரணமே. 6

ஜீவ :—புதுமை நீ புகன்றாய்! வதுவை மங்கையர்க்குப்
பெற்றோர் ஆற்றுவர்; ஆற்றிய வழியே
தையலார் மையலாய் நேயம் பூண்டு
வாழ்வது கடமை; அதனில் 80
தாழ்வது தகுதியோ தருமமோ? சாற்றே. 7

வாணி:—கற்பனைக்கு எதிராய் அற்பமும் மொழியேன்;
ஆயினும் ஐயமொன் றுண்டு: நேயமும்
ஆக்கப்படும் பொரு ளாமோ? நோக்கில்
துன்பே நிறையும் மன்பே ருலகாம்
எரியுங் கானல் விரியும் பாலையில்
திரியும் மனிதர் நெஞ்சஞ் சிறிது
தங்கி அங்கு அவர் அங்கங் குளிரத்
தாருவாய்த் தழைத்தும், ஓயாத் தொழிலில்
நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல 90

ஊற்றா யிருந்துஅவ ருள்ளம் ஆற்றியும்,
ஆறலைக் கள்வர் அறு பகை மீறில்
உறு துணையாய்அவர் நெறி முறை காத்தும்,
முயற்சியாம் வழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்
ஊன்று கோலாய் அவருக்கம் உயர்த்தியும்,
இவ்விதம் யாரையுஞ் செவ்விதிற் படுத்தி,
இகத்துள சுகத்திற்கு அளவு கோலாகி,
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
இல்லறம் என்பதன் நல்லுயிரே யாய்,
நின்ற காதலின் நிலைமை, நினையில், 100

இரும்பும் காந்தமும் பொருந்துந் தன்மைபோல்
இருவர் சிந்தையும் இயல்பா யுருகி
ஒன்றுந் தன்மை யன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப் படும் பொருள் ஆமோ?
வீக்கிய கழற்கால் வேந்தர் வேந்தே! 8

ஜீவ :—ஆமோ அன்றோ யாம்அஃது அறியேம்;
பிஞ்சிற் பழுத்த பேச்சொழி; மிஞ்சலை.
மங்கையர் என்றுஞ் சுதந்தர பங்கர்;

பேதையர்; எளிதிற் பிறழ்ந்திடும் உளத்தர்.
முதிய வுன் தந்தை மதியில் உன் மதியோ 110
பெரிது? மற் றவர் தமில் உன் நயம் பேண
உரியவர் யாவர்? ஓதிய படியே
பலதேவனுக்கே யுடன் படல் கடமை.

வாணி :— இலையெனில்?—

ஜீவ :— கன்னியாய் இருப்பாய் என்றும்.

வாணி :— சம்மதம்.

ஜீவ :— கிணற்றில் ஓர் மதிகொடு சாடில்
எம்மதி கொண்டு நீ எழுவாய்? பேதாய்!
கன்னியா யிருக்கில் உன் அழகு என்னும்?
அரைக்கில் அன்றோ சந்தனங் கமழும்?

வாணி :—விரை தருமோ சிறுகறையான் அரிக்கில்?

ஜீவ :—நானே பிடித்த முயற்கு மூன்று கால் 120
ஆனால் எங்ஙனம்?

வாணி :— அரிவையர் பிழைப்பர்?

[சேடி வர]

சேடி :—சுந்தர முனிவர் வந்தனர் வாயிலில்;
காலம் நோக்கினர்.

ஜீவ :— சாலவும் இனிதே;
ஆசனங் கொணர்தி.
(வாணியை நோக்கி) யோசனை வேண்டாம்;
எப்படி யாயினுஞ் சகடர் சொற்படி
நடத்துவம் மன்றல்; நன்கு நீ யுணர்தி;
ஆயினும் தந்தனம் ஐந்து நாள்;
ஆய்ந்து அறி விப்பாய் வாய்ந்த உன் கருத்தே. 9

வாணி :—இறக்கினும் இறைவ! அதற்குயான்
இசையேன்.
பொறுத்தருள் யான் இவண் புகன்ற
மறுத்துரை யனைத்தும், மாற்றலர் ஏறே! 10 130

[சுந்தர முனிவர் வர]

ஜீவ :—(முனிவரைத் தொழுது)
வணங்குதும் உன்றன் மணங்கமழ் சேவடி
இருந் தருளுதி எம் இறைவ!
பரிந்துநீ வந்தது எம் பாக்கியப் பயனே. 11

சுந்த :—தீதிலை யாதும்? க்ஷேமமே போலும்.
(மனோன்மணியை நோக்கி)
ஏதோ மனோன்மணி! ஓதாய்
வேறுபாடாய் நீ விளங்கு மாறே. 12

மனோ :—கருணையே யுருவாய் வரு முனீசுரரே!
(வணங்கி) எல்லாம் அறியும் உம்பால்
சொல்ல வல்லதொன் றில்லை. சுகமே. 13 140

செவிலி :—(மனோன்மணியை நோக்கி)
கரும்பே, யாங்கள் விரும்புங் கனியே!
முனிவர் பாலும் நீ யொளிப்பையேல் இனியிங்கு
யார் வயின் உரைப்பாய்! ஐயோ! இதுவென்?

[முனிவரை நோக்கி]

ஆர்வமும் ஞானமும் அணிகலனாக் கொள்
தேசிக வடிவே! செப்புமா றறிகிலம்
மாசறு மனோன்மணி தன்னுரு மாறி
நேற்றிரா முதலாத் தோற்றுந் தோற்றம்.
மண்ணாள் மேனியும்; உண்ணாள் அமுதும்;
நண்ணாள் ஊசலும்! எண்ணாள் பந்தும் 150

முடியாள் குழலும்; படியாள் இசையும்;
தடவாள் யாழும்; நடவாள் பொழிலும்;
அணியாள் பணியும்; பணியாள் ஏவலும்;
மறந்தாள் கிளியும்; துறந்தாள் அனமும்;
தூங்குவள் போன்றே யேங்குவள்; எளியை!
நோக்குவள் போன்றே நோக்குவள் வெளியை;
கேட்டுங் கேட்கிலள்; பார்த்தும் பார்க்கிலள்;
மீட்டுங் கேட்பள்; மீட்டும் பார்ப்பள்;
தனியே இருப்பள்; தனியே சிரிப்பள்!
விழி நீர் பொழிவள்; மெய்விதிர்த்து அழுவள்;
இங்ஙனம் இருக்கில் எங்ஙனம் ஆமோ?
வாணியும் யானும் வருந்திக் கேட்டும்
பேணி யிதுவரை யொருமொழி பேசிலள்.
அரசன் கேட்டும் உரைத்திலள். அன்பாய்
முனிவ! நீ வினவியும் மொழியாளாயின்
எவருடன் இனிமேல் இசைப்பள்?
தவ வுருவாய் வரு தனி முதற் சுடரே! 14

சுந்த :—(ஜீவகனை நோக்கி) குழவிப் பருவம் நழுவுங் [காலை
களி மிகு கன்னியர் உளமும் வாக்கும்
புளியம் பழமுந் தோடும் போலாம்.
காதல் வெள்ளம் கதித்துப் பரந்து 170
மாத ருள்ளம் வாக்கெனும் நீண்ட
இரு கரை புரண்டு பெரு மூச்சு எறியில்,
எண்ணம் எங்ஙனம் நண்ணும் நாவினை?
தாதா அன்பு போதா தாகுங்
காலம் கன்னியர்க்கு உளதெனும் பெற்றி
சாலவும் மறந்தனை போலும்; தழைத்துப்
படர்கொடி பருவம் அணையில், நட்ட

இடமது துறந்து நல் லின்பம் எய்த
அருகுள தருவை அவாவும். அடையின்
முருகவிழ் முகையுஞ் சுவை தரு கனியும் 180

அகமகிழ்ந்து அளித்து மிகவளர்ந்து ஓங்கும்
இலையெனில் நலமிழந்து ஒல்கும். அதனால்
நிசித வேல் அரசாடவியில்
உசிதமாம் ஒருதரு விரைந்து நீ யுணரே. 15

ஜீவ :—எங்குல குருவே! இயம்பியது ஒவ்வும்.
எங்குளது இக்கொடிக்கு இசைந்த
பொங்கு எழில் பொலியும் புரையறு தருவே? 16

சுந்த :—உலகுள மற்றை யரசெலாம் நலமில்
கள்ளியுங் கருவேற் காடுமாய் ஒழிய,
சகமெலாந் தங்க நிழலது பரப்பித் 190

தொலைவிலாத் துன்னலர் வரினும் அவர்தலை
இலையெனும் வீரமே இலையாய்த் தழைத்து,
புகழ் மணங் கமழுங் குணம் பல பூத்து,
துனி வரும் உயிர்க்குள துன்பந் துடைப்பான்
கனியுங் கருணையே கனியாய்க் காய்த்து,
தருமநாடு என்னும் ஒரு நாமங் கொள்,
திருவாழ் கோடாஞ் சேரதேசத்துப்
புருடோத்தமன் எனும் பொருவிலாப் புருடன்,
நீங்கில் இல்லை நினது
பூங்கொடி படரப் பாங்காந் தருவே. 200

ஜீவ :—நல்லது! தேவரீர் சொல்லியபடியே,
இடுக்கண் களைந்த இறைவ!
நடத்துவன் யோசனை பண்ணி நன்றே.

சுந்த :—யோசனை வேண்டிய தன்று. நடேசன்
என்றுளன் ஒருவன்; ஏவில்,
சென்று அவன் முடிப்பன் மன்றல் சிறக்கவே.

ஜீவ :—கெடலறு சூழ்ச்சிக் குடிலனோடு உசாவி......

சுந்த :—(எழுந்து) அரகர! குருபர! கிருபா நிதியே!
காவாய் காவலன் ஈன்ற
பாவையை நீயே காவாய் பசுபதே! 210
[சுந்தர முனிவர் போக

ஜீவ :—தொழுதோம்; தொழுதோம். செவிலி! அவ்
எழுதுங் கருவிகள் கொணராய்; [அறைக்கு
பழுதிலாக் குடிலற்கு உணர்துவம் பரிந்தே.
[ஜீவகன் முதலியோர் போக]

முதல் அங்கம்—நான்காம் களம்—முற்றிற்று

முதல் அங்கம்

ந்தாம் களம்

இடம் : குடிலன் மனை **காலம்** : மாலை

(குடிலன் உலாவ)

இணைக்குறளாசிரியப்பா

குடிலன் :—(தனிமொழி)
புத்தியே சகல சத்தியும்! இதுவரை
நினைத்தவை யனைத்தும் நிறைவே றினவே.
உட்பகை மூட்டிப் பெட்பு உற்றிருந்த
மதுரையாம் முதுநகர் விடுத்து மன்னனைப்
புதிய தோர் பதிக்குக் கொணர்ந்து புரிசையும்

கட்டுவித் தோம் நம் இட்டமாம் வகையே.
நாமே அரசும் நாமே யாவும்.
மன்னவன் நமது நிழலில் மறைந்தான்,
பிடித்தாற் கற்றை விட்டாற் கூளம்;
மதுரையை நெல்லை யினிமேல் வணங்குமோ? 10
இது தனக் கிறைவன் இறக்கில் யாரே
அரசர் ஆகுவர் ?— [மௌனம்]
புரவலன் கிளைஞர் புரிசையைக் கேட்கினும்
வெருளுவர். வெல்லார். ஆயினும்—
முழுதும் நம்மையே தொழும் வகை இலையோ ?
கருவியுங் காலமும் அறியில் அரியதென் ?
ஆ! ஆ! அயர்த்தோம்; அயர்த்தோம்!
மயக்கம் மனோன்மணி கொண்டதை முற்றும்
அயர்த்தோம்; ஆ! ஆ! ஆயிழை யொருவனைக்
கண்டு காமங் கொண்டவள் அல்லள். 20
பருவம் வருதலாற் பற்றல் விழைந்தனள்.
அருகுளது எட்டியே யாயினும் முல்லைப்
படர்கொடி படரும். பலதேவனை யவள்
இடமே பலமுறை யேவில் உடன்படல்
கூடும் கூடில் என் கூடா ?
யாவன் அஃதோ வருமொரு சேவகன் ?
[சேவகன் வர]

சேவகன் :—ஜய ! ஜய ! விஜயீ பவ குடி லேந்திரா.
[திருமுகம் கொடுக்க]

குடி :—(வாசித்து நோக்கி)
நல்லது அப்புறம் நில்லாய்; ஓ! ஓ!
சொல்லியது ஆர்கொல்? சுந்தரனே யாம்.
[சேவகன் ஒருசாரிருந்து தூங்க]
அடுத்தது போலும் இம்மணம். அவசியம் 30

நடக்கும். நடக்கின் என்? நமக்கது நன்றே;
அரசர்கட்கு ஆயுள் அற்பம் என்றறைவர்,
பிரியமாந் தன்மகட் பிரிந்து வெகுநாள்
வாழான் வழுதி. வஞ்சி நாட் டார்க்குத்
தாழார் இந் நாட் டுள்ள ஜனங்களும்.
அதுவும் நன்றே.—ஆயினும்
கால தாமசஞ் சாலவும் ஆகும்;
வேறொரு தந்திரம் வேண்டும். ஆ! ஆ!
மாறன் மாண்டான்; மன்றலும் போனது
சேரன் இறுமாப் புடையதோர் வீரன் 40
ஆமெனப் பலரும் அறைவர். அதனால்
நாம்அவன்பால் விடுந் தூதுவர் நலம்போல்
மெள்ள அவன்றன் செருக்கினைக் கிள்ளிற்
படைகொடு வருவன்; திண்ணம், பாண்டியன்
அடைவது அப்போது யாம் அறிவம்.
போர் வந்திடில்இவண் நேர் வந்திடும் எலாம்
யார் இறவார்கள்? யார் அறிவார்கள்?
முடிதன் அடிவிழில் யாரெடுத்து அணியார்?
அரச வமிசக் கிரமம் ஓரில்
இப்படியே முதலுற்பவம் இருக்கும். 50
சில தலைமுறையாப் பல வருடஞ் செலில்
இந்துவில் இரவியில் வந்தோர் எனவே,
மூட வுலகம் மொழியும். யாரே
நாடுவர் ஆதியை? நன்று நன்றிது!
தோடம்!—சுடு! சுடு!
தீது நன்றென ஓதுவ எல்லாம்
அறியார்க்கு அறையும் வெறுமொழி யலவோ?
*பாச்சி பாச்சி யென்றழும் பாலர்க்குப்

பூச்சி பூச்சி யென்பது போலாம்;
மன்னரை யுலகம் வணங்கவும் பார்ப்பார்க்கு 60
அன்னங் கிடைக்கவும் அங்ஙனம் அறைந்து
மதியிலாரை மயக்குவர் வஞ்சமாய்.
அதினால் நமக்கென்? அப்படி நினைக்கில்
இதுவரை யித்தனை நன்மை யெப்படி வரும்?
பார்க்குதும் ஒருகை. சுந்தரன் யந்திரம்
காக்கும் வகையுங் காண்போம்; சுவான
சக்கரங் குக்கனைத் தடுத்திடும் வகையே
யந்திரத் தந்திரம் இருப்பதென்று அறியான்.
பித்தன் மெத்தவும்! நமக்கு இனி யிதுவே
உத்தம வுபாயம். ஓகோ! சேவக!
சித்தம் மெத்தக் களித்தோம் இந்த
மணவுரை கேட்டென மன்னன் துணியப்
பாவனை பண்ணுவோம் ஏ! ஏ! சேவக!

[சேவகன் எழுந்து வர]

இன்று நாம் உற்ற இவ் இன்பம் போல
என்றும் பெற்றிலம். இணையறு மாலை
இந்தா! தந்தோம். இயம்பாய்,
வந்தோம் விடியுமுன் மன்னவைக் கென்றே.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

சேவ: —வாழ்க! வள்ளால்! நின்உதாரம் போல்
ஏழுல கெவற்றிலும் உண்டோ?
வாழ்க! எப் போதும் மங்கலம் வரவே. 80

குடி :—(தனிமொழி)
நல்லது! விரைந்து செல்லாய்! நொடியில்.

[சேவகன் போக]

மதியிலி! என்னே மனிதர் மடமை!
இதுவும் உதாரமாய் எண்ணினன்; இங்ஙனம்
தருமம் தானம் என்று உலகறியுங்
கருமம் அனைத்துஞ் செய்பவன் கருத்தைக்
காணில் நாணமாம்; அவரவர் தமக்கா
எண்ணிய எண்ணம் எய்துவான் பலவும்
பண்ணுவர் புண்ணியம்போல. எல்லாந்
தந் நயங் கருதி யன்றித் தமைப்போற்
பின் னொருவனை யெணிப் பேணுவர் உளரோ? 90

புண்ணியஞ் சீவ காருண்ணியம் எனப் பல
பிதற்றுதல் முற்றும் பித்தே. அலதேல்
யாத்திரை போன நூற்றுவர், சோறடு
பாத்திரந் தன்னிற் பங்கு பங்காக
ஒருவரை யொருவர் ஒளித்துப் பருமணல்
இட்ட கதையாய் இருக்குமோ? அவ்வளவு
எட்டுமோ உலகின் கட்டைச் சிறுமதி?—
ஆயினும், அரசனைப் போல் இலை
பேயர் பெரிய மேதினி எங்குமே.

கலித்துறை

சீரும் வதுவையுஞ் சேர்முறை
செப்பியுஞ் சீவகன்தான்
போரும் நிதனமும் புந்திசெய் மந்திரம்
போற்றினனே
சாருந் தனு கரணங்களைத் தானெனுந்
தன்மை வந்தால்
யாரும் அருள்வழி நிற்கிலர் மாயை யடைவிதுவே.



ஆசிரியப்பா	52-க்கு	அடி	830
ஆசிரியத் தாழிசை	6-க்கு	,,	18
வெண்பா	2-க்கு	,,	8
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக, அங்கம் 1-க்கு : பா. 61-க்கு அடி			860

முதல் அங்கம் : ஐந்தாம் களம்—முற்றிற்று.

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் களம்

இடம் : *அரண்மனை* **காலம் :** *வைகறை*

(ஜீவகனும் குடிலனும் மந்திராலோசனை)

நேரிசை ஆசிரியப்பா

ஜீவ :—சொல்லிய தெல்லாஞ் சுந்தர முனிவரே.
புருடோத்தமன் எனும் பொறையனே நமக்கு
மருமானாக மதித்ததும் அவரே
என்றுங் குழந்தை யன்றே; மன்றல்
விரைவில் ஆற்ற வேண்டும்; நாம் இது
வரையும் மறதியா யிருந்தது தவறே
யாம், இனித் தாமசமின்றி இம்மணமே
கருமமாய்க் கருதி முடிப்பாம்;
வருமுன் கருது மந்திர அமைச்சே! 1

குடிலன் :—இறைவ! இதுகேட்டு எனக்குள
இன்பம் 10

அறைவது எப்படி யான்? அனேக நாளாப்
பலமுறை நினைந்ததுண்டு இப்பரிசே;
நல முறப் புரிசை நன்கு முடியும்
அற்றம் நோக்கி யிருந்தேன் அன்றிச்
சற்றும் மறந்தேன் அன்று; தனியே
கட்டளை பிறந்துங் கடிமணந் தன்னை
விட்டுளதோ இனி வேறொரு காரியம்?
புருடோத்தமன் எனும் பொருநைத் துறைவன்
காண்டகும் ஆண்டகை யென்றும், ஞானம்
மாண்ட சிந்தையன் என்றும், யாண்டும் 20

திரியுந் தவசிகள் உரைசெய யானுங்
கேட்ட துண்டு; மற் றவன் நாட்டிற்கு
இன்றே தூதுவர் ஏவின், மங்கையை
மன்றல் செய்வான் மனதோ அன்றோ
என்று யாம் அறியலாம் எளிதில். அறியார்
பலவும் பழிப்பர்; நமக் கதில் ஒன்றும்
இலை இன்றே தூது ஏவுவம்
பனந்தார் வேய்ந்தோன் அனந்தைப் பதிக்கே 2

ஜீவ :—பழிப்பர் என்ற மொழிப்பயன் என்னை?
பகருதி வெளிப்படப் பண்பாய் 30
நிகரிலாச் சூழ்ச்சி நெடுந்தகை யோனே! 3

குடி :—எண்ணுதற் கில்லை இறைவ! அவையெலாம்;
கண்ணகல் ஞாலங் கழறும் பலவிதம்.
மணஞ்செய முதல் முதற் பேசி வருதல்,
இணங்கிய ஆடவர் இல்லுள் ளாரே;
அன்றி ஆடவர்த் தேடி மன்றல்
சாற்றுதல் தகாதெனப் போற்றும் இவ் வுலகம்

முன்னை வழக்கும் அன்னதே; ஆயினும்,
ஆத்திரந் தனக்குச் சாத்திர மென்னை?

ஜீவ :—கூடாது அஃதொரு காலும்; குடில! 40
கேடாம் நமது கீர்த்திக்கு என்றும்;
மாசறு மனோன்மணி தனக்கும் மாசாம்;
என்னே ஆத்திரம்? நமது
கன்னியை விழையும் மன்னருங் குறைவோ? 4

குடி :—குறைவோ அதற்கும் இறைவ! ஓகோ!
மூவருந் தேவரும் யாவரும் விரும்புநம்
கொழுந்தை விழைந்து வந்த வேந்தரைக்
கணக்கிடலாமோ? கலிங்கன், சோழன்,
கன்னடன் வடிவில் ஒவ்வார்; காந்தர்
மன்னவன் வயதிற்கு இசையான்; மச்சன் 50

குலத்திற் பொருந்தான்; கோசலன் பலத்திற்கு
இணங்கான்; விதர்ப்பன் வீரம் இல்லான்
வணங்கலில் நிடதன், மராடன், கல்வியில்;
நேரான்; மகதன் தீராத் தரித்திரன்
இன்னம் பலரும் இங்ஙனம் நமது
கன்னியை விழைந்துங் கல்வி வடிவு
குணம்பலம் குலம் பொருள் என்றிவை பலவும்
இணங்கார் ஏமாந் திருந்தார். அரசருள்
கொங்கன் தனக்கே யிங்கிவை யாவும்
பொருத்தம் ஆயினும் இதுவரைப் பாலியன்; 60

ஆகையில் இவ்வயின் அணைந்திலன். எங்ஙனம்
திருத்தமாய் அவன் கருத்து அறிந்திடு முனம்
ஏவுதுந் தூதரை? ஏதிலன் அன்றே.

ஜீவ :—படுமோ அஃதொரு காலும்? குடில!
மற்றவன் கருத்தினை யுணர
உற்றதோர் உபாயம் என் னுளது உரையே. 5

குடி :—உண்டு பலவும் உபாயம்; பண்டே
இதனைக் கருதியே யிருந்தேன்; புதிய
கடிபுரி முடியும் முன்னர்க் கழறல்
தகுதி அன்றெனக் கருதிச் 70
சாற்று தொழிந்தேன் மாற்றலர் ஏறே! 6

ஜீவ :—நல்லது! குடில! இல்லை யுனைப்போல்
எங்குஞ் சூழ்ச்சித் துணைவர்.
பங்கமில் உபாயம் என்கொல்? பகரே. 7

குடி :—வஞ்சி நாடதனில் நன் செய் நாடெனச்
செந்தமிழ் வழங்குந் தேயமொன்றுஉளது. அதன்
அந்தமில் பெருவளம் அறியார் யாரே?
மருதமும் நெய்தலும் மயங்கி அங்கெங்கும்
புரையறு செல்வம் நிலைபெற வளரும்;
மழலை வண்டானம் புலர் மீன் கவர, 80

ஓம்புபு நுளைச்சியர் எறிகுழை, தேன் பொழி
புன்னை நுண் தாதாற் பொன் நிறம் பெற்ற
எருமையின் புறத்திருந்து இருஞ் சிறை புலர்த்தும்
அலைகடற் காக்கைக்கு அலக்கண் விளைக்கும்.
கேதகை மலர் நிழல் இனமெனக் கருதித்,
தாராத் தழுவிடச் சார்தரச் சிரித்த
ஆம்பல்வாய் கொட்டிடும் கோங்கு அலர்த் தாதே;
வால்வளை சூல் உளைந்து ஈன்றவெண் முத்தம்
ஓதிமக் குடம்பையென்று உன்னுபு காலாற் 90

பருந்தினங் கவர்ந்துசென்று அடம்பிடைப்
புதைக்கும்;
கரும்புஅடு சாலையின் பெரும்புகை மண்டக்
கூம்பிய நெய்தற் பூந்தளிர் குளிர
மேய்ந்துஅகல் காரா தீம்பால் துளிக்கும்;
அலமுகம் தாக்குழி அலமரும் ஆமை
நுளைச்சியர் கணவரோடு இழைத்திடும் ஊடலில்,
வழித்து எறி குங்குமச் சேற்றிடை யொளிக்கும்;
பூஞ்சினை மருதிடை வாழ்ந்திடும் அன்றில்
நளிமீன் கோட்பறை விளிகேட்டு உறங்கா ;
வேயென வளர்ந்த சாய்குலைச் சாலியில்,
உப்பார் பஃறி யொரு நிரை பிணிப்பர். 100

இப்பெருந் தேயத்து எங்கும் இராப்பகல்
தப்பினும் மாரி தன்கடன் தவறு.
கொண்மூ என்னுங் கொள்கலங் கொண்ட
அமிழ்தினை அவ்வயிற் கவிழ்த்தபின் செல்புழி
வடியும் நீரே நம் மிடிதீர் சாரல்.
நன்னீர்ப் பெருக்கும் முந்நீர் நீத்தமும்
எய்யாது என்றும் எதிர்த்திடும் பிணக்கில்
நடுக்கடல் நன்னீர் சுவைத்திடும் ஒருகால்;
மரக்கலம் வந்திடும் வயற்கரை யொருகால்;
வாய்த்தலை விம்மிய மதகுபாய் வெள்ளம் 110

ஓமென ஓவிறந்து ஒலிக்கப் பிரணவ
நாதமே தொனிக்கும்அந் நாட்டிடை யொருசார்;
நறுமலர்க் குவளையும் நாணிறத் திரணமும்
படர்தரும் பழனக் கம்பளம் பரப்பித்
தாமரைத் தூமுகை தூமமில் விளக்கா,
நிலவொளி முத்தும் கவடியும் பணமா,

அலவன் பல விரலால்ஆய்ந்து எண்ண,
துகிர்க்கால் அன்னமும் புகர்க்காற் கொக்கும்
செங்கட் போத்தும் கம்புட் கோழியும்
கனைகுரல் நாரையும் சினமிகு காடையும் 120

பொய்யாப் புள்ளும் உள்ளான் குருகும்
என்றுஇவை பலவும் எண்ணில குழீஇச்
சிரஞ் சிறிது அசைத்துஞ் சிறகை யடித்தும்,
அந்திஅங் காடியின் சந்தங் காட்டித்
தந்தங் குழூஉக்குரல் தமைவிரித்து எழுப்பும்
பேரொலி யொன்றுமே ஆர்தரும் ஒருசார்;
வீறுடை யெருத்தினம் வரிவரி நிறுத்தி
ஈறிலாச் சகரர் எண்ணிலர் ஆமெனப்
பொன்னேர் பூட்டி நின்றவர் தம்மைப்
போற்றிய குரவையே பொலிதரும் ஒருசார்; 130

சேற்றிடை யடர்ந்த நாற்று அடைத்து எடுக்குநர்
நாறு கூறுக்குநர் வேறுபுலம் படுக்குநர்
நடுபவர் களைப்பகை அடுபவர் ஆதியாக்
கள்ளுண் கடைசியர் பள்ளும் பாட்டும்
தரும் ஒலி பரந்தே தங்குவது ஒருசார்;
குன்றென அரிந்து குவித்திடுஞ் செந்நெற்
போர்மிசைக் காரா காரெனப் பொலியக்
கறங்கும் கிணைப்பறை முழவுடன் பிறங்கு
மங்கல ஒலியே மல்குவது ஒருசார்;
தூவியால் தம்முடல் நீவிடிற் சிரிக்குஞ் 140

சிறுமியர் என்ன அச் செழுநில நங்கை
உழுபடைக் கொழுமுனை தொடுமுனங் கூசி
.ல்குழைந்து எங்கும் உலப்பறு செல்வப்

பயிர்மயிர் சிலிர்த்துப் பல்வளம் நகுவள்,
எனில் இனி யான் இங்கு இயம்புவது என்னே?
அனையஅந் நாடெலாம் அரச! மற்று உனக்கே
உரித்து என அங்குள பாடையே உரைக்கும்.
சின்னாளாகச் சேரன் ஆண்டிடினும்
இந்நாள் வரையும் அந்நாட்டு உரிமை
கொடுத்ததும் இல்லை, நாம் விடுத்ததும் இல்லை. 150
பண்டை நம் உரிமை பாராட்டிட என்றே
கண்டனன் இப்புரி. ஆயினும் அது இம்
மணத்திற்கு உதவியாய் வந்தது நன்றே.
ஆதலில் அவன்பால் தூதரை விடுத்துக்
கிழமையும் பழமையும் எடுத்துக் கிளத்தில்,
நாட்டிய நமது நகர்வலி கருதி
மீட்டும் விடுப்பினும் விடுப்பன். அன்றி
வாதமே பலவும் ஓதினும் ஒருவிதம்
ஒப்புரவாகாது ஒழியான். பின்னர்,
அந்நியோந்நிய சமாதானச் சின்னம் 160
ஆக ஓர் விவாகம் ஆயின் நன்றெனக்
குறிப்பாற் பொதுவாய்க் கூறிடின்,
மறுத்திடான் உடன் மண முடிக்குதும்
நன்றே. 8

ஜீவ:—மெத்தவும் களித்தோம்! உத்தமோபாயம்
இதுவே குடில! இதனால்
வதுவையும் நடந்ததா மதித்தேம்
மனத்தே. 9

குடி:—அப்படி யன்றே! செப்பிய உபாயம்
போதுமாயினும் ஏகுந் தூதுவர்

திறத்தாற் சித்தியாக வேண் டியதே.
வினைதெரிந்து உறைத்தல் பெரிதல. அஃது 170
தனை நன்கு ஆற்றலே ஆற்றல். அதனால்,
அன்பும் குடிமைப் பிறப்பும் அரசவாம்
பண்பும் அறிவும் பரவு நூலுணர்வும்
தூய்மையும் மன்னவை அஞ்சாத் திண்மையும்
வாய்மையும் சொல்லில் வழுவா வன்மையும்
துணிவும் காலமுங் களமுந் துணியுங்
குணமும், மந்திரத் தலைவர் துணைமையும்
உடையனே வினையாள் தூதன் என்று ஓதினர்.
அன்ன தூதரை யனுப்பின் மன்னவ!
உன்னது எண்ணம் உறுமே யுறுதி; 180
அன்றெனில் அன்றே; அதனால்
வென்றி வை வேலாய் விடுவாய் தெரிந்தே. 10

ஜீவ:—அத்திறம் முற்றும் ஒத்தவனாய், நமக்கு
உரிமை பூண்ட நின் அருமை மகன் பல—
தேவனே யுள்ளான். மேவலர் பலர்பால்
முன்னம் பன்முறை தூதிலும் முயன்றுளான்
அன்னவன் தன்னை யமைச்ச!
ஏவிடத் தயையா இசைவாய் நீயே. 11

குடி:— ஐயம் அதற்கென்? ஐய! என்னுடல்
ஆவியும் பொருளும் மேவிய சுற்றமும் 190
நினதே யன்றோ! உனது ஏவலுக்கு யான்
இசையாது ஒழிவனோ! வசையறு புதல்வன்
பாலியன் மிகவும்; காரியம் பெரிது.

ஜீவ:—பெரிதென்? அங்கவன் பேசவேண்டியவெலாம்
விரிவாயெடுத்து நீ விளம்பி விடுக்கில்,

நலமாய் உரைப்பன் நம் பலதேவன்.
வருத்த மிவையெலாம் கருத்தில் உணராது
உரைத்தனர் முனிவர். உதியன் அவைக்கே
யோசனையின்றி நடேசனை ஏவில்
நன்ருய் முடிப்பன் இம் மன்றல் 200
என்ருர். அவர் கருத்து இருந்த வாறே! 12

குடி:—குற்றமோ அதுவுங் கொற்றவ! முனிவர்
அறிந்தது அவ்வளமே யாதும். ஏழை!
துறந்தார் அறிவரோ தூதின் தன்மை?
இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியும் இன்பமுந் துன்பமும்
எல்லாமில்லை; ஆதலால் எவரும்
கட்டுக கோயில், வெட்டுக ஏரி,
என்று திரிதரும் இவர்களோ நமது
நன்றுந் தீதும் நாடி யுரைப்பர்?
இராச்சிய பரண சூத்திரம் யார்க்கும் 210
நீச்சே யன்றி நிலையோ? நடேசன்!
யோசனை நன்று! நடேசன்! ஆ! ஆ!
ஏதோ இவ் வயின் சூதாப் பேதையர்
உள்ளம் மெள்ள உண்டு மற்று அவர்
அம்மை யப்பரை யணுகாது அகன்று
தம்மையும் மறந்தே தலை தடுமாறச்
செய்யும் ஓர் சேவகம் உண்டு மற்றவன்பால்.
ஐய மொன்றில்லை, அதனுல் மொய்குழல்
மாதர்பால் தூது செல் வல்லமை கூடும்.
பித்தன் எப்படிச் சுந்தரர்க்கு 220
ஒத்த தோழனு யுற்றனன்! வியப்பே! 13
முனிவரும் வரவர மதி யிழந்தனரே.

ஜீவ :— இருக்கும், இருக்கும் இணையறு குடில !
பொருக்கெனப் போய் உன் புதல்வற்கு உணர்த்தி
விடுத்திடு தூது விரைந்து;
கால விளம்பனம் சாலவுந் தீதே. 14

குடி.:—ஈதோ அனுப்பினேன்; இன்று இம்மாலையில்
தூது செல்வான் தொழுது உன் அநுமதி
பெற வருவான் நீ காண்டி;
இறைவ ! மங்கலம் என்றும் உன்னடிக்கே!
15 230

[குடிலன் போக]

ஜீவ:—(தனதுள்) நல்லது ! ஆ ! ஆ ! நமது பாக்கியம்
அல்லவோ இவனை நாம் அமைச்சனுப் பெற்றதும்?
என்னே ! இவன்மதி முன் நிற்பவை எவை ?

[சில பிரபுக்களும் நாராயணனும் வந்து வணங்க]

(பிரபுக்களை நோக்கி) வம்மின். வம்மின்.
வந்து சிறிது
காலம் ஆனது போலும். நமது
மந்திரியுடன் சில சிந்தனை செய்து இங்கு
இருந்தோம் இதுவரை. குடிலன் மிகவும்
அருந் திறற் சூழ்ச்சியன்

முதற் பிரபு :— அதற்கென் ஐயம் ?
சுரகுரு பிரசுரன் முதலவர் சூழ்ச்சி
இரவலா யிவன் சிறிது ஈந்தாற் பெறுவர். 240
எல்லை யுளதோ இவன்மதிக்கு இறைவ !
வல்லவன் யாதிலும்.

நாராயணன்:—(தனதுள்) நல்லது கருதான்.
வல்லமை யென் பயன் !

2-ம் பிரபு:— மன்னவ! அதிலும்
உன் தொல் குலத்தில் உன் திருமேனியில்
வைத்த பரிவும் பத்தியும் எத்தனை!
குடிலன் உன் குடிக்கே அடிமை பூண்ட
ஆஞ்சனேயனே அறியேம்!

நாரா:—(தனதுள்) முழுப் பொய்.
வாஞ்சையாய் மன்னன் இவ் வாயுரை முகமன்
விடுப்பனோ விடமென? குடிப்பனோ?

சேவகன்:— கொற்றவ!
நேற்று மாலையில் நின் திரு வாணையிற் 250
சென்றுழித் திருமுகம் நோக்கி ஏதோ
சிந்தனை செய்து தன் சித்த மகிழ்ச்சியால்
தந்தனன் எனக்கு இத் தரள மாலை.

நாரா:—[தனதுள்] எதுவோ பொல்லாங்கு
எண்ணினன். திண்ணம்.

ஜீவ:—பார்மின், பார்மின். நம்மிசை வைத்த
ஆர்வமும் அன்பும்—ஆ! ஆ!

நாரா:—[தனதுள்] யாதும்
பேசாது இருக்கில் ஏசுமே நம் மனம்;
குறியாற் கூறுவம்; அறிகில் அறிக.
[நாராயணன் செல்ல]

3-ம் பிரபு:—சாட்சியுமோ கண் காட்சியாம் இதற்கும்!
அங்கைப் புண்ணுக்கு ஆடியும் வேண்டுமோ? 260
எங்கும் இல்லையே இவன்போற், சுவாமி
பத்தி பண்ணுநர். சுமித்திரை பயந்த
புத்திரன், வீரவாகு இவர்முதற் போற்றிய

'எத்திறத்தவரும் இறைவ! இவனுக்கு
இணையோ தன்னயம் எண்ணுப் பெருமையில்?
[நாராயணன் மூக்கிற் கரி தோய்த்து வர]

ஜீவ:—[நாராயணனை நோக்கி]
ஏ! ஏ! நாரணு கரியாய் உன் மூக்கு
இருந்தவாறு என்னே? ஏ! ஏ! இதுவென்!

நாரா:—மூக்கிற் கரியர் உளர் என நாயனுர்
தூக்கிய குறளின் சொற்படி, எல்லாம்
உள்ள நின் அருகு அவர் இல்லா ராவரோ!

ஜீவ:—ஓகோ! ஓகோ! உனக்கென் பைத்தியம்!

யாவரும்:—ஓகோ! ஓகோ! ஓகோ! ஓகோ!
[யாவரும் நகைக்க]

ஜீவ:—நாரணு! நீயும் நடேசன் தோழனே.
(பிரபுக்களை நோக்கி) நல்லது; விசேட
மொன்றில்லை போலும்.

முதற் பிரபு:—இல்லை யெம் இறைவ! எல்லாப்
புவியும் நின்
வாகுவே தாங்க! மங்கலம் வரவே!
[பிரபுக்கள் போக]

ஜீவ:—நாராயணு! உனக்கு ஏன் இப் பித்து?
தீரா இடும்பையே தெளிவில் ஐயுறல்.

நாரா:—எனைவகை தேறியக் கண்ணும், வினைவகை
கோடிய மாந்தர் கோடியின் மேலாம். 280

ஜீவ:—எதற்கும் திருக்குறள் இடந்தரும்! விடுவிடு
விரும்பி யெவருந் தின்னும்
கரும்பு கைப்பது உன் வாய்க்குற் றம்மே. 16
[அரசனும் சேவகர்களும் போக]

நாரா:—(தனிமொழி)

ஐயோ! இதற்கு என் செய்வன்! அரசன்,
உறுதியா நம்பினன்; சிறிதும் பிறழான்.
வெளுத்த எல்லாம் பாலெனும் மெய்ம்மை
உளத்தான்; களங்கம் ஓரான். குடிலனே
சூதே உருவாத் தோன்றினன். அவன் தான்
ஓதுவ வுன்னுவ செய்குவ யாவும்
தன் னயங் கருதி யன்றி மன்னனைச் 290

சற்றும் எண்ணன். முற்றும் சாலமா
நல்லவன் போலவே நடிப்பான் ! பொல்லா
வஞ்சகன் மன்னன் அருகுளோர் அதனை
நெஞ்சிலும் நினையார்; நினையினும் உரையார்.
இறைவன் குறிப்பிற்கு இசைய அறைவர்
வடித்து வடித்து மாற்றொலி போன்றே.
தடுத்து மெய்மை சாற்றுவர் யாரே?
என்னே அரசர் தன்மை! மன்னுயிர்க்கு
ஆக்கமும் அழிவும் அவர்தம் கடைக்கண்
நோக்கில் உண்டாம் வல்லமை நோற்றுப் 300

பெற்றார்; பெற்ற அப் பெருமையின் பாரம்,
உற்று நோக்குவரேல் உடல் நடுங்காரோ ?
கருப்போ தேனே என்று அவர் களிப்பது
நெருப் பாறும் மயிர்ப் பாலமும் அன்றோ?
விழிப்பா இருக்கிற் பிழைப்பர்; விழியிமை
கொட்டில் கோடி பிறழுமே. கொட்டும்
வாலால் தேளும், வாயால் பாம்புங்
காலும் விடமெனக் கருதி யாவும்
அடி முதல் முடிவரை ஆய்ந்து ஆராய்ந்து 310

பாரார் ஆளும் பார் என் படாவே ?
யாரை யான் நோவ அதிலுங் கொடுமை!
அரசர்க்கு அமைச்சர் அவயவம் அலரோ ?
உறுப்புகள் தாமே யுயிரினை யுண்ண
ஒருப்படில் விலக்குவ ருளரோ? தன் னயம்
மறந்து மன் னுயிர்ச் சுகமே மதித்து அங்கு
இறந்த சிந்தையனே இவனே அமைச்சன் ?
குடிலன் செய்யும் படிறுகள் வெளியாய்ப்
பொய்யும் மெய்யும் புலப்பட உரைக்க
என்றால், நோக்க நின்றார் நிலையில்
தோன் றுஞ் சித்திர வொளிபோல் யார்க்குஞ் 320

சான்றொடு காட்டுந் தன்மைய அலவே.
சித்திரப் பார்வை யழுந்தார்க்கு எத்தனை
காட்டினும் கீறிய வரையலாற் காணார்.
என்செய ? இனி யான் எப்படிச் செப்புவன்.
நிந்தையா நடேசனைப் பேசிய குறிப்பும்
சிந்தனை செய்ததாய்ச் செப்பிய செய்தியும்
ஓரில் யாதோ பெரிய உறுகண்
நேரிடும் என்று என் நெஞ்சம் பதறும்.
என்னே யொருவன் வல்லமை !
இன் னும் பிழைப்பன் மன் னன்
விழிக்கிலே. 17 330

(நாராயணன் போக)

இரண்டாம் அங்கம் : முதல் களம்—முற்றிற்று.



இரண்டாம் அங்கம்

இரண்டாம் களம்

இடம்: *ஊர்ப் புறத்து ஒரு சார்* **காலம்: வைகறை**

[*நடராஜன் அருணோதயங் கண்டு நிற்க*]

இணைக்குறள் ஆரியப்பா

நடராஜன்:—(*தனிமொழி*) *பரிதியின்*
உதயம் பார்க்கக் கருதில்
இவ்விடஞ் சாலவும் இனிதே. உதயம்
செவ்விதிற் கண்டு பின் செல்வோம்.
ஓவியத் தொழில் வலோன் நீவியக் கிழியில்
தீட்டுவான் புகுந்த சித்திரம், நீட்டும்
தூரியந் தொடத் தொடத் துலங்குதல் போல,
சூரியன் பன்னிறக் கதிர்கள் தொடத் தொட
உருவு தோன்றுவணம் ஒன்றாய்ச் செறிந்து
கருகு இருள் மயங்கிய காட்சி கழிந்து
சிறிது சிறிதா உறுப்புகள் தெளியத்
தோன்றும் இத் தோற்றம் நன்றே!
சூட்டுடைச் சேவல் சுரைக்கொடி படர்ந்த அவ்
வீட்டு உச்சியின்மேல் வீம்பாய் நடந்து பின்
இருசிறை அடித்து நெடுவாய் அங்காந்து
ஒருமுறை கூவி யுழையுளார் புகழ
உற்று நோக்குவர்போற் சுற்றும் நோக்குதலும்,
இருட் பகை யிரவி இருள் எனத் தம்மையும்
கருதிக் காய்வனோ என்றயிர்த்து இரு சிறைக்

கையால் மார்பிற் புடைத்துக் கலங்கி
மெய்யார் தம் பெயர் விளம்பி வாயசம் 20

பதறி யெத்திசையிலுஞ் சிதறி யோடுதலும்,
பன்னிறச் சிறகர்ப் பறவைத் தொழுதி
தம்மினந் தழுவிச் சூழ்ந்து வட்டமாய்
அங்கங்கு இருந்து தங்கள் முறைமுறை
அஞ் சிறை யொத்தறுத்து அடியா, எஞ்சலில்
இசை யறி மாக்களின் ஈட்டம் போல
வசை யறு பாடல் வழங்கலும் இனிதே!
அது வென்! ஆகா! அலகால் அடிக்கடி
தனையுந் தஞ் சிறை தடவி விளக்கிக்
கதுவுங் காதல் ஆணையிட்டு அறைந்து 30

பின்பு சென்று ஓயாது அன்பு பாராட்டும்
இவ் விரு குருகும் காதலர்.
கண்டும் அவர் நிலை காணார் போல் துகிர்த்
துண்டங் கொண்டு பரலைச் சொரிந்த
பழமெனப் பாவனை பண்ணிக் கொத்தி
உழை யுழை ஒதுங்கி யோடிப் போலிக்
கூச்சம் காட்டும்இக் குருகு காதலியே.
ஆடவர் காதல் அறைதலுந் தையலர்
கூடமாய்க் கொள்ளலும் இயல்பே போலும்.
வாணீ! மங்காய்! வாழிநின் குணம்! 40

ஒரு தினம் இவ் வயின் உனை யான் கண்டுழி
முருகவிழ் குவளை நின் மொய்குழற் சூட்டத்
தந்ததை அன்பாய் மந்தகாசத் தொடு
வாங்கியும், மதியாதவள் போல் ஆங்கே
ஓடும் அவ் வாய்க்கால் நீரிடை விடுத்துச்

சிறுமியர் குறும்பு காட்டிச் சிரித்தனை.
ஏது யான் எண்ணுவதோ என வுடன் நீ
கலங்கிய கலக்கம் என் கண்ணுளது இன்றும்.
அழுங்கலை வாணீ! அறிவேன்! அறிவேன்!
உளத்தோடு உளஞ்சென்று ஒன்றிடிற் பின்னர் 50
வியர்த்தமே செய்கையும் மொழியும் :—
(உற்றுச் செவிகொடுத்து) "வாணி"

என்ற பேர் கேட்டனன்! யார் அது?

காணில் நன்றாம், காரிகை யார் கொல்?
[பலதேவனும், ஒரு நற்றாயும், தோழனும் தொலையில் வர]
சொல்வதென்! சூழ்ச்சியென்!

கேட்குதும் மறைந்து.

நற்றாய்

நாணமும் என்மகள் நன்னலமும் உகுத்து

உன்னை நம்பி

வீணில் விழைந்த இக் கேடு அவள்

தன்னுடன் வீவுறுமே.

பேணிய என்குடிப் பேர் பெரிது ஆதலினால்
வாணியின் வம்புரை யாம் இனி

அஞ்சுதும் வாரலையோ.

ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி

நட :—(தனதுள்) ஐயோ! இது என்!

கட்டம்! கட்டம்!

ஆசிரியத் துறை

நற்றாய்

நாணிக் கவிழ்த்தவள் தன்தலை

தொட்டு நவின்ற உன்றன்

ஆணைக்கு அவள் சிரம் அற்று இனி வீழினும்
அஞ்சிலம் யாம்.
காணப் பிறர் பொருள் கள்ளலம் ஆதலினால்
வாணிக்கு உரித்தெனக் கேட்டபின்
வெளவலம் வாரலையோ 2

ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி

நட :—(தனதுள்) நாராயணன் அன்று
உரைத்தது மெய்யே!

ஆசிரியத் துறை

நற்றாய்
நாண மிலா மகள் சாவுக்கு இனி வெகு
நாள்கள் இல்லை
காணிய நீயும் விரும்பலை யோலையிற்கண்டு
கொள்வை.
பேணிய நின்வாழ்வே பெரிது ஆதலி னால்
வாணி யொளித்து நீ வாசித்து
அறிந்துகொள் வாரலையோ 3

ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி

நட :—(தனதுள்) ஆயினும் இத்தனை
பாதகனோ இவன்!

பலதேவன் :—எவர் உனக்கு உரைத்தார்
இத்தனை பழங்கதை?
சவம் அவள் எனக்கு ஏன்? இவள் சுகம் எங்கே?
பொய்பொய் நம்பலை. ஐயமெலாம் விடு. 60
பணத்திற்காக் கிழப் பிணந் துடிக்கின்றது.
சேரன் பதிக்கு ஓர் செய்தி சொல்லுதற்காச்
சென்று இதோ இரண்டு நாளையில் திரும்புவன்.

இச் சிறு பொற்றொடி மைச்சினிக்குக் கொடு.
வருகுவன் ஈதோ! மறக்கன்மின் என்னை!
[நற்றாய் போக பலதேவனும் தோழனும் நடக்க]

தோழன் :—செவ்விது! செவ்விது! இவ்விடம் எத்தனை?
ஐந்தோ? ஆறோ?

பலதே :— அறியேன். போ! போ!
இச்சுகமே சுகம், மெய்ச் சுகம் விளம்பில்.

தோழன் :—வாணியை மணந்தபின் பூணுவை விலங்கு.

பலதே :—வாணியாயின் என்? மனோன்மணி
யாயின் என்? 70
அதை விடப் படித்த அலகையா யினும் என்?
கணிசத்திற்கு அது; காரியத்திற்கு இது.
வாவா போவோம்; வழிபார்த்திருக்குஞ்
சேவக ராதியர் செய்குவர் ஐயம்.
எத்தனை பொழுதிங் கானது வீடு விட்டு?
ஏகுவம் விரைவில், இனித் தாமதம் இலை.
[பலதேவனும் தோழனும் போக]

நட :—கொடுமை! கொடுமை! இக்கொடும்
பாதகன் சொல்
கடுவெனப் பரந்து என் கைகால் நடுக்கின.
கைத்தது என் கண்ணும் காதும்.
இத்தனை துட்டரும் இருப்பரோ உலகில்? 80
ஐந்தோ! ஆறோ! அறியான்! பாதகன்!
நொந்தது புண்ணா யென்னுளம் கேட்க
மெய்ச்சுகம் இதுவாம்! விளம்புவது என் இனி?
இச் சண்டாளனும் வாணியும்! ஏற்கும்!

ஒரு பிடியாய் அவனுயிரினை வாங்க
ஓடியது எண்ணம்; உறுத்தினது என் கை!
தீண்டவும் வேண்டுமோ தீயனை?
என் இவன் அனந்தைக்கு ஏகுங் காரியம்?
யாருடன் வினவ? நாரணனோ அது?

[நாராயணன் வர]

வா வா, நாரணா! 90

நாராயணன் :— ஏ! ஏ! என்னை!
சினந்தனை தனியாய்?

நட :— என் இத் தீயவன்
அனந்தைக்கு ஏகுங் காரணம்?

நாரா :— யார்? யார்?

நட :—அறிவை! நீ விளையாடலை; அறைதி.

நாரா :—வதுவை மனோன்மணி தனக்கு வழங்கிட

நட :—அதுவும் நன்றே! கெடுவன் இவ் அரசன்!

நாரா :—அடுத்தது வாணியின் மணமும்,
அறைந்துளேன்

நட :—விடுத்திடுஅவ் எண்ணம்; தடுக்க யான் அறிவன்
விடுத்தனன் கண்டும்; எரித்திடுவேன் நொடி;
உறுதி யொன்று உளதேல்! உரையாய் நடந்தவை.

நாரா :—முதியவர் உசிதனுக்கு உரைக்க மற்றவன் 100
வதுவை அவ்வழியே ஆற்றிட வாணியை
அதட்டினன்

நட :— அதற்கவள்?

நாரா :— மறுத்தனள்.

நட :— எங்ஙனம்?

நாரா :—'இறக்கினும் அதற்கு யான்
இசையேன்' என்றாள்.

நட :—அரைக்கண முன்னம்
அறிந்திலேன் இம் மொழி.

நாரா :—என்னே யுன்மதி! ஏந்திழையார் சொல்
நீர்மேல் எழுத்தாம்; யார்அறிவார் உளம்?
மாறி நாள்தொறும் வேறுபாடு உறு மதி
யெண்ணுட் பட்டு நிண்ணயங் கூடலால்
பெண்கள் நிலையிற் பெரிதுந் திடனே.
புண்கொள் நெஞ்சொடு புலம்புகின்றாய் மிக. 110
காதலர்ம் ஊழிக் கனல் முன் வையாய்
மாதரார் கட்டுரை மாயாது என் செயும்?
அக்கணம் உற்ற துக்கந் தாண்டக்
கன்னியாய் இருப்பன் என்றாள் அன்றி
அன்னது அவள் கருத்து ஆமோ?

நட :— அறியாய்!
புருடரே புலையர்; நிலையிலாப் பதடிகள்;
இருளடை நெஞ்சினர்; ஈரமில் உளத்தர்;
ஆணையும் அவர்க்கு ஒரு வீணுரை; அறிந்தேன்.
தந்நயம் அன்றிப் பின்றொன்று அறியாக்
காதகர்; கடையர்; கல்வியில் கசடர். 120

நாரா :—ஓதி யுணரினும் மாதர் உள்ளம்
அலையெறி கடலினுஞ் சலனம் என்ப.

நட :—திரைபொரல் கரையிலும் வெளியிலும் அன்றி,
கயத்திலும் அகத்திலுங் கலக்கம் அவர்க்கிலை.
தியக்கமும் மயக்கமுஞ் செறிவது அரிவையர்,

உள்ளப் பரப்பில் ஒருபுறத் தன்றி,
பள்ளத் தாழ்ச்சியிற் பரிவும், கொள்கை
விள்ளா முரணும், மெய்ம்மையில் தெளிவும்,
உள்ளார். அவர் தம் உறுதி நீ யுணராய்.
சுற்றிச் சுழலினுங் கறங்கு ஒரு நிலையைப் 130

பற்றியே சுழலும்; அப் படியலர் புருடர்.
கேடு அவர் உறுவது இங்கு ஆடவ ருருவுகொண்டு
அலைதருங் கொடியஇவ் அலகைகள் வழியே.
புருடரோ இவரும்! கருவுறுங் குழவிமெய்
மென்றிட நன்றெனக் கொன்று தின்றிடுவர்.
அவாவிற்கு அளவிலை, அன்போ அறியார்;
மணமும் அவர்க்கு ஒரு வாணிகம்! அந்தோ!
சீ! சீ! என் இத் தீயவர் செய்கை?
மாசிலா வையகத்து இவ் வுயிர் வாழ்க்கை
ஆம் பெருங் கடலுட் போம் மரக்கலனும் 140

ஆடவர் நெஞ்சம், அறத்துறை அகன்று
நீள் திசை சுழற்று நிலையிலாக் காற்றும்
நிண்ணயம் அற்ற எண்ணம் இயக்கச்
சென்றுழிச் சென்று நன்றறிவு இன்றி
அலையா வண்ணம், அறத்துறைக் குடாவில்
நிலைபெற நிறுத்து நங்கூரமாய், பின்னும்
செய்வினை முயற்சியிற் பொய்வகைப்புன்னெறிக்கு
எற்றுண்டு அகன்று பற்றொன்று இன்றி
ஆசையாந் திசைதொறும் அலைந்து திரிந்து
கெடாவணங் கடாவிக் கெழுமிய அன்புசேர் 150

அறப்பிடி கடைப்பிடியாகக் காட்டிச்
சிறப்புயர் சுகத்துறை சேர்த்து சுக்கானாய்,

நின்றது மங்கையர் நிலைமை யென்று
நினையா மனிதர், விலங்கினுங் கீழாய்
அனையார் தரு சிற்றின்பமே யவாவி
வாழ்க்கைத் துணையா வந்தவர் தம்மைத்
தாழ்த்துஞ் சேரு மாற்றுவர். தவத்தால்
மந்திரவாள் பெற்றும் மாற்றலர் வெல்லாது
அந்தோ! தம் மெய் அரிவார் போலத்
தனியே தளருந் தமக்குத் துணையாய் 160

வருபவர் தமையும் பகைவராய் நலிந்து
பாலையும் நஞ்சாப் பண்ணுவர். அவர்தம்
மதிகேடு என்னே! துதிபெறும் அன்பும் நற்
குணமு முளார் இல் துணைவராயின்
இல்ல தென் உலகில்? இவற்றுடன் கல்விசேர்
நல்லறிவு உளதேல் பொன்மலர் நாற்றம்
பெற்றவா றன்றோ? எற்றே மடமை!
கேட்டிட வேட்டவை யாவையும் ஈயுங்
கற்பக தருவென அற்பமுங் கருதாது
அடியுடன் முறித்து முடிபுற எரித்துக் 170

கரிபெற முயன்ற கம்மியனே என
தனக்கென வாழுந் தனி மிருகத்தின்
மனக்கோண் நிமிர்த்து மற்றையர் இன்பமுந்
துன்பமுந் தனதா அன்பு பாராட்ட,
மெள்ள மெள்ளத் தன் உள்ளம் விரித்துப்
பொறையுஞ் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்

தானெனும் நினைப்புந் தனக்கெனும் இச்சையும்
ஓய்வுறச் செய்து, மற் றொன்றாய் நின்ற
எங்கும் நிறைந்த பேரின்ப வெள்ளம் 180

முங்கி அதனுள் மூழ்கிட யாரையும்
பக்குவஞ் செய்யும் நற் பள்ளிச் சாலை, இவ்
இல்லறம் என்பதோர் நல்லுணர்வு இன்றி
உடல் தினவு அடக்குமா வுரைஞ்சிடு தடியென
மடத்தனங் கருதித் தம்மையும் பிறரையுங்
கெடுத்திடும் மாந்தரின் கெடுமதி யென்னே !
நாரணு! இவ்வயிற் கேட்டதுங் கண்டதும்
தீராத் துயரமே செய்வது. செல்குவன்.
ஏதா யினும்இனி யெய்தில்,
ஓதாய் முனிவர் உறையுள் உற்றே. 1 190

[நடராஜன் போக]

நேரிசை யாசிரியப்பா

நாரா :—(தனிமொழி) நல்லது மிகவும்! செல்
இடம் தோறும்
கதையா யிருந்தது. கண்டதென்? கேட்டதென்?
புதுமை இங்கிதுவும்! பொருந்துவது
எதுவா யினுஞ்சரி. ஏகுவம் மனைக்கே. 2

[நாராயணன் போக]

இரண்டாம் அங்கம்: இரண்டாம் களம்—முற்றிற்று.

இரண்டாம் அங்கம்

மூன்றும் களம்

இடம்: *திருவனந்தையிற் சேரன் அரண்மனை* **காலம்:** *காலை*

புருடோத்தமன் சிந்தித்திருக்க

நேரிசை யாசிரியப்பா

புருடோத்தமன் :—(*தனிமொழி*)

யார் கொலோ அறியேம்! யார் கொலோ அறியேம்!
வார்குழல் துகிலொடு சோர மாசிலா
மதிமுகங் கவிழ்த்து நுதிவேற் கண்கள்
விரக தாபத்தால் தரள நீர் இறைப்பப்
பரிபுரம் அணிந்த பங்கயம் வருந்துபு
விரல் நிலங் கிழிப்ப, வெட்கந் துறந்து
விண்ணணங்கு அனைய கன்னியர் பலர் என்
கண்முன் நின்று அங்கு இரக்கினும் கலங்காச்
சித்தம் மத்துறு தயிரில் திரிந்து
பித்துறச் செய்த இப் பேதை யார் கொலோ? 10
எவ்வுல கினளோ? அறியேம். இணையிலா
நவ்வியும் நண்பும் நலனும் உடையவள்
யார் கொலோ? நாள் பல வானவே. ஆ! ஆ!
விழிப்போடு என்கண் காணில்! வீண்! வீண்!
பழிப்பாம் பிறருடன் பகர்தல். பகர்வதென்?
கனவு பொய்யெனக் கழறுவர். பொய்யோ?
நனவினும் ஒழுங்காய் நாள்தொறுந் தோற்றும்.
பொய்யல; பொய்யல; ஐயம் எனக் கிலை.
நாள்தொறும் ஒரு கலை கூடி வளரும்
மதியென எழில் தினம் வளர்வது போலும். 20

முதல் நாள் முறுவல் கண்டிலம்; கடைக்கணில்
ஆர்வம் அலையெறி பார்வை அன்று இருந்தது.
நேற்றிராக் கண்ட தோற்றம் என் நெஞ்சம்
பருகினது ஐயோ! கரிய கூந்தலின்
சிறு சுருள் பிறை நிகர் நறு நுதற் புரளப்
பொரு சிலைப் புருவம் ஒரு தலை நெகிழ்த்துச்
செவ்வரி படர்ந்த மை வழி நெடு விழி
உழுவலோடு என் முகம் நோக்க எழுங்கால்
என்னோக்கு எதிர்ப்படத் தன் நோக்கு அகற்றி,
வெய்யோன் வாரியில் விழுங்கால் துய்ய 30

சேணிடைத் தோன்றுஞ் செக்கர்போல் கன்னம்
நாணொடு சிவக்க, ஊர்கோள் நாப்பண்
தோன்றிய உவாமதி போன்று அங்கு எழிலொளி
சுற்றிய வதனம் சற்றுக் கவிழ்த்தி,
அமுதம் ஊற்றிருக்குங் குமுதவாய் அலர்ந்து
மந்தகாசந் தந்து அவ ணின்ற
நிலைமை யென் நெஞ்சம் நீங்குவ தன்றே!
தேவ கன்னியர் முதலாந் தெரிவையர்
யாவரே யாயினும் என்கண் தனக்கு
மைந்தரா மாற்றும் இச் சுந்தரி யார்கொலோ? 40

அறியு மாறிலையே! அயர்க்கு மாறிலையே!
உண்டெனிற் கண்டிடல் வேண்டும். இலை யெனில்
இன்றே மறத்தல் நன்றே. ஆம்! இனி
மறத்தலே கருமம் மறப்பதும் எப்படி?
போர் எவருடனே யாயினும் புரியில் அவ்
ஆரவா ரத்தில் அயர்ப்போ மன்றி—

[சேவகன்: வர]

சேவகன் :—எழுதரு மேனி யிறைவ! நின் வாயிலில்
வழுதியின் தூதுவன் வந்து காக்கின்றான்.

புரு :—யார் அவன் ?

சே :— பேர் பலதேவன் என்று அறைந்தான்.

புரு :—(தனதுள்) சோரன்!(சேவகனை நோக்கி)
வரச் சொல். 50

(தனதுள்) தூது ஏன்? எதற்கு இக்
கயவனைக் கைதவன் அனுப்பினான்?
நயந் தீது உணர்ந்து நட்டிலன் போன்மே. 1

[பலதேவன் வர]

பலதேவன் :—மங்கலம், மங்கலம்! மலய மன்னவ!
பொங்கு அலைப் புணரிசூழ் புவி புகழ் சுமக்கத்
தன் தோள் தாரணி தாங்க எங்கும்
ஒன்னார் தலையொடு திகிரி யுருட்டிக்
குடங்கை யணையில் குறும்பர் தூங்க
இடம் பார்த்து ஒதுங்குந் தட முற்றத்து
மேம்படு திருநெல்வேலி வீற்றிருக்கும்
வேம்பார் ஜீவக வேந்தன் விடுத்த 60
தூது யான். என் பேர் ஓதில் அவ் வழுதியின்
மந்திரச் சிகாமணி தந்திரத் தலைவன்,
பொருந்தலர் துணுக்குறும்அருந்திறற்சூழ்ச்சியன்,
குடிலேந்திரன் மகன்—

புரு :—(தனதுள்) மடையன்.
வந்ததென்?

பல :—அப் பெரு வழுதி ஒப்பறு மாநகர்
நெல்லையிற் கண்டு, புல்லார் ஈட்டமும்
அரவினது அரசும் வெருவி ஞெரேலெனப்

பிறவிப் பௌவத்து எல்லையும் வறிதாம்
ஆணவத் தாழ்ச்சியும் நாண அகழ் வலந்
தொட்டு அஞ் ஞானத் தொடர்பினும் உரமாய்70
கட்டிய மதிற் கணங் காக்க விடயத்து
எட்டி யழுத்தி யிழுக்கும் புலன்களின்
யந்திரப் படைகள் எண்ணில இயற்றி—

புரு :—வந்த அலுவலென்?

பல :— மன்னவா! நீ யாள்
வஞ்சி நாடதற்குத் தென் கீழ் வாய்ந்த
நன்செய்நாடு என்றொரு நாடுளது அன்றே.
எங்கட்கு அந்நாடு உரித்தாம். அங்கு
பரவு பாடையும் விரவும் ஆசாரமும்
நோக்கில் வேறொரு சாக்கியம் வேண்டா—

புரு :—நல்லது! சொல்லாய். 80

பல :— தொல்லையாங் கிழமை பா—
ராட்டித் தங்கோல் நாட்டி நடத்த
வல்ல மன்னவர் இன்மையால் வழுதி நாட்டு
எல்லையுட் புகுந்து அங்கு இறுத்துச் சின்னாள்
சதியாய் நீ அரசாண்டாய்...

புரு :— அதனால்?

பல :—அன்னதன் உரிமை மீட்க வுன்னியே
முது நகராம் எழில் மதுரை துறந்து
நெல்லையைத் தலைநகர் வல்லையில் ஆக்கி
ஈண்டினன் ஆங்கே.

புரு :— வேண்டியது என்னை?
உரையாய் விரைவில்.

பல :— உதியனும் செழியனும்
போர் தனி புரியில் யார்கொல் பிழைப்பர்? 90
பங்கமில் இரவியும் திங்களும் துருவி
எதிர்ப்படுங் காலை, கதிர்க் கடுங் கடவுள்
மறைய இவ்வுலகில் வயங்குஇருள் நிறையும்.
அவர்அந் நிலையில் அமர்ந்திடில் அவ்விருள்
தவறாத் தன்மைபோல் நீவிர் இருவரும்
சமர் செயில் உலகந் தாங்காது என்றே
எமை யிங்கேவி இவ் அவைக்கு ஏற்றவை
நீதியாய் எடுத்துஎலாம் ஓதி,நன் செய்நாடு
உடையார்க்கு உரிமை நோக்கி யளிப்பதே
கடனெனக் கழறிப் பின் நிகழ் உன்கருத்து 100
அறிந்து மீளவே விடுத்தான்.

புரு :— ஆ! ஹா!
முடிந்ததோ? இலையெனில் முற்றுஞ் செப்புவாய்.

பல :—மேலும் ஒருமொழி விளம்புதும் வேந்தே!
சாலவும் நீவிர் பகைக்கில் சகமெலாம்
ஆழ்துயர் மூழ்கலும் அன்றி, உங்கட்கு
ஏது விளையுமோ அறியேம். ஆதலின்,
அஞ்சா அரியேறு அன்ன ஜீவகனுடன்
வெஞ்சமர் விளைத்தல் நன்றல.

புரு :—(பயந்தாற்போல) ஆ! ஆ!

பல :—நன்செய்நாடு இனிமேல் மீட்டு நல்கலும்
எஞ்சலில் பெரும்புகழ்க்கு ஏற்ற தன்றெனில் 110
உரைக்குதும் உபாயமொன்று. உசிதன் மனையில்
திரைக்கடல் அமுதே யுருக்கொண்டதுபோல்
ஒரு மலர் மலர்ந்து அங்கு உறைந்தது. தேன் உண

விரை மலர் தேடு அளி வீற்றிங்கு இருந்தது.
அன்னவள் மன்ன! நின் அரியணை யமரில்
தென்னவன் மனமுந் திருந்தும். நன்செய்நாடு
உன்னதும் ஆகும்.

புரு :— உண்மை! ஓ ஹோ!
வண்டு மலரிடை யணைய உன் நாட்டிற்
கொண்டு விடுவரே போலும்! நன்று!
கோதறும் இரு புறக் காதல் அன்றியெம் 120
நாட்டிடை வேட்டல் மற்றில்லை. மேலும் நம்
அரியணை யிருவர்க்கு இடங்கொடாது அறிகுதி.

பல :—(தனதுள்) சுரிகுழல் வதுவை போனது.
சுகம்! சுகம்!

புரு :—ஆதலின் முடிவில் நீ யோதியது ஒழிக.
நன்செய் நாடதற்கா நாடிநீ நவின்ற
வெஞ் சொல் நினைதொறும் மேலிடும் நகையே.
அடைக்கலம் என்று நம் அமைச்சரை யடைந்து
நடைப் பிணம் போலக் கடைத்தலை திரிந்து
முடியுடன் செங்கோல் அடியிறை வைத்துப்
புரவலர் பலர் வாய் புதைத்து நிற்க, 130
அனையர்தம் மனைவியர் அவாவிய மங்கல
நாணே யிரந்து நாணம் துறந்து
கெஞ்சும் எம் சபையில், அஞ்சாது எமது
நன்செய் நாடதனை நாவு கூசாமற்
பாண்டியற்கு அளிக்க என்றுரை பகர்ந்தும்,
ஈண்டு நீ பின்னும் உயிர்ப்பது தூதுவன்
என்ற பேரொன்றால் என்றே அறிகுதி.
கருதாது உனை யிங்கு ஏவிய கைதவன்

ஒரு வாரத்திற் குள்ளா அவன் முடி
யார் பகை யின்மையால் இதுகாறு அணிந்து 140
பார் வகித்தான் எனப் பகராது அறிவன்.
விரித்து நீ யெம்மிடம் உரைத்த புரிசையும்,
அரிக்கு நேரென்ன நீ அறைந்த அரசனும்
இருப்பரேல் காண்குவம் அவர் வலியினையும்.
(சேவகனை நோக்கி) அருள் வரதனை இங்கு
அழையாய்! சேவக!
[அருள் வரதன் வர]

பல :—(தனதுள்) சிந்தனை முடிந்தது.

அருள் வரதன் :— வந்தனம்! வந்தனம்!

புரு :—நல்லது! செழியன் நெல்லையை நோக்கி
நாளை யாம் ஏகுவம், நமது போர்வீரர் அவ்
வேளை ஆயத்தமாய் வைப்பாய்.

அருள் :— ஆஞ்ஞை.

புரு :—(பலதேவனை நோக்கி)
செல்லாய் விரைவில். தென்னன் போர்க்கு 150
வல்லான் என்னில் வாரமொன்றிற்குள்
துன்னிய சேனையுந் தானும் நீ சொன்ன
கடிபுரி பலமாக் காக்க. இல்லையேல்,
முடி நம் அடியில் வைத்து நாம் இடும்
ஆணைக்கு அடங்கி அமர்க. எமதிடம்
வீணுக்கு உன்னை விடுத்த கைதவற்கு
வஞ்சியான் மொழிந்த மாற்றம் ஈது எனவே
எஞ்சாது இயம்புதி. ஏகாய், ஏகாய்!
[பலதேவன் போக]

(தனதுள்) முட்டாள் இவனை விட்டவன் குட்டுப்
பட்டபோது அன்றிப் பாரான் உண்மை. 160
பச்சாத்தாபப் படுத்துவம். நிச்சயம். 2
நண்ணிய நமது கனவின்
எண்ணம் ஏகினும் ஏகும் இனியே.

[புருடோத்தமன் போக]

[காவற்படைஞரும், சேவகர்களும் அருள்வரதனைச் சுற்றி நிற்க.]

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

அருள் :—தீர்ந்தது சூரரே! நும்தோள் தினவு;
நேர்ந்தது வெம்போர்.

யாவரும் :— வாழ்க நம் வேந்தே!

முதற் படைஞன் :—நொந்தோம்; நொந்தோம்
இதுகாறு உறங்கி.

யாவரும் :—உய்ந்தோம்: உய்ந்தோம், வாழுக
வுன் சொல்!

2-ம் ப :—பெரும் போர் இலா நாள் பிறவா நாளே.

3-ம் ப :—மெய்யோ? பொய்யோ? ஐய! இதுவும்.

4-ம் ப :— யாவரோ, பகைவர்? அருளாபரணு! 170
தேவரோ, அசுரரோ, மூவரோ, யாவர்?

அருள் :—பாண்டியன்.

யாவரும் :—(இகழ்ச்சியாய்) பாண்டியன்! சீச்சீ! பகடி

அருள் :—ஈண்டு வந்தவன் அவன் தூதன், யதார்த்தம்.

யாவரும் :—வியப்பு! வியப்பு!

3-ம் ப :— வேற்றுள் ஒருவன் என்
அயற் புறம் போனான். அவன் முகம் நோக்குழி

வியர்த்தனன்; தூதுடை கண்டு விடுத்தேன்.

மு. ப :—அவன்தான்! அவன்தான்! அவன்தான்!
தூதன்!

4-ம் ப :—யாதோ காரணம்? ஓதாய், தலைவா!

2-ம் ப :—அப்பந் தின்னவோ? அலால் குழி
யெண்ணவோ? 180
செப்பியது உனக்கு? நமக் கேன்? சீச்சீ!

அருள் :—நல்லது வீரரே! நாளை வைகறை
நெல்லையை வளைந்து நெடும்போர் குறித்துச்
செல்லற்கு உரியன திட்டஞ் செய்வான்
வல்லையில் ஏகுதும்; மங்கலம் உமக்கே. 3

[அருள் வரதன் முதலியோர் போக]

கலித்துறை

அடைய மனோன்மணி அம்மையுஞ் சேரனும்
ஆசை கொள்ள
இடையில் நிகழ்ந்த கறைத்திற வைபவம்
என்னை யென்க!
உடலுள் உலண்டெனவே யுழல்கின்ற
உயிர்கள் அன்புந்
தடையில் கருணையுஞ் சந்தித்தல்
எங்ஙனஞ் சாற்றுதுமே.



ஆசிரியப்பா	22-க்கு அடி	708
ஆசிரியத்துறை	3-க்கு ,,	12
கலித்துறை	1-க்கு ,,	4
ஆக அங்கம் 1-க்கு: பா-26க்கு	,,	724

இரண்டாம் அங்கம் : மூன்றாம் களம்—முற்றிற்று.

மூன்றும் அங்கம்

முதற் களம்

இடம்: பாண்டியன் அரண்மனை　　　　காலம்: காலை

[ஜீவகனும் குடிலனும் மந்திராலோசனை]

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

ஜீவகன் :—ஐயம் என்? அருஞ்சூழ் அமைச்ச
　　　　நின் தனையன்
பெய் வளைக்கன்னியென் பேதையின் வதுவைக்கு
உரியன முற்றும் ஒருங்கே முடித்து
வருவதற்கு அமைந்த வலிமையும் கல்வியும்
உபாயமும் யாவும் உடையான்; அதனால்
அபாயங் கருதி நீ ஐயுறல் வீண்! வீண்!

குடிலன் :—பலதேவனால் ஒரு பழுது உறுமெனஎனக்கு
இலையிலை ஐயம் சிறிதும். உலகத்து
இயற்கை யறியா இளையோ னாகிலும்
முயற்சியில் மதியில் முதியோன் எனவே　　10
மொழிகுவர். அவனாற் பழுதிலை, கொற்றவ!
வஞ்சி நாட்டுள்ளார் வஞ்சனைக்கு அஞ்சார்.
நஞ்சினுங் கொடிய நெஞ்சினர். அவர்தாம்
கெஞ்சிடில் மிஞ்சுவர்; மிஞ்சிடிற் கெஞ்சுவர்;
என்னுந் தொல்மொழி யொன்றுண்டு; அதனால்
மன்னவ! சற்றே மருளும் என்னுளம்
அன்றியும் புருடோத்தமன் எனும் அரசன்
கன்றுஞ் சினத்தோன் என்றார் பலரும்.

சினத்தோ ருயின்என்? தேவருந் தத்தம்
மனத்தே அவாவி மயங்கு நம் மனோன்மணி
திருவும் வெருவும் உருவும், பெருகும்
அருளுறை யகமும், மருளறும் உணர்வும்,
முன்னமே யிருடிகள் மொழியக் கேட்டுளன்.
அன்னவன் தன்னிடைப் பின்னரும் பெயர்த்துக்
குறிப்பால் நமது கொள்கை யுணர்த்தில்.
செறித்திடுஞ் சிறையினை யுடைத்திடும் புனல்போல்
தாங்கா மகிழ்ச்சியுள் தாழ்ந்து அவன் இப்பால்
தலையால் ஓடி வருவன். உனக்கு
மலைவு ஏன் மந்திரக் குடிலேந்திரனே!
முனிவர்கள் ஆங்கே முன்னர் மொழிந்தனர் 30
என நாம் நினைப்பதற்கில்லை. அம் அழகின்
எழி லெலாம் எங்ஙனம் முனிவோர் மொழிவர்?
துறந்தார்க்கு அவைதாம் தோற்றுமோ மறந்தும்?
சிறந்த நூலுணர்வும் தெளிந்த தோர் உளமும்
செப்பினர் என்றிடில் ஒப்பலாந் தகைத்தே.
ஆயினும், மலையநாட்டு அரசன் நமது
தாயின் தன்மை சகலமும் இப்போது
அறியா தொழியான்; அயிர்ப்பொன் றில்லை.
நெறிமுறை சிறிதும் பிறழா நினது
தூதுவன் யாவும் ஓதுவன் திண்ணம். 40
அம்ம! தனியே அவன் பல பொழுதும்
மம்மர் உழன்றவன் போன்று, மனோன்மணி
அவயவத்து அழகெலா மாருது அறைந்து அறைந்து
'இமையவர் தமக்கும் இசையுமோ இவளது
பணிவிடை? நமது பாக்கியம் அன்றோ
அணிதாய் இருந்து இவட்கு ஆம் பணி யாற்றுதும்?

என்றும் இப்படியே யிவள் பணிவிடையில்
நின்று நம் உயிர்விடலன்றோ நன்றாம்?'
என்றுஅவன் பலமுறை யியம்பல் கேட்டுளனே.

ஜீவ:—ஐயமோ? குடிலா! மெய்மையும் இராஜ- 50
பத்தியும் நிறைந்த பலதேவன் தன்
சித்தம் என் குல திலக மாந் திருவுடன்
பரிவுறல் இயல்பே. அரிதாம் நினது
புத்திரன் என்னில், இத்திறம் என்று இங்கு
ஓதவும் வேண்டுவது உளதோ? ஏது இதும்?

குடில:—அது குறித்தன்றே அறைந்தது எம் இறைவ!
மதி குலக் கொழுந்தாம் மனோன்மணி சீரெலாம்
அறியினுஞ் சேரன் வெறி கொளுஞ் சிந்தையன்
ஆதலின் வதுவைக்கு அவன்தான் இசைவனோ,
யாதோ வென என் மனந்தான் அயிர்க்கும். 60

அவன் குணம் ஒரு படித்தன்றே. அவனுளம்
உவந்தன எல்லாம் உஞற்றுவன் என்றே
நாட்டுளார் நவில்வது கேட்டுளாய் நீயும்.

ஜீவ:—ஆம்! ஆம்! அறிந்துளேம். ஏமாப் படைந்த
தன்னுளம் வியந்தவை யின்ன என்றில்லை.
வேதம் வகுத்த வியாசன் வியந்து
போற்றினும் பொருட்டாய் எண்ணான்; புலையன்
சாற்றுதல் ஒருகால் தான் மகிழ்ந்திடுவன்;
ஒருவன் தனது அடியிணை யடைந்துறவே
பெரிது விரும்பினும் பெருமை பாராட்டுவன்; 70

மற்றோர் மனிதன் சற்றும் எண்ணாதே
செருப்பால் மிதிக்கினும் விருப்பாய் இருப்பன்;
மல ரிடில் காய்வன்; பர லிடில் மகிழ்வன்;

பெரியோர் சிறியோர் பேதையர் அறிஞர்
உரியோர் அயலோர் என்று அவ னொன்றும்
உன்னான். ஆயினும் இன்னவை யாவும்
பிரபுத்துவம் அலால் பிற அல குடிலா!

குடில:—அடியேற்கு அவ்விடத்து ஐய மொன்று உளது.
முடிபுனை மன்னரிற் கடிநகர்ச் செருக்கும்
இணையிலாச் சேனையும் ஈறிலா நிதியும் 80
துணிவருு வுளனும் பணிகிலா வுரனும்
உனைவிட எவர்க்கு உள? ஓதுவாய். உன்வயின்
தினை யளவேனும் சேரா தாகும்
ஒரு குணம் பிரபுத்துவம் என யாரே
உரைதர வுன்னுவர்? ஒவ்வுவது எவ்விதம்?
மலையன் தந்தைகீழ்த் தாய்கீழ் வளர்ந்தவன்
அலனெனுந் தன்மை நீ ஆய்ந்திலை போலும்.
நன்று தீது என்று அவன் ஒன்றையும் நாடான்
என்றிடில் நாம் சொலும் நன்மையும் எங்ஙனம்
நாடுவனென எனக்கு ஓடும் ஓர் நினைவே. 90

ஜீவ :—ஒக்கும்! ஒக்கும் நீ யுரைத்தவை முற்றும்.
குலகுரு கூறுதல் கொண்டிலம் என்னில்
நலமன்று என்றே நாடி யனுப்பினோம்.
நயந்திலனாகில் அவன் விதி. நமக்கென்?
இயைந்த கணவர் வேறு ஆயிரம். காண்குதும்.

குடில :—அதற்கேன் ஐயம்? ஆயிரம்! ஆயிரம்!
இது மாத்திர மன்று இறைவ! சேரன்
சென்றவர்க்கு எங்ஙனம் தீது இழைப்பானோ
என்றே என் மனம் பதறும். ஏவுமுன்
உரைக்க வுன்னினேன் எனினும் உன் தன் 100

திருக் குறிப்பிற்கு எதிர் செப்பிட அஞ்சினேன்.

ஜீவ :—வெருவலை குடிலா! அரிதாம் நமது
தூதுவர்க்கு இழிபு அவன் செய்யத் துணியும்
போதலோ காணுதி, பொருநைத் துறைவன்
செருக்கும் திண்ணமும் வெறுக்கையும்
போம்விதம்!
விடுவனோ சிறிதில்? குடில! உன் மகற்குத்
தினைத்துணை தீங்கு அவன் செய்யின் என் மகட்குப்
பனைத்துணை செய்ததாய்ப் பழி பாராட்டுவன்.
[ஒற்றன் வர]

ஒற்றன் :—மங்கலம்! மங்கலம்! மதிகுல மன்னவா!

ஜீவ :—எங்குளார் நமது தூதுவர்?

ஒற்றன் :— இஃதோ! இம்
மாலையில் வருவர். வாய்ந்தவை முற்றும் இவ்
ஓலையில் விளங்கும். ஒன்னலர் ஏறே!
[ஒற்றன் போக. ஜீவகன் ஓலை வாசிக்க]

குடில :—(தனதுள்) ஒற்றன் முகக்குறி யோரில்
எம் எண்ணம்
முற்றும் முடிந்ததற்கு அற்றமொன்று இல்லை.
போரும் வந்தது. நேரும் புரவலற்கு
இறுதியும் எமக்கு நல் லுறுதியும் நேர்ந்தன.

ஜீவ :—(தனதுள்) துட்டன்! கெட்டான்! விட்ட
நம் தூதனை
ஏசினான்; இகழ்ந்தான் பேசிய வதுவையும்.
அடியில் நம் முடி வைத்து அவனணையிற் கீழ்ப்
படியில் விடுவனும்: படை கொடு வருவனும்: 120

முடி பறித்திடுவனும். முடிபறித்திடுவன்!
(குடிலனை நோக்கி) குடிலா! உனைப்போற்
கூறிய மதியோர்
கிடையார். கிடையார். அடையவும் நோக்காய்.
கடையவன் விடுத்த விடை அதிவியப்பே!
(குடிலன் ஓலை நோக்க)

குடில :—நண்ணலர் கூற்றே! எண்ணுதற்கு என்னே!
உண்ண வா என்று யாம் உறவு பாராட்டில்
குத்த வா எனும் உன்மத்தன் அன்றே யிவன்!
யுத்தந் தனக்கு எள் ளத்தனை யேனும்
வெருவினோம் அல்லோம். திருவினுஞ் சீரிய
உருவினள் தனக்கு இங்கு உரைத்ததோர்
குற்றமும் 130
இழிவையும் எண்ணியே அழியும் என்னுளம்!

ஜீவ :—பொறு! பொறு! குடில! மறுவிலா நமக்கும்
ஒரு மறுக் கூறினேன் குலம் வேரோடுங்
கரு வறுத்திடல் உன் கண்ணுற் காண்டி.

குடில :—செருமுகத்து எதிர்க்கில் பிழைப்பனோ
சிறுவன்?
ஒரு மயக்கதனுல் பொருவதற்கு எழுந்தான்.
வெற்றி யாம் முற்றிலுங் கொள்வே மெனினும்.
ஆலவாய் உள்ள படைகளை அழைக்கிற்
சாலவும் நன்றும். காலம் இங்கு இலேயே.

ஜீவ :—வேண்டிய தில்லை யீண்டு அவ ருதவி. 140
தகாதே அந்த நிகாதர் தம் சகாயம்.
ஒருநாள் பொருதிடில் வெருவி யோடுவன்.
பின் அழைத்திடுவோம். அதுவே நன்மை.

புலி வேட்டைக்குப் பொருந்துந் தவிலடி
எலி வேட்டைக்கும் இசையுமோ? இயம்பாய்.

குடில :—அன்றியும் உடனே அவன் புறப்படலால்
வென்றி கொள் சேனை மிக இராது அவன்பால்.

ஜீவ :—இருக்கின் என்? குடிலா! பயமோ இவற்கும்?
பொருக்கெனச் சென்று நீ போர்க்கு
வேண்டியவெலாம்
ஆயத்தம் ஆக்குதி. யாம் இதோ வந்தனம். 150

(ஜீவகன் போக, வாயில் காத்த சேவகன் வணங்கி வந்து,)

சேவ :—விழுமிய மதியின் மிக்கோய்! நினைப்போல்
பழுதிலாச் சூழ்ச்சியர் யாவர்? நின் மனம்
நினைந்தவை யனைத்தும் நிகழுக ஒழுங்கே.

குடில :—(தனதுள்) நல்லது! நல்லது! செல்லாய்
அப்பால், (சேவகன்போக)
சொல்லியது என்னை? சோரன் நமது
நினைவு அறிந்துளனோ? நிருபர்க்கு உரைப்பனோ?
இனையவன் எங்ஙனம் உணருவன்? வினையறி
நாரணன் ஓர்ந்து நவின்றனன் போலும்.—
காரணம் அதற்குங் கண்டிலம். ஆ! ஆ!
மாலைக்காக வாழ்த்தினன் இவனும்! 160
புலமையிற் சான்றோர் புகல்வது பொய்யல.
"கள்ள மனந்தான் துள்ளும்" என்பதும்
"தன்னுளந் தன்னையே தின்னும்" என்பதும்
"குற்ற முள்ளோர் கோழையர்" என்பதும்
சற்றும் பொய்யல. சான்று நம்மிடத்தே
கண்டனம். அவன் எம் அண்டையில் அம்மொழி
விளம்பிய காலை விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி

உளம் படபடத்து என் ஊக்கமும் போனதே.
சிச்சீ! இச்சை செய் அச்சம் சிறிதோ!
வஞ்சனை யாற் பெறும் வாழ்வு ஈதென்னே! 170
நஞ்சு போல் தனது நெஞ்சங் கொதிக்கக்
கனவிலும் நனவிலும் நினைவுகள் பல வெழத்
தன்னுளே பன் முறை சாவடைந்து அடைந்து
பிறர் பொருள் வெளவும் பேதையிற் பேதை
எறிகடலுலகில் இலை யிலை. நில்! நில்!—
நீதியை நினைத்தோ நின்றேன்? பள! பள!
ஏது இது? என் மனம் இங்ஙனந் திரிந்தது!
கொன்றபின் அன்றோ முதலை நின்றழும்?
வா வா காலம் வறிதாக்கினையே.
ஓவாது இவையெலாம் உளறுதற்கு உரிய 180
காலம் வரும். வரும். சாலவும் இனிதே!

[குடிலன் போக]

மூன்றும் அங்கம்: முதற் களம்—முற்றிற்று.

மூன்றும் அங்கம்

ரண்டாம் களம்

இடம்: ஊர்ப்புறம் ஒரு சார். **காலம்:** எற்பாடு.

நேரிசை யாசிரியப்பா

நடராஜன்:—(தனிமொழி) காலையிற்
கடிநகர் கடந்து நம
வேலை முடிக்குதும். வேண்டின் விரைவாய்
இன்றிரா முடுக்கினும் முடியும். துன்று அராக்

கவ்விய முழு மதிக் காட்சியிற் செவ்விதாம்
பின்னிய கூந்தற் பேதையின் இளமுகம்
என்னுளத்து இருந்து இங் கியற்றுவது இப்பணி.
அதனால் அன்றோ இதுபோல் விரைவில்
இவ்வினை யிவ்வயின் இனிதின் முடிந்தது?
எவ் வினையோர்க்கும் இம்மையில் தம்மை
இயக்குதற்கு இன்பம் பயக்கும் ஓரிலக்கு 10
வேண்டும். உயிர்க்கு அது தூண்டு கோல்
போலாம்.

ஈண்டு எப்பொருள் தான் இலக்கு அற்றிருப்பது?
இதோ ஓ! இக் கரை முளைத்த இச்சிறு புல்
சதா தன் குறிப்பொடு சாருதல் காண்டி.
அதன் சிறு பூக்குலை யடி யொன்று உயர்த்தி
இதமுறத் தேன் துளி தாங்கி ஈக்களை
நலமுற அழைத்து நல்லூண் அருத்திப்
பலமுறத் தனது பூம் பராகம் பரப்பித்து
ஆசிலாச் சிறு காயாக்கி, இதோ! என்
தூசிடைச் சிக்குந் தோட்டியுங் கொடுத்தே, 20

"இவ் வயின் யாமெலாம் செவ்விதில் துன்னில்
தழைப்பதற்கு இட மிலை: சிறார் நீர் பிழைப்பதற்கு
ஏகுமின். புள் ஆ எருது அயத்து ஒருசார்
சிக்கி நீர் சென்மின்!" எனத் தன் சிறுவரைப்
புக்க விட்டிருக்கும் இப்புல்லின் பரிவும்
பொறுமையும் புலனுங் காண்போர், ஒன்றையும்
சிறுமையாச் சிந்தனை செயாது ஆங்காங்கு
தோற்று பேரழகும் ஆற்றல் சால் அன்பும்
போற்று தங் குறிப்பிற்கு ஏற்றதோர் முயற்சியும்
பார்த்துப் பார்த்துத் தம் கண் பனிப்ப, 30

ஆர்த்தெழும் அன்பினால் அனைத்தையுங் கலந்து தம்
என்பெலாங் கரைக்கும் நல் லின்பந் தினைப்பர்.
தமக்கு ஊண் நல்கும் வயற்கு உபயோகம்,
எனப் பலர் கருதும் இச் சிறுவாய்க்கால்
செய் தொழில் எத்தனை விசித்திரம். ஐயோ!
அலைகடல் மலையா மலை யலை கடலாப்
புரட்டிட அன்றோ நடப்பது இச் சிறுகால்!
பார் இதோ! பரற்களை நெறுநெறு என்றுரைத்துச்
சீரிய தூளியாத் தெள்ளிப் பொடித்துத்
தன் வலிக்கு அடங்கிய மண் கல் புல் புழு 40
இன்னதென் றில்லை; யாவையும் ஈர்த்துத்
தன்னுட் படுத்தி முந்நீர் மடுவுட்
காலத் தச்சன் கட்டிடும் மலைக்குச்
சாலத் தகும் இவை யென வோர்ந்து உருட்டிக்
கொண்டு சென்று இட்டு மற்று "ஐயா!
அண்டயோனியின் ஆணையின் மழையாய்ச்
சென்றபின் பெருமலைச் சிகர முதலாக்
குன்றுவீழ் அருவியாய்த் தூங்கியும், குகைமுகம்
இழிந்தும், பூமியின் குடர் பல நுழைந்தும்,
கதித்தெழு சுனையாய்க் குதித் தெழுந்து ஓடியும், 50
ஊறிடுஞ் சிறிய ஊற்றாய்ப் பரந்தும்,
ஆறாய் நடந்தும், மடுவாய்க் கிடந்தும்,
மதகிடைச் சாடியும், வாய்க்கால் ஓடியும்
பற்பல பாடு யான் பட்டு அங்கு ஈட்டியது
அற்பமே யாயினும் ஆதரவாய்க் கொள்;
இன்மும் ஈதோ ஏகுவன்." என விடை
பின்னரும் பெற்றுப் பெயர்த்தும் எழிலியாய்

வந்து இவண் அடைந்து, மற்று இராப்பகல்
மறந்து
நிரந்தரம் உழைக்கும் இந்நிலைமையர் யாவர்?
(நீரைக் கையால் தடுத்து) நிரந்தரம்! ஐயோ!
நொந்தனை நில்! நில்! 60

இரைந்த தென்? அழுவையோ! ஆயின் ஏகுதி.
நீரே! நீரே! என்னை யுன் நிலைமை?
யாரே யுனைப்போல் அனுதினம் உழைப்போர்?
நீக்கமில் அன்பும் ஊக்கமும் உறுதியும்
உனைப்போல் உளவேல் பினைப் பேறு என்னை?—
(நாங்கூழ்ப்புழுவை நோக்கி) ஓகோ!
நாங்கூழ்ப் புழுவே உன்பாடு
ஓவாப் பாடே. உணர்வேன்! உணர்வேன்!
உழைப்போர் உழைப்பில் உழுவோர்
தொழில்மிகும்.
உழுவோர்க் கெல்லாம் விழுமிய வேந்து நீ.
எம் மண்ணையி னும் நல் மண்ணுக்குவை. 70

விடுத்தனை யிதற்கா, எடுத்த வுன் யாக்கை.
உழுது உழுது உண்டு மண் மெழுகி னும் நேரிய
விழுமிய சேறாய் வேதித்து உருட்டி
வெளிக் கொணர்ந்துப், புகழ் வேண்டார் போல
ஒளிக்குவை யுன் குழிவாயும் ஓர் உருண்டையால்!
இப் புற்பயிர் நீ யிங்ஙனம் உழாயேல்
எப்படி யுண்டாம்? எண்ணுது உனக்குங்
குறும்பு செய் யெறும்புங் கோடி கோடியாப்
புழுக்களும் பூச்சியும் பிழைக்கு மாறென்னை?
ஒழுக்கமும் பொறையும் உனைப்போல்
யார்க்கு உள? 80

(நாங்கூழ்ப் புழு குழிக்குள் மறைதலை நோக்கி)
விழுப் புகழ் வேண்டலை. அறிவோம். ஏனிது?
துதிக்கலம். உன் தொழில் நடத்துதி. ஆ! ஆ!
எங்கும் இங்ஙனே யிணையிலா இன்பம்
பங்கமில் அன்பும் தங்குதல் திருந்தக்
காணார் பேணும் வாணாள் என்னே!
அலகிலாத் தோற்றமோடு இலகிய வுலகிற்
சிதறிய குணக் கதிர் செறிந்து திரள
வைத்த சிற்றுடியின் மையமே ஒத்த
உள்ளமும் உடலும் பெற்றும், கள்வர்—
நினைக்கலை, தீயனை நினைப்பதுந் தீதே! 90

சினக் கனல் எழும்பும். நமக்கு ஏன் இச்சினம்.
கிருபணன். தீனன். விடு விடு. அஃது என்?
என்கொல் அத்தோற்றம்? புகையோ?
—மங்குலுக்கு

இந்நிற மில்லை. செந்நிறப் படாம் என,
பொதியில் நன் முகடாம் பொற்புறு கருவிற்
கதி மிகு தினமெனும் பொன் வினைக் கம்மியன்
உருக்கி விடுதற்கு உயர்த்திய ஆடகப்
பெருக்கென விளங்கிய அருக்கனது ஒளியைப்
பொருக்கெனப் புதைத்த இப் புழுதி யென்னே?
இதோ! துவண்டு அங்கு இடையிடைத்
தோற்றுவ 100

பதாகையின் தொகுதி யன்றோ பார்க்கின்?
இடி யுருண்டதுபோல் எழு மொலி தேரொலி!
அடு படை கொண்டிங்கு அடைந்தவன் யாவன்?
வரு திசை நோக்கில் வஞ்சியனே யாம்.—
பொருதற்கு அன்று அவன் வருவது, சரி சரி!

வதுவைக்கு அமைந்து வந்தான் போலும்.
இது வென்? ஓகோ! மணப் பாட்டு அன்று இது.

[வஞ்சிநாட்டுச் சேனை அணி வகுத்து வழியில்
ஒரு புறம் போக. படைப்பாணர் பாட.]

[வஞ்சித் தாழிசை]

படைப்பாணர் :—அஞ்சலில் அரிகாள்! நும்
சஞ்சிதப் பெரு வாழ் வெம்
வஞ்சியன் சினத்தாற் கண்
துஞ்சிய கனவே காண். 1

படைகள் :— ஜே! ஜே! ஜே!

பாணர் :—எஞ்சலில் பகைகாள்! நும்
மஞ்சுள மணி மகுடம்,
வஞ்சியன் சினத்தால் நீர்
கஞ்சியுண் கடிஞையே காண். 2

படை :— ஜே! ஜே! ஜே!

பாணர் :—மிஞ்சிய பகைகாள்! நும்
துஞ்சிய பிதிர்க் கூட்டம்,
வஞ்சியன் சினத்தால் எள்
நெஞ்சிலும் நினையார் காண். 3

படை :— ஜே! ஜே! புருஷோத்தமர்க்கு ஜே! ஜே!

நட :—பார் புதைத்து எழுந்த வீரர்தம் ஆர்ப்பும்.
வார் கழ லொலியும், வயப்படையொளியும்,
பாடிய பாட்டின் பண்ணும், தலைமிசைச் 110
சூடிய வஞ்சித் தொடையும், தண்ணுமை
பொருவு தம் புயத்தில் வெண்கலப் பொருப்பில்
உருமு வீழ்ந் தென்னத் தட்டிய ஓதையும்,

இரு கனல் நடமிடும் ஒரு கரு முகிலில்
மின்னுதித்து அடங்கல் போல் துன்னிய சின நகை
காட்டிய முகக்குறி யாவும் நன்றல.
வேட்டலோ இதுவும்! விளையு மாறெவனோ!
நினைவிலும் விரைவாய் நனி செலுங் குரத்த
கொய்யுளைத் திரைக் கடற் கூட்டமும், பெய்மத
மைம்முகி லீட்டமும், வான்தொடு
விலோதனப் *120*

பெருஞ் சிறை விரித்து நெடுந்திசை புதைத்துச்
செல்லும் அசலத் திரளுஞ் செறிந்து
நெல்லையை வெல்லவே செல்வது திண்ணம்.
அந்தோ! அந்தோ! மனோன்மணி வதுவை
வந்த வாறிதுவோ! வந்த வாறிதுவோ!
[இரண்டு உழவர்கள் வர]

முதல் உழவன் :—*வியப்பு என்? சுவாமி!*

நட :— *வயப்படை வந்தது*
அறிவையோ நீயும்?

முதல் உழ :— *அறிவேன். போருக்கு*
அழைத்திடில் யாவர் அணுகார்?

நட :— *வழுதி*
மணமொழி வழங்க அன்றோ விடுத்தான்?

2-வது உழ :—*மணமொழி பிணமொழி யானது.*
குடிலன் *130*
கை தொடில் மஞ்சளும் கரியாகும்மே!

நட :—*செய்த தென்?*

முதல் உழ :— *ஐய! அது நாம் அறியோம்.*
குடிலன் படிறன். கொற்றவன் நாடும்

முடியுங் கவர்ந்து மொய் குழல் மனோன்மணி
தன்னையுந் தன் மகற்கு ஆக்கச் சமைந்தான்.
மன்னனைக் கொல்ல மலையனைத் தனக்குச்
சூதாய்த் துணைவரக் கூவினான்.

நட :   சீச்சீ!
ஏதிது? வஞ்சியான் வஞ்சனைக்கு இசையான்.
பொய் பொய். புகன்றது ஆர்?

முதல் உழ :—   பொய்யல. பொய்யல.
ஐய! நான் அறைவது கேட்டி. எனது   140
மைத்துனன் அவன் தாய் மரித்த மாசம்
உற்றதால் அந்தத் திதியினை யுணரச்
சென்றனன் புரோகித சேஷையனிடத்தில்.
(2-வது உழவனை நோக்கி) அன்று நாள்
                    ஆதித்தவாரம். அன்றுதான்
சாத்தன் உன்னுடன் சண்டையிட்டது.
(நடராஜனை நோக்கி) சாத்திரி தரையி லிருக்கிறார்.
                                    அவரது
மாமனார் கிட்டவே ஆமைப் பலகையில்—
(நாற்புறமும் நோக்கி; செவியில்) இருந்து பல
                    பல இரகசியம் இயம்புவர்—

நட :—திருந்தச் செப்பாய். யாருளர் இவ்வயின்?

2-வது உழ :—இந்த மாமனார் மந்திரி மனைவிக்கு   150
உற்ற ஜோசியர்.

முதல் உழ :—   பொறு! யான் உரைப்பன்.
மற்று அவ் எல்லை யென் மைத்துனன் ஒதுங்கி
அருகே நின்றனன். அப்போது அறைவர் :—
"மருகா! நேற்று மந்திரி மனைவி

பல பல பேச்சுப் பகருங்காலை,
பலதேவன் தன் ஜாதக பலத்தில்
அரச யோகம் உண்டென்று அறைந்தது
விரைவில் வருமோ என்று வினவினள்;
வரும் வரும் விரைவில் என்றேன் யானும்.
மறுமொழி கூறாது இருந்து,பின் மனோன்மணி 160

வதுவைக் காரியம் பேசினள். மற்று அது
நடக்குமோ? என்று அவள் கேட்டு நகைத்தாள்.
நடப்பது அரிதென நான் மொழிந்ததற்கு
வருத்தம் உற்றவள் போல் தோற்றினும்,கருத்திற்
சிரித்தனள் என்பது முகத்தில் தெரிந்தேன்."—
எனப் பல இரகசியம் இயம்பி "வலியோர்
மனக்குறி, முகக்குறி, வறிதாஞ் சொற்கள்
இவைபோல் வருபவை எவைதாம் காட்டும்?"
என வுரைத்து இருவரும் எழுந்து பின் நகைத்தார்.
பின்னை யென் மைத்துனன் பேசி மீண்டு உடனே 170

யெனக்கு இங்கிவையெலாம் இயம்பினன்.
உனக்குச்
சாக்கி வேண்டுமேற் காக்கைச் சுப்பனும்
உண்டு. மற்று அவனைக் கண்டு நீ வினவே.

2-வது உழ :—வேண்டாம்! வேண்டாம் ஐயம்
மற்றதற்கு.
மீண்டும் ஒரு மொழி கேள். இவ் வழியாய்த்
தூதுவர் போகுங்காலைத் தாக
ஏதுவால், இரும்படி யிராமன் என்றன்
தங்கை மனைக்கு வந்த அத் தருணம்
அங்கு யான் இருந்தேன். "அரண்மனைச் செய்தி

என்ன?" என்றேற்கு அவன் இயம்பும்: "மன்னன் 180
தெத்து எடுத்திடும்படி யத்தனமுண்டு" என,
"எப்போது யாரை?" என்றேற்கு ஒன்றும்
செப்பாது எழுந்து சிரித்து அவன் அகன்றான்.

முதல்உழ :—பலதேவற்கு இவன் நல மிகு சேவகன்.

2-வது உழ :—குடிலன் ஆள்வதை விடக் குடகன் ஆள்வது நலம்.

முதல் உழ :—ஆயினும், நமக்கு அஃது இழிவே. மேலும்
தாயினுஞ் சிறந்த தயாநிதி மனோன்மணிக்கு
உறுதுயர் ஒருவரும் ஆற்றார்.

2-வதுஉழ :— அறிவிலாத்
தந்தையர் தம் வினை மக்களைச் சாரும்.
சுந்தர வாணியின் சிந்தைநோய் வழுதியை 190
விடுமோ? சொல்லாய்.

முதல் உழ :— விதியெனப் பலவும்
படியோர் பாவனை பண்ணித் தமது
கடமையின் விலகுதல் மடமை. அதனால்
நாட்டிற் போர்வரின் நன்கு பாராட்டி
எஞ்சா வெஞ்சமர் இயற்றலே தகுதி.

2-வது உழ :—அரசன், அரசனேற் சரியே. சுவாமீ!
உரையீர் நீரே. திருவார் வாணியை
அறியீர் போலும்.

நட :— அறிவோம். அறிவோம்!
நல்லது அப்புறம் செல்லுமின் நீவிர்—

[உழவர் போக]

(தனதுள்) ஏழைகள்! தங்கள்
'ஆழமில் கருத்தில் 200
தோற்றுவது அனைத்துஞ் சாற்றுவர். அவர்தம்
தேற்றமில் மாற்றம், சிறுமியர் மழலை போல்,
சுகந் தரு மொழி போல், சுகந் தரும். சூழ்ச்சியும்
அனுமானிக்கும் அளவையும் முனும் பினுங்
கூட்டிக் காரண காரியக் கொள்கைகள்
காட்டலும், காணக் களிப்பே! ஆயினும்
பழுது அல பகர்ந்தவை முழுதும்.* முன்னோர்
ஜனமொழி தெய்வமொழி யெனச் செப்புவர்.
அரசியல் இரகசியம் அங்காடி யம்பலம்
வரும் விதம் இதுவே! மட்குடத்து உள நீர் 210
புரை வழி கசிந்து புறம் வருந் தன்மைபோல்,
அரசர் அமைச்ச ராதியர் தங்கள்
சிந்தையிற் புதைத்த அந்தரங்கப் பொருள்
விழி முகம் நகை மொழி தொழில் நடை
யிவை வழி
ஒழுகிடும். அவைகளை யுழையுளார் தமக்குத்
தோற்றிய பலவொடுந் தொடுத்துக் காற்றில்
தூற்றுவர். எனினுஞ் சொன்னவை முற்றும்
குடிலன் குணமுடன் கூடலால் அவையும்,
படை யிவண் வர நாம் பார்த்ததும்,
அடையவும் முனிவற்கு அறைகுவம்
சென்றே. 220
[நடராஜன் போக]

மூன்றாம் அங்கம்: இரண்டாம் களம்—முற்றிற்று.

மூன்றும் அங்கம்

மூன்றும் களம்

இடம்: *கன்னிமாடம், நிலாமுற்றம்.* **காலம்:** *யாமம்*

(மனோன்மணி உலாவ: வாணி நிற்க: செவிலி படுத்துறங்க)

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

செவிலி :—*ஏதம்மா! நள்ளிரா எழுந்து உலாவினை?—*
(படுத்தபடியே) தூக்கம் ஒழிவையேல்
சுடுமே யுடலம்.

மனோ :—*உடலால் என்பயன்? சுடவே தகும் அது.*
வேர்க்கிறது இவ்விடம். வெளியே யிருப்பல்.
போர்த்து நீ தூங்கு!
[செவிலி தூங்க]
வாணி! உனக்கும்
உறக்க மில்லையோ?

வாணி :— *எனக்கு அது பழக்கம்.*

மனோ :—*வருதி யிப்புறம். இரு இரு—*
[இருவரும் நிலாமுற்றத்து இருக்க]
இதுவரை
எங்கு இருந்தன இவ் அன்றிற் பேய்கள்!
நஞ்சோ நாவிடை? நெஞ்சந் துளைக்கும்!
உறக்கங் கொண்டனள் செவிலி!
குறட்டை கேள். 10
கை யறு நித்திரை! வாணீ! மற்று இது
வைகறை யன்றோ?

வாணி :— நடு நிசி அம்மா!

மனோ :—இத்தனை யரவம் ஏன்? முனிவர் அறையில்
நித்தமும் உண்டிது! நிதி யெடுப்பவர் போல்
தோண்டலும் மண்ணினைக்கிண்டலுங்
கேட்டுளேன்.
ஊரில் ஏன் இன்று இவ் வுற்சவ அரவம்?

வாணி :—(தனதுள்) போரெனிற் பொறுப்பளோ?
[உரைப்பனோ! ஒளிப்பனோ!

மனோ :—கண்டதோ நகரும் காணுக் கனவு?

வாணி :—கண்டது கனவோ தாயே?

மனோ :— கண்டது,—
கனவெனிற் கனவும் அன்று; மற்று 20
நனவெனில் நனவும் அன்று.

வாணி :— நன்றே!
கண்ணுற் கண்டிலைபோலும்! அம்ம!

மனோ:—கண்ணுல் எங்ஙனங் காணுவன்? கண்ணுளார்!

வாணி:—எண்ணம் மாத்திரமோ? இதுவென் புதுமை!

மனோ :—எண்ணவும் படாஅர்! எண்ணுளும் உளாஅர்!

வாணி :—புதுமை! ஆயினும் எதுபோல் அவ் வுரு?

மனோ :—இதுவென வொண்ணு வுவமையி லொருவரை
எத்திறம் என்று யான் இயம்ப! நீயும்
சித்திரரேகை யலையே. விடு விடு!
பண்ணியல் வாணீ! வா வா!உன்றன் 30
பாட்டது கேட்டுப் பல நாள் ஆயின!

வாணி :—என் பாடிருக்க! யாவரும் அறிவார்!
உன்பாடதுவே யொருவரும் அறியார்.

மனோ :—பாக்கியசாலி நீ! பழகியும் உளேயே!—
நீக்குக இத் தீ நினைவு! யாழுடன்
தேக்கிய இசையிற் செப்பு ஒரு சரிதம்
[வாணி வீணை மீட்ட]
அவ் இசையே சரி! ஒவ்வும் இத் தருணம்!
[வாணி பாடுகின்றாள்]

சிவகாமி சரிதம்

(குறள்வெண் செந்துறை)

"வாழிய நின் மலரடிகள்!
மௌன தவ முனிவ!
மனமிரங்கி அருள்புரிந் தோர்
வார்த்தை யெனக்கியிற்
பாழடவி யிதிற் சுழன்று
பாதை விடுத் தலையும்
பாவி யொருவனை அளித்த
பலன் உறுவை பெரிதே. 1

சாரும் வரைகுறியாது
தன் நிழலை யளக்குந்
தன்மை யென நான் நடக்கத்
தான் வளரும் அடவி.
ஆரிருளில் இனி நடக்க
ஆவதிலை. உடல
மாறும்வகை வீடுளதேல்
அடையும் நெறி அருளாய்." 2

என்ற மொழி கேட்ட முனி
யெதிர்விடை யங் கியம்பும்:—
"ஏகாந்தப் பெருங் ககனம்;
இதில் உலகர் அணையார்;
சென்றுறைய மடமுமில்லை;
திகழ்வெளி என்வீடு;
சிந்தையற நொந்தவர்க்குச்
சேரவில்லை பந்தம். 3

அறங் கிடந்த சிந்தையராய்
ஆசையெலாந் துறந்த
அதிவீர ரொழிய எவ
ராயினும் இங் கடையார்.
உறங்க அவர் பணிப்பாயும்
பூவணையும் உன்னுூர்
உண்ண வெனிற் பாலமிழ்தும்
ஒன்றாக மதியார். 4

ஆதலில் என்பால் உறுவது
யாதெனினும் மைந்த !
அன்புடன் நீ யென் பிறகே
அணையில் அஃதுனதாம்.
வேதனையும் மெய்ச்சலிப்பும்
விட்டகல இருளும்
விடியும். உடன் மன மிருக்கில்
வேண்டு மிடம் ஏகாய்." 5

என்றுரைத்த இனிய மொழி
யிரு செவியுங் குளிர,
ஏதோ தன் பழ நினைவும்
எழ இருகண் பனித்து

நன்றெனவே தவ வடிவாய்
நின்ற மகன் வணங்கா
நன் முனிவன் செல் வழியே
நடந்து நனி தொடர்ந்தான். 6

இந்திரநற் சால வித்தை
யெதுவோ வொன்றிழைக்க
இட்ட திரை யெனத்திசைக
ளெட்டும் இருள் விரிய
அந்தரத்தே கண் சிமிட்டிச்
சுந்தர தாரகைகள்
அரிய ரகசியந் தமக்குள்
அறைந்து நகை புரிய; 7

என்புருகப் பிணைந்த அன்றில்
இணை சிறிது பிரிய
ஏங்கி யுயிர் விடுப்பவர் போல்
இடையிடையே கூவ,
அன்பு நிலை யார் அறிவர்
என்பன போல் மரங்கள்
அலர் மலர்க் கண்ணீரருவி
அக முடைந்து தூவ; 8

விந்தை நடப்பது தெரிக்க
விளிப்பவரில் வாவல்
விரைந்தலைய மின்மினியும்
விளக்கொடு பின் றொட;
இந்தவகை அந்தியை முன்
ஏவி இர வென்னும்
இறைவியும் வந்திறுத்தனள்
மற் றிளைஞருயிர் வாட. 9

பொறி யரவின் சுடிகை யுறு
பொலன் மணியின் ஒளியும்,
பொலி மதத் திண் களிறயடியின்
புலை மருப்பின் ஒளியும்,
அறி வரிய சினவுழுவை
அழல் விழியின் ஒளியும்,
அல திலை யவ் அடவியிடை
அயல்காட்டும் ஒளியே. 10

பிரிவரிய வூசிவழி பின்
தொடரும் நூல்போற்
பேரயர்வின் மனம் இறந்து
பின்தொடரு மைந்தன்,
அரிய புதர் இடை யகற்றி
அன்பொ டழைத் தேகும்
அம் முனிவன் அடியன்றி
அயலொன்றும் அறியான். 11

ஒருங்கார நிறை முளரி
யுழை யொதுக்கி நுழைந்தும்,
உயர் மலையின் குகை
குதித்தும் ஓங்கார ஒலியே
தருங் கான நதி பலவுந்
தாண்டி அவ ரடைந்தார்
சார்பிலர்க்குத் தனித்துணையாந்
தவமுனிவன் இடமே. 12

நேயமுடன் எவ்வழியும்
நேர்ந்தவரைத் தன் நுண்
நிறுவு தலை வளைத் தழைக்கும்
நெருப் பொன்றும் அன்றி

வாயிலெனப் பூட்டென்ன
மதிலென்ன வழங்கும்
மனை யென்னும் பெயர்க்குரிய
மர பொன்றும் இன்றி. 13
நின்ற தனி யிடம் இவர்கள்
நேர்ந்த வுடன் முனிவன்
நெருப் பின்னும் எழுப்புதற்கு
நிமல விற கடுக்கி
ஒன்றியமெய்ப் பத்தரில்
தன் னுளங் கூசி யொருசார்
ஒதுங்குகின்ற மைந்தன்
அகமுவப்ப இவை யுரைக்கும்:— 14
"இனி நடக்க வழியுமிலை.

இதுவே நம் இடம் மைந்த!
இக்கனலின் அருகே
பனி பொழியும் வழி நடந்த
பனிப் பகல இருந்து
பல மூல மிது புசிக்கிற்
பறக்கும் உன திளைப்பே. 15
தந்நாவில் ஒரு விரலைத்
தாண்ட அறியாமற்
சாகரமும் மலைபலவுந்
தாண்டி அலைகின்றார்.
என்னே இம்மனிதர் மதி!"
என நகைத்து முனிவன்
இனிய கந்த முதல் அனந்த
இனம் வகுத்தங் கிருந்தான். 16

இருந்த முனி "வருந்தினவ!
ஏதுனது கூச்சம்?
இருவருமே யொருவ ரெனில்
எவர் பெரியர் சிறியர்?
திருந்த அனல் அருகில் இனிச்
செறிந்துறைதி மைந்த!
சேர்ந்தார்க்குக் களிப்புதவும்
சேரார்க்குப் பனிப்பே." 17

என இரங்கி யிரண்டு முறை
யியம்பியுந்தன் அருகே
ஏகாமல் எதிரொன்றும்
இசையாமல் தனியே
மனம் இறந்து புறம் ஒதுங்கி
மறைந்து வறி திருந்த
மகன் மலைவு தெளிந்து வெஃளி
வரும்வகைகள் பகர்ந்தான். 18

பகர்ந்த நய மொழி சிறிதும்
புகுந்ததிலை செவியில் :
பாதிமுக மதி யொருகைப்
பதுமமலர் மறைப்பத்
திகழ்ந்த சுவர் ஓவியம்போல்
இருந்தவனை நோக்கி
சிந்தை நனி நொந்து முனி
சிறிது கருதிடுவான். 19

செந்தழலும் அந்தவெல்லை
திகழ்ந்தடங்கி யோங்கி
திகைக்க எலி பிடித்தலைக்குஞ்
சிறு பூனையெனவே

விந்தையொடு நடம்புரிந்து
வீங்கிருளை வாங்கி
மீண்டுவர விடுத்தெடுத்து
விழுங்கி விளங்கினதே. 20

மொழி யாதும் புகலாது
விழிமாரி பொழிய
முகங் கவிழ வதிந்த குறி
முனி நோக்கி வினவும்:—
"எழிலாரும் இளமையினில்
இடையூ றுதிகளால்
இல்லம் அகன் றிவ்வுருவம்
எடுத்திவண் வந்தனையோ? 21

ஏதுனது கவலை? உளத் திருப்ப
தெனக்கோதாய்
இழந்தனையோ அரும்பொருளை?
இகழ்ந்தனரோ நண்பர்?
காதல் கொள நீ விழைந்த
மாது பெருஞ் சூதாய்க்
கை விடுத்துக் கழன் றனளோ?
மெய் விடுத்துக் கழறாய். 22

ஐயோ இவ் வையகத்தில்
அமைந்த சுகம் அனைத்தும்
அழலால் இங்கெழுந் தடங்கு
நிழலாக நினையாய்.
கையாரும் பொருள் என்னக்
கருதி மணல் வகையைக்
காப்பதெலாம் இலவு கிளி
காத்தலினும் வறிதே. 23

நண்பர் உறவினர்கள் நமை
நாடி யுறவாடல்
நறுநெயுறு குடத் தெறும்பு
நண்ணல் என எண்ணாய்!
பெண்கள் அகக்காத லெலாம்
பேசு முயற் கொம்பே!
பெருங்கபடம் இடுகலனே
பிறங்கும் அவ ருடலம்!'' 24

எரியும் உளம் நொந் தடிகள்
இசைத்த வசை யுட் கொண்டு
ஏதிலன் நீள் கனவு விழித்
தெழுந்தவன் போல் விழித்து
விரிவெயிலில் விளக்கொளியும்
மின்னொளியிற் கண்ணும்
வெளிப்பட்ட கள்வனும்போல்
வெட்கி முகம்வெளுத்தான். 25

இசைத்த வசைச் செயலுணர
எண்ணி முகம் நோக்கி
இருந்த யதி யிக்குறிகண்
டிறும்பூதுள் ளெய்தி
விசைத்தியங்கும் எரி யெழுப்பி
மீண்டும் அவன் நோக்க
வேஷ ரகசியங்க ளெலாம்
வெட்டவெளி யான. 26

நின்மல விபூதியுள்ளே
பொன்மய மெய் தோன்றி
நீறுபடி நெருப்பெனவே
நிலவி யொளி விரிக்கும்.

உண்மை திகழ் குருவிழிக்குள்
உட்கூசி யொடுங்கும்
உண்மைபெறு கண்ணிணையும்
பெண்மை யுருத் தெரிக்கும். 27

கூசு முகம் நாணமொடு
கோணி யெழில் வீச
குழற்பாரஞ் சரிந்து சடைக்
கோலமஃ தொழிக்கும்.
வீசுலையின் மூக்கெனவே
விம்மிய வெய்துயிர்ப்பு
வீங்க வெழு கொங்கை
புனைவேட முழுதழிக்கும். 28

இவ்விதந் தன்மெய் விளங்க
இருந்த மகள் எழுந்தே
இருடிபதந் தலைவணங்கி
யிம்மொழி யங் கியம்பும்:—
"தெய்வமொடு நீ வசிக்குந்
திருக்கோயில் புகுந்த
தீவினையேன் செய்த பிழை
செமித்தருள்வை முனியே! 29

மண்ணுலகிற் காவிரிப்பூ
மாநகரிற் செல்வ
வணிக குலதிலகமென
வாழ்வள் ஒருமங்கை.
எண்ணரிய குணமுடையள்.
இவள்வயிற்றில் உதித்தோர்
இருமகளிர் ஒருபுருட
ரென்ன அவர் மூவர். 30

ஒப்பரிய இப்புருடர்க்
 கோர்புதல்வர் உதித்தார்.
ஒருத்தி மகள் யான் பாவி.
 ஒருத்தி முழு மலடி.
செப்பரிய அம் மலடி
 செல்வ மிக வுடையள்.
செகமனைத்தும் அவள் படைத்த
 செல்வமென மொழிவர். 31

உடல் பிரியா நிழல் போல
 ஓதிய அப்புதல்வர்
உடன்கூடி விளையாடி
 யொன்ருக வளர்ந்தேன்.
அடல் பெரியர் : அருள் உருவர்:
 அலகில் வடிவுடையர்.
அவருடைய திருநாமம்
 அறைவேனே அடிகாள்!" 32

உரைத்த மொழி கேட்டிருடி
 யுடல் புளகம் மூடி
ஊறி விழிநீர் வதனம் ஒழுக
 அஃதொளிக்க
எரிக்க விறகெடுப்பவன் போல்
 எழுந்து நடந்திருந்தான்.
இளம்பிடியுந் தன் கதையை
 யெடுத்தனள் முன்தொடுத்தே. 33

"மலடி சிறுதாய் படைத்த
 மதிப்பரிய செல்வம்
மடமகளென் றெனக் களித்தாள்.
 மயங்கி அதில் மகிழ்ந்து

தலைதடுமாறுச் சிறிய
 தமியளது நிலையுந்
தலைவனெனுந் தன்மையையும்
 தகைமையையும் மறந்தேன். 34

குறிப்பா யுள்ளுணர்த்தியும் யான்
 கொள்ளாது விடுத்தேன்.
குறும்பு மதியால் எனது
 குடிமுழுதுங் கெடுத்தேன்.
வெறுப்பாக நினைந் தென்மேல்
 வேதனைப்பட் டவரும்
வெறும் படி றென் னுள்ளமென
 விட்டு விலகினரே. 35

பொருள் விரும்பிக் குலம் விரும்பிப்
 பொலம் விரும்பி வந்தோர்
பொய்க்காதல் பேசினதோ
 புகலில் அளவில்லை.
அருள் அரும்பி யெனை விரும்பி
 யாளும் எனததிபர்
அவரொழிய வேறிலை யென்
 றறிந்தும் அயர்ந்திருந்தேன். 36

ஒருவாரம் ஒருமாதம்
 ஒருவருட காலம்
ஓயாமல் உன்னி யழிந்தேன்.
 உருவங் காணேன்.
திருவாருஞ் சேடியர்க்குச்
 செப்ப அவர் சேருந்
திசை தேயம் எவர் அறிந்து
 தெரிப்பரெனச் சிரித்தார்:— 37

ஆயத்தார் கூடி யென்னை
யாயவுந்தன் ஒட்டார்.
அகல் வேலையோ எறியும்
அகோ ராத்திரங் கெடுத்து.
தீயைத்தானே யுமிழுஞ்
சிறந்த கலை மதியும்.
திரிந்துலவுங் காலும் உயிர்
தின்னும் நமனென்ன. 38

கண்டவரைக் கேட்டவரைக்
காசினியில் தேடிக்
கண்டிடச் சென்றே அலைந்த
கட்டம் எனைத்தென்க!
உண்டெனத்தம் யூகநெறி
யுரைப்பவரே யல்லால்
உள்ளபடி கண்டறிந்தோர்
ஒருவரையுங் காணேன். 39
உண்டெனிலோ கண்டிடுவன்;

உயிர் விடுதலே நலம்
என்றுன்னி யுளந் தேறி
கண்டுயிலும் இல்லிடந்
தீ கதுவ வெளி யோடுங்
கணக்கா இவ் வேடமொடு
கரந்து புறப்பட்டேன். 40
தீர்த்த குல மூர்த்தி தலம்
பார்த்துடலஞ் சலித்தேன்.
திருக்கறு பற் குருக்கள் மடந்
திரிந்து மனம் அலுத்தேன்.

வார்த்தை கத்தும் வாதியர்
 தம் மன்றனைத்தும் வறிய.
மறுத்துறங்கும் யோகியர்போய்
 வாழ்குகையும் பாழே. 41

மான்மறவாக் கலையினமே!
 வாழ்பிடி விட் டகலா
மதம்பெருகு மாகுலமே!
 வன்பிகமே! சுகமே!
நான் மறவா நாதனை
 யெஞ் ஞான்றும் அறிவீரோ?
நவில்விர் எனப் பின்தொடர்ந்து
 நாளனந்தங் கழித்தேன். 42

இவ்விடமும் அவ்விடமும்
 எவ்விடமும் ஓடி
இதுவரையுந் தேடியும் என்
 அதிபரைக் கண்டிலனே.
எவ்விடம் யான் நண்ண இனி?
 எவ்விடம் யான் உண்ண?
இக்காயம் இனி யெனக்கு
 மிக்க அருவருப்பே. 43

ஐயோ என் னுள்ள நிலை
 அறியாரோ இனியும்?
ஆசை கொண்டு நான்
 அலைந்த தத்தனையும் பொய்யோ?
பொய்யேதான் ஆயிடினும்
 புனிதர் அவர் தந்த
போதமலால் வேறெனக்கும்
 ஓதும் அறிவுளதோ? 44

நல்லர் அருளுடையர் என
    நம்பி யிதுவரையும்
நான் உழைப்ப தறிவரெனில்
    ஏன் எதிர் வந்திலரோ?
இல்லையெனில் என்னளவும்
    இவ்வுலகம் அனைத்தும்
எந்நலமுங் கொல்லவென
    எடுத்த சுடுகாடே. 45

என்னுடைய உயிர்த்துணைவர்
    எண்ணரிய அருளில்
ஏதோ சிற்சாயை
    யுனதிடத் திருத்தல் கண்டு
மன்னுதவ மாமுனிவ!
    மனத்துயரம் உன்பால்
வகுத்தாறினேன் சிறிது.
    மறுசாக்ஷி யில்லை. 46

இனி யிருந்து பெறும் பயனென்?
    இவ் அழலே கதி'' யென்று
எரியும் அழ லெதிரே
    நின் றிசைத்த மொழி முழுதும்
முனிசெவியிற் புகுமுனமே
    மூதுருவம் விளக்கி
முகமலர்ந்தங் கவளெதிரே
    முந்தி மொழி குளறி— 47

''சிவகாமி யான் உனது
    சிதம்பரனே'' என்னச்
செப்புமுனம் இருவரு மற்

எவர்தாமுன் அணைந்தனர்
    என்றிதுகாறும் அறியோம்.
இருவரும் ஒன்ருயினர்
    என்றே அறையுஞ் சுருதி. 48

பரிந்துவந்து பார்வதியும்
    பாரதியுங் கஞ்சப்
பார்க்கவியும் யார்க்கிதுபோல்
    வாய்க்குமென வாழ்த்த,
அருந்ததியும் அம்ம!
    இஃதருங்கதி யென்றஞ்ச
ஆர்வம் உலகார்க வென
    ஆரணங்கள் ஆர்த்த. 49

ஆழிபுடைசூ ழுலகம்
    யாவும் நலம் மேவ!
அறத்துறை புகுந்துயிர்கள்
    அன்புவெள்ளம் மூழ்க!
பாழில் அலேவே னுடைய
    பந்தனைகள் சிந்த
பரிந்தருள் சுரந்தமை
    நிரந்தரமும் வாழ்க! 50



மனோ :—வாணீ! மங்காய்! பாடிய பாட்டும்,
வீணையின் இசையும் விளங்கு நின் குரலும்
தேனினும் இனியவாய்ச் சேர்ந்து ஒருவழி
படர்ந்து 40
ஊனையும் உயிரையும் உருக்கும். ஆ! ஆ!—
[இருவரும் சற்று மௌனமாயிருக்க]
உனது காதலன் எங்கு உளனோ? உணர்வைகொல்?

வாணி :—எனது சிந்தையி லிருந்தனர் : மாறுர்.

மனோ :—ஆயினும் வெளியில்?

வாணி :— அறியேன். அம்ம!

மனோ :—போயின இடம் நீ யறியாய்?

வாணி :— நாரணன்
முனிவர் தம் மடத்து ஏகினர் தனியென
ஓதினன் ஓர் கால்.

மனோ :— ஓ கோ! ஓ கோ!—
[மௌனம்]
கடை நாள் நிகழ்ந்தவை யென்னை? கழறாய்.

வாணி :—அடியனேற்கு அந்நாள் கெடு நாள் மிகவும்!
ஒரு நாள் அந்தியில் இருவரும் எதிர்ச்சையாக் 50
கடி புரி கடந்து போய், நெடு வயற் பாயும்
ஒரு சிறு வாய்க்காற் கரை கண்டு ஆங்கே,
பெரு மலை பிறந்த சிறு காற் செல்வன்
தெண்ணீர்க் கன்னி பண்ணிய நிலா நிழற்
சிற்றில் பன் முறை சிதைப்பவன் போன்று
சிற்றலை யெழுப்பச் சிறுமி முறுமுறுத்து
அழுவது போல விழுமிய பரல் மேல்
ஒழுகும் தீம்புனல் ஓதையுங் கேட்டுப்
பழுதிலாப் பால் நிலா விழுவது நோக்கி
இருவரும் மௌனமாய் நெடும்பொழுது
இருந்தோம். 60

கரையிடை அலர்ந்த காவி யொன்று அடர்த்துஎன்
அருகே கொணர்ந்து எனக்கு அன்பா யீந்தனர்.
வருவது இங் கறியா மதியிலி அதனைக்

கண்ணிணை யொற்றிலன்; உள் மணம் உகந்திலன்
மார்பொடு சேர்த்திலன்; வார்குழற் சார்த்திலன்;
ஆர்வமும் அன்பும் அறியார் மான
ஓடுந் தீம்புனல் மாடே விடுத்துச்
சிறுமியர் குறும்பு காட்டிச் சிரித்தேன்.
முறுவலோடு அவரும் ஏதோ மொழிய
உன்னு முன்னர் என் அன்னை யங்கு
அடைந்தாள். 70
தீ மொழி பலவுஞ் செப்பினள். யானோ?
நா எழ லின்றி நின்றேன். நண்பர்
மறுமொழி யொன்றும் வழங்காது ஏகினர்.
அது முதல் இதுகாறு அவர் தமை ஐயோ!
கண்டிலேன். இனிமேற் காண்பனோ? அறியேன்.
ஒரு முறை கண்டு என்னுளக் கருத்து அவருடன்
உரைத்த போதன்றி யொழியாது உயிரே!

மனோ :—*உரைப்ப தென்? வாணீ! உளமும் உளமும்*
நேர்பட அறியா என்றோ நினைத்தாய்?

வாணி :—*ஓர்வழிப் படரின் உணரும் என்று*
உரைப்பர். 80

மனோ :—*ஏன் அதில் ஐயம்? எனக்கு அது துணிபே!*
பூதப் பொருட்கே புலன் துணை யன்றிப்
போதப் பொருட்குப் போதும் போதம்.
இரவியை நோக்கற்கு ஏன் விளக்கு உதவி?
கருவி நுண்மையைப் போற் காட்சியும் விளங்கும்.
பட்டே உணரு முட்டாளர்கள் போல்
தொட்டே உணருந் துவக்கு இந்திரியம்.
நுண்ணிய கருவியாங் கண்ணோ உணரும்

எண்ணறச் செய்த்தாம் நுண்ணிய வொளியை!
கண்ணினும் எத்தனை நுண்ணியது உள்ளம் 90
களங்கம் அறுந்தொறும் விளங்கும்அங்கு எதுவும்.
உண்மையாய் நமது உளம் உருகில் அவ் வுருக்கம்
அண்மை சேய்மை யென்றிலை; சென்றிடும்.
எத்தனை பெட்டியுள் வைத்து நாம் பூட்டினும்
வானுள மின்னொளி 'வடக்கு நோக்கி' யைத்
தான் அசைத்து ஆட்டுந் தன்மை நீ கண்டிலை?
போதங் கரைந்து மேற் பொங்கிடும் அன்பைப்
பூத யாக்கையோ தடுத்திடும்? புகலாய்!

வாணி :—கூடும் கூடும்! கூடும் அக் கொள்கை.
நம்பலாந் தகைத்தே! 100

மனோ :— நம்புவதன்றி மற்று
என் செய நினைத்தாய்? இவ் அரும் பொருள்கள்
தருக்க வாதத்தால் தாபித் திடுவோர்
கரத்தாற் பூமணங் காண்பவரே யாம்!
அரும்பிற் பூமணம் ஆய்குதல் ஏய்ப்பத்
தரும் பக்குவ மிலார் தமதுளம் போய
வழியே வாளா மனக் கணக்கிட்டு
மொழிவார் முற்றுந் துணிவாய் என யான்
இச்சிறு தினத்தின் இயைந்தவை தம்மால்
நிச்சயித்து உணர்ந்தேன். வாணீ! ஐயோ!
நம்பல் என்பதுவே அன்பின் நிலைமை! 110
தெளிந்தவை கொண்டு தெளிதற்கு அரியவை
உளந்தனில் நம்பி யுறுதியாய்ப் பிடித்துச்
சிறிது சிறிது தன் அறிவினை வளர்த்தே!
அனுபவ வழியாய் அறிவதை அந்தோ!

'அனுமான ஆதியால் ஆய்ந்து அறிந்திடுவோம்,
அலதெனில் இலையென அயிர்ப்போம்' எனத் திரி
வாதியர் அன்பு ஒருபோதுமே அறியார்.
தாய் முலைப்பாலுள் நஞ்சு ஆய்பவர் அவரே!
முற்றுங் களங்கம் அற்றிடில்! ஆ! ஆ!
[உடல் புளகாங்கிதமாய் நடுங்க]
ஏதோ வாணீ! இப்படி யென்னுடல்?— 120

வாணி :—சீதமோ? தாயே!

மனோ :— சீ! சீ! இன்றெலாம்
இப்படி அடிக்கடி யென்னுடல் நடுங்கும்!

வாணி :—இக் குளிர் காற்றினிடையே இருத்தல்
தக்கதன்று இனி. தாயே! பாராய்!
அம்மழை பெய்யும் இம் மெனு முன்னம்.

மனோ :—நனைந்திடில் என்னை? கரைந்திடுமோ உடல்?
[எழுந்து மேகம் பார்க்க]

வாணி :—(தனதுள்) ஐயோ! ஏன் நான் அத்திசை
பொய் எப்படி யான் புகல்வன்! [காட்டினேன்?

மனோ :— வாணீ!
ஊர்ப்புறம் அத்தனை யொளி ஏன்? ஓ! ஓ!
ஆர்ப்பு ஏன்? ஆ! ஆ! அயிர்ப்பு ஏன்?
அறைகுதி. 130
போர்க்குறி போலும். புகலுதி யுண்மை.
[மழை இரைந்து பெய்ய]
அஞ்சலை. அஞ்சலை. இதோ என் நெஞ்சிடை
வெஞ்சரம் பாயினும் அஞ்சிலேன்! விளம்பு.

வாணி :—இம்மழை நிற்கலை அம்ம! அறைகுவன்.—
விளம்புவன். வீட்டுள் வருக!
தெளிந்ததோர் சிந்தைத் திர நற்றிருவே! 1
[இருவரும் போக]

மூன்றும் அங்கம் : மூன்றும் களம்—முற்றிற்று.

ம் அங்கம்

நான்காம் களம்

இடம் : *சுந்தரமுனிவர் ஆசிரமம்* **காலம்** : *வைகறை*

(நிஷ்டாபரர் கருணாகரர் இருவரும் அளவளாவி இருக்க)

நேரிசை யாசிரியப்பா

நிஷ்டாபரர் :—*ஏது இஃது உமக்குமோ இத்தனை மயக்கம்!*
வேத வேதாந்தம் ஓதி நீர் தெளிந்தும்
இரவெலாம் இப்படி யிமை யிமையாதே
பரிதபித்திருந்தீர்! கருணாகரரே!
பாரினிற் புதிதோ போரெனப் புகல்வது!
போரிலை யாயின் என்? யார் உறுர் மரணம்!
எத்தினம் உலகில் எமன் வரா நற்றினம்?
இத்தினம் இறந்தோர் எத்தனை யென்பீர்?
ஒவ் வொரு தினமும் இவ்வனம் ஒன்றில்,
எறும்பு முதலா எண்ணிலா உயிர்கள் 10
உறுந் துயர் கணக்கிட்டு உரைப்போர் யாவர்?
சற்று இதோ மனங் கொடுத்து உற்று நீர் பாரும்.
குரூரக் கூற்றின் விரூபம் இச் சிலந்தி!

பல் குழி நிறைந்த பசை யறு தன் முகத்து
அல் குடியிருக்க, அருளிலாக் குண்டு கண்
தீ யெழத் திரித்துப் பேழ்வாய் திறந்து
கருக் கொளுஞ் சினை யீ வெருக் கொளக் கௌவி
விரித்து எண் திசையிலும் நிறுத்திய கரங்களின்
முன் னிரு கையில் வெந்நுறக் கிடத்தி,
மார்பொடு வயிறுஞ் சோர்வுறக் கடித்துப் 20

பறித்திழுத்து இசித்துக் கறிக்க, மற்று அவ் ஈ
நொந்து நொந்து அந்தோ! சிந்தனை மயங்கி
எய்யாது ஐயோ! என்று அழு குரல் இங்கு
யார் கேட்கின்றார்? யார் காக்கின்றார்?
கை கால் மிகில் நம் மெய் வேறாமோ?
நோவும் சாவும் ஒன்றே. அன்றியும்
உலகெலாம் நோக்கில் நம் உடல் ஒரு பொருளோ?
பஞ்சா சத் கோடி யெனப் பலர் போற்ற
எஞ்சாதிருந்த இப் புவி யனைத்தும்
இரவியின் மண்டலத்து ஒரு சிறு திவலை. 30

பரவிய வானிடை விரவிய மீனினம்
இரவியில் எத்தனை பெரியது ஒவ் வொன்றும்!
இரவியும் இம்மீ னினங்களுங் கூடில்
ஒரு பிரமாண்ட மென்று உரைப்பர். இதுபோல்
ஆயிரத்தெட்டு மற்று உண்டென அறைவர்.
ஆயிரத் தெட்டு எனல் அலகிலை யென்பதே.
இப் பெரு முலகெலாம் ஒப்பறு திருமால்
உந்தியந் தடாகத்து உதித்த பன் முளரியில்
வந்த தோர் நறு மலர் தந்த பல் இதழில்
ஓர் இதழதனில் ஓர் சார் உதித்த 40

நான்முகச் சிலந்தி நாற்றிய சிறுவலை.
ஏன் மிக! நாம் இங்கு ஓதிய மாலும்
ஒரு பெருங்கடலில் உறு துரும்பு என்ப.
அப் பெருங்கடலும் மெய்ப் பொருட்கு எதிரில்
எப்படிப் பார்க்கினும் இசையாப் பேய்த்தேர்.
இங்கு இவை யுண்மையேல், எங்கு நாம்
உள்ளோம்!
நீர் யார்? நான் யார்? ஊரெது? பேரெது?
போரெனப் பொறுக்கலீர்! ஓ! ஓ! பாரும்!
மருவறு மாயா மகோததி யதனிற்
புற்புதம் அனைய பற்பல அண்டம் 50
வெடித்து அடங்கிடும் இங்கு அடிக்கடி. அதனைத்
தடுப்பவர் யாவர்? தாங்குநர் யாவர்?
விடுத்திடும். விடுத்திடும். வீண் இவ் விசனம்.
இந்திரஜாலம் இவ் எந்திர விசேடம்.
தன் தொழில் சலிப்பற இயற்றும். மற் றதனுட்
படுபவர் திரிகையுட் படு சிறு பயறே.
விடுபவர் யாவர் பின்! விம்மி விம்மி நீர்
அழுதீர், தொழுதீர், ஆடினீர், பாடினீர்,
யார் என் செய்வர்! யார் என் செயலாம்!
அடுத்திடில் உம்மையும் பிடிக்கும் இம் மாயை. 60
பிடித்திடிற் பின் நும் படிப்பும் ஞானமும்,
குருட் டரசனுக்குக் கொளுத்திய விளக்கும்
இருட்டறை யிருந்து கண் சிமிட்டலும் என்ன
ஆர்க்கும் இங்கு உமக்கும் பிறர்க்கும் என்பயக்கும்?
பார்க்கப் பார்க்க இப்படியே துயரம்
மீக்கொளும். அதனால் விடும் உலகெண்ணம்.
சுட்டதோர் சட்டி கை விட்டிடல் என்னத்

துறப்பது இவ் வுலகம் மறப்பதற்கு அன்றோ!
மறக்கிற் சுயமே மறையும் மறைய
இறக்கும் நும் உளம். இறக்கும் அக்கணமே 70

பிறக்கும் பிரத்தியக் பிரபோதோதயம்!
நீரும் உலகமும் நிகழ்த்திய போரும்
யாரும் அங்கில்லை. அகண்ட சித் கனமாய்
எதிரது கழிந்த பேரின்பமே திகழும்!
உரை யுணர்வு இறந்த இந் நிருபாதிகம் யான்
உரைதரல், பிறவிக் குருடற்கு ஒருவன்
பால் நிறங் கொக்குப்போல் எனப் பகர்ந்த
கதையாய் முடியும்! அதனாற் சற்றே
பதையாது இருந்து நீர் பாரும்
சுதமாம் இவ் அனுபூதியின் சுகமே. 1 80

கருணாகரர் :—சுகம் யான் வேண்டிலேன் சுவாமி!
எனக்கு மற்று
இகம் பரம் இரண்டும் இலையெனில் ஏகுக.
யான் என வொரு பொருள் உளதாம் அளவும்,
ஞான தயாநிதி நம் குரு நாதன்
ஈனனும் என்னையும் இழுத்து அடி சேர்த்த
வான நற் கருணையே வாழ்த்தி யிங்கு என்னால்
ஆன தோர் சிறுபணி யாற்றலே எனக்கு
மோன நற் சித்தியும் முத்தியும் யாவும்.
ஐயோ! உல கெலாம், பொய் யாயினும் என்?
பொய்யோ பாரும்! புரையறு குரவன் 90

பரிந்து நந்தமக்கே சுரந்த இக்கருணை?
இப் பெருந்தன்மை முன் இங்கு உமக்கு ஏது?
செப்பிய நிட்டையுஞ் சித்த நற் சுத்தியும்

எப்படி நீர் இங்கு எய்தினீர்? எல்லாம்
ஒப்பறு நுந்திறம் என்றோ உன்னினீர்?
அந்தோ! அந்தோ! அயர்ப்பு இது வியப்பே!
சுந்தரர் கடைக்கண் தந்திடு முன்னம்
பட்ட பாடு எங்ஙனம் மறந்தீர்? பதைப்பறு
நிட்டையாயினும் என்? நிமல வீடு ஆயின் என்?
ஆவா! யாம் முன் அல்லும் பகலும் 100

ஓவாப் பாவமே உஞற்றி யெப்போதும்
ஒரு சாண் வயிறே பெரிதாக் கருதியும்;
பிறர் புகழ்துவே அறம் எனப் பேணியும்;
மகிழ்கினும் துயருழந்து அழுகினும் சினகரந்
தொழுகினும் நன்னெறி யொழுகினும் வழுவினும்
எத் தொழில் புரியினும் எத் திசை திரியினும்
"நாமே யுலகின் நடு நாயகம். நம்
க்ஷேமமே ஜகசிருஷ்டியின் ஓர் பெரும் பயன்"
என்ன இங்கு எண்ணி யெமக்கு எமக்கு என்னுந்
தந் நய மன்றிப் பின் நினை வின்றி, 110

முடி விலா ஆசைக் கடலிடைப் பட்டும்;
தடை சிறிது அடையிற் சகிப்பறு கோபத்
தீயிடைத் துடித்தும்; ஐயஞ் சிறிது அடையில்
வாய் மண் நிறைய மதக்குழி யதனுட்
குதித்துக் குதித்துக் குப்புற விழுந்தும்;
பிறர் புகழ் காணப் பெரிது அகம் உடைந்தும்;
பிறர் பழி காணப் பெரிது அக மகிழ்ந்தும்;
சிறியரைக் காணிற் செருக்கியும்; பெரியரைக்
காணிற் பொறாமையுட் கலங்கி நாணியும்;
எனைத்து என எண்ணுகேன்! நினைக்கினும்
உடலம் 120

நடுங்குவது அந்தோ! நம்மை யிங்ஙனங்
கொடும் பேய் ஆயிரங் கூத்தாட்டிய வழி,
விடும் பரிசின்றி நாம் வேதனைப்படும் நாள்
"ஏ! ஏ! கெடுவாய்! இது வல உன் நெறி
வா வா இங்ஙனம்." என மனம் இரங்கிக்
கூவியது ஆர் கொல்? குடி கொண்டிருந்த
காம மாதி களுடன் கடும்போர் விளைக்க
ஏவியது ஆர் கொல்? இடைவிடாது அவைகள்
மேவிய காலை மெலிந்து கையறு நம்
ஆவியுள் தைரியம் அளித்தவர் யார் கொல்? 130
சுந்தரர் கருணையோ நந் திறமோ இவை?
உளம் எனப் படுவதோ அளவிலாப் பெருவெளி:
கோட்டையும் இல்லை: பூட்டுதாழ் அதற் கிலை:
நஞ்சே யனைய பஞ்சேந்திரியம்,
அஞ்சோ வாயில்? ஆயிரம்: ஆயிரம்:
அரை நொடி யதனுள் நர கென நம்முளம்
மாற்றிடக் கணங்தொறும் வருந் தீ நினைவோ
சாற்றிடக் கணித சங்கேதமே யிலை.
இப் பெரும் விபத்தில் எப்படிப் பிழைப்பீர்?
அரு ளாதரவால் யாதோ இங்ஙனம் 140
இருள் தீர்ந்து இருந்தீர்: இலை யெனில் நிலை யெது?
விட்டதும் தொட்டதும் வெளிப்பட லின்றி
நிட்டையும் நீருங் கெட்டு அலைந்திடுவீர்!
கட்டம்! கட்டம்! கர தலா மலகமாய்க்
கண்டுமோ அருளிற் கொண்டீர் ஐயம்!
"யார் கேட்கின்றார்? யார் காக்கின்றார்?"
என்றீர் நன்றாய். நண்பரே! நம் நிலை
கண்டு உள மிரங்கிக் காத்து அருள் புரிந்து

தொண்டுகொண்டு ஆண்ட சுந்தரன் கருணை
நமக் கென வுரித்தோ? நாறு வுயிர்கள் 150

எவர்க்கும் அது பொது அன்றோ? இயம்பீர்;
எங்கு இலை அவனருள்? எல்லையில் அண்டம்
தங்குவது அனைத்தும் அவன் அருட் சார்பில்.
அண்ட கோடிகள் இங்கு ஒன்றோ டொன்று
விண்டிடாவண்ணம் வீக்கிய பாசம்,
அறியில் அருளலாற் பிறிதெது ஆகருஷணம்?
ஒன்றோ டொன்று யாப்புற்று உய ரன்பில்
நின்ற இவ் வுலகம், நிகழ்த்திய கருணை
பயிற்றிடு பள்ளியே யன்றிப் பயன் அறக்
குயிற்றிய பொல்லாக் கொடிய யந்திரமோ? 160

பாரும்! பாரும்! நீரே கூறிய
சிலந்தியின் பரிவே இலங்கிடு முறைமை!
பூரிய உயிர் இஃதாயினும், தனது
சீரிய வலையிற் சிக்குண்டு இறந்த
ஈயினை யீதோ இனிய தன் குஞ்சுகள்
ஆயிரம் அருந்த அருகிருந்து ஊட்டி
மிக்க நல் அன்பெனும் விரிந்த நூல் தெளிய
அக் கரம் பயில்வது அதிசயம்! அதிசயம்!
இப் படி முதற்படி. இது முதலா நம்
ஒப்பறும் யாக்கையாம் உயர்படி வரையுங் 170

கற்பது இங்கு இந்நூற் கருத்தே. அதனால்
இத் தனி யுலகில் எத்துயர் காணினும்
அத்தனை துயரும், நம் அழுக்கெலாம் எரித்துச்
சுத்த நற் சுவர்ணமாச் சோதித்து எடுக்க
வைத்த அக்கினியென மதித்தலே, உயிர்கட்கு

உத்தம பக்தி யென்று உள்ளுவர். ஒருகாற்
காரண காரியம் காண்குவம் அல்லேம்.
யார் இவை யனைத்தும் ஆய்ந்திட வல்லார்?
பாரிசா தாதிப் பனிமலர் அந்தியின்
அலர்தலே அன்னவை விளர் நிறங் கிளர 108

நறு மணங் கமழ்தற்கு உறு காரணம் என
நேற்றிரா நடேசர் சாற்றிடும் முன்னர்
நினைத்தோம் கொல்லோ? உரைத்தபின் மற்று
அதன்
உசிதம் யார் உணரார்? நிசி யலர் மலர்க்கு
வெண்மையும் நன்மணம் உண்மையும் இலவேல்
எவ்வணம் அவற்றின் இஷ்ட நாயகராம்
ஈயினம் அறிந்து வந்து எய்திடும்? அங்ஙனம்
மேயிடில் அன்றோ காய்தருங் கருவாம்?
இவ்விதம் நோக்கிடில் எவ்வித தோற்றமுஞ்
செவ்விதிற் பற்பல காரணச் செறிவால் 190

அவ்வவற்றுள் நிறை யன்பே ஆக்கும்.
சிற்றறிவு ஆதலால் முற்றும் நாம் உணரோம்.
அந்தியில் இம்மலர் அலர்வது ஏன் என்பதிங்கு
அறிகிலோ மாயினும் அதற்கும் ஓர் காரணம்
உளதென நம்பலே யூகம். அதனால்
உலகிடைத் தோன்றும் உறுகணுக்கு ஏது
நலமுற நமக்கு இங்கு இலகாததினாற்
பலமுறை நம்மையே பரிந்து இழுத்து ஆண்டவர்
இலை யுலகிடை யென எண்ணுவது எங்ஙனம்?
யார் இங்கு உலகெலாம் அறிந்திட வல்லார்? 200

பாரும் இங்கு ஈதோ! பரம தயாநிதி
நம் குரு நாதன் என்பது ஆர் ஓவ்வார்?

நம்புவம் நீரும் நானும் இங்கு ஒருப்போல்.
ஆயினும் பாரும்! அம்மணி மனோன்மணி,
ஏதோ ஊழ்வினை யிசைவால் தனது
காதாற் கேட்கவும் கண்ணுற் காணவும்
இல்லா வொருவனை யெண்ணி மயங்கினள்.
அல்லல் இதுவே போதும். அஃதுடன்,
அப் புருடன் தான் ஆரென ஆயில்
ஒப்புறு புருஷோத்தமனே யென்ன 210
எப்படி நோக்கினும் இசையும். அப்படியே
செப்பினர் யாவுந் தெரிந்த நம் குருவும்.
எதோ ஒருவன் சூதா ஏவிய
தூதால் வந்ததே ஈதோ பெரும்போர்!
போர் புரிந்திடவரு புருஷோத்தமனும்
வார்குழல் மனோன்மணி மாதும், நோக்கில்
நம்மிலும் எத்தனை நம்பிய அன்பர்!
இம்மென வொரு மொழி யிசைத்து இவர்தம்மை
ஒருவரை யொருவர் உணர்ந்திடப் பண்ணில்,
வெருவிய போரும் விளை துயர் அனைத்தும் 220
இருவர் தம் துக்கமும் எல்லாம் ஏகும்.
இப்படிச் சுலப சாத்தியமா யிருக்க
அப்படி யொன்றும் அடிகள் எண்ணுமற்
சுருங்கை தொட்டிடவே துவக்கித் தன்றிரு
அருங்கை வருந்தவும் ஆற்றும் அப் பணியே.
சுருங்கை யிதற்குஞ் சொல்லிய துயர்க்கும்
நெருங்கிய பந்தம் நினைத்தற்கு என்னை?
ஒன்றுந் தோற்றுவதன்று என் தனக்கே,
என்று நான் எண்ணி யெங் குரு நாதன்
திரு மொழி மறுத்து என் சிற்றறிவினையே 230

பெரிதெனக் கருதலோ, அலது அவர் பேணிய
இவ் வழி நம் மதிக்கு எட்டாவிடினுஞ்
செவ்விது இது வெனத் தெளிதலோ தகுதி?
இப்படியே யாம் இவ் வுலகின் நிலை.
அற்பமும் அதி லிலை ஐயம். நமது மற்று
எய்ப்பினில் வைப்பா யிருந்த பேரருளைக்
கைப் படு கனி யெனக் கண்டபின், உலகில்
எப் பொருளையும் இப்படியே இவ் அருள்
தாங்கிடும் என்பதிற் சமுசயம் என்னை?
இல்லா மாயை என்செய வல்லதாம்? 240
எல்லாம் அவனருள் அல்லாது இல்லை.
என் அனுபவம் இது. மன்னிய இவ் அருள்
தன்னிடை மூழ்கித் தானெனல் மறந்து,
நெருப்பிடை இழுதென நெக்குநெக்கு உருகி
இருப்பவர் பிறர்க்கா யிராப்பகல் உழைப்பர்.
ஒரு பயன் கருதார். அருள் கருதுவது என்?
அகிலமுந் தாங்கும் அருளில் ஓர் அங்கமாச்
சகலமுஞ் செய்வர். அஃது அவர் சமாதி.
எங்கெலாம் துக்கங் காணினும் அங்கெலாம்
அங்கங் கரைய நின்று அரற்றி "ஐயோ! 250
எம்மையுங் காத்த இன்னருள் இவ்ரையும்
செம்மையிற் காக்க" என மொழி குளறி
அழுது வேண்டுவதே யன்றி
விழுமிய முத்தியும் வேண்டார் தமக்கே. 2

[சுந்தரமுனிவரும் நடராஜரும் வர: கருணாகரர், நிஷ்டாபரர் இருவரும் எழுந்து வணங்க]

சுந்தர :—எல்லாம் நடேசரே! உமது பேரருளே!
அல்லாது என்றால் ஆகுமோ? சுருங்கை

இத்தினம் எப்படி முடியும் நீர் இலரேல்?
எத்தனை கருணை? என்னை கைம்மாறு?

நட :—நல்லது! நல்லது! சொல்லிய முகமன்!
வேலை யெனதோ? உமதோ? விநோதம்! 260
ஏவிய வழி யான் போவதே யல்லால்
ஆவ தென், என்றால்? ஆ! ஆ! நன்றே!

சுந்தர :—கருணாகரரே! களைப்பற நீர் இங்கு
ஒருவாறு உறங்க என்று உன்னி யன்றோ
இவ்விடம் அனுப்பினேம்? என்னை சிறிதுஞ்
செவ்விதில் தூங்காது இருந்தீர்! சிச்சீ!
எத்தனை நாளாயின நீர் தூங்கி
இத்தனை வருந்தியும் ஏன் இல்லை தூக்கம்?
பன்னாள் இரவும் பகலும் உழைத்தீர்.
எந்நாள் ஆறுவீர் இவ் அலுப்பு இனிமேல்? 270

கருணா :—அடியேற்கு அலுப்பு என்? அருளால்
அனைத்தும்
முடிவது. மேலும், யான் வரும் வேளை
இட்டமாம் நிஷ்டாபரரும் தனியாய்
நிட்டை விட்டு எழுந்தார். இருவரும் அதனால்
ஏதோ சில மொழி யோதி மற்று இருந்தோம்.
ஈதோ உதயமும் ஆனதே. இனி யென்?

சுந்தர:—விடிந்த தன்றிது; வெள்ளியின் உதயம்
படும். படும். மிகவும் பட்டீர் வருத்தம்.
உங்கள் பேச்சு அறிவோம். ஓயாப் பேச்சே!
இங்கு அது முடியுமோ? ஏன் உங்கட்கும் 270

சமயிகட்கு ஆம் சச்சரவு?
அமையும் உங்கட்கு அவரவர் நிலையே. 2

[யாவரும் போக]

மூன்றும் அங்கம் : நான்காம் களம்—முற்றிற்று.

கலித்துறை

சாற்றரும் ஆபதந் தான் தவிர்த்து
இன்பந் தர முயன்று
தோற்றருங் கற்படை யேதோ
அமைத்தனன் சுந்தரனே.
வேற்றுருவாய் அகம் வேதித்து நம்மை
விளக்கும் அவன்
மாற்றம் அனுபவம் வந்தபின் அன்றி மதிப்பரிதே.

மூன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.



ஆசிரியப்பா	6-க்கு	அடி	819
வஞ்சித்தாழிசை	3-க்கு	,,	12
குறள்வெண்செந்துறை	50-க்கு	,,	100
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக அங்கம் 1-க்கு :	பா 60-க்கு	,,	935



நான்காம் அங்கம்

முதற் களம்

இடம் : *படை பயில் களம்* **காலம் :** *காலை*

(பலதேவன் படையணிவகுக்க : குடிலன் அரசனை எதிர்பார்த்து ஒருபுறம் நிற்க)

நேரிசை யாசிரியப்பா

குடிலன் :—*(தனிமொழி)* பருதியும் எழுந்தது :
பொருதலும் வந்தது—
[பெருமூச்செறிந்து]

கருதுதற்கு என்னுள? காணுதும். ஆ! ஆ!
ஒருவனது ஆசைப் பெருக்கால் உலகில்
வருதுயர் கடலிற் பெரிதே! வானின்
எழுந்த இவ் இரவி விழுந்திடு முன்னர்
ஈண்டு அணி வகுக்கும் இக் காண்டகும் இளைஞரில்
மாண்டிடுமவர் தொகை மதிப்பார் யாரே!
மாண்டிடல் அன்றே வலிது. மடுவுள்
இட்ட கல்லால் எழும் வட்டமாம் விரிதிரை
வரவரப் பெரிதாய்க் கரைவரை வரல் போல், 10
நின்ற இவ் வீரரை யொன்றிய மனைவியர்
உற்றார் பெற்றார் நட்டார் என்று இப்
படியே பரவுமே படியெலாந் துயரம்!—
[சற்று நிற்க]
என்னை யென்மதி யிங்ஙனம் அடிக்கடி
என்னையும் எடுத்தெறிந்து ஏகுதல்? சிச்சி!

மன்னவர்க் காக மாள்வது இவர் கடன்.
மன்னவன் என்போன் மதியில் வலியோன்.
அன்றியும் பல நாளாக நம் அன்னம்
தின்று இங்கு இருந்து இவர் செய்த தென்?
அவர்தம்
உடன்பாடு இதுவே. கடம்பாடு ஆற்றுங் 20

காலம் விடுவதார்? மேலும் இயல்பாப்
பலபெயர் துக்கப் பட்டால் அன்றி
உலகில் எவரே யொருசுகம் அணைவார்?
இயல்பு இதுவாயின் இரங்கல் என்பயன்?
வயலுழும் உழவோர் வருத்தமும் குனிந்திருந்து
ஆடை நெய்வோர் பீடையும் வாகனந்
தாங்குவோர் தமக்குள தீங்கும் நோக்கி
உலகிடை வாழாது ஓடுவரோ பிறர்?
அலகிலா மானிடர் யாவரும் அவரவர்
நலமே யாண்டும் நாடுவர். மதிவலோர் 30

களத்தொடு காலமுங் கண்டு மீன் உண்ணக்
குளக்கரை யிருக்குங் கொக்கென அடங்கிச்
சம்பவம் சங்கதி யென்பவை நோக்கி
இருப்பர் : நலம்வரிற் பொருக் கெனக் கொள் வர்.
நண்ணார் இதுபோல் நலமிலா ஐயம்.
எண்ணார் துணிந்தபின்; பண்ணார் தாமதம்.
ஏழைய ரலரோ இரங்குவர் இங்ஙனம்?
கோழையர்! எங்ஙனங் கூடுவார் இன்பம்?
வந்தனன் அஃதோ மன்னனும்.—

[ஜீவகன் வர]

வந்தனம் வந்தனம் உன்திரு வடிக்கே. 1 40

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

ஜீவ :—குடிலா! நமது குறைவிலாப் படைகள்
அடையவும் அணி வகுத் தானவோ?

குடில :— அடியேன்.
நாரணர்க்கு அன்றோ நீள் அரண் காப்பு?
சொன்னது அப்படி யென வுன்னினன்.

ஜீவ :— ஆமாம்!
அதற்கு ஏன் ஐயம்?

குடில :— அவர்க்கு அது முற்றும்
இதக்கேடு என்றனர். ஆயினும் போயினர்.
[படைகள் வணங்க

படைகள் :—ஜய ஜய! ஜீவக வேந்த! விஜயே!

குடில :—அதிர்கழல் வீரரும் அரசரும் ஈதோ
எதிர்பார்த் திருந்தனர் இறைவ! நின் வரவே.
நாற் றிசை தோறும் பாற்றினஞ் சுழல 50
நிணப் புலால் நாறிப் பிணைத்து ஒளி பரப்பும்
நெய்வழி பருதி வைவேல் ஏந்திக்
கூற்றின் நாவென்னக் குருதி கொப்புளித்து
மாற்றலர்ப் பருகியும் ஆற்றாது அலையும்
உறையுறு குறுவாள் ஒரு புறம் அசைத்துக்
காற்றினும் மிகவுங் கடுகிக் கூற்றின்
பல்லினுங் கூரிய பகழி மல்கிய
தூணி தோளில் தூக்கி, நாண் நின்று
எழு மொலி யுருமு போன்று எழுப்பி யார்த்தவர்
கடிபுரி காக்கும் நின் காற்படையாளர். 60
இருப்புக் கலினம் நெரித்துச் சுவைத்துக்
கருத்தும் விரைவு கற்குங் குரத்தாற்

பொடி யெழப் புடைக்கும் புரவிகள், போர்க்கு
விடை கேட்டு உதடு துடித்தலும் வியப்பே.
நிணங் கமழ் கூன்பிறைத் துணை மருப்பு அசைத்து
மம்மர் வண்டினம் அரற்ற மும்மதம்
பொழியும் வாரணவிப் புயனம், தத்தம்
நிழலொடு கறுவி நிற்பதும் அழகே.
முன்னொரு வழுதிக்கு வெந்நிட்டு ஓடிய
புரந்தரன் கைப்படாப் பொருப்புகள் போன்ற 70
கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் இருஞ்சிறை விரித்து
"வம்மின்! வம்மின்! வீரரே! நாம் இனி
இம்மெனு முன்னம் அவ் இந்திர லோகமுஞ்
செல்லுவம்! ஏறுமின்! வெல்லுவம்" எனப்பல
கொடிக்கரங் காட்டி யழைப்பதுங் காண்டி.—

ஜீவ :—கண்டோம். கண்டோம். களித்தோம் மிகவும்.
உண்டோ இவர்க்கெதிர்? உனக்கெதிர் ஓ! ஓ!

[படைகளை நோக்கி]

வேற்படைத் தலைவரே! நாற் படையாளரே!
கேட்பீர் ஒரு சொல்! கிளர் போர்க்கோலம்
நோக்கி யாம் மகிழ்ந்தோம். நுமது பாக்கியமே 80
பாக்கியம். ஆ! ஆ! யார்க்கு இது வாய்க்கும்?
யாக்கையின் அரும் பயன் வாய்த்தது இங்குமக்கே!
தாயினுஞ் சிறந்த தயை பூண்டிருந்த நும்
தேயமாந் தேவிக்குத் தீவினை யிழைக்கத்
துணிந்த இவ் வஞ்சரை யெணுந்தொறும்
எணுந்தொறும்
அகந்தனில் அடக்கியும் அடங்காது எழுந்து,
புகைந்து உயிர்ப்பு எறியப் பொறி கண் பொரிய

நெடுந் திரள் புருவம் கொடுந் தொழில் குறிப்ப
வளங்கெழு மீசையுங் கிளர்ந்தெழுந்து ஆடக்
களங்கமில் நும்முகங் காட்டும் இச் சினத் தீ 90
கண்டு அப் பாண்டியே கொண்டனள் உவகை.
அலை யெறிந்து ஈதோ ஆர்த்தனள். கேண்மின்!
முலை சுரந்து ஊட்டிய முதுநதி மாதா!

படைகள் :— தாம்பிரபன்னிக்கு ஜே! ஜே!

ஜீவ :—ஒரு துளியேனும் நீர் உண்டுளீ ராயின்
கருதுவீர் தாம்பிர பன்னியின் கட்டுரை.
''மக்காள்! அருந்தி வளர்மின்! நுமக்கு
மிக்கோ ரில்லா வீரமாய்ப் பரந்து
முது சுதந்தரத்தின் முத்திரையாகி,
இது பரிணமித்து உம் இதயத்து உறைக!
அன்னியன் கைப்படா இங் நீர் கற்பிற்கு 100
இழிவுறின் மார்பினின்று இதுவே சோரியாய்ப்
பொழிக நீர் பொன்றிடும் அளவும்!'' என்றன்றோ
வாழ்த்தி நுந்தமை வளர்த்தினள் - அவளுரை
தாழ்த்தாது இவண் நீர் போர்த்த போர்க் கோலம்
பார்த்தால் ஆர்த்து அவள் வாழ்த்தாது என்
செய்வள்!

படைகள் :— ஜே! ஜே!

ஜீவ :—விந்தம் அடக்கினோன் தந்த நற்றமிழ் மொழி
தற் சுதந்தரம் அறும் அற்பர் வாய்ப் படுமோ?

படைகள் :— தமிழ்மொழிக்கு ஜே! ஜே!

ஜீவ :—பழையோர் பெருமையும் கிழமையும்

மன்னிய அன்பின் நும் அன்னையர் பாடி
நித்திரை வரும்வகை யொத்தறுத்து உமது 110
தொட்டில் தாலாட்ட, அவ் இட்டமாம் முன்னோர்
தீரமும் செய்கையும் வீரமும் பரிவும்
எண்ணி யிருகணும் கண்ணீர் நிறையக்
கண் துயிலாது நீர் கனிவுடன் கேட்ட
வண் தமிழ் மொழியால் மறித்து இக்காலம்
"ஆற்றிலம்; ஆண்மையும் உரிமையும் ஒருங்கே
தோற்றனம்" எனச்சொலத் துணிபவர் யாவர்!

படைகள் :—

ஜீவ :—பொதிய மாமலையிற் புறப்பட்டு இங்கு தன்
படியே யுலாவும் இச் சிறுகால், பணிந்து மற்று
"அடியேம்" எனத் திரிபவர்க்கோ உயிர்ப்பு! 120

படைகள் :— ஹே! ஹே!

ஜீவ :—கோட்டமில் உயிர்ப்போ கூறீர், அன்ன
நாட்டு அபிமானமில் நடைப்பிண மூச்சும்?

படைகள் :— சிச்சீ! சிச்சீ!

ஜீவ :—சேனையோடு இவ்வழி திரிந்து நேற்று
இரவில் நும்
திருவனையார்களுஞ் சேய்களுங் கொண்ட
வெருவரு நித்திரைக்கு உறுகண் விளைத்து, நும்
பாஷாபிமானமும், தேசாபிமானமும்
பொருளெனக் கருதாது அருள் நிறை நுமது
தாய் முலைப்பாலுடன் வாய்மடுத்து உண்ட நல்
ஆண்மையும் சுதந்தரக் கேண்மையும் ஒருங்கே
நிந்தை வஞ்சியர் செய வந்த நும் கோபம் 130

முற்றும் இயல்பே. மற்று தன் குகையுள்
உற்று அரி முகமயிர் பற்றிடின் அதற்கு அக்
குறும்பால் எழுஞ்சினம் இறும்பூது அன்றே!
உரிமைமேல் ஆண்மை பாரட்டார் சாந்தம்,
பெருமையில் பிணத்திற் பிறந்ததோர் சீதம்.
அந்தணர் வளர்க்குஞ் செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டு அபிமானம் உள் மூட்டிய சினத் தீ
அன்றோ வானோர்க்கு என்றுமே உவப்பு!
வந்த இக் கயவர் நும் சிந்தையிற் கொளுத்திய
வெந்தழற்கு அவரே இந்தனம் ஆகுக! **140**

படைகள் :— *ஆகுக! ஆகுக!*

ஜீவ :— *இன்று நீர் சிந்தும் இரத்தம் ஓர் துளியும்,*
நின்று உகம் பலவும் நிகழ்த்துமே "இந்தப்
பாண்டியர் உரிமை பாராட்டும் பண்பினர்;
தீண்டன்மின் திருந்தலீர்! அவர்தஞ் செருக்கு.
சுதந்தரம் அவர்க்கு உயிர் : சுவாசம் மற் றன்று.
நிலையுமின் நன்றாய்க் கனவினும் இதனை."—
என முரசி அறையுமே யெத்திசையார்க்கும்.
இத் தனிப் போரில் நீர் ஏற்றிடுங் காயம்
சித்தங் களித்து, ஜயமாது உமக்கு **150**
முத்தமிட்டு அளித்த முத்திரை யாகி
எத்தனை தலைமுறைக்கு இலக்காய் நிற்கும்!

படைகள் :— *ஜே! ஜே!*

ஜீவக :— *போர்க் குறிக் காயமே புகழின் காயம்.*
யார்க்கு அது வாய்க்கும்! ஆ! ஆ! நோக்குமின்!
அனந்தந் தலைமுறை வருந் தனி மாக்கள்,
தினந் தினம் தாம் அனுபவிக்குஞ் சுதந்தரம்

தந்த தம் முன்னோர் நொந்தபுண் எண்ணிச்
சிந்தை யன்பு உருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்,
என்றால் அப் புண் 'இறந்து கோட்டக்கது'
அன்றோ? அறைவீர். ஐயோ! அதுவும்
புண்ணோ? புகழின் கண்ணே. எவரே 160
புண்படாது உலகிற் புகழுடம்பு அடைந்தார்?
புகழுடம்பு அன்றி இவ் இகழுடம்போ மெய்?
கணங் கணம் தோன்றிக் கணங் கணம் மறையும்
பிணம் பல. இரவெலாம் பிறந்தார் என்பவோ!
உதும்பர தருவில் ஒரு கனி யதனுள்
பிறந்து இறு மசகம் இவரிலுங் கோடி.
பிறந்தார் என்போர் புகழுடன் சிறந்தோர்.
அப் பெரும் புகழுடம்பு இப்படி இன்று இதோ!
சுலபமாய் நுமக்கெதிர் அணுகலால், துதித்துப்
பலமுறை நுமது பாக்கியம் வியந்தோம். 170
ஒழுக்கம் மற் றன்று அது வெனினும், உம்மேல்
அழுக்காறும் சிறிது அடைந்தோம். நும்மோடு
இத்தினம் அடையும் இணையிலாப் பெரும்புகழ்
எத்தனை யாயிரம் ஆயிரங் கூறிட்டு
ஒத்த தோர் பங்கே யுறும் எனக்கு எனவே
ஓடும் ஓர் நினைவு இங் கதனால், வீரர்காள்!
நீடுபோர் குறித்து இவண் நின்றோர் தம்முள்
யாரே யாயினுஞ் சீராங் தங்கள்
உயி ருடம்பு ஆதிகட்கு உறும் அயர்வு உன்னிச்
சஞ்சலம் எய்துவோர் உண்டெனிற்
சாற்றுமின் 180
வஞ்சகமில்லை. என் வார்த்தை யீது உண்மை.
மானமோடு அவரை யிம் மாநகர தனுள்

சேமமா யின்று
உத்தம மாதர்கள் உண்டு மற்று ஆங்கே
எத்தனையோ பேர். இவர்க்கு அவர் துணையாம்.

படைகள் :—இல்லை! இல்லை யிங்கு அத்தகைப் புல்லியர்!

ஜீவ :—குறைவு எனக் கருதன்மின். எம் புகழ்க் கூறு
சிறிதாம் என உனிச் செப்பினோம். அதனாற்
பிறிது நீர் நினையீர். பேசுமின் உண்மை.

படைத்தலைவர் :—இல்லை யெம் இறைவ!
இந்நாடதனுள் 190
இல்லை அத்தகையர்.

யாவரும் :— இலை யிலை! இலையே

ஜீவ :—நல்லது அப்படியேல், நாமே நும் சுய
நாட்டின் நல் லுரிமை பாராட்டும் பெரிய
மேன்மையும் அதனால் விளை புகழதுவும்
மறுக்கிலம். பொறுக்குமின். வம்மின்! விஜய!
இலக்குமி காத்திருக்கின்றாள்! அன்றியும்
ஒலிக்கும் நும் ஜயபேரிகை கேட்டலது மற்று
ஓய்கிலள் நோன்பு நம் தாய் மனோன்மணியே.

படைவீரர் :— மனோன்மணிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!

யாவரும் :— இளவரசிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!

(குறளடி வஞ்சிப்பா)

ஜீவ :— நம் தாய் தமர் நம் காதலர்
நம் சேய் பிறர் நந்தா வுறை
நம் தேயமேல் வந்தே நனி
நொந்தாழ் துயர் தந்தே இவண்

நிந்தா நெறி நின்று ரிவர்
தந்தா வளி சிந்தா விழ,
அடிப்போம் அடல் கெடுப்போம் முகத்
திடிப்போம் குடல் எடுப்போம் இடுப்
பொடிப்போம் சிர முடைப்போம் பொடி
பொடிப்போம் வசை துடைப்போம் உயிர்
குடிப்போம் வழி தடுப்போம் பழி
முடிப்போம் இனி நடப்போம் நொடி,
என வாங்கு,

பெருமுர சதிரப் பெயருமின்
கருமுகி லீர்த்தெழும் உருமென ஆர்த்தே.

[படைகள் முரசடித்து நடக்க, படைப்பாணர் பாட]

(கலித் தாழிசை)

படைப்பாணர் :—தங்கரமே காக்கச்
சமைந்தெழுவோர் ஊதுமிந்தச்
சின்ன மதிசயிக்கு மெமன் செருக்கொழிமின்
தெவ்வீர்காள்!
சின்னமதி! சயிக்கு மெமன் எனச்செருக்கி
நிற்பீரேல்,
இன்னுணவிங் குமக்கினிமே லெண்ணீரே
யெண்ணீரே யிசைத்துளோமே. 1

படைகள் :— ஜே! ஜே!

பாணர் :—மறுகுறுதம் ஊர்காக்கும் வயவர் புயமே
விஜயை
உறைவிடமா இவர்வாளென் றேடுமின்
தெவ்வீர்காள்!

உறைவிடமா? இவர் வாளென் றேடிட
ராயின் இனி
மறலிதிசை யொருபோதும் மறவீரே மறவீரே
வழங்கினோமே. 2

படைகள் :— *ஜே! ஜே!*

பாணர் :— *ஒல்லுமனை தான்காக்க வுருவிய*
கை வாளதற்குச்
செல்லுமுறை பின்னரிலை திரும்பிடுமின்
தெவ்வீர்காள்!
செல்லுமுறை பின்னரிலை யெனத்திரும்பி
ராயின் நுங்கள்
இல்லவர்க்கு மங்கலநாண் இற்றதுவே
யிற்றதுவே யியம்பினோமே. 3

படைகள் :— *ஜே! ஜே!*

[படைகளும் ஜீவகன் முதலியோரும்
போர்க்களம் நோக்கிப் போக]

நான்காம் அங்கம் : முதற் களம்—முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

ரண்டாம் களம்

இடம் : *கோட்டைவாசல்* **காலம் :** *காலை*

கோட்டைகாக்கும் படைஞர்

[நேரிசை யாசிரியப்பா]

முதற்படைஞன் :— *இப்படை தோற்கின்*
எப்படை ஜயிக்கும்?

எப்படி யிருந்தது இராஜன் பேச்சு!
கல்லும் உருகிக் கண்ணீர் விடும். இப்
புல்லும் கேட்கிற் புறப்படும் போர்க்கு.

2-ம் படை :—முற்றும் கேட்டைகொல்?

முதற்படை :— முற்றும் கேட்டேன்.
சற்றும் மன மிலை திரும்புதற்கு எனக்கு.
சரியல ஆணையில் தவறுதல் என்றே,
வெருவி நான் மீண்டேன். இலையேல்
உடன்சென்று
ஒரு கை பார்ப்பேன். ஓகோ! சும்மா
விடுவனோ? பார்க்கலாம் விளையாட்டு
அப்போது. 10
என் செய! என் செய! எத்தனை பேரை யான்
பஞ்சாய்ப் பறத்துவன்! துரத்துவன்!
பாண்டியில்
வஞ்ச இவ் வஞ்சியர் என் செய வந்தார்?
நெஞ்சகம் பிளந்து இந் நெடுவாள் தனக்கு
கொஞ்சமோ ஊட்டுவன் குருதி! என்செய!
நினைதொறும் உடலெலாந் தின்பது தினவே!
பாக்கியமில்லை யென் கைக்கும் வாட்கும்!

2-ம் படை :—பாக்கிய மன்று அது. பறைப்பயல் பாவி
குடிலனோடு உலாவுங் கோணவாய்க் கொடியன்,
சடையன், தலைவனோடு எதுவோ சாற்றித் 20
தடுத்தே நமையெலாம் விடுத்தான் இப்பால்.

3-ம் படை :—கெடுத்தான் அவனே
யென்னையும், அன்றேல்

முடித்தே விடுவன் என் சபதம் முற்றும்.
சண்டி அச் சங்கரன் வந்துளான் சமர்க்கு.
கண்டேன். கையிற் கிடைக்கிற் பண்டு என்
தாயையும் என்னையும் சந்தையிற் பழித்த
வாயினை வகிர்ந்து மார்பினைப் பிளந்து
[வாய்மடித்துப் பற் கடிக்க]

4-ம் படை :—வஞ்சியர் அனைவரும் மானமில் மாக்கள்.
பிஞ்சிற் பழுத்த பேச்சினர். யான் எலாம்
நன்ருய் அறிவன். ஒன்ருர் என்னுடன். 30
சென்றுளேன் ஜனார்த்தனம். கண்டுளேன்
வைக்கம்.

3-ம் படை :—விடுவேன் அல்லேன். அடுபோர்
முடியினும்
நடு நிசியாயினும் அடுகளமுழுதுந்
தேடுவன்: சங்கரன் செத்தானுயினும்
நாடி அவன்தலை நசுக்கி மிதித்து
வாயிடை நெடுவேல் இறக்கி—

முதற்படை :— சீ! சீ!
சேவகனு நீ? செப்பியது என்னை!
யாவரே பிணத்தோடு ஆண்மை பாராட்டுவர்?
பிணமோ பிணத்தோடு எதிர்க்க!

3-ம் படை :— போ! போ!
பெருமை நீ பேசேல். பெற்ற உன்தாயேல் 40
அருமை நீ அறிகுவை.

முதற்படை :— யாராயினும் என்?
பிணத்தொடு பிணக்கு எது? சீ! சீ! அன்றியும்
ஒருவன் தனக்கா உண்டாங் குரோதம்

கருதி இங்கு எவன் வாள் உருவினன். நமக்கெலாம்
மாதா இவ்வயின் மகா நாடு இதுவே.
ஏதோ அவனையும் நம்மையும் இகழ்ந்து இவ்
வஞ்சியர் வஞ்சமாய் வந்தனர். அதனால்
நெஞ்சகங் கொதித்து நெடிய நம் சுதந்தரந்
தனக்கா உயிரையும் உவப்போடு அளிக்கத்
துணிந்தே நம்மையும் மறந்தே நின்றோம், 50
என்னில் அவரவர் இழுக்கு ஆர் கருதுவர்?
உன்னுதி நன்றாய் ஒருவன் தனக்கா
வந்தபோர் அன்று; இஃது ஊர்ப்போர். அதனால்
இதோ அங்கு எய்தினோர் யாரே யாயினும்
சுதேசானுராகத் தொடர்பால் அன்றிப்
பலவாந் தமது பழம்பழி மீட்போர்
கொலைபாதகஞ் செயுங் கொடுமையரே யாம்.

[நாராயணன் படைக்கோலமாகிக் குதிரையின்மேல்வர.]

2-ம் படை :—*பாரும்! பாரும்! நாராணர் இதோ—*

நாரா :—*உன் பெயர் முருகன் அன்றோ?*

முதற்படை :— *அடியேன்.*

4-ம் படை :—*என் பெயர் சாத்தன், சுவாமி!*

நாரா :— *ஓகோ!*
எத்தனை பே ருளர் இவ் வாயிலின் கண்?

முதற்படை :—*பத்தைஞ் ஞாறு உளர். மெத்தவும் உத்தமர்.*
மிகு திறத்தார். போர் விரும்பினர். இவர்தம்
தகுதிக்கு ஏற்பதன்று இக் காவல்.

நாரா :—*பொறு! பொறு! முருகா! புரையற்றோர்க்கு மற்று*

உறு பணி, இன்னதென்று உண்டோ? எதிலும்
சிறுமையும் பெருமையும், செய்பவர்க்கு அன்றிச்
செய் வினை தனக்கு எது? மெய்மையில் யாவுந்
திருத்தமாச் செய்தலே பொருத்தம் உத்தமர்க்கு.

2-ம்படை :—வேணும் என்றாயினும் எங்களை
விடுத்தல் 70
நாணமும் நோவுமாம் நாராயணரே!

நாரா :—வேண்டுமென்று ஆரே விடுப்பர். சிச்சீ!
அப்படியேதான் ஆயினும் நமக்குக்
கைப்படு கடமையே கடமை.
முருகா!
எத்தனை பேரால் ஏலும் இக் காவல்?

முதற்படை :—நாலில் ஒன்றாயின் சாலவும் மிகுதி.

நாரா :—அத்தனை வல்லவர் கொல்லோ? ஆயின்
இத்தனை பேர்க்கு உள தொழிலெலாந் தம்மேல்
ஏற்றிட வல்லரை மாற்றி நீ நிறுத்திக்
காட்டுதி யெனக்கு. 80

முதற்படை :— காட்டுவன் ஈதோ!
[அணிவகுத்துக்காட்ட]

நாரா :—(தனதுள்) நல்லன் இத் தலைவன். வல்லவர்
இவரும்.

முதற்படை :—ஈதோ நின்றனர்!
[காவற்படைகளை விலக்கி நிறுத்திக்காட்டி]

நாரா :— போதுமோ இவர்கள்?

முதற்படை :—போதும்! போதும்!

காவற்படைகள் :— போதுமே யாங்கள்—

நாரா :—எண்ணுமின் நன்ருய் ஏற்குமுன்! பின்பு நீர்
பண்ணுந் தவறு நம் பாலாய் முடியும்.

காவற்படை :—தவிர்கிலம் கடமையில். சத்தியம்.
தலைவ!

நாரா :—தகுதி யன்று எனச் சிலர் சாற்றியது ஒக்க
மிகுபழி நீவிரும் மொழிவிரோ என்மேல் ?

காவற்படை :—மொழியோம் ஒன்றும். மொழியோம்
நும் மேல்.

நாரா :—சரி! சரி! ஆயின் தாங்குமின் காவல். 90
பரி மற்றையர்க்கு எலாம் உளவோ?

3-ம் படை :— ஓகோ!

4-ம் படை :—பெரியது என் பரிபோற் பிறிதிலை.

நாரா :— காணுதும்.
அணிவகுத்து இவ்வயின் அமர்மின்! முருகா!
மற்றை வாயிலிலும் மாற்றி இவ்விதம் யான்
வைத்துள படையும் அழைத்து இப்புறம் நீ
நொடியினில் வருதி.

முதற்படை :— அடியேன். அடியேன்.
[முதற்படைஞன் போக]

நாரா :—ஆம்பொழுது அழைப்போம். வாம் பரி
அமர்மின்.
[கோட்டைமேல் உலாவி நின்று]

(தனதுள்) அரும்படை யிரண்டும் அதோ!
கை கலந்தன.
வரும்பழி யாதோ? மன்னவர்க்கு ஏதோ?
ஆவது இங்கு அறியேன்! ஜீவக! ஜீவகா! 100

முற்றும் நான் அறிவன் நின் குற்றமுங் குணமும்.
குற்றம் மற்று என்னுள கூறற்கு உன்வயின்?
வித்தையும் உன் பெருஞ் சத்திய விருப்பமும்
உத்தம ஒழுக்கமும் எத்துணைத்து ஐயோ!
வறிது ஆக்கினையே வாளா அனைத்தும்
அறியாது ஒருவனை அமைச்சா நம்பி!
இன்னது ஒன்றன்றி மற்று என் பிழை
யுன்னுழை?
மன்னவன் நல்லனு வாய்க்குதல் போல
என்னுளது அரியவற்று அரியது இவ்வுலகில்?
வாய்த்தும் இங்கு உனைப்போல் வாளுள்
வறிதாத் 110
தீத்திற லொருவன் சேர்க்கையால் வீதல்
மண்ணுளோர் பண்ணிய புண்ணியக் குறைவே!
சுதந்தரம் அறுவோர்க்கு இதம் தீங்கு உண்டோ?
கூறுவோர் அறிவின் குறைவே? வேறு என்?
அன்றியும் உன்மிசை நின்றிடும் பெரும் பிழை
ஆயிர மாயினுந் தாய் மனோன்மணி நிலை
கருதுவர் உன் நலங் கருதாது என் செய்வர்?
வருவது வருக! புரிகுவம் நன்மை.
முருகன் வரவிலை?

[2-ம் படைஞனை நோக்கி]

2-ம் படை:— வருவன் விரைவில். 120

நாரா:—அதுவென் ஆ! ஆ!

2-ம் படை:— ஆ! ஆ! அறியேம்!

நாரா:—பலதேவன் படையலவோ?

2-ம் படை:— ஆம்! ஆம்!

நாரா :—மன்னவன்?

2-ம் படை :— நடுவே.

நாரா :— வலப்புறம்?

2-ம் படை :— குடிலன்.

நாரா :—என்னை இக்குழப்பம் இடப்புறம்?

2-ம் படை :— ஏதோ!

நாரா :—வருவது முருகன்போலும், முருகா!

[முருகன் வர]

(படை வீரரை நோக்கி)—வயப்பரி வீரரே!
மன்னவர்க்கு அபஜயம்,
இமைப்பு அளவின்கண் எய்தினும் எய்தும்.
இம்மெனு முன்னம் நாம் எய்துவோம் வம்மின்!

முதற்படை:—வந்தனர் ஈதோ மற்றைய வீரரும்.

நாரா :—தந்தனம் உனக்கு அவர் தலைமை. நொடியில்
வலப்புறஞ் செலுத்துதி. மன்னவன் பத்திரம். 130
இருபுறங் காக்குதும். வருக என் அருகே!
(முருகன் காதில்) குடிலனை நம்பலை.

முதற்படை :— அடியேன் அறிவேன்.

நாரா:—அறிந்தவாறு ஆற்றுதி! மறந்திடேல் மெய்மை!
வம்மின் வீரரே! வம்மின்!
உம் வயின் உளது நம் செம்மலது உயிரே.

[யாவரும் விரைவாய்க் குதிரைமேற் செல்ல]

நான்காம் அங்கம் : இரண்டாம்களம்—முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

மூன்றாம் களம்

இடம் : *அரண்மனையில் ஒரு சார்.* **காலம் :** நண்பகல்

(ஜீவகன் தனியாய்ச்சோர்ந்து கிடக்க : சேவகர் வாயில் காக்க)

நேரிசை யாசிரியப்பா

முதற்சேவகன் :— *செய்வ தென்? செப்பீர். கைதவற்கு யாரோ*
ஆறுதல் கூறுவம்?

2-ம் சேவ :— *கூறலும் வீணே!*
பெருத்த துயரிற் பேசுந் தேற்றம்
நெருப்பிடை நெய்சொரிந் தற்றே யென்பர்.

3-ம் சேவ :— *பணிந்து யாம் அருகே நிற்போம் அன்றித்*
துணிந்து மற்று அது தான் சொல்லுவர் யாவர்?

4-ம் சேவ :— *நாராயணரேல் தீரமாய் மொழிவர்.*

3-ம் சேவ :— *மெய்மை! மெய்மை! விளம்புவர் செம்மையாய்!*

முதற்சேவ :— *எங்கு மற்று அவர் தாம் ஏகினர்? உணர்வை கொல்?*

4-ம் சேவ :— *மங்கை வாழ் மனைக்குநேர் ஓடுதல் கண்டேன்* 10

2-ம் சேவ :— *சகிப்பளோ கேட்கில் தமியள்—*

3-ம் சேவ :— *ஆயினும்,*

மகளா லன்றி மன்னவன் தோற்றன்.
அதற்கே சென்றனர்போலும். ஆ! ஆ!

2-ம் சேவ :—நாராயணரே நன்மதி யுடையோர்.

4-ம் சேவ :—பாரீர்! இன்று அவர் பண்ணிய சாகசம்.
இன்று யாம் பிழைத்ததிங்கு இவரால்.
அன்றேல்—

[ஜீவகன் எழுந்து நடக்க]

3-ம் சேவ :—அரசன் அஃதோ எழுந்தான் காணீர்.

முதற்சேவ :—உரை தருகின்றான் யாதோ? ஒதுங்குமின்.
அடுத்து இவண் நிற்பீர். அமைதி! அமைதி!

ஜீவகன் :—கெடுத்தேன் ஐயோ! கெடுத்தேன்!
நாணம் 20

விடுத்து உயிர் இன்னும் வீணில் தரித்தேன்.
ஆ! ஆ! என்போல் யாருளர் வீணர்!
யாருளர் வீணர்! யாருளர்! யாருளர்!
பாண்டியன் தொல்குலம் பட்டபாடு இன்று மற்று
இதுவோ! இதுவோ! மதிவரு குலமே!
மறுவறு நறவே! மாசறு மணியே!
அழியாப் பழிப்பு உனக்கு ஆக்கவோ உனது
வழியா யுதித்தேன் மதியிலா யானும்!
அந்தோ! இந்து முதலா வந்த
முன்னோர் தம்முள் இன்னோர்க்கு இரிந்து 30
மாண்டவர் அன்றி மீண்டவர் உளரோ!
யாது இனிச் செய்குவன்! ஐயோ பொல்லாப்
பற்கடித்து
பரதகன் மக்களுள் வெட்கமில் பதடி.

போர்முகத்து ஓடிப் புறங் கொடுத்தேற்குக்
கார்முகம் என்செய! கடி வாள் என்செய!
[வில்லும் வாளும் எறிந்து]

ஓ! ஓ! இதனால் உண்டு ஓர் பெரும் பயன்.

[மறுபடியும் வாளை எடுத்து நோக்கி நிற்க: சேவகர் ஓடி வர]

போ! போ! வெளியே போரிடைப் பொலியாது
வாளா இருந்த வாளுக்கு ஈதோ (நாராயணன் வர)
எனது உயிர் ஈவேன். விறைவுவர் யாவர்?

நாரா :—மனோன்மணி தன்னை மறந்தாய் போலும்! 40

ஜீவ :—குழந்தாய்! குழந்தாய்!— (விழுந்து மூர்ச்சிக்க)

சேவகர் :— கொற்றவ! கொற்றவா!

நாரா :—பேசன்மின்! (அரசனை மடியில் தாங்கி)

முதற் சேவ :— பேசன்மின்!

நாரா :— வீசுமின்! அகன்மின்!

முதற் சேவ :— வெளியே!

4-ம் சேவ :— பனிநீர்—

நாரா :— தெளி நீ சிறிது!

ஜீவ :—குழந்தாய்! குழந்தாய் கொன்றேன் நின்சீர்!
(எழுந்து சோர்வாயிருக்க)

நாரா :—இழந்தால் இருப்பளோ? ›ரன் செயத்

ஜீவ :—நஞ்சே எனக்கு யான்! என் செய்வேன் இனி!
இருதலைக் கொள்ளியில் எறும்பு ஆனேனே?
செருமுகத்து இரிந்து என் மானஞ் செகுத்தும்

உயிரினை யோம்பவோ உற்றது? ஓர் சிறு
மயிரினை யிழக்கினும் மாயுமே கவரிமா. 50
பெருந் தகை பிரிந்தும் ஊன் சுமக்கும் பெற்றி
மருந்தா யெனக்கே யிருந்ததே நாரண!

நாரா :—மன்னவ! யார்க்குந் தன் உடல் மாய்த்தல்
அரிதோ? பெரிதாம் அஞர் வந்து உற்றுழிக்
கருதிய தமரைக் காட்டிவிட்டு ஓடி
ஒளிப்பதோ வீரம் என்று உன்னினை?

ஜீவ :— ஓ! ஓ!
போரிடை யோடுவோன் வீரம் நாடுவனோ?

நாரா :—காலமுங் களமுங் கண்டு திரும்புதல்
சாலவும் வீரமே. தக்கவை யுணருந்
தன்மையில் சௌரியம் மடமே. சூழ்ச்சி சேர் 60
வன்மையே வீரத்து உயிராம் மன்னவ!

ஜீவ :—போதும்! போதும் நின் போலி நியாயம்!
சாதலுக்கு அஞ்சி யோர் தனையளுக்காகச்
சூதக வுடம்பைச் சுமக்கத் துணிந்தேன்.
மன்னனும் அல்லன். வழுதியும் அல்லன்!
(சேவகரை நோக்கி) என்னுடன் இருமின்! ஏன்
நிற்கின்றீர்?

முதற் சேவ :—இறைவ! ஈது என்னை!

ஜீவ:— இறைவன் என்று என்னை
இசைப்பது வசையே. இஃதோ காண்மின்!
அசைந்தது ஒரு நிழல். அஃதே யானெனப்
பாருமின். பாண்டியன் போரிடைப்
பட்டான். 70
வாரும்! வாரும்! இருமின் யாவரும்.

நாரா :—வீணாய் வெற்றுரை விளம்பலை வேந்து!
காணாய் அஃதோ! அவர் விடுங் கண்ணீர்.
[சேவகர் அழுதலை நோக்கி]

ஜீவ :—வம்மின்! வம்மின்! எம்மனீர்! ஏன் இது?

முதற் சேவ :—பருதி கண்டு அன்றோ பங்கயம்
அலரும்?
அரச நீ துயர் உறில் அழுங்கார் யாரே?

ஜீவ :—பிரிய சேவகரே! பீடை யேன்! துயர் ஏன்!
இழந்தனம் முற்றும் என்றோ எண்ணினீர்!
அழிந்ததோ நம் அரண்? ஒழிந்ததோ நம்படை?
மும்மையில் இம்மியும் உண்மையில்
இழந்திலம். 80
வெல்லுவம் இனியும் : மீட்போம் நம் புகழ்.
அல்லையேற் காண்மின்!

நாரா:— அதற்கு என் ஐயம்?
இறைவ! இப்போது நீ இசைத்தவை சற்றுங்
குறைவிலை. தகுதியே. கூறியபடியே
ஆவது காண்குவம். அழகார் அம்புயப்
பூவினது உயர்வு பொய்கையின் ஆழத்து
அளவு ஆவ்துபோல், உளமது கலங்கா
ஊக்கம் ஒருவனது ஆக்கத்து அளவெனத்
துணிவார்க்கு உறு துயர், தொடுமுன் எவ்வும்
அணியார் பந்து உறும் அடிபோல், முயற்சியில் 90
இயக்கி யின்பம் பயக்கும் என்று இசைக்குஞ்
சான்றோர் சொல்லும் சான்றே யன்றோ?
ஆதலின் இறைவ நீ யோதிய படியே
உள்ளத்து எழுச்சியும் உவகையோடு ஊக்கமும்

தள்ளா முயற்சியும் தக்கோர் சார்பும்,

[குடிலனும் பலதேவனும் வர]

உண்டேல் ஊழையும் வெல்லுவம். மண்டு அமர்
அடுவதோ அரிது வடிவேல் அரசே!

குடிலன் :—(தனதுள்) இப்பரிசாய் அரசு இருப்பது
வியப்பே!

தக்கோர் என்றனன் சாற்றியது என்னோ!

[அழுவதாகப் பாவித்து ஒருபுறம் ஒதுங்கி முகமறைத்து நிற்க]

ஜீவ :—ஏன் இது குடில! ஏன் பலதேவ! 100
ஆனது என்? அமைச்ச! ஆ! ஆ!

குடில :— அடியேன்.

ஜீவ :—வருதி யிப்புறம்! வருதி யென்னருகே!

குடில :—திருவடிச் சேவையில்—

[அழுது]

ஜீவ :— செய்தவை அறிவோம்.

குடில :— ஜனித்த நாள் முதலா—

[ஏங்கி]

ஜீவ :— உழைத்தனை! உண்மை!

குடில :—உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒருங்கே—

ஜீவ :—விடுத்தனை. உண்மை. விளம்பல் என்?

குடில :— உண்மையிற்
பிசகிலன் என்பது—

ஜீவ :— நிசம்! நிசம்! அறிவோம்!

குடில :—எல்லாம் அறியும் ஈசனே சான்று எனக்கு
அல்லால் இல்லை—

[விம்மி]

ஜீவ :— அனைவரும் அறிவர்.

குடில :—அருமை மகன் இவன் ஒருவன்— 110

ஜீவ :— அறிகுவம்.

குடில :—பாராய் இறைவ—

(பலதேவன் மார்பினைச் சுட்டிக்காட்டி)

ஜீவ :—(பலதேவனை நோக்கி) வாராய்.

குடில :— இப்புண்
ஆறுமாறு என்னை? தேறுமாறு என்னை?
உன் அருளன்றி மற்று என்னுளது எமக்கே—

ஜீவ :—அம்பின் குறி யன்று, யாது இது?

குடில :— அடியேம்,
அன்பின் குறி யிது!

ஜீவ :— ஆ! ஆ!

குடில :— ஆயினும்
பொல்லாப்பகைவர்—பொய்யர்—அவர்பலர்—
இல்லாது ஆக்குவர் இறைவ என் மெய்ம்மை—
(அழ)

ஜீவ :—வெல்வோம் நாளை! விடு விடு துயரம்.

குடில :—(தனதுள்) அறிந்திலன் போலும் யாதும்!
[சிறிது உளந் தெளிந்து]

ஜீவ :— அழுங்கலை.
வெறுந் துயர் ஏன் இது? விடு விடு! உலகில் 120
வெற்றியும் தோல்வியும் உற்றிடல் இயல்பே :
அழுவதோ அதற்காய் விழுமிய மதியோய்!

குடில :—(தனதுள்) சற்றும் அறிந்திலன்! என்னை
யென் சமுசயம்!

ஜீவ :—முற்றிலும் வெல்லுதும் நாளை. அதற்கா
ஐயுறேல்! அஞ்சலை! ஆயிரம் வஞ்சியர்
நாளை—

குடில :— நாயேற்கு அதனில்
அணுவளவேனும் இலையிலை அயிர்ப்பு.
நெடுநாளாக நின் பணிவிடைக்கே
உடலோடு ஆவி யான் ஒப்பித்து இருந்தும்,
கெடுவேன், அவை இக் கிளர்போ ரதனில் 130
விடுமாறு அறியா வெட்கமில் பதடியாய்க்
கொடியார் சிலர்செய் கொடுஞ் சூததனால்
தடுமாறு அடைந்து என் தகைமையும் புகழும்
கெடுமாறு உகுத்த கெடுமதி யொன்றே
கருத்திடை நினைதொறுங் கண்ணிடு மணல்போல்,
உறுத்துவது இறைவ! ஒவ்வொரு கணமும்.
பகைவர்தம் படை மேற் படுகிலா உடலம்
கெடுவேற்கு என்னோ கிடைத்தது இங்கு
அறியேன்!
அடுபோர்க் களத்து யாண்டு அடைந்திலன்!
ஐயோ!
வடிவேல் ஒன்று என் மார்பிடை யிதுபோல் 140
(பலதேவனைக் காட்டி)
படுமா றில்லாப் பாவியேன் எங்ஙனம்
நோக்குவன் நின்முகம்? காக்குதி! ஐயோ!
தாக்குறு பகைவர் தம் படை யென்னுயிர்
போக்கில. நீயே போக்குதி! காக்குதி!
இரக்கம் உற்று உன் திருக் கரத்து
உறை வாள் இவ்
உரத்திடை யூன்றிடி லுய்குவன். அன்றேல்—
(அழுது)

ஜீவ :—உத்தம பத்தியில் உனைப்போல் யாரே!

நாரா :—(தனதுள்) மெத்தவும் நன்று இந்நாடகம். வியப்பே!

மற்று அக் கோழைக்கு உற்றதெப்படிப் புண்?
போரிடை யுளதன்று, யார் செய்தனர் பின்? 150
உணர்குவம். இப் பேச்சு ஓய்விலாப் பழங்கதை.

(நாராயணன் போக)

குடில :—சித்தம் மற்று அவ் வகை தேர்ந்துளது என்னில்,

இத்தனை கருணையும் எனக்கென அருளுதி.
பாத நற் பணிவிடை படைத்த நாள் முதலா
யாதும் ஒன்று எனக்கா இரந்திலன். உணர்வை.
ஓதியபடி யென் உரங் கிழித்து உய்ப்பையேற்
போதும் இங்கு எனக்கு. அப்போதலோ காண்குவர்
மன்னுலகுள்ளார் என் உள நிலைமை!
உன் பெயர்க்கு உரிய ஒவ்வோ ரெழுத்தும்
என்னுரத்து அழியா எழுத்தினில் எழுதி 160
இருப்பதும் உண்மையோ இலையோ என்பது
பொருக்கெனக் கிழித்து இங்குணர்த்துதி புவிக்கே.

(முழந்தாள் ஊன்றி நின்று அழ)

ஜீவ :—அழுவது ஏன்! எழு! யார் அறியார்கள்!

உன்னுளம் படும்பாடு என்னுளம் அறியும்.
என் அனுபவங் கேள். குடிலா! ஈதோ
சற்றுமுன் யானே தற்கொலை புரியத்
துணிந்து வாள் உருவினேன். துண்ணென நாரணன்
அணைந்திலனாயின் அக்காலை—

குடில :— ஐயோ!

ஜீவ :—தடுத்தான்; விடுத்தேன்!

குடில :—(தனதுள்) கெடுத்தான் இங்கும்!

ஜீவ :—அரியேறு அன்ன அமைச்ச! பெரியோர் 170
தரியார்; சகியார் சிறிதொரு சழக்கும்.
ஆயினும் அத்தனை நோவதற்கு என்னே?
வாள் உறை சேர்த்திலம்! நாளையும் போர் செயக்
கருதினோம்! உறுதி! வெருவியோ மீண்டோம்?

குடில :—வஞ்சியர் நெஞ்சமே சான்று மற்று அதற்கு.
மீண்டதிற் குறைவு என்? ஆ! ஆ! யாரே
வெருவினோர்? சீ! சீ! வீண் அவ் எண்ணம்!
இரு தினம் பொருதனர் சிறுவனை வெலற்கு என்று
ஒரு மொழி கூற நம் உழையுளார் சிலர் செய்
(நாராயணன் நின்ற இடம் நோக்கி)
சதியே யெனக்குத் தாங்காத் தளர்ச்சி! 180
அதுவலால் என் குறை மதிகுல மருந்தே!
சென்று நாம் இன்று திரும்பிய செயலே
நன்றெனப் போர்முறை நாடுவோர் நவில்வர்.
செவ்வியில் ஓடி நாய் கௌவிடும்: சிறந்த
மடங்கலோ எதற்கும் மடங்கியே குதிக்கும்.
குதித்தலும் பகையினை வதைத்தலும் ஒரு கணம்.
நாளை நீ பாராய்! நாம் தூது அனுப்பும்
வேளையே யன்றி விரிதலை அனந்தை-
யூரார் இவ் வயின் உற்றதொன்று அறியாச்
சீராய் முடியும் நம் சிங்கச் செருத்திறம்! 190
மீண்டோம் என்று உனித் தூண்டிலின் மீன் என
ஈண்டு அவன் இருக்குக : இருக்குக. வைகறை

வரும்வரை யிருக்கில் வந்த இவ் வஞ்சியர்,
ஒருவரும் மீள்கிலர். ஓர் கால்இக் குறி
தனக்கே தட்டிடில் தப்புவன் என்பதே
எனக்கு உள துயரம். அதற்கு என் செய்வோம்?
ஆதலின் இறைவ! அஞ்சினேம் என்று ஒரு
போதுமே நினையார் போர்முறை யறிந்தோர்.

ஜீவ :—எவ்வித மாயினும் ஆகுக. வைகறை,
இதுவரை நிகழ்ந்தவற்று எது குறைவு
எனினும் 200

அதுவெலாம் அகல நின்று அரும் போர்

குடில :—வஞ்சியான் இரவே அஞ்சி மற்று ஒழிந்திடில்
அதுவும் ஆம் விதம் எது?
(சேவகன் வர)

சேவகன் :— உதியன் தூதுவன்
உற்று மற்று உன்றன் அற்றம் நோக்கினனே.

குடில :—சரி! சமாதானஞ் சாற்றவே சார்ந்தான்.

ஜீவ :—பெரிதே நின்மதி! ஆ! ஆ! வரச்சொல்.
(வஞ்சித்தூதன் வர)

தூதன் :—தொழுதனன். தொழுதனன்.
வழுதிமன்னவா!
(வணங்கி)

அருளே யகமாத் தெருளே மதியா
அடலே யுடலாத் தொடை புகழேயா
நின்ற என் இறைவன் நிகழ்த்திய மாற்றம் 210
ஒன்றுளது உன் வயின் உரைக்க என்றே
விடுத்தனன் என்னை யடுத்த தூதுவனு.

குடில :— ஐயோ !

ஜீவ :—தடுத்தான் ; விடுத்தேன் !

குடில :—(தனதுள்) கெடுத்தான் இங்கும் !

ஜீவ :—அரியேறு அன்ன அமைச்ச! பெரியோர் 170
தரியார் ; சகியார் சிறிதொரு சழக்கும்.
ஆயினும் அத்தனை நோவதற்கு என்னே?
வாள் உறை சேர்த்திலம்! நாளையும் போர் செயக்
கருதினோம்! உறுதி! வெருவியோ மீண்டோம்?

குடில :—வஞ்சியர் நெஞ்சமே சான்று மற்று அதற்கு.
மீண்டதிற் குறைவு என்? ஆ! ஆ! யாரே
வெருவினார்? சீ! சீ! வீண் அவ் எண்ணம்!
இரு தினம் பொருதனர் சிறுவனை வெலற்கு என்று
ஒரு மொழி கூற நம் உழையுளார் சிலர் செய்
(நாராயணன் நின்ற இடம் நோக்கி)

சதியே யெனக்குத் தாங்காத் தளர்ச்சி! 180
அதுவலால் என் குறை மதிகுல மருந்தே!
சென்று நாம் இன்று திரும்பிய செயலே
நன்றெனப் போர்முறை நாடுவோர் நவில்வர்.
செவ்விதில் ஓடி நாய் கெளவிடும்: சிறந்த
மடங்கலோ எதற்கும் மடங்கியே குதிக்கும்.
குதித்தலும் பகையினை வதைத்தலும் ஒரு கணம்.
நாளை நீ பாராய்! நாம் தூது அனுப்பும்
வேளையே யன்றி விரிதலை அனந்தை-
யூரார் இவ் வயின் உற்றதொன்று அறியாச்
சீராய் முடியும் நம் சிங்கச் செருத்திறம்! 190
மீண்டோம் என்று உளித் தூண்டிலின் மீன் என
ஈண்டு அவன் இருக்குக : இருக்குக . வைகறை

வரும்வரை யிருக்கில் வந்த இவ் வஞ்சியர்,
ஒருவரும் மீள்கிலர். ஓர் கால்இக் குறி
தனக்கே தட்டிடில் தப்புவன் என்பதே
எனக்கு உள துயரம். அதற்கு என் செய்வோம்?
ஆதலின் இறைவ! அஞ்சினேம் என்று ஒரு
போதுமே நினையார் போர்முறை யறிந்தோர்.

ஜீவ :—எவ்வித மாயினும் ஆகுக. வைகறை,
இதுவரை நிகழ்ந்தவற்று எது குறைவு
எனினும் 200

அதுவெலாம் அகல நின்று அரும் போர்

குடில :—வஞ்சியான் இரவே அஞ்சி மற்று ஒழிந்திடில்
அதுவும் ஆம் விதம் எது?

(சேவகன் வர)

சேவகன் :— உதியன் தூதுவன்
உற்று மற்று உன்றன் அற்றம் நோக்கினனே.

குடில :—சரி! சமாதானஞ் சாற்றவே சார்ந்தான்.

ஜீவ :—பெரிதே நின்மதி! ஆ! ஆ! வரச்சொல்.

(வஞ்சித்தூதன் வர)

தூதன் :—தொழுதனன். தொழுதனன்.
வழுதிமன்னவா!

(வணங்கி)

அருளே யகமாத் தெருளே மதியா
அடலே யுடலாத் தொடை புகழேயா
நின்ற என் இறைவன் நிகழ்த்திய மாற்றம் 210
ஒன்றுளது உன் வயின் உரைக்க என்றே
விடுத்தனன் என்னை யடுத்த தூதுவனு.

இன்று நீர் இருவரும் எதிர்த்ததில் யாவர்
வென்றனர் என்பது விளங்கிடும் உனக்கே.
பொருதிட இனியுங் கருதிடில் வருவதும்
அறிகுவை! அதனால் அறிகுறி யுட்கொண்டு
உறுவது முன்னுணர்ந்து உறவு ஆவதற்கே
உன்னிடில் தாம்பிரபன்னியி னின்று ஒரு
கும்ப நீரும் ஓர் நிம்ப மாலையும்
ஈந்து அவ னாணையில் தாழ்ந்திடில் வாழ்வை! 220
மதில் திறம் மதித்து இறுமாப்பையேல் நதியிடை
மட் பரி நடாத்தினோர்க்கு ஒப்பு ஆகுவையே.
ஆதலின் எங்கோன் ஓதிய மாற்றம்
யாதெனிற் கைதவா! வைகறை வருமுன்
தாரும் நீரும் நீ தருவையேற் போரை
நிறுத்துவன். அல்லையேல் நின் புரம் முடிய
ஒறுத்திட உழிஞையுஞ் சூடுவன். இரண்டில்,
எப்படி யுன் கருத்து அப்படி அவற்கே.

ஜீவ :—நன்று! நன்று! நீ நவின்றனை. சிறுவன்
வென்றதை நினைத்தோ அலது மேல்
விளைவதைக் 230
கருதித் தன்னுளே வெருவியோ உன்னை
விடுத்தனன் என்பது இங்கு எடுத்து உரையாதே
அடுத்து இவண் உள்ளார் அறிகுவர். ஆயினும்,
மற்று அவன் தந்த சொற்கு உற்ற நம் விடை
சாற்றுதுங் கேட்டி. வன்பொரு ளாயின்
ஏற்று இறந்தவர்க்கு யாம் யாதும் ஈந்திடுவோம்.
அறிந்திடச் சேரன் அவாவிய புனலும்
விரும்பிய சுரும்பார் வேம்பும் விதுகுலம்

வரும் பரம்பரைக்கு ஆம் அல்லால் எனக்கே
உள வல; அதனால் ஒருவன் ஈந்திடுதல் 240
களவெனக் காணுதி. மற்று நீ கழறிய
உழினை அங்கு உளதெனில் வழுதிபாற் பழுதில்
நொச்சியும் உளதென நிச்சயங் கூறே.

தூது :—ஐயோ! கைதவா! ஆய்ந்திலை உன்றன்
மெய்யாம் இயல்பு. மிகும் உன் சேனையின்
தீரமும் திறமும் உனதரும் வீரமும்
கண்முற் படுமுன் கவர்ந்த சேரற்கு இம்
மண்வலி கவர்தலோ வலிதென்று உன்னினை?
என் மதி குறித்தாய்! எடுத்த கைப் பிள்ளாய்!

குடில :—நில்லாய் தூதுவ! நின் தொழில்
உன் இறை 250
சொல்லிய வண்ணஞ் சொல்லி யாங்கள்
தரும் விடை கொடுபோய்ச் சாற்றலே யன்றி
விரவிய பழிப்புரை விளம்புத லன்றே.
அதனால் உன்னுயிர் அவாவினை யாயின்
விரைவாய் ஏகுதி விடுத்தவ னிடத்தே.

தூது :—குடிலா! உன்மனப் படியே! வந்தனம்,
மருவிய போர் இனி வைகறை வரை யிலை.
இரவினில் வாழுமின் இவ் அரணகத்தே.

(தூதுவன் போக)

குடில :—தூது இது சூதே. சொன்னேன் அன்றோ?

ஜீவ :—ஏதமில் மெய்மையே யாயினும் என்னை? 260
நீரும் தாரும் யாரே யளிப்பர்?
எனவோ அவைதாம்? யாதே வரினும்
மனவலி யொல்கலை. மானமே பெரிது.

சிதைவிடத்து உரவோர் பதையார் சிறிதும்.
புதைபடுங் கணைக்குப் புறங்கொடாது உம்பல்.
மதிகுலம் இதுகாறு ஒருவரை வணங்கித்
தாழ்ந்து பின் நின்று வாழ்ந்ததும் அன்று!
மாற்றார் தமக்கு மதிகுல மாலையும்
ஆற்றின் நீருடன் நம் ஆண்மையும் அளித்து
நாணுது உலகம் ஆளல்போல் நடித்தல் 270
நாணுற் பாவை யுயிர் மருட்டுதலே.
ஒட்டார் பின்சென்று உயிர் வாழ்தலினும்
கெட்டான் எனப்படல் அன்றே கீர்த்தி?
அதனுற் குடிலா! அறிகுதி துணிபாய்.
எதுவாயினும் வரில் வருக. ஒருவனை
வணங்கி யான் இணங்குவன் என நீ மதியேல்.

(எழுந்து)

வருவோம் நொடியில். மனோன்மணி நம் குலத்
திருவினைக் கண்டு உளந் தேற்றி மீள்குவம்.
கருதுவ பல வுள. காணுதும்.
இரு நீ யதுகாறு இவ்வயின் இனிதே! (1) 280

(ஜீவகன் போக)

குடில :—கருதுதற்கு என்னே! வருவது கேடே.
தப்பினுய் இருமுறை. தப்பிலி நாரணன்
கெடுத்தான் பலவிதம். மடப்பயல் நீயே

(பலதேவனை நோக்கி)

அதற்கெலாம் காரணம்.

பலதே :— அறிகுவை, ஒருவன்
இதுபோல் வேல் உன் நெஞ்சிடை யிறக்கிடில்.

குடில :—உன் நடக்கையினுல்.

பலதே :— உன் நடக்கையினுல் !
மன்னனைக் குத்திட உன்னினை : ஊழ்வினை
என்னையே குத்திட இசைந்தது : யார் பிழை ?

குடில :— பாழ்வாய் திறக்கலை. ஊழ்வினை ! ஊழ்வினை !
பகைக்கலை யென நான் பலகாற்
பகர்ந்துளேன். 290

பலதே :— பகையோ ! பிரியப் படுகையோ ? பாவி !

குடில :— பிரியமும் நீயும் ! பேய்ப் பயல் ! பேய்ப் பயல்
எரிவது என்னுளம் உனை யெண்ணுந்தோறும்.
அரிய என் பணமெலாம் அழித்து மற்று இன்று—

பலதே :— பணம் பணம் என்று ஏன் பதைக்கிருய்
பிணமே !
நிணம்படு நெஞ்சுடன் நின்றேன். மனத்திற்
கண்டு நீ பேசுதி ! மிண்டலை வறிதே !
(பலதேவன் போக)

குடில :— விதி யிது! இவனுடன் விளம்பி யென்பயன்?
இதுவரை நினைத்தவை யெல்லாம் போயின !
புதுவழி கருதுவம் ! போயின போகுக ! 300
(மௌனம்.)
எதுவும் இந் நாரணன் இருக்கில்,
அபாயம். ஆ ! ஆ ! உபாயம் இங்கு இதுவே. (2)
(குடிலன் போக)

நான்காம் அங்கம் : மூன்ரும் களம்—முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

நான்காம் களம்

இடம் : *அரண்மனையில் ஒருசார்.* **காலம்** : *மாலை.*

(ஜீவகனும் குடிலனும் மந்திராலோசனை :
பலதேவன் ஒருபுறம் நிற்க)

நேரிசை யாசிரியப்பா

ஜீவகன் :—*ஆதி யின்ன தென்று ஓதுதற்கு அரிய*
வழுதியின் தொழுகுல வாணுள் ஓர் இரா
என மதிப்பதற்கும் இருந்ததே! குடில!
இத்தனை கேடு இன்று எங்ஙனம் விளைந்தது?
சற்றும் அறிந்திலேன் தையலர் புகலுமுன்.
மாற்ருர் நமது மதிற்புறத்து அகழைத்
தூர்த்தார் எனப் பலர் சொல்லுவது
உண்மைகொல்!

குடில :—*(தனதுள்) ஓரிடம் அன்றே. உணர்ந்திலை*
போலும்.
வேர் அறக் களைகுதும். இதுவே•வேளை.

ஜீவ :—*என்னை! என்னை!* 10

குடில :— *மன்னவா! யான் இங்கு*
என்னென ஓதுவன் இன்றையச் சூது?

ஜீவ :—*மருவரு மதிலுள கருவி யென் செய்தன?*

குடில :—*கருவிகள் என்செயும் கருத்தா இன்றியே!*

ஜீவ :—*காவல் இல்லைகொல்? சேவகர் யாவர்?*

குடில :—ஏவலின்படி யாம் எண்ணுயிரவர்
ஆதியர் காவலா ஆக்கியே அகன்றேம்.

ஜீவ :—ஏதிது பின் இவர் இருந்தும் மற்று இங்ஙனம்?

குடில :—இருந்திடில் இங்ஙனம் பொருந்துமோ
இறைவ!

ஜீவ :—செவ்விது! செய்த தென்?

குடில :— எவ்விதம் செப்புகேன்?
நாரணர் காவலின் நாயகர் ஆக்கினேம். 20
போரிடைக் கண்டனை நாரணர் தம்மை.

ஜீவ :—மெய்மை! கண்டனம். விட்ட தென் காவல்?

குடில :—ஐய! யான் அறிகிலன். அவரினும் நமக்கு
மெய்மையர் யாவர்? வேலியே தின்னில்
தெய்வமே காவல் செய்பயிர்க்கு என்பர்

ஜீவ :—துரோகம்! துரோகம்!

குடில :— துரோகம் மற் றன்று!
விரோதம்! அடியேன் மேலுள விரோதம்
திருவடி தனக்கு அவர் கருதலர் துரோகம்.

ஜீவ:—கெடுபயல்! துரோகம்! விடுகிலன் சிறிதில்.

குடில :—மடையன்! ஐயோ! மடையன்! சுவாமீ! 30
எலிப்பகை தொலைக்க இருந்த தன் வீட்டில்
நெருப்பினை யிடல்போல் அன்றோ நேர்ந்தது.
விருப்பம் மற்று அவர்க்கு உன் வெகுமதி யாயின்
திருத்தமா யொரு மொழி திருச்செவி சேர்க்கில்
அளிப்பையே களிப்புடன் அமைச்சுந் தலைமையும்!
அத்தனை யன்பு நீ வைத்துளை! (அழுது)

ஜீவ :— ஆ! ஆ!
எத்தனை துட்டன்! எண்ணிலன் சற்றும்!

குடில :—ஐயோ! எனக்கு இவ் அமைச்சோ பெரிது?
தெய்வமே அறியும் என் சித்த நிலைமை!
வெளிப்பட வொரு மொழி விளம்பிடில் யானே 40
களிப்புடன் அளிப்பன் அக் கணமே யனைத்தும்.
விடுவேம் அதற்கா வேண்டில் எம் உயிரும்!
போர் முகத்து இங்ஙனம் புரிதலோ தகுதி?
[பலதேவன் மார்பைக்காட்டி]

ஜீவ :—யார்? யார்? நாரணன்?
[பலதேவனை நோக்கி]

பலதேவன் : ஆம்! அவன் ஏவலில்
வம்பன் அங்கு ஒருவன்—

ஜீவ :— நம் பகை யன்று பின்!

குடில :—நின்பகை யன்று மற்று என் பகை யிறைவ!

ஜீவ :—உன் பகை யென் பகை! ஓ! ஓ! கொடியன்!
செய்குவன் இப்போதே சிரச்சேதம்!
இடங் குழம்பியது இங்கு இதனாற் போலும்?

குடில :—அடங்கலும் இதனால் ஐய! அன்றேல், 50
இடப்புறம் வலப்புறம் யாதே குழம்பும்?
மடப்பயல் கெடுத்தான்! மன்ன! நம் மானம்!
ஒரு மொழி யல்லாது இருமொழி யாயின்
வெருவர வெம்படை வெல்லுவது எங்ஙனம்!

ஜீவ :— அழை நாரணனை.
[முதற்சேவகனை நோக்கி]

முதற்சேவ :— அடியேன்.

ஜீவ :— நொடியில்.
[சேவகன் போக]
பழமையும் பண்பும் நாம் பார்க்கிலம். பாவி!
இத்தனை துட்டனோ? ஏன் இது செய்தான்?

குடில :—சுத்தமே மடையன்! சுவாமீ! பொறுத்தருள்.
என்னதே அப் பிழை. மன்ன! நீ காக்குதி!
வருபவை உன் திருவருளால், வரு முன் 60
தெரிவுறும் அறிவு எனக்கு இருந்தும், திருவுளம்
நிலவியபடியே பலதேவனைப் படைத்
தலைவனு யாக்கிடச் சம்மதித்து இருந்தேன்,
எனதே அப் பிழை. இலதேல் இவ்விதம்
நினையான் இவனுயிர் நீக்கிடப் பாவி!
அதன் பின் ஞயினும் ஐயோ! சும்மா
இதமுற இராது போர்க் களமெலாந் திரிந்து
கடிபுரிக் காவற் படைகளுந் தானுமாய்
இடம் வலம் என்றிலை: இவுளி தேர் என்றிலை:
கடகயம் என்றிலை: அடையவும் கலைத்து, 70
கைக்குட் கனியாய்ச் சிக்கிய வெற்றியை—(விம்மி)

ஜீவ :—கண்டனம் யாமே.

குடில :— காலம்! காலம்!

ஜீவ :—கொண்டுவா நொடியில்.
[2-ம் சேவகனை நோக்கி]

2-ம் சேவ :— அடியேன்! அடியேன்!
[2-ம் சேவகன் போக]

குடில :—சென்றது செல்லுக. ஜயிப்போம் நாளை.
ஒன்று நீ கேட்கில் உளறுவன் ஆயிரம்.
கெடு நா வுடையான். கேட்டு இனி யென்பயன்?

ஜீவ :—விடுவேம் அல்லேம். வெளிப்படை.
கேட்பதென் ?
எழுமுன் அவன் கழுவேறிடல் காண்குதும்.

குடில :—தொழுதனன் இறைவ ! பழமையன் !
பாவம் !
சிறிது செய் கருணை. அறியான் ! ஏழை !

ஜீவ :—எதுவெலாம் பொறுக்கினும் இது
யாம் பொறுக்கிலம்.
எத்தனை சூது உளான் ! எத்தனை கொடியன் !

குடில :—சுத்தன் !

ஜீவ :— சுத்தனோ? துரோகி ! துட்டன் ?
[நாராயணன் உள்ளேவர]
இட்ட நம் கட்டளை யென்னை யின்று உனக்கே?
[முருகன் முதலியோர் வாயிலில் நிற்க]

நாரா :—எப்போது இறைவ !

ஜீவ :— இன்று போர்க்கு ஏகு முன் !

நாரா :—அப்போது ஆஞ்ஞையா
யறைந்ததொன் று இல்லை.
கடிபுரி காக்க என்று ஏவினன் குடிலன்.

ஜீவ :—குடிலனை யாரெனக் கொண்டனை கொடியாய் ?

நாரா :—குடிலனைக் குடிலன் என்றே யுட்
கொண்டுளேன்.

ஜீவ :—கெடுவாய் ! இனிமேல் விடுவாய் பகடி ! 90
குடிலன் என் அமைச்சன்.

நாரா :— நெடுநாள் அறிவன் !

ஜீவ :—நானே யவன் இங்கு அவனே யானும்.

நாரா :—ஆனால் நன்றே. அரசு அமைச்சு என்றிலை.

ஜீவ :—கேட்டது கூறுதி.

நாரா :— கேட்டிலை போலும் !

ஜீவ :—கடிபுரி காத்தைகொல் ?

நாரா :— காத்தேன் நன்றாய்.

ஜீவ :—காத்தையேல் அகழ்க்கணந் தூர்த்ததென் பகைவர் ?

நாரா :—தூர்த்தது உன் பகையல. துரத்திய படைப்பிணம்.

பார்த்து மேற் பகருதி.

ஜீவ :— பார்த்தனம் உன்னை

ஆர்த்த போர்க் களத்திடை அதுவோ காவல் ?

நாரா :—உன்னையுங் காத்திட உற்றனன் களத்தில். 100

ஜீவ :—என்னை யுன் கபட நாடகம் ? இனிதே !

அவன் உரம் நோக்குதி. அறிவைகொல் ?

[பலதேவனைக் காட்டி]

நாரா :— அறிவேன்.

ஜீவ :—எவன் அது செய்தவன் ?

நாரா :— அவனே அறிகுவன்.

ஜீவ :—ஒன்றும் நீ உணர்கிலை ?

நாரா :— உணர்வேன் இவன்பால்

நின்றதோர் வீரன்: இப் பொற்றொடி யுடையான்:

"என் தங்கையின் இழிவு இப்படி யெனக்கே"

என்று தன் கை வேல் இவன் உரத்து எற்றிப்
பொன்றினன் எனப் பலர் புகல்வது கேட்டேன்.

ஜீவ :—நன்று நன்று உன் கதை!

குடில :— நன்று இது நன்றே!
[பொற்ரெருடி காட்டி]

பூண் இது நினதே! அரண்மனைப்
பொற்ரெருடி. 110
காணுதி முத்திரை! வாணியுஞ் சேர்ந்துளாள்.
இச் செயற்கு இதுவே நிச்சயங் கூலி.
அடியேந் தமக்கு இனி விடை யளி. அகலுதும்.
அஞ்சிலேம் உடலுயிர்க்கு அஞ்சுவம் மானம்.
வஞ்சகர் கெடுப்பர். வந்தனம்.

[தன் முத்திரைமோதிரம் கழற்றி நீட்ட]

ஜீவ :—[நாராயணனை நோக்கி] நில்! நில்!
இத்தனை சூதெலாம் எங்கு வைத்திருந்தாய்?
உத்தமன் போல மற்று எத்தனை நடித்துளாய்!
சோரா! துட்டா! சுவாமித் துரோகி!
வாராய் அமைச்ச! வாரீர் படைகாள்!

[முருகன் முதலிய தலைவரும் படைஞரும் வர]

நாராயணன் இந் நன்றிகொல் பாதகன், 120
இன்று யாம் இவனுக்கு இட்ட கட்டளையும்
நன்றியும் மறந்து நன்னகர் வாயிற்
காவல் கைவிடுத்துக் கடமையிற் பிறழ்ந்தும்,
மேவருந் தொடியிது எம் கோவிலில் திருடியும்.
ஏவலர்க்கு அதனை யீந்தே பலதேவன்
ஓவலில் உயிரினை யுண்டிடத் தூண்டியும்,

அனுமதியின்றி யின்று அமர்க் களத்து எய்திக்
கனைகழற் படை பரி கரி ரதங் கலைத்துச்
சுலபமா யிருந்த நம் வெற்றியுந் தொலைத்துப்
பலவழி யிராஜத் துரோகமே பண்ணியும் 130

நின்றுளான். அதனால் நீதியாய் அவனை
இன்றே கொடுங் கழுவேற்றிட விதித்தோம்!
அறிமின் யாவரும்! அறிமின்! அறிமின்!
சிறிதன்று எமக்கு இச்செயலால் துயரம்.
இன்றுநேற் றன்று எனக்கு இவனுடன் நட்பு.

நாரா :—வெருவிலேன் சிறிதும் வேந்த நின்விதிக்கே!
அறியா யாயின் இது காருயும்
வறிதே மொழிகுதல்! வாழ்க நின்குலம்!

ஜீவ:—நட்பு அல: மக்களே யாயின் என்? நடுநிலை
அற்பமும் அகலோம். ஆதலின் இவனை 140
[படைத்தலைவரை நோக்கி]
நொடியினில் கொடுபோய் இடுமின் கழுவில்!

முருகன்:—அடியேம். நொடியினில்
ஆற்றுதும் ஆஞ்ஞை.
குடிலரே வாரும்?

ஜீவ :— மடையன் இவன் யார்?

முருகன் :—கூறிய பலவும், குடிலரோடு ஒவ்வும்.
வேறு யார் பிழைத்தனர் வேந்த மற் றின்றே?

குடில :—கேட்டனை யிறைவ!
கெடுபயல் கொடுமொழி.
[காதில்] மூட்டினன் உட்பகை!

நாரா :— முருகா! சீ! சீ!
[முருகனை அருகு இழுத்து]

ஜீவ :—மாட்டுதிர் இவனையும் வன்கழுவதனில்.
[சேவகனை நோக்கி]

முருக :—ஆயிற் கழு பதினாயிரம் வேண்டும்.
[வாயிற்சேவகன் வர]

சேவ :—சுந்தரமுனிவர் வந்தனர் அவ் அறை. 150
சிந்தனை விரைவிற் செய்தற்கு உளதாம்.

ஜீவ :—வந்தது எவ் வழி ,யிவர்! வந்தனங் குடிலா!
நடத்துதி யதற்குள் விதிப்படி விரைவில்.

குடில :—மடத்தனத்தால் இவர் கெடுத்து
எனைப் புகல்வர்;
விடுத்திட அருளாய்!

ஜீவ :— விடுகிலம்.

குடில :— ஆயின்,
அடுத்து நின்று இது நீ நடத்தலே அழகாம்.

ஜீவ :—அடைத்திடு சிறையினில். அணுகுதும்
நொடியில்.
[ஜீவகன் போக]

குடில :—(தன் சேவகனை நோக்கி) சடையா! கொடு
போய் அடையாய் சிறையில்.
[சடையன் அருகே செல்ல]

முருக :—அணுகலை! விலகி நில்! அறிவோம் வழியாம்.
[சடையன் பின்னும் நெருங்க]
வேணுமோ கோணவாய் விக்கா! 160

சடையன் :— கொக் கொக்! (விக்கி)

முருக :—கூவலை! விடியுமுன் கூவலை!

சடையன் :— கொக் கொக்-

சேவகர் யாவரும் :— *சேவலோ! சேவலோ!*
சேவலோ! சேவலோ!
[கைதட்டிச்சிரித்து]

குடில :— *ஏது இது! இங்ஙனம் யாவரும் எழுந்தார்!*
வீதியிற் செல்லலே. வீணர்! அபாயம்!
ஒழிகுவம் இவ்வழி! வழி யிது வா! வா!
[குடிலனும் பலதேவனும் மறைய]

சேவகரிற் சிலர் :— *பிடிமின் சடையனை!*
[சடையனும் குடிலன்சேவகரும் ஓடிட, சில படைஞர் துரத்திட, சிலர் ஆர்த்திட]

மற்றைய சேவகர் :— *பிடிமின்! பிடிமின்!*

சேவகரிற் சிலர் :— *குடிலன் எங்கு உற்றான்?*

குடில :— *கொல்வரே! ஐயோ!*
[நன்றாய் மூலையில் மறைய]

சேவகரிற் சிலர் :— *விடுகிலம் கள்வரை!*

மற்றைய சேவகர் :— *பிடிமின்! பிடிமின்!*
[கூக்குரல் நிரம்பிக் குழப்பமாக]

நாரா :— *முருகா நிகழ்பவை சரியல சிறிதும்.*

அருகு நில். சீ! சீ! அன்பரே அமைதி! 170
(குழப்பங்குறைந்து அமைதி சிறிது பிறக்க)

முருக :— *அமைதி கேண்மின்!*

முதற்சேவகன் :— *அமைதி! அமைதி!*

நாரா :— *நல்லுயிர்த் துணைவரே! நண்பரே! ஒருமொழி*
சொல்லிட ஆசை! சொல்லவோ?
[குழப்பம் தீர]

சேவகரிற் சிலர் :— *சொல்லுதி.*
[சிறிது சிறிதாய்ப் படைஞர் நெருங்கிச் சூழ]

சேவகர் யாவரும் :—*சொல்லாய்! சொல்லாய் !*
பல்லாயிரந்தரம் !

நாரா :—*நல்லீர் மிகவும் அல்லாது இங்ஙனம்*
முன்பின் அறியா என் போலிகள் மேல்
அன்பு பாராட்டீர். அனேக வந்தனம் !
[கைகூப்பி]

சேவகர் :—*அறியார் உனை யார்? அறிவார் யாரும்.*
[முற்றிலும் அமைதி பிறக்க]

நாரா :—*அறிவீராயினும் யான் என்*
செய்துளேன் ?
என் செய வல்லவன் ! என் கைம்மாறு ! 180
பாத்திரமோ நும் பரிவிற்கு இத்தனை !

சேவகர் :—*காத்தனை ! காத்தனை ! காவற்*
கடவுள் நீ !

நாரா :—*கெட்டார்க்கு உலகில் நட்டார் இல்லை !*
ஆயினும், வீரர் நீராதலின், நும்முடன்
ஈண்டு ஒரு வேண்டுகோள் இயம்பிட ஆசை
அளிப்பிரோ அறியேன் ?
[படைஞர் நெருங்கிச் சூழ]

சேவகர் :— *அளிப்போம் உயிரும்.*

குடில :—*(பலதேவன் காதில்) ஒளித்தது இங்கு*
உணர்வனோ? ஓ ! பலதேவ !

நாரா :—*ஒரு தினமேனும் பொருதுளேன் நும்முடன்.*
கருதுமின் என் அவமானமும் சிறிதே.

சேவகர் :—உரியதே யெமக்கு அது. பெரிதன்று
உயிரும் ! 190
[யாவரும் கவனமாய்க் கேட்க]

குடில :—(தனதுள்) எரி யிடுவானோ இல்லிடை ?
ஐயோ !

நாரா :—அத்தனை அன்பு நீர் வைத்துளீ ராயின்
என் மொழி தனக்கு நீர் இசைமின். எனக்காத்
தீதே யாயினும் செமித்து அருள் புரிமின் !

சேவகர் :—யாதே யாயினும் சொல்லுக !

நாரா :— சொல்லுதும் !
போர்க்களத்து உற்றவை யார்க்கும் வெளிப்படை.
ஊர்ப் புறத்து இன்னம் உறைந்தனர் பகைவர்.
நாற்புறம் நெருப்பு : நடுமயிர்த் தூக்கின்
மதி குலக் கொழுந்தாம் மனோன்மணி நிலைமை.
இதனிலும் அபாயம் இங்கு எய்துதற்கு
200

நுந் தமிழ் மொழியும் அந்தமில் புகழும்
சிந்திடும் : சிந்திடும் நும் சுதந்தரமும்.
இத்தகை நிலைமையில் என்னை நும் கடமை.
மெய்த்தகை வீரரே ! உத்தம நண்பரே !
எண்ணுமின் சிறிதே ! என்னை நம் நிலைமை !
களிக்கவும் கூவவும் காலம் இங்கு இதுவோ ?
வெளிக் களத்து உள பகை, வீண் கூக்குரல்
இ
கேட்டிடிற் சிறிதுங் கேலியென்று எண்ணார் ;
கோட்டையுட் படை வெட்டே யெனக்கொள்வர்.
பெரிது நம் அபாயம் ! பெணி யதற்கு நீர் 210

உரியதோர் கௌரவம் உடையராய் நடமின்.
விடுமின் வெகுளியும் வீண் விளையாட்டும்.
படையெனப் படுவது கரையிலாக் கருங்கடல்.
அடலோ தடை யதற்கு? ஆணையே யணையாம்.
உடைபடில் உலகெலாம் கெடும் ஒரு கணத்தில்.
கரு மருந்து அறையிற் சிறு பொறி சிதறினும்
பெரு நெருப்பு அன்றோ? பின்பு ஆர் தடுப்பர்?
அதனால் அன்பரே! ஆணைக்கு அடக்குமின்.

குடில :—(மூச்சுவிட்டு) ஆ!

நாரா :—இது போ வில்லை யெனக்கு உபகாரம்!
[மௌனம்]

இரங்தேன். அடங்குமின்! இரங்குமின் எமக்கா!

1-ம் சேவ :—நாராயணரே! நவின்றவை மெய்யே!
ஆரே யாயினுஞ் சகிப்பர் அநீதி?

நாரா:—ஏது நீர் அநீதி யென்று எண்ணினீர்?
நண்பரே!

ஓதிய அரச னாணையை மீறி
எனது உளப்படி போர்க்கு ஏகிய அதற்கா
மனுமுறைப்படி நம் மன்னவன் விதித்த
தண்டனையோ அநியாயம்? அலது யான்
உண்ட சோற்று உரிமையும் ஒருங்கே மறந்து
மற்று
அண்டிய அரச குலத்திற்கு அபாயம்
உற்ற தோர்காலை யுட்பகை பெருக்கிக் 230
குற்றமில் பாண்டிக்கு அற்றமில் கேடு
பண்ணினேன் என்னப் பல தலைமுறையோர்
எண்ணிடும் பெரும் பழிக்கு என் பெயரதனை

ஆளாக்கிட நீர் வாளா முயலலோ
யாதே அநீதி? ஓதுமின். அதனால்.
என் புகழ் விரும்புவிராயின், நண்பரே!
ஏகுமின் அவரவ ரிடத்திற்கு ஒருங்கே!

1-ம் சேவ :—எங்கு இனி யேகுவம் இங்கு உனை
யிழந்தே?

2-ம் சேவ :—உன் கருத்து இருப்பிற்கு உரியதோ
இவ் விதி?

நாரா :—கருத்தெலாம் காண்போன் கடவுள்.
விரித்த 240
கருமமே யுலகங் காணற்கு உரிய.
ஒருவனோ அலது இவ் வுலகமோ பெரிது?
கருதுமின் நன்றாய். காக்குமின் அரசனை.
செல்லுமின். நில்லீர்! செல்லில் என் தனக்கு
நல்லீர் மிகவும்!

சேவகர் :— நாராயணரே!
உமக்கு ஆம் கொடிய கழுமரம் எமக்கும்
நன்றே யென்றே நின்றோம் அன்றிக்
கெடுதி யொன்று எண்ணிலம். கொடும் அதற்கு
அநுமதி.

நாரா :—தென்னவன் சிறைசெயச் செப்பினன் :
அதனால்
இன்னம் பிழைப்பேன் இக் கழு, உமக்கு
யான் 250
சொன்னவாறு அடங்கித் துண்ணென ஏகில்.
இல்லையேல் எனக்கு இனி யெய்துவது அறியேன்.
வல்லை! நீர் செல்லுமின்! செல்லுமின்!
வந்தனம்.

செல்லுமின் ! சத்தியம் செயிக்கும்! செயிக்கும் !
நல்லது ! நல்லது !
[படைஞர் விடைபெற்றுப் போக]

முருக :— நாராயணரே !
நும் சொல் என் சிரம். ஆயினும் நும் செயல்
சரியோ என்று எனக்கு உறுவ தோர் ஐயம்.
சத்தியம் ஜயிக்கும் என்றீர். எத்திறம் ?
குடிலன் தனக்கு அநுகூலமா யனைத்தும்
முடிவது கண்டும் மொழிந்தீர் முறைமை ! 260

நாரா :—பொறு ! பொறு ! முடிவில் அறிகுவை.

முருக :— முடியும்
தருணம் யாதோ ? மரணமோ என்றால்,
மரண மன்று அது : மறு பிறப்பு என்பீர்.
யாதோ உண்மை ?

நாரா :—(இருவரும் நடந்து) ஓதுவம். வா வா !
நன்று இது : தீது இது : என்று இரு
பான்மையாய்த்
தோற்றுதல் துணிபே. அதனால்
தேற்றம் இதே யெனச் செய்க நல்வினையே. 1
(நாராயணனும் முருகனும் சிறைச்சாலைக்குப் போக)

பலதே :—என்னை யுன் பீதி ? எழு எழு. இவர்க்கு உன்
பொன்னோ பொருட்டு ?
(பலதேவனும் குடிலனும் வெளியே வந்து)

குடில :— போ ! போ ! மடையா
உன்னினன் சூதே. 270

பலதே :— உன் குணம். நாரணன்
சொன்னது கேட்டிலை ?

குடில :— சொல்லிற்கு என் குறை?
முன்னிலும் பன்னிரு பங்கு அவன் துட்டன்.
(சேவகன் வர)

சேவகன் :—மன்னவன் அழைத்தான் உன்னை
மற்று அப்புறம்.

குடில :—வந்தனம் ஈதோ! சுந்தரர் போயினர்?

சேவ :—போயினர்.

குடில :— ஓ! ஓ! போ! இதோ வந்தோம்.
(சேவகன் போக)

(தனதுள்) ஆயினது என்னையோ அறிகிலம்.
ஆயினுஞ்
சேயினும் எளியன். திருப்புவம் நொடியே. 2
(குடிலனும் பலதேவனும் போக)

நான்காம் அங்கம்: நான்காம் களம்—முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

ஐந்தாம் களம்

இடம்: அரண்மனையில் ஒரு சார். காலம்: மாலை

(ஜீவகனும் சுந்தரமுனிவரும் மந்திராலோசனை)

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

சுந்தரர் :—வளையும் வேய் நிமிரும்: வளையா நெடுமரம்
கிளையுடன் கெடுமே கிளர்காற் றதனில்!

ஜீவகன் :—முளையும் ஓர் மரமோ? முனிவ! புல்லினம்;
களைகுவர். களைகிலர் காழ்பெறுந் தருக்கள்.

சேண் உயர் தேக்கு திசையெறி சூறையில்
ஆணிவேருட னெழுந்து அதிர்ந்து அசைந்திறினும்
பேணுவர் அதனைப் பெரியோர்! யாரே
காணுவர் காழறும் நாணமில் நாணலை?
ஓர் உயிர்ப்பேனும் உண்டேல் அடிகாள்!
போரிடைப் போக்குவன்; புகழ் எனக்கு
அதுவே! 10

சுந்தர :—பொறு பொறு! ஜீவக! வெறு
மொழி புகலேல்!
அரியது செய்வதே ஆண்மையும் புகழும்!
அரிது உயிர்தரித்தலோ மரித்தலோ அறைதி.
வேட்டையார் ஓட்டிட வெருவு தீக்குருவி
நீட்டிய தன் சிரம் நீள் மணற் புதைத்துத்
தனது கண் காணுத் தன்மையாற் பிறருந்
தனது உடல் காணூர் என நினைவது போல்
என்னை யிம் மயக்கம் மன்னவ! உனக்கும்!
சிறு பசி தாங்காச் சிறுமையர் பற்பலர்;
அற வழி யிது வென அறியாக் கயவர்; 20
பிறர் பொருள் வெளவியும் பிற வுயிர் கவர்ந்தும்
அலையுந் தீமையர் அநேகர், அகப்படின்
மலைவு அற மரணமும் வெருவார் மான,
கலக்க மொன்று இன்றிக் கழுவேறிடுதல்
புலப்படக் கண்டுளாய் இலக்கமில் முறையே.
துரத்திடுந் துயர்க்கணம் வருத்திடுங் காலை
மரித்தலோ அவையெலாஞ் சுகித்தலோ தகுதி?
தன்னுயிர் ஈவா தக்கோர் சார்ந்த
மன்னுயிர் காத்திடும் மார்க்க மற்று அஃதேல்!
வார் கடல் முகட்டில், மாநிதி வழிஞர் 30

ஆர் கலன், அலை யெறி புயல் கால் ஆதியாற்
சேர் திசை திரிந்து தியங்குமேல், மீகான்
களமுங் காலமுங் கருதித் தனக்கு உறு
தளர்வு பாராட்டுதல் தவிர்த்து, சாய்ந்து மற்று
எதிருறு காற்றிற்கு இசைவுற வதிந்து,
தன் திசை செல்லத் தக்க கால் வரும் வரை
சென்று ஒரு கரை சேர்ந்து ஒன்றுவன் அல்லால்,
உவப்பு உறு நிதி கெட உழையுளார்களும் பரி—
தவித்திட மரக்கலம் துறப்பனோ சாற்றாய்.
தக்கோர் செயலெலாம் தமக்கா அலவே. 40
முக்கியம் புகழோ தக்க உன் கடமையோ ?
அதனால் ஜீவக! அகற்று அந் நினைப்பு.
மதிகுலம் வந்த மதிவலோர் பலரும்
செலாவழி நின் திமில் செலுத்தினை ; தீங்காய்
உலாவிய சுழல்காற்றோடு ஒரு சுழியிடைப்
பட்டனை ; நம்பிய பாய்மரம் பழுது.
விட்டிடு இக் கோட்டையாம் வெளிக்கட
லோட்டம்.
மண்டிய பெருங்காற்று அடங்கும் வரையும்
அண்டையில் உளதோர் கைவழி யதனில்
ஒண்டி நீ யொதுங்கி யுன் தொல் நகராந் 50
துவாத சாந்தத் துறைபோய்
நிவாதமா நிலைபெறலே நெறிமுறையே. 1

ஜீவ :—என் குல முனிவ! இயம்பிய மாற்றம்
நன்கே. உன்றன் நயப்பிற்கு என் செய!
கழு மரக் கதை யதைக் கண்டேன் இன்றே.
பழுது பாய்மரம் எனப் பகர்ந்ததும் உண்மை!
வழுவெனக் கண்டு அது மாற்றினன். அநேக

வந்தனம் வந்தனம் ! ஆயினும் ஒரு சொல்
சிந்தையிற் சேர்த்து எனைத் தெருட்டிடவேண்டும்.
வேற்றுமை யுருவாய் விளங்கிய காலம் 60

காற்றினுங் கடுகிய கடு நடை யுடையது
அன்றோ? அதில் அகப்பட்டார் முந்திச்
சென்றால் நின்றார்! சிறிது சிந்தித்து
நிற்பரேற் பெரிதும் பிற்பட்டு ஒழிவர்.
ஆதலால் அடிகாள் பூதலத்து உயர்ந்த
மேதையின் மிகுந்த மானிடர்க்கு அரசராய்
வந்தவர், தந்தமக்கு உற்ற மதித் திறம்
எட்டிய மட்டுங் குற்றம் விடுத்துக்
கால கதிக்கு அனுகூலமாய் நவீனச்
சீர் பல திருத்தி ஓர் இயல் புதிதா 70

நாட்டித் தமது நாட்டுளோர் சுகம் பா—
ராட்டிலரேல் அவ ராண்ட நாட்கு எல்லை
காட்டுமோ கொடிய காலக் கரப்பே!
இவ்வழி தனக் கெனத் துணிந்த தோர் இயல்பே
அவ் அரசனுக்காம் யாக்கை. அஃதின்
அழிவே அவனது ஒழிவாம். அதனால்
எல்லாம் அறிந்த இறைவ! இவ்விடத்து யான்
பல்லாயிரம் நாட் பரிவுடன் உழைத்தே
அமைத்த இப் புரியும் சமைத்த இவ் அரணும்
நன்றே யாயினும் ஆகுக : அன்றிப் 80

பொன்றினும் பொன்றுக : பொறித்த என் அரசியல்
மற்று அவை தம்மொடு மாண்டிடும் : மாண்டபின்
அற்றதோர் கவந்தம் அமர்க்களத்து ஆடும்

பெற்றிபோல் மூச்செறி பிணமா யானும்
நடித்தலோ உன் திருவடித் தாமரையைப்
பிடித்ததற்கு அழகாம் பேசாய் விடுத்தே?

சுந்தர :—எடுத்த தன் முயற்சி யாதே யாகுக!
முடுத்திடு முன்னர் அடுத்த தன் மதியால்
தீங் கெனத் தேர்ந்திடின் ஆங்கு அவற்றுட் பின்
வாங்கலே யார்க்கும் ஆம் பணி யென்ப. 90

தீமை கைவிடற்கு வேளை சிந்திப்போர்
சேய்மை யுனி மனை திரும்பார் ஒப்பர்.
ஆதலால் ஜீவக! தீதென வருதற்கு
யாதோர் ஐயமும் இலை நீ தொடர் இயல்
என இன்று எய்தியவற்றால் உனது
மனத்திடை மயக்கு அற மதித்துளை யாயின்,
ஒழுங்கா இவையெலாம் ஒழித்து யான் குறித்த
மருங்கே யணைந்து வாழலே கருமம்.
வேறிலை தேறு மார்க்கம்.
கூறுதி யதனால் உன் மனக் கோளே. 100

ஜீவ :—ஐய! யான் உரைப்ப தென்? அடுத்தவை
இவையெலாம்
கைவிடில் என்னுயிர் கழியும். அதனில்
இன்று யான் பட்ட இகழ்ச்சி முழுதும்
பொன்றிடப் பொருது பின் பொன்றுதல்
அன்றோ
சிறப்பது செப்புதி! சிறியேன் ஒரு சொல்
மறுத்தது பொறுத்தருள் மாதவக் கொழுந்தே!

சுந்தர :—சங்கரா! சற்றோ தாதான்மிய பலம்!
வெங்கரா பிடித்தவை விடினும் விடுமே!

நல்லது ஜீவக! நண்டு எனும் புல்லிய
அற்பமாஞ் சிற்றுயிர் அரிய தன் உடலையும் 110
பிற்கிளைக்கு இரை யென வீந்து அவை பேணல்
கண்டும் புகழிற் கொண்டனை பிராந்தி.
இவ் உயிரியல் உலகியற்கை யென்று
எண்ணினேன்.
செவ்விதின் நின் நிலை தேர்ந்தபின் ஐயம்
வருவது. அதனால், மதிகுலம் வந்த
ஒரு மலர் நின்னுழை யுள்ளது : தமிழர்
ஆவோர் யார்க்கும் அஃது உரித்தாம் : நீ
காவாயாகிற் காப்பது எங் கடனே.

ஜீவ :—இது போல் இல்லை அடிகள் செய்யும்
உதவி. தமியேற்கு உள துயர் இதுவே. 120
கண்மணி தனையெணிப் புண்படும் உள்ளம்.
அருளுதி காக்கும் உபாயம்,
இருள்நிறை யிடுக்கணுக்கு இயைந்திடு மருந்தே.

சுந்தர :—நல்லது! கேட்டி! சொல்லுதும். உரிய நீர்
விட்டால் முதலையும், விரும்பி அதில் அகப்-
பட்டாற் களிறும் பலம் இலவாகி
விடுமென அறிந்த கெடுவினையாளர்
தொடர்பினால், அவர் இடு தூண்டிலிற் சிக்கி
இடமது பெயர்ந்துழி, எடுத்த எவ் வினைக்கும்
கேடு முன் கருதிக் கோடலே முறையெனும்,
அறவோர் மொழி அயர்ந்து இறுமாப்பு அகத்துட்
கொண்டு நீ நின்றதைக் கண்டு இக் கடிபுரி
தொட்டு என் உறையுள் மட்டும் ஓர் சுருங்கை
அதிரகசியமாய் அமைத்துளேன். அவ்வழி,

சதமென நம்பும் இச் சாலி புரமும்,
அதன்புறம் ஊன்றிய அடர் புலப் படையும்,
அறிந்திடாவகை யவை கடந்து சென்று உன்னை
மறந்திடா மா பதி யடைந்திடச் செயுமே.

ஜீவ:—தேவரீர் செய்யும் திருவருளுக்கு மாறு
ஆவ:தும் உளதோ ஆ! ஆ! அடிகாள்! 140
வழுதியர் பலர் பலர் வழிவழி காக்கும்
முழுமதித் தொழுகுலத் தெய்வம் நீ போலும்.
பழுதற நீ யிவண் பகர்ந்த தோர் வழியிது
திருத்திட எடுத்த வருத்தம் எத் தகைத்தே!

சுந்தர :—நல்லது! முகமன் நவின்றனை. நிற்க.
சொல்லிய சுருங்கை யுனக்கும் இவ் இடுக்கணில்
உதவுமோ அன்றோ உரைக்குதி விரைந்தே.

ஜீவ :—அடியேன் ஆசை திருவடி அறியும்.
கடி புரி விடில் உயிர் நொடியும் இங்கிராது.
பாண்டியர் குலமெனும் பாற்கடல் உதித்த 150
காண் தகு கன்னியை இவ்வழி யுன் திரு
உளப்படி கொடுபோய் அளித் தருளுதியேல்,
இந்துவின் குலமெனும் முந்தியபெயர் போய்ச்
சுந்தரன் குலமெனச் சந்ததம் வழங்கும்.
நீங்காது இதுகாறு என்னுளம் நிறைந்த
தாங்காப் பெரும் சுமை தவிர்தலால், யானும்
ஒருமனம் உடையனாய் மறலியும் வெருவ
ஆற்றுவன் அரும் போர். அதனிடை யமபுரம்
ஏற்றுவன் எம் குலந் தூற்றிய சேரனை;
வென்றிடில் மீளுவன். அன்றெனிற் பண்டே 160

அனையிலாத் தனையனுக்கு அம்மையும் அப்பனும்
தயாநிதி! நின் திருச்சரணமே யென்ன
வியாகுலம் அறவே விடுவன் என்னுயிரே.

சுந்தர :—விடுகிலை, ஆகினும் வெளிக்கட லோட்டம்!
நடுநிசி நாம் இனி வருகுதும். கொடிய
கடிபுரிக் கனலிடைக் காய்ந்திடும் உன்றன்
சிறுகொடி மறு இடம் பெயர்த்துதும். சிறந்த
அந்தமில் செழியரைத் தந்திட உரித்தே.

(எழுந்து)

ஜீவ :—கட்டளைப்படியே! கட்டிய சுற்படை
கண்டிட ஆசையொன்று உண்டு அடியேற்கு. 170

சுந்தர :—காட்டுதும் இன்றிரா சுற்படை சேர் முறை.
ஒருவர் ஒருபொருள் அறியில் இரகசியம்;
இருவர் அறிந்திடிற் பரசியம் என்ப.
கைக்கு எட்டியது தன் வாய்க்கு எட்டுதற்குள்
வந்துறும் அந்தமில் பிரதிபந்தங்களே.

(முனிவர் போக)

ஜீவ :—(தனிமொழி) வந்தனம். வந்தனம். அடிகாள்!
வந்தனம்.

என்னே! என்னே! இந்நாள்
இயன்றவை!

கொன்னே கழிந்த தன்று ஓர் இமைக் கொட்டும்.
குகுநாள் மழையொடு மிகு காற்று எறிந்த
பரவையின் பாடெலாம் பட்டது
என்னுளமே. 180

இரவினில் வருபவை எவையெலாங் கொல்லோ!
தாயே! தாயே! சார்வன சற்றும்
ஆயேன், எங்ஙனம் பிரிந்து உயிர் ஆற்றுவேன்?

விடுக்குமாறு எவன் என் விளக்கே? உன்னைக்
கெடுக்குமாறு எவன் இக் கிளர் போரிடை? அது
தடுக்குமாறு எவன் இனி? சமழ்ப்பு அற்று உடலம்
பொறுக்குமாறு எவன்? இப் பொல்லா வல்லுயிர்
துறக்குமாறு எவன் உனைத் துணையற விடுத்தே?
அந்தோ! அந்தோ! என்றன் தலைவிதி!
நாற்புறம் நெருப்பு உறின் நளியுந் தனது 190
வாற்புற நஞ்சால் மாய்ந்திடும் என்ப.
நரனலன்; நரேந்திரன்: நான் அதுபோற் சுதந்-
தரன் அலன் எனில் என் தலைவிதி கொடிதே!
பிரிவு என என்னுளம் கருதிடு முனமே
பிரையுறு பாலென உறைவது என் உதிரம்.
நாளைது உன் முகம் காணுவது எவ்விதம்?
நடு நிசிப் பொழுது தொடு கற்படை வழி
முனிவரன் பிறகு உனைத் தனிவழி விடுத்து இவண்
தங்குவன் யானும்! தங்குவை நீயும்!
இங்கு அதற்கு இசையேன். இறக்கினும்
நன்றே! 200
(மௌனம்)
கற்படை யிதுதான் எப்புறத் ததுவோ!
உரைத்திலர் முனிவர். ஒளித்தனர். இஃதும்
உளதோ? இலதோ? உணர்பவர் யாவர்?
களவழி யிது முனி கட்டற் பாற்றோ?
முனமே முனிவன் மொழி மணம் அன்றோ
இனைய இப்போர்க் கெலாம் ஏதுவாய் நின்றது!
கூடிய தன்று அது! ஏ! ஏ! குடிலனை
(சேவகன் வர)
ஓடி யிங்கு அழையாய்!
(சேவகன் போக)

உண்மை யெப்படி யென
நாடுமுன் வாடி நலிதல் என் பயன்?
நம்புதல் எல்லாம் துன்பமே தருவது. 210

நம்பினேம் நாராயணனை. அதற்கா
வம்பே செய்தான் மாபாதகன் அவன்.
நட்பே நமக்கு இங்கு உட்பகை யானது!
முனிவரோ முது நகர் விடுத்த நாள் முதலா
மனத்திடைக் களங்கம் வைத்துளர். அஃது அவர்
விளம்பிய மொழியே விளக்கிடும். நன்றாய்
ஆராயா முனம் அனுப்புதல் தவறே.

(குடிலன் வர)

வாராய் குடிலா! மந்திரி யுனக்கு
நேர்தான் ஆரே! நிகழ்ந்தவை அறிவை கொல்?
சுந்தர முனிவர் ஓர் சுருங்கை தொட்டுளராம்; 220
நந்தமை யழைத்தனர் ஒளித்திட அவ் வழி;
மறுத்திட, மனோன்மணியேனும் அங்கு

அனுப்பென

ஒறுத்தவர் வேண்டினர்; உரிய நம் குலமுனி
ஆதலின் ஆமென இசைந்தோம்; அவ் வழி
யாதென வினயதற்கு ஓதாது ஏகினர்;
பாதி ரா வருவராம்.—பகர்ந்த இக் கற்படை
மெய்யோ பொய்யோ? மெய் யெனில் எவ் வயின்
உளதென உணர்தியோ? ஒழுங்கு கொல், நமது
இளவரசியை யங்கு அனுப்புதல்?

குடில:— இறைவ!

முன்னர் நாம் ஒரு நாள் இந் நகர் காண 230
அழைத்தோம்; அந் நாள் யாதோ பூசை
இழைத்திட ஓரறை இரந்தனர்—

ஜீவ :— ஆம்! ஆம்!

குடில :—அவ் அறை யெவ் அறை?

ஜீவ :— அது யான் அறிவேன்.
செவ்வே வடக்குத் தேம்பொழிற்கு இப் புறம்.
மறு முறி மணவறை.

குடில :—(தனதுள்) அறிவு இது வெகு நலம்!
(ஜீவகனை நோக்கி) உறுவது அங்கு என் னென
உணர்ந்தனை?

ஜீவ :— உணர்ந்திலேன்.

குடில :—அதுவே கற்படை. அறிந்துளேன். பழுது
செயத் தகு வினையல ஆதலின் திருவுளம்
உணர்த்திலேன். முனிவர் ஓதியது இதுவே.
இவ் அரண் முற்றும் இயற்றிய நமக்குச்
செவ்விதில் இதுவோ செய்தற்கு அரியது?
சுந்தரர் நமை யெலாம் புந்தி யற்றவரென
நொந்து தாம் உழைத்ததை நோக்கிடில் நகைப்பே!

ஜீவ :—நந்தொழில் பழித்தலே சிந்தை யெப்பொழுதும்.
பண்டே கண்டுளோம். பாங்கோ அனுப்புதல்?

குடில :—பழுதல்: பாலுணுங் குழவி கை யிருப்ப
மல்லு யுத்தம் செய வல்லவர் யாரே?
அனையினை யொருபாற் சேமமாய் அனுப்பிய
பின யிலை கவலையும் பீதியும் பிறவும்.
உட்பகை வெளிப்பகை யெப் பகை
யாயின் என்? 250
கவலை யொன்றிலதேல் எவர் உனை வெல்வர்?
ஆதலால் முனிவர் ஓதிய படியே

அனுப்புதல் அவசியங் குணப் பிரதம்மே.
ஆனால் அறியா அரச கன்னியர்கள்.
தேனார் தெரியல் சூடுமுன் இரவில்
தனி வழி அரியர்பால் தங்குதல்—?

ஜீவ :— தவறே.

குடில :—முனிவரே யாயினும், அரியரே. உலகம்
பைத்தியம். பழித்திடும். சத்தியம் உணராது.

ஜீவ :—மெய்ம்மை.வதுவைமுன் விதியன்று அனுப்புதல்.

குடில :—அனுப்பினும் அதனால் ஆம் பயன்
என்னே? 260
மனத்துள கவலை மாறுமோ? கவலை
முன்னிலும் பன்னிரு பங்காய் முதிரும்.

ஜீவ :—அதுவே சரி! சரி! ஐய மொன்று இல்லை.
வதுவைக்கு இதுவோ தருணம்?

குடில :— மன்னவ!
அடியேன் அறிவிப்பதுவும் இங்கு அதுவே!
கொடிதே நம் நிலை. குற்றம் எப்புறமும்.
அடிகள் அறைந்தவாறு அனுப்பாது இருக்கில்
உட்பகைச் சதியால் ஒருகால் வெற்றி
தப்பிடின் நம் குலம் எப்படி யாமோ?
வைப்பிடம் எங்கு பின்? எய்ப்பிடம் எங்கே? 270
திரு மா முனிவரோ கரு நா வுடையர்.
நம்பிய தலைவரோ வம்பினர். துரோகர்.
இத்தனை பொழுதும் அங்கு எத்தனை கூச்சல்!
எத்தனை கூட்டம்! எத்தனை குழப்பம்!
முருகனும் நாராயணனும் மொழிந்த

அருவருப்பு உரை யிங்கு அறையேன். அவர்தாம்
சேவகர் குழாங்களைத் திரட்டி யென்மேல்
ஏவினர் ; அதற்கு அவ ரிசைந்திலர்.
பிழைத்தேன் !
வேண்டினர் பின்னையும் ; தூண்டினர் உன் எதிர்.

ஜீவ :—காண்டும் ! காண்டும் ! கடுஞ்சிறை சேர்த்தனை!

குடில :—சேராது இவரை மற்று யாரே விடுவர் ?
ஆயினும் தலைவர் நிலைமை யிஃதே !
வெல்லுவதெலாம் நம் வீரமே யல்லால்
இல்லை யவர் துணை யென்பது தெளிவே.
அல்லொடு பகல் போல் அல்லல் செய் கவலையும்
வீரமும் எங்ஙனம் சேருமோ அறியேன்.
கவலை தீர் உபாயங் கருதில், நுவல் தரு
கல்லறை நன்றே கடிமணம் முடியில் :—
கடிமணம் அதற்கோ, முடி புனை மன்னர்
வேண்டும் என்றன்றோ ஆண்டகை
நினைத்துளை ? 290
வருடக் கணக்காய் வேண்டும் மற்று அதற்கே.
ஒரு நலங் காணின் ஒரு நலங் காணேம்.
ஏற்ற குணமெலாம் இருப்பினும் இதுபோல்
மாற்றலன் ஆய்விடின் மனோன்மணி யென்படும்?
பிரிதலே யரிதாம் பெற்றியீர் ! பிரிந்தபின்
பொருதலே ஆய்விடிற் பொறுப்பாளோ தனியள்!
பூருவ புண்ணியம் அன்றே மன்றல்
நேருமுன் இங்ஙனம் நெறியிலான் துர்க்குணம்
வெளியாயினதும் ? எளிதோ இறைவ !
வேந்தராய்ப் பிறந்தோர்க்கு உனைப்போற்
சாந்தமும் 300

பிறர் துயர் பேணும் பெருமையும் ஒழியா
அறம் நிறை யகமும் அறிவும் அமைதல்.
பாண்டமேல் மாற்றலாங் கொண்டபின் !
என்செய !
ஆண்டுகள் பழகியும் அறிகிலஞ் சிலரை.
ஐயோ ! இனி நாம் அந்நிய ராயின்
நன்ருய் உசாவியே நடத்துதல் வேண்டும்.
அன்றேற் பெரும் பிழை !

ஜீவ :— ஆ ! ஆ ! சரியே !

குடில:—ஆதலின், இறைவ ! ஆய்விடத்து எங்கும்
ஏதமே தோன்றுவது என்னே இந் நிலை ?

ஜீவ :—அரசு அலவெனின் நமக்கு ஆம் பிழை
யென்னை ? 310

குடில :—திருவுளப் பிரியம், தீங்கு என் அதனில் ?
உன்றன் குலத்திற்கு ஊன்றுகோல் போன்று
முடிமன்னவர் பலர் அடி தொழ நினது
தோழமை பூண்டு நல் ஊழியம் இயற்றும்
வீரமும் மேதையும் தீரமும் திறமும்
குலமும் நலமும் குணமும் கொள்கையும்
நிரம்பிய நெஞ்சுடைப் பரம்பரை யாளராய்
நிற்பவர் தமக்கு மற்று ஒப்பு எவ் அரசர் ?
அற்பமோ ஐய ! நின் அடிச் சேவகமே ?

ஜீவ :—என்ஞே மஞேன்மணிக்கு இச்சை ?
அறிகிலேன் ? 320

குடில :—மன்ஞே மற்றது வெளிப்படை யன்ரே ?
அன்னவட்கு இச்சை யுன்னுடன் யாண்டும்
இருப்பதே யென்பதற்கு என் தடை ? அதற்கு

விருத்தமாய் நீ கொள் கருத்தினைச் சிந்தையிற்
பேணியே கலுழுநள் போலும். பிறர் பால்
நாணி யிங்கு ஓதாள். வாணியேல் நவில்வள்.

ஜீவ :—உத்தமம்! உத்தமம்! மெத்தவும் உத்தமம்!
பலதேவன் தன் நலம் அவள் கண்டுளாள்?

குடில :—பலகால் கண்டுளாள். கண்டுளான் இவனும்.
ஆர்வமோடு அஃதோ மார்பிடைப் பட்ட புண் 330
'மனோன்மணி மனோன்மணி' எனும் மந்திரத்தால்
ஆற்றுவான் போலவே அவ் அறை யிருந்து அவன்
சாற்றலுஞ் சற்றுமுன் ஜாடையாய்க் கேட்டேன்.
ஆயினும், அரச! பேயுலகு என் குணம்
அறியாது அதனால் வறிதே பலவுஞ்
சாற்றும். தன்னயங் கருதல்போற் பிறர்க்குத்
தோற்றும். அதனால் தூற்றுவர். அதுவும்
மாற்றலே மந்திரத் தலைவர்தம் மாட்சி.
ஆதலின், இறைவ! அவைக் களத்து அநேக—

ஜீவ :—ஓதலை. ஓதலை. உனதன்று அத் தொழில்.
தனையைக்கு உரியது தந்தையே யுணருவன்!
இனையதே யென் மகட்கு இந் நிலைக்கு ஏற்பதும்.
அரசனாய் ஆய்கினுஞ் சரி யிம் முடிபு.
மிகை தெரிந்து அவற்றுள் மிக்கது கொளல் எனுந்
தகைமையில் தகுவதும் இதுவே. அதனால்,
குடிலா! மறுக்கலை.

குடில :— அடியேன். அடியேன்

ஜீவ :—இந் நிசி யிரண்டாஞ் சாமம் அன்றோ
முன்னம் நாம் வைத்த முகூர்த்தம்?

குடில :— ஆம்! ஆம்!

ஜீவ :—செவ்விது செவ்விது! தெய்வ சம்மதமே!
ஆவா! எவ்வளவு ஆறினது என் னுளம் 350
ஓவா என் துயர்க்கு உறு மருந்து இதுவே!
பிரிந்திடல் ஒன்றே பெருந்துயர்.

குடில :— பிரிந்து நீர்
இருந்திடலெல்லாம் ஒருநாள். அதற்குள்
வெல்லுதும். காண்டி. மீட்குதும் உடனே.

ஜீவ :—நல்லது! வேறிலை நமக்காம் மார்க்கம்.
ஒருமொழி மனோன்மணியுடன் கேட்டு இஃதோ
வருகுதும். அதற்குள் வதுவைக்கு
அமைக்குதி அவ் அறை அமைச்சர் ஏறே!

(ஜீவகன் போக)

குடில :—(தனிமொழி) தப்பினன் நாரணன்.
சாற்றற்கு இடமிலை.
இப்படி நேரும் என்று எண்ணினர் யாவர்? 360
முனிவரன் வந்ததும், நனி நலம் நமக்கே!
மறுப்பளோ மனோன்மணி? சீ சீ! மனதுள்
வெறுப்புள ளேனும் விடுத்து அவளொன்றும்
மொழியாள். சம்மதக் குறியே மௌனம்.
அழுவாள்: அதுவும் பிரிவாற்றுமையே
ஆய்விடும், அரசன் ஆய்விலா வுளத்துள்.
நடு நிசி வருமுன் கடி மணம் இவண் நாம்
முடிக்கின் முனி பின் தடுப்பதும் எவ் விதம்?
ஏய்த்திட எண்ணினன் என்னையும்! பேய்ப் பயல்!
வாய்த்தது இங்கு எனக்கே மற்று அவன்
கற்படை. 370

(மௌனம்)

ஊகஞ் சென்றவாறு உரைத்தோம். உறுதி-
யாக மற்று அதன் நிலை அறிவதார்? உளதலது
உரைப்பரோ முனிவர்? உளதெனில்
உரைத்தவாறு
இருத்தலே யியல்பாம். எதற்கும் ஈது உதவும்.
(மௌனம்)
சென்று கண்டிடுவம். திறவு கோல் இரண்டு
செய்தது எதற்கெலாம் உய் வகை யானதே!
எத்தனை திரவியம் எடுத்துளேம்: கொடுத்துளேம்.
அத்தனை கொடுத்தும் அறிவிலாப் படைஞர்,
நன்றியில் நாய்கள் இன்று அஃதொன்றும்
உன்னுது என்னையே யோட்டிடத் துணிந்தன.
என்னே நாரணன் தனக்கும் இங்கு இவர்க்கும்?
எளிய னென்று எண்ணினேன். வழி பல
தடுத்தான்.
கெடு பயல் பாக்கியம், கடி மணம் இங்ஙனம்
நடுவழி வந்ததும்! விடுகிலம்.
கொடியனை யினிமேல் விடுகிலம் வறிதே.

நான்காம் அங்கம் : ஐந்தாம் களம்—முற்றிற்று.



கலித்துறை

அரிதா நினைத்த தன் அங்கங்கள் யாவும் அழிந்த
பின்னும்
புரியே பொருளெனப் போற்றிய ஜீவகன் புந்தி
யென்னே!
பிரியாத சார்பு பெயர்ந்து விராகம் பிறந்திடினுந்
தெரியாது தன் நிலை ஆணவம் செய்யுந் திறஞ்
சிறிதே!

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	12-க்கு	அடி	1297
வஞ்சிப்பா	1-க்கு	,,	14
கலித்தாழிசை	3-க்கு	,,	12
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக அங்கம் 1-க்கு பா :	17-க்கு	,,	1327

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற் களம்

இடம்: கோட்டைக்கும் வஞ்சியர் பாசறைக்கும் நடுவிலுள்ளவெளி
காலம்: யாமம்

(குடிலன் தனியே நடக்க)

நேரிசை ஆசிரியப்பா

குடிலன் :— *(தனிமொழி)* திருமணங் கெடினுந்
தீங்கிலை யீங்கினி.
இருசர மின்றி யெப் போரிடையும்
ஏகார் மதியோர். இதில் வரு கேடு என்?
ஆகாவழியும் அன்று இது. சேர்னை
அணைந்து அவன் மனக்கோள் உணர்ந்ததன்
பின்னர்
சுருங்கையின் தன்மை சொல்லுதும் ஒருங்கே.
இசைவனேற் காட்டுதும். இன்றேல் மீள்குதும்.
பசையிலா மனத்தன்! பணிதலே விரும்புவன்.
பாண்டி நாடு ஆளவோ படையெடுத்தான் இவன்!
தூண்டிடு சினத்தன் : தொழுதிடின் மீள்வன். 10

வேண்டிய நீரும் விழைந்ததோர் தாரும்
பாண்டில் பாண்டிலா யாண்டுகள் தோறும்
அனுப்புதும். குறைவு என் அதனில்? இதுவே
மனக்குறை நீக்கு மார்க்கம்.—வதுவை
போயின் என்? ஆயின் என்? பேயன் நம் மகன்
எடுத் தெறிந்திடுவன் இப்போதே நம் மொழி.
அடுத்த நம் படைஞரோ பகைவர்: அவர் நமைக்
கெடுத்த நாரணற்கே கேளாடு கிளைஞர்.
ஆதலில் இஃதே தீதறும் உறுதி.—
என்னை நம் ஊகம்! என்னை நம் ஊக்கம்! 20

முன்னர் யாம் அறியா இன்ன நற் சுருங்கையில்
துன்னிருள் வழிதனி தொடர்ந்து இவண்
சேர்ந்தோம்.
ஊக்கமே பாக்கியம். உணர்விலார் வேறு
பாக்கியம் ஊழ் எனப் பகர்வதெலாம் பாழ்.
சாக்கியம் வேறு என்? சாத்தியா சாத்தியம்
அறிகுறி பலவால் ஆய்ந்து அறிந்து ஆற்றுந்
திறமுள வூகமே யோகம்: அன்றி
(நக்ஷத்திரங்களை நோக்கி) வான்காடதனில்
வறிதே சுழலும்
மீன்காள்! வேறும் உளதோ விளம்பீர்?
மதியிலா மாக்கள் விதியென நும் மேற் 30

சுமத்துஞ் சுமையும் தூற்றுஞ் சும்மையும்
உமக்கிடு பெயரும் உருவமும் தொழிலும்,
அமைக்குங் குணமும், அதில் வரு வாதமும்,
யுக்தியும் ஊகமும் பக்தியும் பகைமையும்,
ஒன்றையும் நீவிர் உணரீர்!—அஃது என்?

வென்றவர் பாசறை விளங்குவது அஃதோ!
இங்கு மற்று உலாவுவன் யாவன்? பொங்குகால்
வருந்தொறுஞ் சிலமொழி வருவ. அஃதோ
திரும்பினன்! ஒதுங்குவம். தெரிந்துமேற்
செல்குவம்.

(புருஷோத்தமன் தனியா யுலாவி வர)

(குறள் வெண் செந்துறை)

புரு:—(பாட) உண்ணினைவில் ஒருபோதும் ஓய்
வின்றிக் கலந்திருந்தும் உயிரே யென்றன்
கண்ணிணைகள் ஒருபோதுங் கண்டிலவே
நின்னுருவங் காட்டாய் காட்டாய். 1
அவத்தை பல அடையுமனம் அனவரதம்
புசித்திடினும் அமிர்தே யென்றன்
செவித்துளைகள் அறிந்திலவே தித்திக்கும்
நின்னுமஞ் செப்பாய் செப்பாய். 2
பொறிகள் அறியாதுள்ளே புகும்பொருள்கள்
இலையென்பர் பொருளே யுன்னை
யறிய அவாவிய கரணம் அலமாக்க அகத்திருந்தாய்
அச்சோ அச்சோ. 3

(புருஷோத்தமன் சற்றே யகல)

குடில:—(தனிமொழி) மனிதன் அலன் இவன்! புனித
கந்தருவன்! 40
தேவரும் உளரோ? யாதோ? அறியேன்.
இருளெலாம் ஒளிவிட இலங்கிய வுருவம்
மருள் தரு மதனன் வடிவே! மதனற்கு
உருவிலை யென்பர்.—ஓசையும் உருவும்!—
பாடிய பாட்டின் பயன் என்? அஃதோ!

நாடி யறிகுதும். நன்று நன்று.

(புருஷோத்தமன் திரும்பிவர)

புரு :—(பாட) புலனூரக் காண்பதுவே பொரு
ளென்னும் போதமிலாப் புன்மையோர்க்கிங்
குலவாதென் னுளம் நிறையும் உனதுண்மை
யுணர்த்தும் வகை யுண்டே யுண்டே. 4
பெத்தமனக் கற்பிதமே பிறங்கு நினைவெனப்
பிதற்றும் பேதையோர்க் கோர்
யத்தனமற்றிருக்க என்னு ளெழுமுனது நிலை
யுரைப்ப தென்னே யென்னே. 5
தேர்விடத்தென் னுள்ளம் நிறைதெள்ளமுதே
யுன்னிலைமை தேராதிங்ஙன்
ஊர்விடுத்தும் போர்தொடுத்தும் உனையகல
நினைத்ததும் என் ஊழே யூழே! 6

குடில :—சேரனே யாம் இது செப்பினோன்—போரினில்
ஒருபுறம் ஒதுங்கி யரசனை யகற்றி
நின்றதாற் கண்டிலேன். நிறைந்த காமுகன்.
ஒன்று அனுகூலம் உரைத்தான். நன்றே 50
ஊர் இவன் விடுத்ததும் போர் இவண்
தொடுத்ததும்.
எண்ணிய கொள்கைக்கு இசையும் புகன்றவை.
நண்ணுதும் நெருங்கி. நல்லது! திரும்பினன்.

(புருஷோத்தமன் திரும்பிவர)

புரு :—(தனிமொழி) என்றும் கண்டிலம் இன்று
கண்டதுபோல்.
எத்தனை முகத்திடைத் தத்துறு துயரம்!
இவ்வயின் யான் வந்து இறுத்த நாள் முதலாக்

கௌவையின் ஆழ்ந்தனை போலும்.—ஐயோ !
(குடிலன் எதிர்வர)
(குடிலனை நோக்கி) ஐடிதி ! பெயரென் !
சாற்றுதி ! தத்க்ஷணம் !

குடில :—அடியேன் ! அடியேன் ! குடிலன் ! அடிமை !

புரு :—வந்ததென் இருள்வயின்? வாளிடு என்அடியில்!

குடில :—வெந்திறல் வேந்த நின் வென்றிகொள்
பாசறை
சேர்ந்து உன் அமையந் தேர்ந்து தொழுது ஓர்
வார்த்தை நின் திருச்செவி சேர்த்திடக் கருதி
வந்தனன் அடியேன் : தந்தது தெய்வம்
உன்றன் திருவடி தரிசனம் உடனே !
சிந்தை யெப்படியோ அப்படி யென் செயல் !

புரு :—செப்புதி விரைவில். செப்புதி வந்தமை !

குடில :—ஒப்பிலா வீர ! எப் புவனமும் நின்
மெய்ப்புகழ் போர்த்துளது அதனால், இப் புவி
நீ வரு முனமே நின் வசப்பட்டுத் 70
தாவரும் இன்பந் தடையறத் துய்ப்பப்
பாக்கியம் பெற்றிலம் பண்டே யென்று உனி
ஏக்கம் உற்றிருந்தமை யான் நெடுநாளாய்
அறிந்துளன். இன்று நீ யாற்றிய போரிற்
செறிந்து இருபடையுஞ் சேர்தரு முனமே
முறிந்து யாம் ஓடிய முறைமையுஞ் சிந்தையிற்
களிப்பு அடையாமலே கை கலந்தமையும்
வெளிப்படை யன்றோ ? வேந்த ! இப் புவியோர்
வெல்லிடமும் வெலா இடமும் யாவும்

நல்லவாறு அறிவர். நாயினேன்
சொல்வதென் ? 80
வேசையர் தங்கள் ஆசையில் முயக்கம்
அன்றோ இன்று அவர் ஆற்றிய போர்முறை ?
என்செய்வார் அவர் ? என்செய்வார்? ஏழைகள்!
நின்புகழ் மயக்கா மன்பதை யுலகம்
யாண்டும் இன்றெனில், அணிதாம் இந்தப்
பாண்டியும் நின்பாற் பகைகொளத் தகுமே!
ஒருவாறு அறமே யாயினும், மருவாக்
கொற்றவர் பிழைக்காக் குற்றமில் மாக்களை
மற்று அவர் மன நிலை முற்ற அறிந்த பின்
கருணையோ காய்தல் தரும நல்லுருவே ? 90

புரு :—(தனதுள்) யாதோ சூது ஒன்று எண்ணினன்.
அறிகுவம்.
(குடிலனை நோக்கி) வேண்டியது என்னை யதனால்?
விளம்புதி

குடில :—ஆண்டகை யறியாதது வென் ? இன்று
மாண்டவர் போக மீண்டவரேனும்
மாளாவழி நீ யாளாய் என்னக்
கைகுவிப்பதே யலாற் செய்வகை யறியா
அடியேன் என்சொல! ஆ ஆ! விடியில்
வாளா மாளும் மனிதர் தொகுதி
எண்ணி யெண்ணி யெரிகிறது என்னுளம்.
எண்ணுதி கருணை! இவர்க்குள் தாய்க்கு ஒரு 100
புதல்வராய் வந்த பொருநர் எத்தனையோ ?
வதுவை முற்றுறு வயவர் எத்தனையோ ?
புதுமணம் புரிந்த புருடர் எத்தனையோ ?

நொந்த சூலினர் நோவு பாராது
வந்து இவண் அடைந்த மள்ளர் எத்தனையோ?
தாய்முகம் வருந்தல் கண்டு அழுந் தன் சிறு
சேய் முக மறவாச் செருநர் எத்தனையோ?
செயிருற முழந்தாள் சேர்ந்து அழு பாலரைத்
துயிலிடைத் துறந்த சூரர் எத்தனையோ?

புரு :—சரி. சரி! இவை யுன் அரசர்க்கு ஆங்கு 110
சாற்றாது ஒழிந்த தென்?

குடில :— சாற்றில் என்?
போற்றான் யார் சொலும் புந்தியுஞ் சற்றும்.
அன்பு இலன் : பிறர் படுந் துன்பஞ் சிறிதும்
அறியா வெறியன். அன்பொடு இம் மாலை
குறியா நீ விடு தூதையுங் கொண்டிலன்.
அண்டிய ஜீவராசிகள் அனைத்தையும்
மண்டு அமர் இதில் நின் வை வாள் தனக்கே
இரையிட லொன்றே விரதமாக் கொண்டனன்.
பித்தனொருவன் தன்னால் இத் தமிழ்—
நாடெலாம் வெறுஞ் சுடுகாடாய் விடுமே. 120
ஆவ! இப்பெரும் பாவமும் பழியும்
அஞ்சினேன். அஞ்சினேன். எஞ்சலில் கருணை—
யுருவே! அடியேற்கு ஒரு மொழி தருவையேல்
ஒருவர்க்கேனும் உறு துயரின்றி
அரசனும் புரிசையும் அரைநொடிப்போதில் உன்
கரதலமாம் ஒரு கௌசலம்,
காட்டுகேன் அடியேன். கேட்டருள் அரசே! 1

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

புரு :—(தனதுள்) பாதகா? விசுவாசக் காதகா!
ஆ! ஹா! (சிரித்து)

குடில :—அரசன் கைப்படில் ஆங்குளார் யாரும் என்
உரை தவறாது உன் குடைக்கீழ் ஒதுங்குவர். 130
மங்கல மதுரையும் இங்கு இவர் வழியே
உன் ஆணைக்கீழ் ஒதுங்குதல் திண்ணம்.
தொல்புவி தோற்றியது தொட்டு அரசுரிமை
மல்கிய புவி யிஃது அதனால், "மன்னவன்"
என்ற பேரொன்று நீ யீவையேல் என்றும்,
நின் ஆணையின் கீழ் நின்று நீ முன்னர்
வேண்டிய தாரொடு நீருமே யன்றி மற்று
ஈண்டுள எவையே யாயினும் வேண்டிடில்,
சிரமேற் சுமந்து உன் முரசார் அனந்தைக்
கோயில் வாயிலிற் கொணர்ந்து உன் திருவடி 140
கண்டு மீள்வதுவே கதி யடியேற் காம்.
பண்டு ராகவன் தன் பழம்பகை செற்று
வென்றதோர் இலங்கை வீபீஷணன் காத்தவாறு
இன்று நீ வென்ற நாடு இனிது காத்திடுவேன்.

புரு :—சமர்த்தன் மெத்தவும்! அமைத்த தந்திரம் என்?

குடில :—அரசனது அந்தப் புரமது சேர
யாவரும் அறியா மேவருஞ் சுருங்கை
ஒன்று உளது; அவ்வழி சென்றிடில் அக்கணங்
கைதவன் ஸ்கதியா மெய்துவன் உன் அடி.

புரு :—உண்மை? 150
(சேவகரை நோக்கி) யாரது!

குடில :— உதியன் கண்முன்
மெய்மையலாது எவர் விளம்புவர்?
(அருள்வரதன் வர)

அருள் :— அடியேன்!

புரு :—கைத்தளை கால் தளை கொடுவா ரொடியில்.
(அருள்வரதன் போக)
(குடிலனை நோக்கி) எத்திசை யுளது நீ யியம்பிய
சுருங்கை?

குடில :—அணிதே! அஃதோ! சரணம் புகுந்த
எளியேற்கு அபயம்·இயம்புதி யிறைவ!

புரு :—அவ்வழியோ நீ யணைந்தனை?

குடில :— ஆம்! ஆம்!
செவ்விதின் ஒருமொழி செப்பிடில் உடனே
காட்டுவன் அடியேன்.
(அருள்வரதனும் சேவகரும் விலங்கு கொண்டு வர)

புரு :—(குடிலனைச் சுட்டி) பூட்டுமின்! நன்ருய்!

குடில :—ஐயோ! ஐயோ! ஓஹோ! செய்ததென்?
மெய்யே முற்றும். பொய்யிலை! பொய்யிலை! 160
(அருள்வரதன் விலங்கு பூட்ட)

புரு :—எத்திசை யுளது அச் சுருங்கை? ஏகாய்!
சித்திர வதையே செய்வேன் பிழைப்பில்!

குடில :—தேடியே வந்து செப்பிய அடியேன்
ஓடியே போவேன்? ஓஹோ! உறுதி
முந்தியே தந்திடில்—

புரு :— மூடு நின் பாழ் வாய்.
சேரன் விஜயமும் திருடான். அறிகுதி.
(சேவகரை நோக்கி) சூரர் பதின்மர் சூழுக
இருபுறம்!
(குடிலனை நோக்கி) நடவாய் உயிர் நீ நச்சிடில்.
கெடுவாய்!

எத்திறம் பிழைப்பினும் சித்திரவதையே!
(யாவரும் சுருங்கை நோக்கிப்போக)

ஐந்தாம் அங்கம்: முதற் களம்—முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அங்கம்

இரண்டாம் களம்

இடம்: *கன்னிமாடத்து ஒரு சார்* **காலம்:** *யாமம்*

சில தோழிப்பெண்களும் ஒரு கிழவியும் அளவளாவியிருக்க

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

கிழவி:—*எதுக்கும் இவ் விளக்கும் இச் சிறு செம்பும்*
ஒதுக்கி வை அம்மா! உதவும் வழியில்.

முதல் தோழி:—*என்னடி கிழவி சொன்னால் அறிகிலே.*
போம் வழி அறியோம்! போம் இடம் அறியோம்!
மந்திரக் குளிகையோ! அந்தர மார்க்கமோ!
மூட்டையேன்? முடிச்சு ஏன்? கேட்டியோ தோழி!
காதும் இல்லை! கண்ணும் இல்லை!
ஏதும் இல்லை! ஏன் உயிர் இருப்பதோ!

கிழவி:—*கிழவி பேச்சு ஏற்குமோ கின்னரக்காரிக்கு!*
படும்போது அறிவை! இப்படியே பண்டு 10
முன் ஒரு சண்டையில் உன்னைப் பெறுமுன்
ஓடினோம்—

முதல் தோழி:— *போமடீ! உன்கதை யறிவோம்.*
(கிழவி போக)

சிரிக்கவா? என்செய! சிவனே! சிவனே!
(நகைக்க)

2-ம் தோழி :—*அம்மணி யென் செய்தாள்? அக்காள் !*
அதன்பின்.
'அப்படி யரசன் மீண்டான்.' செப்பாய் !

முதல் தோழி :—*எப்படிச் செப்ப யான்? ஏந்திழை*
பட்டபாடு
அய்யோ ! அத் துயர் தெய்வமே யறியும் !
மன்னவன் வாசல் கடந்தான் எனுமுனந்
தன் நிலை தளர்ந்தாள், சாய்ந்தாள். வாணியும்
அருகுள செவிலியும் யானுமாய் விரைவில் 20
தாங்கினேம், பாங்குள அமளியிற் சேர்த்தோம்.
மூச்சிலை ; பேச்சிலை ; முகமெலாம் வெயர்வை.
இட்ட கை யிட்ட கால் இட்ட அப்படியே.
இப்படி முடிந்ததே ! இனி யென் செய்வோம் !
தப்புமோ இவ் வொரு தத்தும் என்று எண்ணி
ஏங்கினேம் ; தியங்கினேம் ; பாங்கிருந்து
அழுதோம்

2-ம் தோழி :—*ஐயோ தெய்வமே ! அப்போது*
அவளுயிர்
பட்டபாடு எதுவோ ! கட்டம் ! கட்டம்!

முதல் தோழி :—*விதி யிது ! அலது இது கதையிலும்*
உளதோ?
நொந்தபுண் ணதனிலே வந்திடும் நூறு இடி. 30
தந்தை தேறிடத் தன் துயர் மறைத்து
மகிழ்ச்சி காட்டினள், வந்தது இத் தளர்ச்சி.
மூடிடில் தீயும் மூளும் மும் மடங்காய்.

2-ம் தோழி :—*எத்தனை வேதனை ! எத்தனை சோதனை !*
யாதும் அறியாட்கு ஏது இத் துணிபு?

ஓதிய கட்டுரை யொருமுறை யினியும்
நவிலுதி அக்காள் !

1-ம் தோழி :— நங்கை நன்மொழி யென்
செவியிடை யினியும் மணிபோல் திகழும் !
அரசனை யடிபணிந்து ஒரு சார் ஒதுங்கி
நீக்கமில் அன்பும் ஊக்கமும் களிப்பும் 40
காட்டிய மதிமுகங் கோட்டியே நின்ற
தோற்றம் என் கண்ணின் மாற்றுதல் அரிதே !
"என்னே இதற்கும் யோசனை யெந்தாய் !
கொன்னே வருந்தலை ! கொள்கையிற் பிறழா
நீதி நம்பால் எனின் நேர்வது ஜயமே.
ஏது அதற்கு ஐயம்? இது விட்டு அடிமை
பெயர்வது பெரிதல. பேருலகு அதற்குத்
துயர் வரும் எல்லை நம் துயர் நோக்குதலோ
பெருமை ! அண்ணிதே முனியிடம் ? கருதிய
பிரிவோ ஒருதினம் ! குருவுந் தந்தையுஞ் 50
சமமெனிற் சுந்தர விமலன் தன் திருப்
பாதாதரவே போதாதோ துணை ?
ஆயினும் அத்தனை யவசிகமாயின்,
ஆகுக ஆஞ்ஞைப்படியே ! தடையிலை.
அன்னையும் நின்னை யன்றி வேறு அறியேன்.
உன்னதே இவ் வுடல். உன் திரு வுள்ளம்
உன்னிய படியெலாம் உவப்பச் செய்குவன்.
அடிமையின் கவலையால் அரசர்க்கு இயல்பாங்
கடமையிற் பிறழுங் கலக்கம் விலக்குவை !
அன்பாம் உன்பால் ஐய ! உன்மகள் 60
வேண்டும் வரமெலாம் யாண்டும் இவ்
வொன்றே."

2-ம் தோழி :—*மொழியோ இதுவும்? ஆ ஆ! ஆ ஆ!*
இதுவெலாங் காணவோ எழுதினன் பிரமன்?

1-ம் தோழி :—*எதுவெலாங் காணவோ இருப்பது*
இக் கண்?

2-ம் தோழி :—*என் செய்கின்றனள் இப்போது*
ஏழை?

1-ம் தோழி :—*வஞ்சி இவ் அறையே வருவள் வல்லே!*
ஏதோ எழுதுகின்றனள். வாணி
கோதி நின்று ஆற்றுகின்றனள் கூந்தல்.

2-ம் தோழி :—*நீராடினளோ இந் நிசி?*

1-ம் தோழி :— *ஆம்! ஆம்!*
எழுந்து வாச நீராடி முன்சுரத்து 70
அழுந்திய அன்று தான் அணிந்த வெண்பட்டினைக்
கொடுவரப் பணித்து அங்கு அதுவே தரித்து
நெடுநுதல் திலகமும் நேர்படத் தீட்டி,
அன்றிரா அணிந்த முத்தாரமும் அணிந்து,
நின்று தன் நிலையெலாம் ஆடியில் நோக்கி,
'நன்றே நங்காய்! வாணி! நவிலுதி!
அன்றுபோ லன்றே இன்று என் நிலைமை!'
என்று சிறுமுறுவலித்தனள். என்சொல!
உருவமும் உடையும் உரையும் நடையும்
சருவமும் பாவனை பண்ணியும்— 80

(அழ)

(மனோன்மணியும் வாணியும் வர)

2-ம் தோழி :— *'அஃதே!*
வந்தனள். காணுதி. வாணியும் பின் உளள்.

மறைகுவம் அவ் அறை. வருக இவ் வழியே !
(தோழிமார் போக)

மனோன்மணி :—எந்தைபோல் தயாநிதி யெங்கணும்
இல்லை.

வந்தனம் வழங்கவும் வாய்கூசுவதே !
ஏதோ ஒருவிதம் எழுதினேன் என்க !
வாணி ! உன் மணத்திற்கு இசைந்தான் மன்னன்.
காணாய் ஈதோ அதற்குள கட்டளை.
(திருமுகங் காட்ட: வாணி வாசிக்க)
சொன்னேன் அன்றே வாணீ ! முன்னமே.
அன்னை தந்தையர் அன்பு அறியார் சிறார்.

வாணி :—இத் தருணத்தில் இது
வென் ? அம்மணி ! 90
சத்தியம். எனக்கு இது சம்மதம் அன்று.
நினைப்பருந் துயரில் நீ யிவண் வருந்த
எனக்கு இது தகும் தகும் ! ஏதிது தாயே !
உன்மனப்படி யெலாம் உறுங்காற் காண்குவம்.

மனோ :—என்மனப்படி யெது ? எனக்கு ஒரு மனதோ?
எந்தையின் மனப்படி யென்மனப் படியே.
வந்த இச் சுரத்திடை மாண்டது என் சித்தம்.

வாணி :—ஆயினும் அம்மா ! யார் இஃது அறியார் ?
பாயிருள் தொகுதியும் பரிதியும் கொடிய
வெஞ்சினக் கழுகும் அஞ்சிறைக் கிளியும் 100
பொருந்தினும் பொருந்தீர். ஐயோ ! இத் தகைப்
பெருந்துயர்க்கு எங்ஙனம் இசைந்தனை யென்க.
என்னை யுன் நினைவோ ! என்னை யுன் துணிபோ !
இன்னன முகிழ்ச்சியில் என்மணமே குறை !
(அழ)

மனோ :—வருந்தலை வாணி ! வா வா. இன்னும்
தெரிந்திலை. ஐயோ ! சிறுமியோ நீயும்?
உண்மை யான் உரைத்தேன். உணருதி. உறுதி.
என் மனமாரவே யிசைந்தேன். மெய்மை.
ஏதென எண்ணினை இவ்வுயிர் வாழ்க்கை?
தீது அற இன்பந் துய்ப்ப நீ யெண்ணில் 110

ஈது அல அதற்காம் உலகம். இமையவர்
வாழ்க்கையிலுந் துயர் வந்துறும் எனில் இவ்
யாக்கையில் அமையுமோ நீக்கமில் இன்பம்.
எனக்கு எனக்கு என்றெழும் இச்சையாதிக
ளெனும்
மனக் களங்கங்களாம் மாசுகள் அனைத்துந்
தேய்த்து அவை மாற்றித் திகழொளி யேற்றி
மண்ணிய மணியாப் பண்ணிட என்றே
வைத்த இக் கடிய வாழ்க்கையாஞ் சாணையை
பைத்த பூஞ் சேக்கையாப் பாவித்து உறங்க
யத்தனஞ் செய்திடும் ஏழையர் போல 120

என்ன நீ யெண்ணினை ! வாணி ! இந்தச்
சுக விருப்பே நமைத் தொழும்பு செய் பந்தம்.
தவமே சுபகரம். தவ மென்? உணருவை ?
உடுப்பவை யுண்பவை விடுத்து அரணடைந்து
செந்தீ யைந்திடைச் செறிந்து அமைந்து உறைதல்
ஆதியா ஓதுப அல்ல. அவற்றைத்
தீதறு தவமெனச் செப்பிடார் மேலோர்.
இவ் வுயிர்வாழ்க்கையில் இயைந்திடுந் துயரம்,
ஐயோ ! போதாது என்றோ அன்னோர்
போனகந் துறந்து கானகம் புகுந்து 130

தீயிடை நின்று சாவு அடைகின்றார்?
தந்தை தாய் ஆதியா வந்த தன் குடும்ப
பந்த பாரத்தினைப் பேணித் தனது
சொந்தமாம் இச்சைகள் துறந்து மற்றவர்க்கு
எந்த நாளுஞ் சுகம் இயைந்திடக் கடமையின்
முந்துகின்றவரே முதல் தவ முனிவர்.

வாணி :—அத்தகைத் தவம் இங்கு அடியேன்
தனக்கும்
ஒத்ததே யன்றோ?

மனோ :— ஒத்ததே யார்க்கும்.
மேம்படக் கருதிடில் ஓம்புதி நீயும்.
அடுத்தவர் துயர்கெடுத்து அளித்தலே யான்
இங்கு 140
எடுத்த நல் தவத்தின் இலக்கணம் ஆதலின்,
நடேசனை நச்சும் நின் நன்மண மதுவும்
விடாது எனை யடுத்த வீர நாரணன் தன்
கடுஞ்சிறை தவிர்த்தலும் கடனெனக் கருதி
எழுதினேன். இஃதோ! வழுதியும் இசைந்தான்.
என் கடன் இதுவரை: இனி யுன் இச்சை.

வாணி :—ஆயிடிற் கேட்குதி அம்மணி! என் சூள்.
கண்டவர்க் கெல்லாம் பண்டைய வடிவாய்
நீ யிவண் இருக்க நின்னுளம் வாரி
வெள்ளிலா மெள்ள விழுங்கி யிங்ஙனம் 150
வேதகஞ் செய்த போதக யூதபம்,
பேரிலா வூரிலாப் பெரியோன் அவன் தான்
யாரே யாயினும் ஆகுக, அவனை நீ
அணையும் நாள் அடியேன் மணநாள். அன்றேல்,

இணையிலா உன்னடிக்கு இன்றுபோல் என்றும்
பணிசெயப் பெறுவதே பாக்கியம் எனக்கு.
கடமையும் பிறவுங் கற்றறியேன் விடை
மடமையே யாயினும் மறுக்கலை மணியே!

மனோ :—பேதைமை யன்றோ ஓதிய சபதம்?
ஏதிது வாணி! என்மணந் தனக்கோ, 160
இனி அரை நாழிகை. இதற்குள் ஆவதென்?
அன்பின் பெருக்கால் அறைந்தனை போலும்.
மன்பதை யுலகம் வாஞ்சா வசமே.

வாணி :—உடலலால் உயிரும் விழியலால் உணர்வும்
கடபட சடமலாற் கடவுளும் இலையேல்
வேண்டிய விளைக! விசனம் என்? அன்றேல்
காண்டி யவ்வேளை கருணையின் இயல்பே. (1)
(இருவரும் போக)

ஐந்தாம் அங்கம் : இரண்டாம் களம்—முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அங்கம்

மூன்றும் களம்

இடம் : அரண்மனையில் மணமண்டபம் **காலம்** : நடுநிசி.

(அமைச்சர் படைவீரர் முதலியோர் அரசனை எதிர்பார்த்து நிற்க)

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

முதற்படைத் தலைவன் :—அடிகள்பின் போயினர்
யாவர்? அறிவீர்?

2-ம் படை :—நடராசனை நீர் அறியீர் போலும்!

முதற்படை :—அறிவேன் ! ஆ ! ஆ ! அரிவையர் யாரே
வெற்றிகொள்ளார் காணில் ! வீணில் வாணியைக்
கெடுத்தான் கிழவன்.

3-ம் படை :— அடுத்தது அம் மணமும் !
தெரியீர்போலும் !

முதற்படை :— தெரியேன். செய்தி யென் ?

3-ம் படை :—கோணிலா நாரணன் கொடுஞ்சிறை
தவிர்த்தலும்
வாணியின் மனப்படி மன்றல் நடத்தலும்
இவ் வரம் இரண்டும் அம்மணி வேண்ட
அளித்தனன் அனுமதி களிப்புடன் அரசன். 10

முதற்படை :—இருதிரை யிட்டவாறு இப்போது
அறிந்தேன்.
ஒருதிரை வாணிக்கு ஒருதிரை மணிக்கே.

3-ம் படை :—எத் திரை தாய்க்கென்று இயம்புதி.
கேட்போம்.

முதற்படை :—இத் திரை தாய்க்காம்.

3-ம் படை :— சீ ! சீ ! அத் திரை.

2-ம் படை :—எத்திரை யாயினென்? ஏன்
இரைகின்றீர் ?

முதற்படை:—இருதிரை வந்தவாறு இதுவே
யாயினும்
ஒருதிரைக் கொருதிரை யெத்தனை தூரம் ?

3-ம் படை :—அதோ அவன் அறிகுவன். அறிந்திதோ
வருவேன்.

(3-ம் படைஞன் மற்றோர் இடம் போக)

முதற்படை :—ஐயோ ! பொய்யறும் அன்னை
அம்மணிக்கும்
பொய்யன் பலதேவனுக்குமோ பொருத்தம் ? 20

2-ம் படை :—வருத்தம் ஏன் உனக்கு ? மன்னன்
திருவுளக்
கருத்து அனுசரித்து நாம் காட்டலே கடமை.
(3-ம் படைஞன் மீண்டும்வர)

3-ம் படை :—(முதற்படை நோக்கி) இப்புறம் வருதி.
செப்புவன் ரகசியம்.
சத்தியம் செய்தபின் சாற்றினன். நீயும்
எத்திறத்தோர்க்கும் இயம்பலை. பத்திரம் !
அத் திரை மனத்திற்கு அன்று. மற்று அப்புறம்
நெருங்கிய சுருங்கை யொன்று உளதாம். அவ்வழி
செல்லில் வெகுதொலை செலுமாம். இப்போர்
வெல்லும் வரையும் அவ்வுழி மணந்தோர்
இருவரும் எய்தி வாழ்ந்திருப்பராம். 30

முதற் படை :— சரி ! சரி !
பொருவரும் புத்திமான் குடிலன். எத்தனை
விரைவினிற் சமைத்தான் ! வெகுதிற முடையான்.

3-ம் படை :—இப்போது அன்று அது; நகராரம்பம்
எப்போது அப்போதே வருந் துயரம்
கருதி முன் செய்தனன்.

முதற் படை :— ஒருவரும் அறிந்திலம் !
(முருகன் வர)

3-ம் படை :—யாரது ? முருகனோ ? நாரணன் எங்கே?

முருகன் :—நாரணன் அப்புறம் போயினன் ; வருவன்.

3-ம் படை :—பிழைத்தீர் இம்முறை.

முருக :— பிழைத்திலம் என்றும் !

3-ம் படை :—அத்திரைச் செய்தி யறிவாய்.

வைத்தது ஆர் ?

முருக :—வைத்தது ஆர் ஆயினென் ?

வெந்தது வீடு ! 40

(இருவரும் நகைக்க)

2-ம் படை:—வாயினை மூடுமின். வந்தனன் மணமகன்.

முருக :—ஈயோ வாயில் ஏறிட நாயே !

முதற் படை :—அரசனும் முனிவரும் அதோ

வருகின்றார்.

(ஜீவகன், சுந்தரமுனிவர், கருணாகரர். நிஷ்டாபரர்,
(பலதேவன், நடராஜன், நாராயணன் முதலியோர் வர)

ஜீவகன் :—இருமின் இருமின் ! நமர்காள் யாரும் !

(ஜீவகன் முனிவர் முதலியோர் தத்தம் இடத்து இருக்க)

கொலுவோ கொல் இது ! மணவறை ! இருமின்.
பலதேவரே நும் பிதா இதுகாறும்
வந்திலர் என்னை ?

பலதேவன் :— மன்னவர் மன்ன !
அந்தியிற் கண்டேன் அடியேன். அதன்பின்
ஒருவருங் கண்டிலர். தனி போயினராம்.

ஜீவ :—இரும் இரும் நீரும். எங்கு ஏகினும் நம் 50
காரியமே யவர் கருத்து எப் பொழுதும்.
(நாராயணனைநோக்கி) பாரீர் அவர் படும் பாடு !

நாராயணன் :— பார்ப்பேன்
சத்தியஞ் சயிக்குமேற் சாற்றியபடியே !

ஜீவ :—இத்தகை யுழைப்போர் எப் புவனமும் இலை.
எண்ணி நிச்சயித்த இத் தொழில் இனி யாம்
பண்ணற்கு என் தடை? சுவாமி! அடிகள்
தந்த நன்முகூர்த்தம் வந்ததோ?

சுந்தரர் :— வந்தது!
(புருஷோத்தமனும், குடிலனும், அருள்வரதன் முதலிய
மெய்காப்பாளருடன் கற்படைவழி வர)

புருஷோத்தமன் :—நின்மின்! நின்மின்! பாதகன்
பத்திரம்.
(கற்படையில் அருள்வரதனைநோக்கி) என் பின்
இருவர் வருக.
(தனதுள்) இது வென்?
இந் நிசி யெத்தனை விளக்கு! ஏதோ 60
மன்னவை போலும்! மந்திரா லோசனை!
இவர் சுந்தரரே! அவர் நடராஜர்!
இவர்கள் இங்கு உளரோ! எய்தியது எவ்வழி?
இத் திரை யெதற்கோ? அத் திரை யெதற்கோ?
இத்தனை கோலாகலம் என் சபைக்கு?
மாலையுங் கோலமுங் காணின் மணவறை
போலாம். அறிந்து இனிப் போவதே நன்மை.
மந்திரமாயின் மற்று அதும் அறிவோம்.
இந்த நற்றிரை நமக்கு எத்தனை யுதவி!
(திரைக்குப்பின் மறைந்து நிற்க)

ஜீவ :—என் குலங் காக்க வென அருள் பழுத்துக்
கங்கணங் கட்டிய கருணை நிதிகாள்!
மனத்திறத்து ஆழ்ந்த மதி மந்திரிகாள்!
எனக்கென வுயிர் வாழ் என் படைவீரர்காள்!

ஒருமொழி கூறிட அனுமதி தருமின்.
ஆடையின் சிறப்பெலாம் அணிவோர் சிறப்பே ;
பாடையின் சிறப்பெலாம் பயில்வோர் சிறப்பே ;
எள்ளரு மதிகுலச் சிறப்பெலாம் எமர்காள் !
கள்ளமில் நும்முனோர் காப்பின் சிறப்பே.
ஆதலில் உமக்கு உபசாரம் யான் ஓதுதல்,
மெய்க்கு உயிர் கைக்கு நா விளம்புதல்
மானும். 80

ஈண்டு காத்திடுவல் யான் எனக் கடன்
பூண்ட நும்
மதிகுல மருந்தாய் வாய்த்த என் சிறுமி
விதைபடும் ஆலென விளங்கினள். அவளைக்
காத்திடும் உபாயங் கண்டிட இச் சபை
சேர்த்தனன் என்பது தெரிவீர் நீவிர்.
இன்று நாம் பட்டதோர் இழுக்கு இவ் வைகறை
பொன்றியோ வென்றோ போக்குவம் திண்ணம்.
ஒருகுலத் தொருவன் ஒருமரத் தோரிலை.
அப்படி யன்று நங் கற்பகச் சிறு கனி !
தப்பிடின் மதிகுலப் பெயரே தவறும். 90

அரிய இச் சந்தியைப் பெரிதுங் கருதுமின்.
இருந்திடச் சிறியள் : அபாயம் ! தனியே
பிரிந்திடப் பெரியள் : பிழை ! அஃது அன்றியுங்
குலமுடிவு எண்ணிக் குலையும் நம் உளத்திற்கு
இலை யதனலோர் இயல் சமாதானம்.
ஆதலில் அரிய தற்காலத்து இயல்பை
யாதென நீவிர் ஆய்ந்து யான் இப்போது
ஓதிடும் உபாயத்தால் உறு நன்மையும்

தீமையும் நன்றாய்த் தெரிந்து செப்புமின் !
குடிலனை யறியார் யார் இக் கொற்றவை ? 100

2-ம் படை :—குடிலனை யறியுமே குவலயம் அனைத்தும்.

ஜீவ :—அறிந்திடில் இறும்பூது அணையார் யாவர் ?
மதியுளார் யார் அவன் மதி அதிசயித்திடார் ?
நெஞ்சுளார் யார் அவன் வன் திறற்கு அஞ்சார் ?
யார் வையார் அவனிடத்து ஆரா ஆர்வம் ?
உண்மைக்கு உறைவிடம்: திண்மைக்கு அணிகலம்.
சத்திய வித்து : பத்தி யுன்மத்தன்.
ஆள்வினை தனக்கு ஆள் : கேள்வி தன் கேள்வன்.
ஏன்மிக ? நமர்காள் ! இந் நடு நிசியிலும்
யான் அறியாது உழைக்கின்றனன் எனக்கா. 110
நன்றே யிங்கு அவன் இலாமையும் : அன்றேல்
தற்புகழ் கேட்க அற்பமும் இசையான்.

புரு :—(தனதுள்) எத்தனை களங்கமில் சுத்தன் !
கட்டம் !

ஜீவ :—பற்பல பாக்கியம் படைத்துளர் பண்டுளோர்.
ஒப்பறும் அமைச்சனை யிப்படி யொருவரும்
முன்னுளோர் பெற்றிலர் : பின்னுளார்
பெறுவதும்
ஐயமென்று உரைப்பேன், அன்னவன் புதல்வன்
மெய்ம்மையும், வாரமும், வீரவாசாரமும்,
பத்திசேர் புத்தியும், யுத்திசேர் ஊக்கமும்
உடையனாய் அடையவுந்
தற்பிரதிமைபோல், 120
இனி யொரு தலைமுறை நனி சேவகஞ்செய
இங்குவீற் றிருந்திலனாயின். எமர்காள் !

எங்கு நீர் கண்டுளீர் இச் சிறு வயதிற்
பலதேவனைப்போல் பலிதமாஞ் சிறுதரு ?

2-ம் படை :—இலையிலை யெங்கும்! இவர்போல் யாவர் !

ஜீவ :—எனது அரசுரிமையும் எனது அரசியல்பும்
தமது ஆருயிர்போல் தாம் நினைந்து இதுவரை
எவ்வளவு உழைத்துளார் இவ் இருவரு மெனச்
செவ்விதின் எனைவிட நீவிரே தெரிவீர்.
இக் குலம் அவர்க்கு மிக்கதோர் கடன்பாடு 130
உடையதென்று ஒருவரும் அயிர்ப்புறார். அதனால்
தடையற அக் கடன் தவிர்க்கவும் நம்முளம்
கலக்கிடும் அபாயம் விலக்கவும் ஒருமணம்
எண்ணினேன். பண்ணுவேன் இசைவேல்
நுமக்கும்.
மணவினை முடிந்த மறுகணம் மணந்தோர்
இருவரும் இவ்விடம் விடுத்து நம் முனிவரர்
தாபதஞ் சென்று தங்குவர். இத் தகை
ஆபதங் கருதியே யருட்கட லடிகள்
தாமே வருந்திச் சமைத்துளார் அவ் இடம்
போமாறு ஒருசிறு புரையறு சுருங்கை. 140
அவ்வுழி யிருவரும் அடைந்தபின், நம்மைக்
கவ்விய கௌவையும் கவலையும் விடுதலால்,
வஞ்சிய னொருவனோ, எஞ்சலில் உலகெலாம்
சேரினும் நம்முன் தீச்செறி பஞ்சே.
இதுவே யென்னுளம். இதுவே நமது
மதிகுலம் பிழைக்கும் மார்க்கமென்று அடிகளும்
அருளினர் ஆஞ்ஞை. ஆயினும் நுமது
தெருளுறு சூழ்ச்சியும் தெரிந்திட விருப்பே.

நேரிசை யாசிரியப்பா

உரையீர் சகடரே யுமது அபிப்பிராயம்.

சகட:—அரசர்குலம் அன்று. ஆயின் என்? சரி சரி! 150

நாரா :—(தனதுள்) மருகன் தப்பிய வருத்தம்
போலும்.

ஜீவ :—குலந் தேர்வது நற் குணந் தேர்வதுவே.
பெயரால் என்னை? பேயன் இவ் வஞ்சியான்
பெயரால் அரசன் ! செயலாற் புலையன் !

2-ம் படை :—செய! செய! சரி சரி! தெளிந்தோம்!
தெளிந்தோம்!

நாரா :—மனிதரால் ஆவதொன்று இல்லை. மன்னவா!
இனியெலாம் ஈசனது இச்சை.

சகட :— சரி ! சரி !

யாவரும் :—சம்மதம்! சம்மதம்! சர்வ சம்மதமே!

ஜீவ :—வாராய் ! நாரணா! ஆனால் அப்புறஞ்
சென்று நம் மனோன்மணிச் செல்வியை
யழைத்து 160
மன்றல் திரைப்பின் வரச் செய்.

(நாராயணன் போக)

யார்க்கும்
சம்மதமெனில் இச் சடங்கினை முடிப்போம்.
வம்மின்! இனி யிது மங்கல மணவறை.
கவலை யகற்றுமின் கட்டுடன்! பனிநீர்த்
திவலை சிதறுமின்! சிரிமின்! களிமின்!
இன்று நாம் வென்றோம் என்றே யெண்ணுமின்!
இனி நாம் வெல்லற்கு என் தடை? தினமணி

வருமுன் ஏகுவம். அரைநாழிகைத் தொழில்!
ஆற்றுவம் அரும்போர் கூற்றுமே யஞ்ச.
நாளை நல்வேளை : நம் மணி பிறந்த நாள். 170
பாரீர்! பதினாறாண்டும் இந் நாளில்
ஓரோர் மங்கல விசேடம் !

சகட :— ஓ ! ஓ !
சரி ! சரி ! ஒவ்வொரு வருடமும் அதிசயம் !
(நாராயணன் திரும்பி வர. மனோன்மணி, வாணி
முதலிய தோழியருடன் திரைப்பின் வந்து நிற்க.)

நாரா :—இட்ட நின் கட்டளைப்படியே யெய்தினர்.

ஜீவ :—மற்று இவர் கவலை மாற்றிட ஒரு பா
(நாராயணனை நோக்கி) சற்று இசைத்திடுவளோ
வாணி? சாற்றுதி.

கொச்சகக் கலிப்பா

வாணி :—(பாட) நீர்நிலையின் முதலையின்வாய்
நிலைகுலைந்த வொருகரிமுன்
ஓர்முறை யுன்பெயர் விளிக்க வுதவினைவந்
தெனவுரைப்பர் ;
ஆர்துயர அளக்கர் விழும் அறிவிலி யான்
அழைப்பதற்குன்
பேர்தெரியேன் ஆயிடினும் பிறகிடல் நின்
பெருந்தகையோ. 1

பாரரசர் துகிலுரியப் பரிதவிக்கும் ஒரு தெரிவை
சீர்துவரை நகர்கருதிச் சிதைவொழிந்தாள்
எனவுரைப்பர் ;

ஆர்துணையும் அறவிருக்கும் அறிவிலி யான்
அழைப்பதற்குன்
ஊர்தெரியேன் ஆயிடினும் உறுதிதரல்
உனக்குரித்தே. 2
மறலிவர மனம் பதறும் மார்க்கண்டன் உனது
லிங்கக்
குறிதழுவி யழிவில்வரங் கொண்டான்முன்
எனவுரைப்பர்;
வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம் பாவி
விரவுதற்குன்
நெறியறியேன் ஆயிடினும் நேர்நிற்றல்
நினதருளே. 3

சுந்தரர் :—எதுவோ இதனினும் ஏற்புடைப்
பிரார்த்தனை?
மந்திரம் தந்திரம் வழங்கு நற் செபம்
யாவையும் இதுவே. பாவாய்! மனோன்மணீ!
வருதி யிப்புறம். வாங்குதி மாலை. 180
(மனோன்மணி மணமாலைகொண்டு பலதேவனெதிர்வர)
ஒரு தனி முதல்வன் உணர்வன் உன்னுளம்.
உன் அன்பு உண்மையேல் இன்னமுங் காப்பன்.
(புருஷோத்தமன் திரைவிட்டு வெளிவந்து நிற்க)

முதற் படை :—ஆற்றேன்? ஆற்றேன்! ஐய! இத்
தோற்றம்,

3-ம் படை :—ஊற்றிருந்து ஒழுகி யுள் வறந்தது கண்.

4-ம் படை :—அமையா நோக்கமும் இமையா
நாட்டமும்,
ஏங்கிய முகமும் நீங்கிய இதழும்,

உயிரிலா நிலையும் உணர்விலா நடையும்
பார்த்திடிற் சூத்திரப் பாவையே. பாவம்!
(மனோன்மணி புருஷோத்தமனைக் காண : உடன் அவன் நிற்குமிடமே விரைவில் நடக்க.)

யாவரும்:—*எங்கே போகிறாள்? இது யார்? இது யார்?*

புரு :—*இங்கோ நீ யுளை! என் னுயிரமிர்தே!* 190
(புருஷோத்தமன் தலைதாழ்க்க : மனோன்மணி மாலைசூட்டி அவன் தோளோடு தளர்ந்து மூர்ச்சிக்க)

சுந்தரர் :—*மங்கலம்! மங்கலம்! மங்கலம்! உமக்கே!*

யாவரும் :—*சோரன்! சோரன்! சேரன்! சோரன்!*

நிஷ்டாபரர் :—*கண்டேன்! கண்டேன்! கருணாகரரே!*
(கருணாகரரைத் தழுவி)

யாவரும் :—*பற்றுமின்! பற்றுமின்! சுற்றுமின் எற்றுமின்!*

பலதே :—*கொன்மின்! கொன்மின்!*
(யாவரும் புருஷோத்தமனைச் சூழ : சுந்தரர் கூட்டம் விலக்க)

சுந்தரர் :— *நின்மின்! நின்மின்!*
(அருள்வரதனும் மெய்காப்பாளரும் வர)

அருள்வரதன் :—*அடையின் அடைவீர் யமபுரம். அகன்மின்!*

(புருஷோத்தமனையும் மனோன்மணியையுஞ் சூழ்ந்து நின்றுகாக்க)

யாவரும் :—*படையுடன் பாதகன்!*
(பின்னிட)

அருள் :—*(விலங்குடன் குடிலனைக் காட்டி) பாதகன் ஈங்குளான்.*

ஜீவ :—*குடிலா வுனக்கும் இக் கெடுதி யேன்? ஐயோ!*
அடிகாள்! இதுவென்! இதுவென்! அநீதி!

அறியேன் இச் சூது அறியேன் ! அறியேன் ! 200

சுந்தர :—பொறு ! பொறு ! ஜீவக ! அறிகுதும்
விரைவில் !

புருஷோத்தமன் :—வஞ்சியான் வஞ்சியான் !
மன்னவ ! உன்சொல்
அஞ்சினேன். சூது உன் அமைச்சன் செய்கை.
சுருங்கையின் தன்மை சொல்லி யென்னை யிங்கு
ஒருங்கே யழைத்தான் உன்னகர் கவர.
உன் அரசுரிமையும் உன் நகர் நாடும்
என்னிடம் இரந்தான் இச் சூதிற்கா !
ஓதிய சுருங்கையின் உண்மைகண்டு இவன் தன்
சூதும் துரோகமும் சொலி யுனைத் தெருட்ட
எண்ணி யான் வந்துழி யிவ்வொளி விளக்கும் 210
பண்ணியல் பாட்டும் பழைய புண்ணியமும்
தூண்டிட ஈண்டு மற்று அடையவும், யாண்டும்
எனது உயிர் அவாவிய இவ் அரு மருந்தை
நனவினிற் காணவும் நண்ணவும் பெற்றேன்.
பிரிகிலம் இனி மேல் உரிய நின் உரிமை
யாதே யாயினும் ஆகுக. ஈதோ !
மீள்குவன். விடைகொடு. நாளையும்
வேட்டையேற் காண்போம் ஞாட்பிடை நாட்பே.

ஜீவ :—உண்மையோ? குடிலா ! உரையாய் !—
(குடிலன் முகங்கவிழ்த்து நிற்க)

நாரா :— இதுவும் நின்
உண்மையோ ! மௌனம் ஏன்? 220

யாவரும் :— ஓகோ ! பாவி!

நாரா :—படபடத்திடு நின் பாழ்வாய் திறவாய் !

சுந்தரர் :—விடு விடு ! விசாரணைக்கு இதுவன்று
அமையம் !
நன்மையே யாவும் நன்மையாய்முடியின்.
வாராய் ஜீவக ! பாராய் உன் மகள்
தாராத் தன்னிரு கை தோள் சூட்டி
எண்படு மார்பிடைக் கண்படும் நிலைமை.
இருமனம் ஏன் இனி? என்றும் இப்படியே
மருகனும் மகளும் வாழ்க ? வாழ்த்துதியே.

ஜீவ :—கண்மணீ ! அதற்குள் கண்வளர்ந்தனையோ !
உன்னையும் மறந்து உறங்குதியேல் இனிமேல் 230
என்னை யெங்கு எண்ணுவை? இறும்பூது
இருவரும்
ஒருவரை யொருவர் உணர்ந்தமை !
(மனோன்மணி திடுக்கிட்டு விழிக்க)
வெருவலை ! மணியே ! பிரியீர் இனியே.

வாழ்த்து மருட்பா

பள்ள உவர்க் கடலில் பாய்ந்தோடும்
வெள்ளமென
உள்ள முவந்தோடி யொன்றுறுய் - விள்ளா
மணியின தொளியும் மலரது மணமும்
அணிபெறு மொழியின் அருத்தமும் போல,
இந்நிசி யாக என்ஞான்றும்
மன்னிய அன்புடன் வாழ்மதி சிறந்தே !
(யாவரும் வாழ்த்த)

ஐந்தாம் அங்கம் : மூன்றும் களம்

முற்றிற்று.

கலித்துறை

சிறிதாயினும் பற்றிலாது கை யற்ற திருமகள் தன்
குறியாந் தலைவன் குடிலன் பின் எய்திய
கொள்கை கண்டோர்
அறிவாம் எனும் நம் அகங்கர மாறும்
அவத்தையினிற்
செறிவா யிருக்குந் திருக்கு வெளிப்படுஞ் சீரிதுவே.

ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.



ஆசிரியப்பா	6-க்கு	அடி	569
வெண்செந்துறை	6-க்கு	,,	12
கொச்சகக்கலிப்பா	3-க்கு	,,	12
மருட்பா	1-க்கு	,,	6
ஆகப் பாக்கள் :	16-க்கு	,,	599



பாயிரம்	அடி	57
அங்கம் 5-க்கு	,,	4445
ஆக இந்நாடகத்துள் வந்த அடிகள்		4502

மனோன்மணீயம்—முற்றிற்று.



உரைக் குறிப்புக்கள்

பாயிரம் (முகவுரை)

வேதசிகை - வேதத்தின் முடிபான உபநிடதம். போதம் - அறிவு. நுதல் - நெற்றி. ஆரியம் - வடமொழி. தெக்கணம் - தென் இந்தியா. கவின் - அழகு. வாழ்த்துதும் - வாழ்த்துவோம். குடமுனி - அகத்தியன்.

தொடுகடல் - தோண்டப்பெற்ற கடல். சகர புத்திரர் கடலைத் தோண்டினர்கள் என்பது புராணக் கதை. அதனால் கடலுக்குச் சாகரம் என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

புகழாமே - புகழாமோ. ஏகாரத்திற்கு இங்கே எதிர் மறைப்பொருள். உரையிழந்து விழிப்பாரேல்: இரு பொருள்.

அற்புதமாமே - அற்புதமாமோ. இந்தத் தாழிசையில், 'குற்றம் குற்றமே!' என்று சொல்லிச் சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணுக்கும், அஞ்சாது இலக்காகித் துன்புற்ற நக்கீரரின் கதை குறிக்கப் பெறுகின்றது.

சதுமறை - நால்வேதம். இத்தாழிசையின் கருத்தை ஆசிரியர் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்: 'ஆரிய பாஷை பிரபலப்படு முன் தமிழ் போன்ற ஒரு மூல பாஷை ஐரோப்பாவிலும் ஆசியா கண்டத்திலும் பரவியிருந்ததென்பது பல பாஷைகளையும் கற்றுணர்ந்த ஆங்கிலேய பண்டிதர்களின் துணிபு.'

வேகவதி - வைகையாறு.

கரவாக்காரணத்தின் - மறைத்துவிடாது என்ற காரணத்தின் இத்தாழிசையில் திருஞான சம்பந்தரின் கதை குறிக்கப்படுகிறது.

கூன் பாண்டியன் காலத்தில் சமணர்கள் சம்பந்தரோடு வாதம் நிகழ்த்தியபோது, சம்பந்தர் பாட்டை எழுதி நீரில் விட்ட ஏடு நீரோட்டத்தை எதிர்த்துச் சென்றதாம்.

கடைஊழி - ஊழியின் கடைசியில், கற்பாந்த காலத்தில். அம் பலத்துள் உடையார் - பொன்னம்பலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான். வாசகம் - திருவாசகம். இந்தத் தாழிசையில், மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகப் பாடல்களுக்கு நடராஜப் பெரு மான் ஒரு பிரதி எழுதிவைத்துக் கொண்டார் என்ற கதை குறிக் கப் படுகின்றது.

இலகும் - விளங்கும். வியஞ்சனம் - அறிகுறி. ஏழாம் தாழிசை குறித்து ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது : 'உத்தமமான கிழக் குத் திசையே முகமாகக் கலைமகளிருக்கில் அவள் வலப்புற விழி தென்புறமாக இருக்கும் என்பது பற்றி, வலது விழி தென்மொழி எனக் கற்பனையாகக் கூறப்படுகிறது.' இக்கற்பனை அடுத்த இரண்டு தாழிசைகளில் விளக்கம் பெறுகின்றது.

வீறு - வேறு யாருக்கும் இல்லாத சிறப்பு.

குணதிசை - (1) கீழ்த்திசை, (2) நற்குணத்திற்கு இசைந்த வழி.

பூர்வ திசை - (1) கீழ்த்திசை, (2) பழைய நிலைமை.

பத்துப்பாட்டு - ஒரு சங்க இலக்கியத் தொகை நூல்.

எத்துணையும் - எவ்வளவும். பொருட்கு இசையும் இலக் கணம் - பொருளிலக்கணம்.

உள்ளுவரோ - நினைத்துப் பார்ப்பார்களோ. கனம், சடை - வேதத்தை உருவேற்றும் முறை.

முதல் அங்கம் : முதற் களம்

ஜீவகன் என்ற பாண்டிய மன்னன் மதுரையைவிட்டுத் திருநெல்வேலியைப் புதிய தலைநகரம் ஆக்கிக்கொண்டு அங்கே கோட்டை கொத்தளங்கள் அமைத்த பிற்பாடு, சுந்தர முனிவரும் திருநெல்வேலிக்கு வரவே, அவரை அரசன் வரவேற்பதுடன், நாடகம் தொடங்குகிறது.

நிகழ்தர - நிகழ. சேர்மின் - கொணர்ந்து வையுங்கள். கடி மலர் - மணமுள்ள மலர்கள். கழை கறி களிறுகள் - கரும்பைக் கடிக்கும் யானைகள். பிளிறுதல் - யானை போடும் சத்தம்.

கொய் உளைப் புரவி - கொய்த பிடரி ரோமம் உடைய குதிரைகள். குரத்து எழும் ஓதை - குளம்புகளால் ஏற்படும் ஓசை. கேண்மின் - கேளுங்கள். அணைந்தனன் - அணுகி வந்து விட்டான். ஒரு சார் - ஒரு பக்கம்.

ஒதுங்குமின் - ஒதுங்குங்கள்.

ஜீவகன் சுந்தர முனிவரை உபசரிப்பது வில்லி பாரதத்திலே விதுரன் கண்ணனுக்குக் கூறும் உபசார மொழிகளை நினைப் பூட்டுகிறது.

பவ பாசம் - பிறவிக்குக் காரணமான பாசபந்தம். இரிந்திட-நிலை குலைந்து ஓட.

கூடல் - மதுரை. பீடு - பெருமை. கடக்கரும் - கடக்கமுடியாத, கடத்தற்கு அரிய. நனி - மிகவும். புரி - அரண். அத்த - என் அப்பனே, என் சுவாமி. கடிபுரி - கட்டுக்காவல் அமைந்த கோட்டை. வாதவூரர் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

48 - 51 : இவ்வரிகளின் பொருள் பூகோள படம் நோக்கில் எளிதில் விளங்கும். நிலப்பகுதியை ஒரு பசுவாகவும் அதிற் பரதகண்டமாகிய இந்தியாவை அப்பசுவின் மடியாகவும் பாவிக்கில் தென்பாண்டி நாடு அம்மடியினின்றும் பால் சுரக்கின்ற சுரை

யாகத்தானே தோற்றும், என்பது ஆசிரியரின் குறிப்பு. பனி வரை - பனிமலை, இமயம். துலை - தராசு. வாயசம் - காகம்.

கங்கை தன்னுடைய யாக குண்டத்தை அழித்து விடுமே என்று அந்த ஆற்றைப் பருகிய சந்நு முனிவன் பகீரதன் முதலானோர் வேண்டிக்கொண்டதும் தன் செவி வழியே அந்தக் கங்கையை விட்டுவிட்டான் என்பதும், பொதிய மலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த அகஸ்திய முனிவருடைய கமண்டல நீரைக் கணபதி காக்கை வடிவில் வந்து கவிழ்த்துவிட அந்த நீர் காவிரியாகப் பெருகியது என்பதும் புராண கதைகள்.

வேழ வெண் மருப்பு - யானைகளின் வெண்மையான தந்தம். காழ் அகில் - வைரம் பாய்ந்த அகிற்கட்டை. சந்தனடவி - (சந்தனம்—அடவி) சந்தனக் காடு. குங்குமம் - ஒருவகை மரம். தடம்பணை - பெரிய பள்ளத்தாக்கு. வாரம் - ஓரம்.

தாமிர வருணியின் வருணனை நைடதத்தில் வரும் நாட்டு வருணனைப் பாடல்கள் இரண்டை நினைவூட்டுகிறது.

துணுக்குறும் - நடுக்கமடையும். அடையலர் - பகைவர். கட்செவி - பாம்பு. (இங்கே) ஆதிசேஷன். சுடிகை - உச்சிக் கொண்டை. மஞ்சு - மேகம். இஞ்சி - மதில். உரிஞ்சி - உராய்ந்து. உதயன் - சூரியன். பதாகை - கொடிச்சீலை. மீனம் - மீன். உவாமதி - முழுமதி, பூர்ண சந்திரன். வெயில் - (இங்கே) ஒளி.

எயில் - மதில். வெறி - மயக்கம். கிறிகள் - வஞ்சக வழிகள். துன்னலர் - பகைவர். வெருவுவர் - பயப்படுவர். உள்ளற்பாற்றோ - எண்ணும் தன்மையதோ. புரை - குற்றம். கறங்கு - காற்றாடி. ஆயற்பாற்றது - ஆராயத்தக்கது.

படிறுகள் - வஞ்சகங்கள். உவர்த்தே - வெறுத்தே. துனி - வெறுப்பு. மலைமகள் - பார்வதி. கமலை - இலட்சுமி. கீண்டு - கிழித்து. இமையவர் - தேவர்கள். முயன்றுழி - முயன்ற போது, வன்னி - அக்கினி. துன்னிய - நெருங்கி யிருந்த.

வெய்துயிர்த்து – பெருமூச்சுவிட்டு. அங்கி - அக்கினி. புங்கவர்- பெரியோர். இக்கு – கரும்பு. வம்மின் – வாருங்கள்.

ரண்டாம் களம்

எற்பாடு - முன்மாலைப் பொழுது. சுடுகணை – சுடுகின்ற அம்பு, சுடுகணை தூர்ப்பவன், (இங்கே) மன்மதன். அழலாடும் தேவர் - சிவபெருமான். ஏழையர் - பெண்கள். கடுவுண்ட கண்டர் - விஷத்தை உண்ட கழுத்தையுடைய சிவபெருமான், நீலகண்டமூர்த்தி. பலி - (இங்கே) பிச்சை. அம்பலத்து ஒருவர் - சிவபெருமான். கரந்தான் - மறைந்தான்.

இந்தக் கழல் விளையாட்டுப் பாடல்கள் 'பாடுதுறை'யிலுள்ள கழல் விளையாட்டுப் பாடல்களை நினைவூட்டுகின்றன. இப்பாடல்களில் காமதகனக் கதை குறிக்கப்படுகிறது. 'அரை யுருவானார்' 'என்பதில் சிவபெருமானுடைய அர்த்தநாரீசுர வடிவம் குறிக்கப்படுகிறது. வாணி காதலனாகிய நடராஜனது உடல் மெலிவும் தொனிப் பொருளாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

மன்றல் - திருமணம். 'மணந்த பின்னர் நாயகன் பெயர் நவிலாமை வழக்கானதால்' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு.

வார் குழல் - நீண்ட கூந்தல், (இங்கே) பெண். பிறைபழி நுதலாய் - பிறைச் சந்திரனைபழிக்கும் அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்ணே. கபோலம் - கன்னம். நுவன்று – சொல்லி. இயம்புகோ - இயம்புவேன். வார்குழல் திருவே - நீண்ட கூந்தலையுடைய மகாலட்சுமி போன்றவளே.

எட்பூ - எள்ளுப் பூ. மூக்கை எள்ளுப் பூவுடன் ஒப்பிடுவதுண்டு.

வறிதே - வீணாக. கைரவம் - (இங்கே) செவ்வாம்பல் மலர். வள்ளையின் - வள்ளை இலையின். இந்த இலையைக் காதுக்கு உவமையாகக் கூறுவதுண்டு.

வலம்புரி - வலம்புரிச் சங்கு. இது கழுத்திற்கு உபமானம்.

நலம் திகழ்மதி – அழகு திகழும் சந்திரன். பெட்பு – விருப்பம், (இங்கே) காதல். கண்டு – கற்கண்டு.

காரிகை அணங்கே – மிகவும் அழகுடைய பெண்ணே. (ஒருபொருட் பன்மொழி).

காந்தள் காட்டும் கை – காந்தள் மலர்போன்ற கை.

மன்பதையுலகு – மக்களையுடைய உலகம். மின்புரை – மின்னலை ஒத்த. வற்கலை – மரவுரி. சிந்துர அடி – சிவந்த அடிகள். வாரிசம் – தாமரை. புரையறும் – குற்றம் அற்றிருக்கும்.

மாந்தளிர் வாட்டும் மேனி – மாந்தளிரையும் வென்ற மென்மையும் அழகும் வாய்ந்தமேனி. கதுவுங்காலை – பற்றிக்கொள்ளும்போது. படர்சுழி...உதரவாணி: சுழி கொப்பூழுக்கும் திரை அல்லது அலை வயிற்று மடிப்புக்கும் வடதளம் அல்லது ஆலிலை வயிற்றுக்கும் உவமை.

வாசிட்டாதி – வைராக்கிய நூல். வாசிஷ்டம் முதலான ஞான நூல்கள். வழுதிக்கு – பாண்டியனுக்கு.

'ஆமையின்...எழிற்கால்; ஆமைபுற அடிக்கும், அலவன் அல்லது நண்டு முழங்தாளுக்கும் உவமை.

வதுவை – திருமணம். நச்சினேன் – விரும்பினேன். பிச்சி– பத்தியக்காரன்.

அயிராவதத்தன் – ஐராவதம் என்ற யானையை வாகனமாகவுடைய இந்திரன். அழுங்கலை – வருந்தாதே.

அனிச்சமும்...அடியாய்: அனிச்சப் பூ பெண்ணின் அடிகளின் மென்மைக்கு உவமை.

நெருஞ்சில் – ஒருவகை முள். இதை நெரிஞ்சி என்றும் சொல்வதுண்டு.

கஞ்சனக் கதுப்பு – கண்ணாடிபோன்ற கன்னம். அணங்குறல் – நீ வருந்த வேண்டாம். சுணங்கு – தேமல்.

நீயே வளர்த்த—முகிழ்த்தது: 'தாமே நட்டு வளர்த்த முல்லை பூக்குங்கால் இராஜ கன்னியர்க்கு விவாகம் நேரிடுமென்பது காவிய வழக்கு' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு.

வல்லே - விரைவு. போது - (இங்கே) தாமரைப் பூ. மையுண்கண் - மைதீட்டிய கண். சந்தம்ஆர் - அழகு நிறைந்த. துன்று இரா - நெருங்கிய இருட்டு. தோகாய் - மயில்போன்ற பெண்ணே.

மூன்றும் களம்

புரிசை - கோட்டை. நறையார் வேப்பந் தாராய் - வாசனை நிறைந்த வேப்பமாலை பூண்டிருக்கும் பாண்டிய அரசனே.

ஓவல் இலாதே - இடையறுமல். உஞற்றுமின் - செய்யுங்கள். பூபதியே - அரசனே.

சினகரம் - கோயில். முசிப்பில்லா - முடிவில்லாத. சிட்டமுனிவர்கள் - சிஷ்டர்களான முனிவர்கள். புரந்தரன் - இந்திரன். கோற்றொடியார் - அழகிய வளையல் அணிந்த பெண்கள்.

நாராயணன் சொல்லும் வெண்பாவைக் குறித்து ஆசிரியர் 'உண்மைத் துறவியாகிய முனிவர்மேல் குடிலன் அவமே பொருளாசை ஆரோபித்ததைப் பழித்து நாராயணன் செவியறிவுறுத்தும் துறையாகக் கூறும் கூற்று' என்பர். குடிலன் பிரமாதப்படுத்தும் பதவியும் செல்வாக்கும் முனிவரால் வெற்றெலும்பாகவே மதிக்கப் படுகின்றன என்பது இநத வெண்பாவின் உட்பொருள்.

மானும் - ஒக்கும். அறத்தாறு - தரும வழி. அரந்தை - துன்பம். இடியேறு - பேரிடி.

படைஅடு - படையை அழிக்கவல்ல. தொழும்பு - அடிமை. மொய்குழல் - பெண்.

ஓரான் - நினைத்துப் பார்க்க மாட்டாள். தேரான் - உடன்பட மாட்டாள். திரைத்தது - சுருங்கிப் போயிற்று. வாழ்தும் இவ்வயின் - இங்கேவாழ்ந்து கொண்டிருப்போம். மாற்றலர் - பகைவர். ஏந்தலே - அரசனே.

சோற்றதற்காய்: வெண்பாவின் இத்தனிச்சொல் சகடனைக் குறிக்கும்போது 'சோற்றுக்காக' என்று பொருள்படும். 'அரிச்

சந்திரனைக் குறிக்குங்கால் "சொற்றதற்கா" என்பதின் நீட்டல் விகாரமாய் அவனது தவறுமொழியையும் சுட்டி நிற்கின்றது" என்பது ஆசிரியர் உரைக்குறிப்பு.

அறிவிர்கொல் - அறிவீரோ. பொருவரும் - ஒப்பற்ற. பூவை - நாகணவாய்ப்புள். அரந்தை - துன்பம்.

நறவுமிழ் நளினம் - தேன்ததும்பும் தாமரை.

லீலைச் சோலை - சிங்காரப் பூங்காவனம். குமுதம் - செவ்வாம்பல். விண்டு - திறந்து. குயிலின் மிழற்றி - குயில்போலக் கொஞ்சிப்பேசி. மலைய மாருதம் - தென்றற் காற்று. மேன் மந்திரம் - மேல் வீடு. கண்படும் எல்லை - உறங்கும்போது. அகற்றப் புக்குழி - போக்கத்தொடங்கியதும். கழலும் வளையும் - வளைகளும் கழன்றுபோகும். நாலி - முத்து.

பொரியும் - உடம்பின் வெப்பத்தால் பொரிந்துபோகும். கட்டழல் - கண் + தழல். நெட்டுயிர்ப்பு - பெருமூச்சு. ஒல்கும் - தளரும். நெரியா - நெரித்து. அயினிநீர் - ஆலத்தி நீர். பூதி - விபூதி. சாந்தம் - சந்தனம். இழுது - நெய். மம்மர் - மயக்கம். வாயசம் - காகம். கங்குல் - இரவு. சிரசிரா - (சிரசு × இரா) தலைபோகும் தண்டனை கிடைக்கும் என்பது பொருள். வெருவி - பயந்து. நிமித்திகர் - சோதிடர். கூஉய் - கூவி.

பெண்ணையந்தார் - பனம்பூ மாலை. இதுசேரமன்னருக்கு உரியது. 'பனம் பூ மாலை சூடும்படி நும் மகளை மணஞ்செய்மின் - அதாவது வஞ்சியரசனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுமின் என்பது பொருள்' என்பர் ஆசிரியர். பெண்ணை அந்தார் சூட்டு - பெண்ணுக்கு அழகிய மணமாலையைச் சூட்டு. கண்டுழி - கண்டபோது அங்கனம் - முற்றம்.

நான்காம் களம்

விசும்பில் - வானத்தில். மாய்ப்பன் - கொன்றொழிப்பேன். உறுத்தும் - அனைவரையும் பயமுறுத்தி வருத்த முறச்செய்யும். ஒறுத்தே - தண்டித்தே. வனக்கிளி - (இங்கே) வர்ணக்கிளி.

பிசிதம் - வேம்பு. வானவன் - தேவன். சேயதோர் போந்தை யில் - தூரத்திலுள்ள பனை மரத்தில். 'இவ்வரிகளில், (12-22) பஞ்சவன் பிசிதம் வானவன் போந்தை என்ற மொழிகள் முறையே பாண்டியனையும், அவனது மாலையாகிய வேம்பையும், சேர னையும் அவனதுமாலையாகிய பனம்பூவையும் குறிப்பித்து நிற்பதால், பாண்டியன் மகளாகிய மனோன்மணி சேரனது பேரழகு கண்டு மயங்கி இச்சையுறுவதை யுணர்த்த அறிகுறியாக வந்த ஒருகனைக் காட்சி தொனியருத்த'மாகக் 'கூறியதாயிற்று' என்பது ஆசிரியர் உரைக்குறிப்பு.

துப்பிதம் - பவளம் போன்ற இதழ். காம்படு தோளீ - மூங் கிலைப்பழிக்கின்ற தோளை யுடையவளே. போன்மே – போலுமே. உனி - உன்னி, நினைத்து, பரிதி வந்துழி - சூரியன் உதயமான போது. மிகை - துன்பம். செயிர்தீர் அறம் – குற்றம் தீர்ந்த தரு மம். விழுமம் - துன்பம். மின் ஏய் மருங்குல் - மின்னலை ஒத்த இடை. நச்சியது – விரும்பியது. தனிபுரத்து - தனியுரிமையாகக் காத்து. தாரு – தரு, மரம். ஆறலை-வழிப்பறி. அயர்ச்சி - சோர்வு. வீக்கிய கழற்கால் - வீரக் கழல்கட்டிய கால்.

சுதந்திர பங்கர் – சுதந்திரம் அற்றவர்கள். விரை - வாசனை. அரிவையர் - பெண்கள், 'அரிவையர் பிழைப்பர் ?' என்ற வாணி யின் வாக்கை 'எங்ஙனம் ?' என்ற ஜீவகன் சொல்லோடுசேர்த்து மறுமொழி கூறுகிறாள் வாணி. இப்படிப்பேசி, அரசன் தன்மேல் சாட்டியபிடிவாதத்தை அவன்மேலேயே சுமத்தி மறுமொழி கூறும் வாணியின் நெஞ்சுத்துணிவும் அறிவுத்திறனும் வியக்கத்தக்கன.

மாற்றலர் ஏறே - பகைவர்களுக்கு ஆண்சிங்கம் போன்ற வனே. யார் வயின் - யாரிடம். மண்ணுள் மேனி - உடம்பை யும் கழுவாள். படியாள் இசையும் - இசையிலும் ஈடுபடமாட் டாள்.

அனம் - அன்னம். விதிர்த்து - நடுங்கி. கதித்து - மிகுத்து. பெற்றி – தன்மை. முருகு அவிழ் - மணம் வீசுகிற. நிசிதவேல்

- கூர்மையான வேல். அரசாடவி - அரசராகிய காட்டிலே. துன்னலர் - பகைவர். துனி - வருத்தம். கோடு - எல்லை. பொருவிலா - ஒப்பற்ற. கெடல் அறுசூழ்ச்சி - கேடில்லாத ஆலோசனைத்திறன். உசாவி - விசாரித்து.

ஐந்தாம் களம்

கற்றை - ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் தொகுதி. அயர்த்தோம் - மறந்தோம். ஆயிழை - ஆராய்ந்து எடுத்த நகைகளை அணிந்து கொண்டிருப்பவள், பெண். செருக்கினை கிள்ளில் - கர்வத்தைக் கிள்ளிவிட்டால். ஆங்கில மரபுச் சொற்றொடர் ஒன்றைத் தழுவியது இது. உற்பவம் - தோற்றம். இந்து - சந்திரன். இரவி - சூரியன். தோடம் - தோஷம்.

சுவான சக்கரம் - நாய் கடியாதிருக்க உபாயம் வினவிய ஒருவனுக்கு உள்ளங்கையில் நவகோண சக்கரம் வரைத்துக் காட்டுக என்றும், ஆனல் அது பலித மாவதற்கு மரத்தின் உச்சத கிளையிலேறி யிருந்துகொண்டு, அச்சக்கரம் வரைப்பதே விதியென்றும் ஒருகுரு உபதேசித்தான் என்பது கதை' என்பர் ஆசிரியர்.

இந்தா . இதோ (வழக்கச் சொல்). சோறடு பாத்திரம் - சோறு சமைக்கும் பாத்திரம்.

கலித்துறை

நிதனம் - அழிவு. தனு - உடம்பு. கரணம் - கருவி.

இக்கலித்துறை இவ்வங்கத்துள் நடந்த கதையைத் தொகுத்துக் கூறி ஞானப்பரமாகப் பொருட் படுத்துகிறது என்பர் ஆசிரியர். 'மதுரையாகிய கூடஸ்தனிலை தவிர்ந்த ஜீவகனாகிய ஜீவன் நெல்வேலி யாகிய அன்னமயாதி பஞ்சகோச சரீராபிமானத்தால் குரு வாசகமாகிய அருள் வழி விடுத்துக் குடிலனாகிய மாயா வசத்தனாய்த் துக்கத்திற்காளாகின்றான்' என்பது ஆசிரியர் கூறும் தத்துவ உட்பொருள்.

ண்டாம் அங்கம்: முதற்களம்

பொறையன் – சேரன். மருமான் - மருமகன், மாப்பிள்ளை. மன்றல் – திருமணம். இப்பரிசே – இந்த வகையே. அற்றம் - சமயம். பொருநை - தாமிர வருணி. காண்டகும் ஆண்டகை - காணத்தக்க அழகு வாய்ந்தவனும், ஆண்மைக் குணமுள்ளவனுமாக இருப்பவன்.

ஞானம் மாண்ட – ஞானத்தில் மேம்பட்ட. பனந்தார் வேய்ந்தோன் – பனைமாலை சூடிய சேரன். அனந்தைப்பதி - திருவனந்தபுரம். கண்ணகன் ஞாலம் – இடம் அகன்ற பூமி. ஆடவர் இல் - புருஷர் வீடு. கொங்கன் - சேரன். ஏதிலன் அன்றே – அன்னியன் அல்லவா. மருதம் – வயல்கள் உள்ள வளநாடு. நெய்தல் – கடல் சார்ந்த இடம். மழலை - இளஞ்சொல். வண்டானம் - நாரை. புலர்மீன்–உலர்த்தப்படுகிறமீன், கருவாடு. ஓம்புபு - ஓம்பி, பேணிக்காத்து. நுளைச்சியர் - நெய்தல் நிலப்பெண்கள். குழை - காதணி. புன்னை நூண்தாது - புன்னைமலர்களின் நுட்பமான மகரந்தப் பொடி. இருஞ்சிறை – கரிய சிறகு. அலக்கண் – துன்பம்.

'நெய்தல் நிலத்தில் உலர்த்தப் படும் மீனை மருத நிலத்து வண்டானக் குருகு கவர, அதை ஓட்ட நுளைச்சியர் எறிந்த பொற்குழை, கடற்கரையிலுள்ள புன்னை நிழலில் உறங்கி அம்மலர்த்தாதுக்களால் பொன்னிறம் பெற்றுத்திரும்பி மருத நிலத்திற்குச்சென்ற எருமையின் மேலிருந்து சிறகுலர்த்தும் கடற்காக்கையை வருத்திற்று' என்பது ஆசிரியர் உரைக்குறிப்பு. மருதம்- நெய்தல் திணை மயக்கம் இது. கேதகை - தாழை. சார்தர – சார வந்து சேர. கோங்கு அலர் - கொங்குமலர்.

நெய்தலுக்குரிய கைதை மலரின் நிழலைத் தனது பெடையென மயங்கிச் சென்ற மருத நிலத்துத் தாராக் குருகை ஏளனஞ் செய்து சிரித்த ஆம்பல் மலரின் வாய் நிறையத் தன் மலர்த் தாதினைக் கொட்டிக் கோங்கு மரம் விலக்கும்' என்பது ஆசிரியரின் உரைக் குறிப்பு.

வால்வளை - ஒளி பொருந்திய வெண்ணிறச் சங்கு. சூல் உளைந்து - கர்ப்பநோயுற்று.

ஓதிமம் - அன்னம். குடம்பை - முட்டை. உன்னுபு - உன்னி. எண்ணி.

அடம்பிடை - அடம்புக் கொடியினிடையே, அடம்பு நெய்தல் நிலத்துக்கொடி.

கரும்பு அடுசாலை - கருப்பஞ்சாறு பிழியும் சாலை.

காரா - காராம்பசு, எருமை. அலமுகம் - கலப்பை நுனி. தாக்குழி - தாக்குமிடத்து. அலமரும் - வருந்தும்.

அன்றில் - இணைந்தே வாழும் ஒரு வகைப் பறவை. நளி - பெருமை.

கோட்பறை விளி - கொன்று கொள்ளுவதற்கு இசையக் கொட்டுகிற ஓசை.

வேய் - மூங்கில். சாலி - நெல். உப்பார்பஃறி - உப்பு நிறைந்த ஓடம். நிரை - வரிசை. பிணிப்பர் - கட்டுவர்.

கொண்மூ - மேகம். கொள்கலம் - பாத்திரம். அவ்வயின் - அந்த நன்செய் நாட்டில்.

செல்புழி - செல்லும்போது. மிடிதீர் சாரல் - நமது வறுமையைத் தீர்க்கும் சாரல் மழையாகும்.

முன்னீர் நீத்தம் - கடல் வெள்ளம். ஓம் என - ஓம் என்ற சப்தத்துடன். ஓ - மதகுநீர் தாங்கும் பலகை. வாய்த்தலை - கால்வாய்.

பிரணவ நாதம் - ஓம் என்ற ஓசை. இரணம் - உப்பளம். பழனம் - வயல். தூமம் இல் - புகையில்லாத. கவடி-சோவி. அலவன் - நண்டு.

துகிர்க்கால் - செம்பவளம் போன்ற கால். புகர்க்கால் மங்கிய செந்நிறமுள்ள கால்.

செங்கண் போத்து - சிவந்த கண்களையுடைய செம்போத்து. கம்புட்கோழி - கம்புள் என்ற சம்பங்கோழி.

) - கூடி. அந்தியங்காடி - மாலைக் காலத்து கடை வீதி.

சந்தம் - அழகு. குழூஉ - கூட்டம். ஆர்தரும் - நிறைந்திருக்கும்.

வீறு - வேறு எதற்கும் அல்லது யாருக்கும் இல்லாத சிறப்பு, (இங்கே) இறுமாப்பு.

எருத்தினம் - (எருது + இனம்) எருதுக்கூட்டம். அடுபவர்- கொல்பவர்.

கடைசியர் - பள்ளியர்; பள் - ஒருவகை இசை; கார் என - மேகம் என்று சொல்லும்படி. கறங்கும் - சப்திக்கும். கிணைப் பறை - மருத நிலப்பறை. நீவிடில் - தடவினால். உலப்பறு - கேடில்லாத. ஒப்புரவு - இணக்கம்.

அரசு அவாம் பண்பு - அரசர் அவாவும் (விரும்பும்) குணம். வென்றி - வெற்றி. வைவேல் - கூர்மையான வேல்.

மேவலர் - பகைவர். உதியன் அவை - சேரனுடைய சபை.

இராச்சிய பாண சூத்திரம் - இராச்சிய பரிபாலனத்திற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் விதிகளின் தொகுப்புக் கலை.

விளம்பனம் - தாமதம் செய்தல். காண்டி காண்பாய். வம்மின் - வாருங்கள்.

சுரகுரு - தேவகுருவான பிரகஸ்பதி என்ற வியாழ முனிவன். பிரசுரன் - வெள்ளி என்ற அசுரகுரு வானசுக்கிரன்.

தரளமாலை - முத்துமாலை. ஆடி - கண்ணாடி.

சுமித்திரை பயந்த புத்திரன் - சுமித்திரை பெற்ற புதல்வனாகிய லட்சுமணன். வீரவாகு - முருகப்பெருமானின் விசேஷ நம்பிக்கைக்கு உரிய துணைவன்.

நாராயணன் மூக்கில் கரி தேய்த்து வருவது,

“புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியர் உடைத்து”

என்னும் குறளைக் குறிப்பித்துக் குடிலனுடைய வஞ்ச நெஞ்சைக் காட்டுவதற்காகத்தான். ‘எனைவகை......மேலாம்

'எனைவகையால் தேறியக் கண்ணும், வினைவகையான், வேறுகும் மாந்தர் பலர்' என்ற குறளை ஒப்பிடுக.

உன்னுவ - நினைப்பவை. ஆளும் பார் - ஆளும் ராச்சியம். ஓரில் – நினைத்துப் பார்த்தல். உறுகண் - துன்பம்.

ரண்டாம் களம்

நீவியக்கிழி - சித்திரம் எழுதும் சீலை (ஒரு பொருட் பன்மொழி). தூரியம் - சித்திரம் எழுதும் கோல்.

வணம் - வண்ணம். சூட்டு - உச்சிக்கொண்டை. சிறை - சிறகு. அங்காந்து - திறந்து.

உழையுளார் - பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்., இரவி - சூரியன். அயிர்த்து - சந்தேகித்து. இரு சிறைக் கையால் - சிறகுகளாகிய இரண்டு கைகளாலும்.

மெய்யாம் தம் பெயர் - காகா என்று காகம் தன் பெயரைச் சொல்லுகிறது என்பது கருத்து.

தொழுதி - கூட்டம். அஞ்சிறை - அழகிய சிறகுகளை. ஒத்தறுத்து அடியா - தாள அறுதிக்கு இசைய ஒலி எழுப்பி அடித்து.

இசையெறி மாக்கள் - சங்கீத வித்வான்கள். ததையும் - நெருங்கும். கதுவும் - பற்றும். இரு குருகும் - இரண்டு பறவைகளும்.

துகிர் - பவளம். துண்டம் - மூக்கு. பரற்கல் – கூழாங்கல்.

உழை உழை - அப்பக்கமும் இப்பக்கமுமாக. கூடமாய் - மறைவாய்.

முருகு அவிழ் குவளை - மணம் கமழும் நீலமலர். அழுங்கலை- வருந்தாதே.

காரிகை - பெண், (இங்கே) நற்றாய். (ஈன்ற தாய்) உகுத்து - சிந்தி. வீவுறும் - கெடும்.

கள்ளலம் - களவு செய்யமாட்டோம். வௌவலம் - பற்றிக் கொள்ளமாட்டோம். விரும்பலே - விரும்பாதே. காணிய - காண.

இந்த ஆசிரியத் துறைகள் மூன்றையும் குறிப்பிட்டு, 'களவு வழியாகப் பலதேவனது கைவசப்பட்ட ஒரு கன்னிகையின் தாய், அவனுக்கும் வாணிக்கும் விவாகம் நிச்சயிக்கப் பட்டமை கேட்டு, அவனோடு, அந்நற்றாய் கூறும் கூற்றாய் நிற்கின்றன' என்று ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார்.

பொற்றொடி - பொன்வளை. மைச்சினி - 'தன் சோரக் காதலிக்குப் பலதேவன் வைத்துக் கொண்ட முறை' என்பர் ஆசிரியர்.

அலகை - பிசாசு. கணிசம் - கண்ணியம் (வழக்கச் சொல்).

கடு - விஷம். உசிதன் - பாண்டியன். நிண்ணயம் - நிர்ணயம்.

திரை பொரல் - அலை அடித்தல். கயம் - ஆழம். தியக்கம் - வாட்டம். விள்ளாமுரண் - விடாது பற்றிக்கொள்ளும் மன உறுதி. கறங்கு - காற்றாடி. எற்றுண்டு - மோதப்பட்டு. வேட்டவை - விரும்பியவை. கம்மியன்—கொல்லன். மனக்கோள் - மனக்கோணல், மனக்குற்றம். மா - மிருகம்.

மூன்றாம் களம்

நுதிவேல் - கூர்மையான வேல். தரளநீர் - முத்துப் போன்ற கண்ணீர்.

பரிபுரம் அணிந்த பங்கயம் - சிலம்பு அணிந்த தாமரை போன்ற அடிகள். வருந்துபு - வருந்தி. விண் அணங்கு - தெய்வப் பெண்கள்.

தயிரில் - தயிர் போல. நவ்வி - அழகு. பொரு சிலைப் புருவம்-போர் செய்ய வளைந்த வில்லைப் போன்ற புருவம்.

உழுவல் - பேரன்பு. வெய்யோன் - சூரியன். வாரி-கடல். செக்கர் - செவ்வானம்.

ஊர்கோள் நாப்பண் - பரி வேடத்தின் நடுவிலே. உவாமதி - முழுமதி.

மைந்தர் - (இங்கே) ஆடவர். அயர்க்கு மாறிலையே - மறக்கும்படியாகவும் இல்லையே. கைதவன் - பாண்டியன். போன்மே - போதுமே. பொங்கு அலைப் புணரி - பொங்குகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரம்.

ஒன்னார் - பகைவர். திகிரி - ஆக்ஞாசக்கரம்.

குறும்பர் - குறுநில மன்னர், சிற்றரசர்.

வேம்புஆர் - வேப்ப மாலையை அணிந்த.

பொருந்தலர் - பகைவர். குடங்கை - உள்ளங்கை.

துணுக்குறும் - நடுங்கும். புல்லார் ஈட்டம் - பகைவர் கூட்டம்.

அரவினது அரசு - ஆதிசேஷன். பெளவம் - கடல். வலம் தொட்டு - பலமாய்த் தோண்டி.

மதிற்கணம் - மதிற்கூட்டம். விடயத்து - விஷயப் பொருள்களிலே. புலன்களின் - புலன்களைப்போலே. சாக்கியம் - சாட்சியம். கிழமை - உரிமை. இறுத்து - தங்கி.

உதியனும் - செழியனும் - சேரனும்·பாண்டியனும். கதிர்க் கடுங் கடவுள் - சூரியபகவான். அரிஏறு - ஆண் சிங்கம். தேடு அளி - தேடுகின்றவண்டு. சுரிகுழல் - (இங்கே) மனோன் மணி.

அடியிறை - பாதகாணிக்கை. அரிக்கு - சிங்கத்திற்கு. தென்னன் - பாண்டியன். பகடி - பரிகாசம். பெரும்போர் இலா நாள் பிறவா நாளே: இப்படைவீரன் கூற்று, கடவுளைப் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்ற பக்தர் கூற்றை நினைவூட்டுகிறது.

உலண்டு - பட்டுநூலை உண்டாக்கும் ஒருவகைப் புழு.

இக் கலித்துறையில் காதலர் இருவருக்கும் ஏற்பட்ட கனக் காட்சியின் தத்துவ உட்பொருளைக் காணலாம். இதுபற்றிய ஆசிரியர் குறிப்பு வருமாறு: 'பாசத்துக்குட்பட்ட ஜீவர்கள் செய்யும் ஈசுர பக்தியும், ஈசுரன் ஜீவர்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் காருண்ணியமும் கேவல சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவாயினும், அவ்வனுபூதி நிலையில் இல்லாது நீங்குவதுபற்றி அவற்றையும் அஞ்ஞானத் தசையில் தோற்றும் தீர்க்க சொற்பனமான ஜகதாதி திரிபுடியோடு சேர்த்து விவகரித்தல் தத்துவ சாஸ்திர வழக்கம்.

மூன்றும் அங்கம்—முதற் களம்

ஐயுறல் - ஐயம் அடையாதே. மருளும் - மயங்கும். கன்றும் - கோபிக்கும். திருவும் வெருவும் உருவும் - லட்சுமியும் மனோன்மணியின் அழகுக்குத் தோற்று அஞ்சுகிறுள் என்பது பொருள்.

செறித்திடும் சிறை - அடைத்திருக்கும் அடைப்பு. மம்மர் - மயக்கம். பரிவுறல் - அன்புற்றிருப்பது. ஒருபடித்து - ஒரு தன்மையது.

ஏமாப்பு - இறுமாப்பு, இன்ப உணர்ச்சியோடு கூடிய செருக்கு. பிரபுத்துவம் - பிரபுவின் நிலைமை. நயந்திலன் - விரும்பிலன். வெருவலை - பயப்படாதே.

பொருநைத் துறைவன் - சேரன். வெறுக்கை - செல்வம்.

ஒன்னலர் ஏறே - பகைவர்களுக்கு ஆண்சிங்கம் போன்றவனே. அற்றம் - சமயம். அடையவும் - முழுவதும்.

நண்ணலர் கூற்றே - பகைவர்களுக்கு யமன் போன்றவனே. செருமுகம் - போர்முனை. ஆலவாய் - மதுரை. நிகாதர் - வஞ்சகர்கள்.

தவில் - கொட்டு. விழுமிய - சிறந்த. நிருபன் - அரசன். ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து. விதிர்விதிர்ப்பு - நடு நடுக்கம். வெளவும் - அபகரித்துக்கொள்ளும். ஓவாது - நீங்காமல்.

ரண்டாம் களம்

எற்பாடு - முன்மாலைப் பொழுது.

நமது வேலை: (இங்கே) சுருங்கை அமைக்கும் வேலை. முடுக்குதல் - விரைவுபடுத்துதல். துன்று அரா - நெருங்கிய பாம்பு. காட்சியிற் செவ்விதாம் - காட்சியைக் காட்டிலும் அழகாய் அமைந்திருக்கும்.

எவ்வினையோர்க்கும் - எத்தொழில் செய்வோருக்கும்.

இலக்கு - லட்சியம், குறி.

குறிப்பொடு - குறியே நோக்கமாக. (இங்கே) பாரம்பரிய அபிவிருத்தி குறிக்கப்படுகிறது.

அடி - அடி இதழ்.

பூம்பராகம் - பூந்தாது. பரப்பித்து - பரவச்செய்து.

ஆசிலா - உள்ளீடு இல்லாத.

தூசிடை - ஆடையில்.

தோட்டி - துறட்டி.

சிறூர் நீர் - சிறுவர்களே! நீங்கள் அண்மைவிளி.

அயத்து - ஆடுகளிடம். புலன் - அறிவு.

கண் பனிப்ப - ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்க.

'தாவர சிருட்டிகளின் செய்கை விசித்திரங்களிலும் தெய்வ அருள் நிறைந்து கிடக்கும் தன்மையை இவ்வரிகள் விளக்கு கின்றன' என்பது இப்பகுதிக்கு ஆசிரியர் குறிப்புரை. தாவர நூல் உண்மைகளை இப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் கவிஞர் மனோபாவம் பாராட்டத்தக்கது.

சிறு வாய்க்கால் குறித்த நடராஜன் தனிமொழி குறித்து, 'பூத பௌதிகங்களாகிய ஜடபதார்த்தங்களின் சலனங்களிலும் விளங்கும் அருள் விசேஷத்தை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன' என்பர் ஆசிரியர்.

முந்நீர்மடு – சமுத்திரமாகிய மடு.

அண்டயோனி – சூரியன்.

தூங்கியும் – தொங்கியும்.

எழிலியாய் - மேகமாய். பின்னை - பின்னே.

பாடு – உழைப்பு; துன்பம்.

வேதித்து – பேதித்து. பொறை – பொறுமை.

நாங்கூழ்ப்புழுவை நோக்கி நிகழும் தனி மொழியில், 'அற்ப ஜீவ ஜந்துக்களிடத்திலும் பேரருள் அமைவுற்றிருப்பதற்குச் சான்று காணலாம் என்பது ஆசிரியர் குறிப்புரை. இப்படி உயிர் நூல் உண்மைகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதும் இந்த ஆசிரியரின் விஞ்ஞான மனப்பான்மைக்கு உரியதொரு சிறப்பியல்பாகும்.

அலகிலாத் தோற்றம் – எல்லையில்லாத தோற்றம். சிற்றுடி – சிறு கண்ணுடி. தியன் – (இங்கே) பலதேவனை. மங்குலுக்கு – மேகத்திற்கு. செந்நிறப்படாம் – சிவப்புத் துகில். பொதியில் – பொதியமலை. பொற்பு உறு – அழகமைந்த.

கரு – பொன்னை உருக்கி வார்க்கும் இடம். ஆடகப்பெருக்கு– உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கம். அருக்கன் – சூரியன். துவண்டு – அசைந்து. பதாகை - கொடி. வஞ்சியன் – சேரன்.

வஞ்சித் தாழிசை

அரிகாள் – பகைவர்களே. சஞ்சிதப் பெருவாழ்வு - மிஞ்சி யிருக்கும் பெருவாழ்வு. மஞ்சுளம் – அழகு.

கடிஞை - பிச்சையெடுக்கும் மண்டையோடு. எள் நெஞ்சிலும் நினையார் : தர்ப்பண எள்ளைப் பிதிர்க்கூட்டம் இனி இழந்து விடும் என்பது பொருள். வார்கழல் - நீண்ட வீரக்கழல். வயப் படை – வலிமை வாய்ந்த படை.

வஞ்சித் தொடை – (போருக்குப் புறப்படுவோர் அணிந்து கொள்ளும்)வஞ்சிப் பூமாலை. தண்ணுமைபொருவு - மத்தளத்தை ஒத்திருக்கும்.

பொருப்பில் – மலையில். உருமு – இடி. இருகனல் – (இங்கே) கண்கள்.

முகில் – மேகம். இங்கே முகத்தைக் குறிக்கும். கோபமிகுதியால் கண்கள் சிவக்க, முகம் மேகம் போலக் கறுத்து மின்னல் போல வெளிப்படுகிறதாம் கோபச்சிரிப்பு (சினநகை). குரத்த-காற் குளம்பையுடைய. கொய்யுளைத் திரைக்கடல் – கொய்த பிடரி ரோமங்களையுடைய அலைகடல், (இங்கே) அலை கடல்.

பெய்மத மைம்முகில் ஈட்டம் – மதங்கொண்ட கருமேகங்களின் கூட்டம், (இங்கே) யானைக் கூட்டம். விலோதனப் பெருஞ் சிறை – கொடிகளாகிய பெருஞ் சிறகு.

அசலத்திரள் – மலைக்கூட்டம். (இங்கே) தேர்கள். தேருக்குச் சிறகு கொடி.

படிறன் – வஞ்சகன். மலையன் – சேரன். கேட்டி – கேட்பாய்.

ஆமைப் பலகை – ஆமை வடிவாகச் செய்திருக்கும் பலகை.

குடகன் – சேரன். படியோர் – உலகினர். திருவார் வாணி – லட்சுமியை ஒத்த வாணி. தேற்றமில் – தெளிவில்லாத.

சுகம் தரு மொழி – கிளிப் பிள்ளையின் பேச்சு. முனும் பினும் – முன்னும் பின்னும்.

அங்காடி – கடைத்தெரு. புரைவழி – ஓட்டை வாயிலாக.

உழையுளார் – பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்.

மூன்றும் களம்

கையறு நித்திரை – செயலற்ற உறக்கம். கிண்டலும் – கிளறுதலும்.

சித்திரரேகை – சித்திரலேகை, உஷையின் தோழி. இவள் உருவங்களைச் சித்திரித்துக் காட்டுவதில் வல்லவள்.

பண் இயல் வாணீ – இசையில் வல்லவளான வாணியே.

பாடு – துன்பம்.

சிவகாமி சரிதம்

ஈயின் – ஈந்தால். பாழ் அடவி இதில் - பாழான இந்தக்காட்டில். உறுவை – மிகுதியாக அடைவாய். சாரும் வரை – அடையும் கோடு. ஆரிருளில் – நிறைந்த இருளில். உடலம் ஆறும்... நெறியருளாய் : இதற்கு இருபொருள் உண்டு. முத்திநெறி அருளாய் என்பது தொனிப்பொருள்.

சிந்தையற......பந்தம் : விடுதலை நெறி விரும்பியவனுக்கு விடை இது. சிந்தை என்பதே அற்றுப் போகும்படிச்செய்து கொண்டவருக்கு வீடுவாசல் என்ற பந்தங்கள் சேர்வதற்கு இல்லை என்பது பொருள். பணிப்பாய் – அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்ட பாய். பூஅணை – மலர்ப் படுக்கை.

என்பாலுறுவது – என்னிடம் பொருந்தியிருப்பது. பனித்து – நீர் துளித்து. வணங்கா – வணங்கி. தாரகை – நட்சத்திரம். அன்றில் - ஒருவகைப் பறவை. விளிப்பவரில் வாவல் – அழைப்பவரைப்போல வாவல் - வௌவால்.

– அரசி. இறுத்தனள் – தங்கினாள். பொறியரவு – புள்ளிகளையுடைய பாம்பு. சுடிகை – முடி.

பொலன்மணி – அழகிய நாகரத்தினம். கறையடி – யானை. (உரல் போன்ற அடிகளையுடையது) புலை-இழிவு. மறுப்பு – கொம்பு. அறிவரிய – அறிதற்கரிய. உழுவை - புலி. அடவியிடை– காட்டிலே.

ஒருங்கு ஆர – ஒன்றாக நெருங்கியிருப்பதால். நிறைமுளரியுழை – நிறைந்த முட்காடுகளை. சார்பு இலர் – பற்றுக் கோடு இல்லாதவர். தனித்துணை – ஒப்பில்லாத துணை. நேர்ந்தவரை – அடைந்தவரை. நும் நிறுவு–நுட்பமாகப் பொருந்திய. நிமல விறகு – சுத்தமான விறகுகள். ஒன்றிய மெய்ப்பத்தரில் – மெய்ம்மை வாய்ந்த பக்தர்களைப்போல.

பனிப்பு – நடுக்கம்.* பலமூலம் – இது பழமும் கிழங்குமாகிய உணவு.

தம் நாவில் ஒரு விரலை – தம்முடைய நாவினாலே ஒரு விரல் கடை தூரத்தை. நாவினாலே கிண்டொலியை எழுப்பி ஒரு விரற் கடை தூரத்தை தாண்டிவிட்டால் அமுத கலையை உண்ண வகை யுண்டு என்பது ஹடயோகியர் கொள்கை.

கந்தம் முதல் அனந்த இனம். கிழங்கு முதலிய அளவற்ற வகைகளை. வகுத்து – ஒழுங்கு படுத்தி. வருந்தினவ – வருந்தின வனே. இருவருமே ஒருவர் - இது வேததாந்தக் கொள்கை. செறிந்து - நெருங்கி, உறைதிட உறைவாய் – தங்குவாய். மனம் இறந்து - (இங்கே) மனம் ஒடுங்கி. மலைவு - மயக்கம்.

வெளிவரும் வகை – உள்ளத்தில் உள்ளது வெளிவரும் வித மான வார்த்தைகளை. பதுமம் – தாமரை. கருதிடுவான் - எண்ணு வான். இவன் - இங்கே. மெய்விடுத்துக் கழறாய் – உண்மையை மனம்விட்டுச் சொல்வாய்.

கையாரும் - கை நிறைந்த. இலவு-இலவம்பழம். இலவு காத்த கிளிபோல் என்பது பழமொழி, வறிதே – வீணாதே. இடுகலன் – இட்டு வைத்த பாண்டம். பிறங்கும். விளங்கும். ஏதிலன் - அந்த அன்னியன். யதி – துறவி. இறும்பூது. அதிசயம். ஆன – ஆயின. நின்மல விபூதி – தூய்மையான விபூதி. நீறுபடி – சாம்பல் பூத்த. உள் கூசி – உள்ளம் கூசி. தெரிக்கும். தெரிவிக்கும்.

வீசு உலையின் மூக்கு – காற்றை வீசும் உலைக்களத்திலுள்ள துருத்தியின் மூக்கு. விம்மிய – அதிகரித்த. வெய்து உயிர்ப்பு – வெம் மையான பெருமூச்சு வீங்க.

அடல் பெரியர் – வலிமையால் பெரியவர். அலகில் வடிவுடை யவர் – அளவில்லாத அழகையுடையவர். புளகம் மூடி – மயிர்க்கூச் செறிய. இளம்பிடி – இளம்பெண்யானைபோன்ற இப்பெண். தலை தடுமாறு–தலைதடுமாறி, ஒழுங்கு தவறி. தமியளது–தனியாளாகிய எனது. தகைமை – பெருந்தகைமை. படிறு - வஞ்சகம். பொலம்– அழகு.

திருவாருஞ்சேடியர் - அழகு பொருந்திய தோழிமார்கள். ஆயத்தார் - தோழிமார்கள். வேலை - கடல். அகோராத்திரம் – பக லும் இரவும். காலும்-காற்றும். கட்டம்-கஷ்டம். ஒல்லை. விரைவில்.

இல்லிடம் – வீட்டினிடம். கதுவ – பற்ற. கரந்து – மறைந்து. திருக் கறு – மயக்க மற்றிருக்கிற. பல்குருக்கள் – பலகுருமார்கள். மன்று அனைத்தும் – அம்பலங்கள் எல்லாவறியம். – (அவர் இல்லாமை யால்) வறுமையுற்றனவாய்க்காணப்பட்டன.

மறுத்துறங்கும் – மயக்கநித்திரையை மறுத்து யோகநித்திரை கொள்ளும்.

மான் மறவா – பெண்மானை மறவாத. கலையினமே – ஆண் மானின் கூட்டமே. பிடி – பெண்யானை.

மதம் பெருகும் மாகுலமே – மதம் பெருகுகின்ற ஆண் யானை யின் கூட்டமே. வன்பிகமே – வண்மையுள்ள குயிலே. சுகமே – கிளியே. எஞ்ஞான்றும் – எப்பொழுதாவது. நவில்விர் – சொல்லு வீர். நாள் அனந்தம் – பல தினங்கள்.

இப்பகுதிக்கு ஆசிரியர் குறிப்புரை. அஞ்ஞான மயக்கம் விடாத அறுபத்து நான்கு கலை ஞானங்களே! பிடிவாதமே வாழ்க் கையாக்கொண்ட மதச்சச்சரவுகளா லெழும் ஆரவாரமே! அனிர்த சட துக்கரூபமாகிய இஹலோகமே! சுகம் சுகம் என்று கூறப் படும் இந்திராதிபத மோக்ஷங்களாகிய பரலோகமே, என்னும் தத் வார்த்தம் ஒருவாறு தொனித்தல் காண்க.

காயம் – (இங்கே) உடம்பு. உளதே – உளதோ. சிற்சாயை – (உருவத்தின்) சில சாயை. மூதுருவம் விளக்கி–பழைய உரு வத்தை நன்றாகக் காட்டி. முந்திமொழி குளறி – முற்பட்டு மொழி கள் தடுமாறி. சுருதி – வேதம்.

பாரதி – சரஸ்வதி. கஞ்சப் பார்க்கவி – செந்தாமரை மலரில் தங்குகிற லட்சுமி. அருங்கதி – வேறு யார்க்கும் கிடைத்தற்கு அரிய கதி அல்லது அன்பு நிலை. ஆர்க–நிறைவதாக. ஆரணங்கள்–வேதங் கள். ஆர்த்த – ஆரவாரம் செய்தன.

நலம் மேவ – நன்மையடைய. பந்தனைகள் சிந்த – கட்டுகள் (இங்கே) துன்பங்கள் கெட. உணர்வைகொல் – உணர்வாயோ, தெரிந்திருக்கிறாயோ. சிறுகாற் செல்வன் – தென்றற்காற்றாகிய அருமைச்செல்வன். கடிபுரி – கட்டுக்காவல் அமைந்த கோட்டை. எதிர்ச்சையா – எதிர்பாராத நிலையில். தெண்ணீர் கன்னி–தெளிந்த

சீராகிய பெண். நிலாநிழற் சிற்றில் - நீரில் பிரதிபலிக்கும் சந்திரனது நிழலாகிய சிறு வீடு.

"சிற்றில்சிதைத்தல்" என்பதைப் பிள்ளைத்தமிழ்ப்பிரபந்தத்தில் ஓர் உறுப்பாகக்காணலாம். காவி - நீலமலர். அடர்த்து - கொய்து. உள்மணம் உகந்திலன் - அந்தப் பூவின் மணத்தை நான் உகந்தேன் இல்லை, அதாவது அந்தப் பூவை. அடிக்கடி மோந்து பார்த்து அம்மணத்தில் எனக்குள்ள உகப்பை வெளிப்படுத்தவில்லை."

அறியார்மான - அறியாதவர் போல். தீம்புனல் மாடே-இனிய நீர் பெருக்கிலே.(மாடு-பக்கம்)பூதப்பொருட்கே-ஸ்தூலப்பொருள்களுக்கே. போகப்பொருள் - ஞானப்பொருள். இரவி - சூரியன். துவக்கு இந்திரியம்-தொட்டு உணரும் புலன்.

சேய்த்தாம் - தூரத்தில் உள்ளதாகும். களங்கம்........அங்கு எதுவும் : 'கள்ளம் போனால் உள்ளது காணும்' என்று நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையில் நந்தனார் கூறுவதை நினைவூட்டுகிறது. உண்மையாய்........சென்றிடும்—'அமுது முறையிட்டால் அம்பலத்தே கேட்கும்' என்ற கீர்த்தனை நந்தனார் கூற்றை நினைவூட்டுகிறது.

வடக்கு நோக்கி. திசையறிகருவி. ஏய்ப்ப-ஒப்ப.அனுமானாதி-(அனுமான ஆதி) அனுமானம் முதலிய அளவுகள். வெஞ்சரம் - கொடிய அம்பு. நிற்கலை - நிற்கவில்லை. திர நற்றிருவே! - திரமுள்ள அழகிய லட்சுமிபோன்றவளே.

நான்காம் களம்

குரூரக் கூற்றின் விருபம் - குரூரமான யமனது ஓர் அவலட்சண வடிவம். பல்குழி - பல்குழிகள். பசையறு-இரக்கமற்ற அல்ல-இருள். பேழ்வாய் - பெரியவாய். கருக்கொளுஞ் சினை ஈ - கர்ப்பமாக இருக்கும் ஈ. வெருக்கொள - பயப்படும்படி. வெந் - முதுகு. இசித்து - இழுத்து கறிக்க-கடிக்க. மிகின்-மிகுதியாக இருந்தால்.பஞ்சாசத் கோடி - ஐம்பது கோடியோசனை விஸ்திரணம் உள்ளது உலகம் என்பது புராணக் கொள்கை. அலகிலை-அளவில்லை.

உந்தியந் தடாகம் - கொப்பூழாகியகுளம். நான் முகச்சிலந்தி - பிரமனாகிய சிலந்திப்பூச்சி. நாற்றிய - தொங்கவிட்ட. பேய்த்தேர் - கானல்நீர். மகோததி - பெருங்கடல் (மகா உததி). புற்புதம் - நீர் குமிழி. திரிகை - திரிக்கும் இயந்திரம். ஆர்க்கும் - ஆரவாரம் செய்கின்ற. பிரத்தியக் பிரபோதோதயம் - உள்முகமான பிரபோதம் அல்லது மெய்ஞானத்தின் உதயம். அகண்ட சித்கனம் - எல்லையற்ற அறிவின் நிறைவு.

நிருபாதிகம் - காலதேச விவகாரங்களைக் கடந்து நிற்கும் நிலை. பதையாதிருந்து - அமைதியாக இருந்து. சுதமாம் - தானே பலிக்கின்ற. அநுபூதி - அனுபவஞான நிலை. ஈனனும்- இழிந்தவனாகிய. புரையறு குறவன் - குற்றமற்ற குரு. நிமல வீடு - தூய விடுதலை. வனைற்றி - செய்து. சினகரம் - கோயில். பரிசின்றி - தன்மையின்றி. கையறு - உதவியற்ற. சங்கேதம் - குறியீடு. கரதலாமலகம் - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி (கரதல + ஆமலகம்).

விண்டிடாவண்ணம் - பிரிந்து போகாத வண்ணம். வீக்கிய- கட்டிய. பாதம் - கயிறு. ஆகருஷணம் - இழுத்து நிற்கும் சக்தி, யாப்புற்று - கண்டுண்டு அமைந்து. குயிற்றிய - இயற்றிய. பூரிய உயிர் - இழிவான உயிர். அக்கரம் - அட்சரம்.

அத்தனை துயரும்... அக்கினி: 'சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடுந்துன்பம், சுடச் சுட நோற்கிற்பவர்க்கு பாரிசாதாதி பனி மலர் - பாரிஜாதம் முதலான குளிர்ந்த மலர்கள். அலர்தல் - மலர்தல். விளர் - வெழுத்த, உறுகாரணம் - பொருந்திய காரணம். நிசி - இரவு.

'பாரிஜாதம் - முல்லை' முதலிய பூக்கள் வெண்மை நிறமும் சுகந்தமும் உடையனவாயிருப்பதற்கு அவை இராக்காலம், அலர்தலே காரணம் என்பது ஜீவசாஸ்திரிகளின் கொள்கை' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு. உறுகண் - துன்பம். அருங்கை - அருமையான கை. எய்ப்பினில் வைப்பு - இளைத்த காலத்தில் உதவுவதற்கு வைக்கப்பட்ட பொருள். சேமநிதி.

கலித்துறை

ஆபதம் - ஆபத்து. கற்படை-சுருங்கை. மாற்றம் - சொல்.

இக் கலித்துறை 'சுந்தரர் சமைத்த சுரங்கத்தைத்தத்துவோப தேசமாக உருவகப்படுத்தி அனுபூதியாலன்றி உபதேசார்த்தம் வெளிப்படாதென்று வற்புறுத்துகிறது' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு

நான்காம் அங்கம்—முதற்களம்

காண்தகும் – காணத்தக்க வலிமையும் வனப்பும் வாய்ந்த. கடம்பாடு – கடமை,(கடன்படுதல்) கொக்கென அடங்கி: 'கொக்கு ஒக்க கூம்பும் பருவத்து மற்று அதன் குத்து ஒக்க சீர்த்த இடத்து' என்பது குறள்.

சம்பவம் சங்கதி - சம்பவம் நேரிடுவது. சங்கதி- தொடர்பு. காப்பு – காவல். இதக்கேடு – நன்மைக்குக் கேடு. அதிர்கழல்— முழங்குகின்ற வீரக் குரல். பாற்றினம் - கழுகுக்கூட்டம் (பேரிரு+இனம்). நிணைப்புலால்-கொழுப்போடு கூடிய மாமிசம். பிணைத்து – பருத்து. பருதிவைவேல் – பிரகாசிக்கும் கூர்மை. யானவேல். கூற்றின் நா – யமனுடைய நாக்கு. மாற்றலர்ப் பருகியும் - எதிரிகளின் உயிரைக் குடித்தும். குறுவாள் – சிறு வாள். பகழி – அம்பு. மல்கிய – மறைந்த. உரும் – இடி கலினம் - கடிவாளம். குரத்தால் - காற்குளம்புகளால். புரவி கள் – குதிரைகள்.

கூன்பிறைத் துணைமருப்பு - வளைந்த பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற இரண்டு கொம்புகள். மர்மம் - மயக்கம். வாரணப் புயலினம்: மேகம் போன்ற யானைக் கூட்டம். கறுவி-கோபித்து. வெற்றிட்டு – முதுகு காட்டி. புரந்தரன் – தேவேந்திரன்.

இந்திரனை முதுகாட்டி ஓடச்செய்த பாண்டியன் உக்கிர குமாரன் என்பது விளையாடற் புராணம். பொருப்புகள் – மலை கள். இந்திரன் தன் வச்சிராயுதத்தால் மலைகளின் சிறகுகளை அரிந்தான் என்பதும், மைநாகம் போன்ற சில மலைகள் தப்பி மறைந்தன என்பதும் புராண கதை. கொடிஞ்சி – தாம

ரைப் பூப்போல் செய்து தேர்தட்டின் முன்னே வைக்கப்படுவது. இருஞ்சிறை – பெரிய சிறகுகள்.

யாக்கையின் – உடம்பின். சோரி – இரத்தம். பொன்றிடும் அளவு – சாகும் அளவும். விந்தம் அடக்கினோன் – விந்திய மலையின் கர்வத்தை அடக்கிய அகத்திய முனிவன். சிறுகால்–இளங்காற்று, கோட்டமில் – கோணல் இல்லாத. திருவனையார் – லட்சுமி போன்ற மனைவியர். அரி – சிங்கம். இந்தனம்–விறகு. உகம் – யுகம். திருந்தலீர் – பகைவர்களே. இறந்துகோட்டத்து – இறந்தும் கொள்ளத்தக்கது. உதும்பரதரு – அத்திமரம். இறும்– இறக்கும். மசகம் – கொசு.

குறளடி வஞ்சிப்பா

தமர் – சுற்றத்தார். நந்தா – கெடாமல். நிந்தா நெறி – நிந்தையாகிய வழி. தந்தாவளி – பல்வரிசை. சிந்தா விழ – சிந்தி விழ. அடல் – வலிமை பெயருமின் – புறப்படுங்கள். கரு முகில் – கருமேகம்.

)சை

செருக்கொழிமின் – கர்வத்தை ஒழித்துவிடுங்கள். தெவ்வீர் காள் – பகைவர்களே. சின்னமதி – அப்படிச் செய்யாமலிருப்பது சொற்ப புத்தி. சயிக்கும் எமன் எனச் செருக்கு – எமது அரசன் ஜெயிப்பான் என்று கர்வம் கொண்டு (யமன்–எம்மன்)

இரண்டாவது கலித்தாழிசைக்குப் பொருள்: விஜயலட்சுமி இந்த ஊர்க்காக்கும் வீரர் புயமே தம் குடியிருப்பாக உடையவள். ஆதலால் ஓடிப்போய்விடுங்கள் பகைவர்களே. இவர்களுடைய வாள் விஷமாகுமா என்று ஓடாமல் நிற்பீராயின் எமனுடைய திசையை நீங்கள் மறக்கமாட்டீர்கள் அத்திசையை உங்களுக்கு வழங்கினோம். 'இவர் வாள் உறைவிடம்' என்ற சொற்களுக்கு இருபொருள் உண்டு.

மூன்றும் கலித்தாழிசையின் பொருள் நம்மனையைக் காக்க உருவிய வாளுக்குப்பின் இடும்படியான உறை இல்லை, அதாவது நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு முன் சமாதானப்படுவதில்லை. இதனை எதிரிகள் சிந்தைசெய்ய வேண்டும். அப்படி சிந்திக்காமல்

நாங்கள் முன் வைத்த காலை பின்வாங்க மாட்டோம் என்று பகைவர்களே நீங்கள் திரும்பாமல் நின்றுகொண்டிருப்பீராயின், இந்த வாள் தூரத்திலிருக்கும் உங்கள் மனைவியரின் மங்கள நாணை அறுத்துவிடும். இதை முன்கூட்டியே சொன்னோம்.

ரண்டாம் களம்

அடுகளம் - போர்க்களம். குரோதம் - கோபம், விரோதம். உன்னுதி - நினைத்துப் பார்ப்பாய். சுதேச அநுராகம் - சுதேசப் பற்று, சொந்த நாட்டபிமானம். புரையற்றோர் - குற்றமற்றவர்கள். உறுபணி - பொருந்திய பணி. ஏலும் - இயலும். நம்பாலாய் - நமது வசமாய். பரி - குதிரை. வாம்பரிய மர்மின் - தாவும் குதிரைமீது அமருங்கள். உன்னுழை - உன்னிடம். வீதல் - கெடுதல், சாதல். வயப்பரி வீரர் - வலிமை வாய்ந்த குதிரை வீரர்கள். இமைப்பளவின்கண் - கண் இமைக்கும் அளவில். செம்மல் - (இங்கே) அரசன்.

மூன்றும் களம்

கைதவற்கு - பாண்டியனுக்கு. தமியள்—தனியளான மனோன்மணி, ஒன்றியாய் இருப்பவள்.

மதிவருகுலம்—சந்திரகுலம். மறுவறு—குற்றமற்ற. நறவே—தேனே. இன்னார்க்கு—பகைவர்க்கு. இரிந்து—நிலைகெட்டு. பதடி—பதர் போன்றவன். கார்முகம்—வில். கடிவாள்—கூர்மையான வாள். பேசன்மின்—பேசாதீர்கள். வீசுமின்—வீசுங்கள். அகன்மின் — விலகி நில்லுங்கள். செருமுகம் — போர்முனை. செகுத்து—அழித்து. ஓம்பவோ—காப்பாற்றவோ. மருந்தாய்—அமிர்தமாய். அஞர்—துன்பம். தனயள்—புதல்வி.

சூதக—அசுத்தமான உடம்பு. எம்மனீர்—எம்மைச் சேர்ந்தவர்களே. அழுங்கார்—துன்பமுறாதவர். இழந்திலம்—இழந்தோமில்லை. அழகு ஆர் அம்புயம்—அழகு நிறைந்த தாமரை. எவ்வும்—எழுந்து துள்ளுகிற. அணியார் பந்து—அழகு

பொருந்திய பந்து. உறும் அடிபோல்—அடைகின்ற அடிபோல. தக்கோர் சார்பு—தகுந்தவர்களின் துணை. ஊழை—விதியையும். மண்டு அமர்—நெருங்கிப் புரியும் போர். தேறுமாறு—தெளியும் விதம். வஞ்சியர்—சேர மன்னனைச் சேர்ந்தவர்கள். கிளர் போர்—எழுகின்றபோர். யாண்டு—எங்கே எப்பகுதியில். உரத்திடை—மார்பில். உய்ப்பையேற்—என்னை உய்ந்து போகச் செய்வாயானால். சழக்கு—குற்றம்.

வெலற்கு—வெல்வதற்கு. உழையுளார்—பக்கத்திலுள்ளவர்கள். மதிகுலமருந்தே—சந்திரகுலமாகிய பாற்கடலில் அமுதம் போலத்தோன்றியவனே. மடங்கல்—சிங்கம்.

விரிதலை—இடம் அகன்ற திருவனந்தபுரம். இவ்வயின் உற்றது—இங்கே நடந்தது. சிங்கச் செருத்திறம்—சிங்கங்கள் போல நாம் செய்து முடிக்கும் போர்த்திறம். உனி—உன்னி. உதியன் — சேரன். அற்றன்—சமயம். தெருள் — தெளிவு. தொடை—மாலை. தூதுவனு—தூதுவனுக.

கும்பநீர்—குடம்நீர். நிம்பமாலை—வேப்பமாலை. மதில்திறம் மதித்து—கோட்டை மதிலின் பலத்தை மதித்து. மட்பரி—மண் குதிரை. தாரும்—மாலையும். ஒறுத்திட—தண்டிக்க. உழிஞை—பகைவருடைய அரணை முற்றுகையிடுபவன் சூடிக்கொள்ளும் பூமாலை. உரையாதே—உரையாமலே. அவாவிய—விரும்பிய. சுரும்பார் வேம்பும்—வண்டுகள் மொய்க்கும் வேப்பமாலையும். விதுகுலம் — சந்திர குலம். நொச்சி — முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டையைக் காப்பவர் சூடும்பூமாலை. என்மதி—என்ன புத்தி. உன் இறை—உன் தலைவன், உன் அரசன். ஏதம் இல்—குற்றம் இல்லாத. என்வோ—என்னுடையனவோ. ஒல்கலை—தளராதே. உரவோர்—மனவலிமையுடையவர்கள். உம்பல்—யானை. நாணல்—கயிற்றால். பாவை—மரப்பொம்மையை.

உயிர் மருட்டுதல்—உயிர் இருப்பது போல் அசைத்து மயங்க செய்வது. நட்டார்—பகைவர். தப்பிலி—போக்கிரி. பாழ் வாய்—பாழான வாய். பகைக்கலை—பகைத்துக்கொள்ளாதே. பிரியப் படுகை—பிரியம் கொள்ளுதல் (காம வழி நேரிட்ட பகையாதலால்) என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு. மிண்டலை—பேசாதே (மலையாளச் சொல்).

நான்காம் களம்

மருவரு—அணுகுவதற்கு அரிய. அடங்கலும்—முழுவதும். மா—குதிரை. கடகயம்—மதயானை. ஆஞ்ஞை—கட்டளை. அகழ்கணம்—அகழ்கூட்டம். உரம் நோக்குதி—மார்பைப் பார்.

என் தங்கையின் இழிவு இப்படி எனக்கே: 'இது பலதேவனுடைய சேரர காதலியின் சகோதரன் பலதேவனை வேலால் குத்தியபோது கூறிய மொழி என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு.

மேவருந்தொடி—பொருந்துதற்கு அரிய வளையல். ஒவலில்—நீங்குதலில்லாத. கனைகழற்படை—ஒலிக்கும் வீரக்கழலையுடைய காலாட்படை. வறிதே—வீணே. பிழைத்தனர்—பிழை செய்தனர். ஆர்த்திட—ஆரவாரிக்க. என் போலிகள் — என்னைப் போன்றவர்கள். பொருதுளேன் — போர் புரிந்துள்ளேன். இல்லிடை — வீட்டில். நடுமயிர்த்தூக்கின் — நடுவிலே கட்டி இறக்கிய மயிர் உரியைப் போலும். கருமருந்து—வெடிமருந்து. இரந்தேன்—யாசித்துக் கேட்டுக்கொண்டேன். அற்றமில்—முடிவில்லாத. கருத்திருப்பு—கருத்தின் நிலை. நுஞ்சொல் என் சிரம் ஆயினும்—உம்முடைய சொல்லை என் தலைமேல் நான் கொண்டிருந்தாலும். உன்னினன் சூதே—நாராயணன் சூதே நினைத்தான். செயினும் எளியன் — அரசன் குழந்தையைக் காட்டிலும் அறிவில் எளியவன்.

ஐந்தாம் களம்

வேய்—மூங்கில். முளையும்—மூங்கிலும். அகத்தே வைரம் இல்லாமல் புறத்திண்மை உள்ள மூங்கிலை புல்லினத்தைச் சார்ந்தது என்பர். காழ்பெறுந்தரு—அக உறுதி பெற்றிருக்கும் மரம். சேணுயர்—மிக உயர்ந்த. சூறை—சூறவளி. காழறு—வைரம் இல்லாத. ஒருயிர்ப்பேனும்—ஒரு மூச்சேனும். அறைதி—சொல்லுவாய். வெருவுத்திக்குருவி — பயப்படுகிற 'ஆஸ்திரிச்' என்னும் நெருப்புக் கோழி என்ற பறவை. வெருவார் மான—

அஞ்சாதவர் போல. இலக்கமில் முறை—எண்ணிக்கையில்லாத தடவை. துயர்க்கணம்—பல துயரங்கள். மாநிதி வழிஞர்—பெருஞ் செல்வத்தோடு பிரயாணம் செய்வோர்.

ஆர்கலன் —.பொருந்திய மரக்கலம், புயல்கால்—புயல் காற்று. திரிந்து தியங்குமேல்—மாறிக் கலங்குமானால். மீகான்—கப்பல் ஓட்டி மீகாமன். வதிந்து—வசித்து (இங்கே) தங்கி. தக்க கால்—தகுந்த காற்று. ஒன்றுவன்—பொருந்துவன். உழையுளார்—பக்கமுள்ளவர் (இங்கே) மரக்கலத்திலுள்ளவர்கள்.

திமில்—மரக்கலம். (இங்கே) அரசாகிய மரக்கலம். பாய் மரம்: குடிலனைக் குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

துவாதசாந்தத் துறை—மதுரைக்கு ஒரு பெயர்.. நிவாதமா—நிவாதமாக, உறைவிடமாக. நிவாதம் என்பது காற்றின்மை என்றும் பொருள்படும். நயப்பிற்கு—அன்புக்கு. என் செய—நான் என்ன கைம்மாறு செய்வது.

குடிலனை சுட்டிக் கூறிய பாய்மரம் நாராயணனைக் குறிப்பதாக மயங்குகிறான் ஜீவகன்.

தெருட்டிட—தெளிவிக்க. வேற்றுமையுருவாய்—மாறுபாடு செய்தலே இலக்கணமாக உடைய என்பது ஆசிரியர் குறிப்புரை. ஓர் இயல்—ஓர் அரசியல் உபாயம்.

அவர் ஆண்ட நாட்டு எல்லை காட்டுமோ. கொடிய காலக் கரப்பே—அவரது ஆட்சி காலகதியில் மறக்கப்பட்டு ஒழிந்து போகாமல் என்றும் நிலையில் விளங்கித் தோன்றுமோ? என்பது கருத்து.

பொன்றினும்—அழிந்தாலும். பொறித்த—நிறுவிய. அற்றதோர் கவந்தம்—தலையற்றதொரு முண்டம். பெற்றி—தன்மை. பேசாய் விடுத்தே—மனம் விட்டுப் பேசுவாய். சேய்மையுனி—தூரத்தை நினைத்து. நீ தொடர் இயல்—நீ பின்பற்றிவரும் ராஜ்ய தந்திர நயம். மருங்கு — இடம். மனக்கோள்—மனக் கொள்கை. பொன்றிட—அழிந்திட. பின் பொன்றுதல்—பின்

யானும் அழிந்து போவது. தாதான்மிய பலம் : ஒன்று மற்றொன் றின் தன்மையாதல், சேர்க்கை வாசனை.

வெங்கரா—கொடிய முதலை. பிற்கிளை—சந்ததி, குழந்தை முதலியன. நின்னுழை — உன்னிடம். பெயர்ந்துழி — மாறிய போது. கோடல் — கொள்ளுதல். சுருங்கை — நிலத்துக்குள் குடைந்து தோண்டிய வழி. சாலிபுரம் — திருநெல்வேலி.

அதன் புறம் அடர் புலப்படை—அதன் வெளிப்புறத்தினிடத் திலே வந்து முற்றுகை செய்யும் சேனை.

மாபதி — (இங்கே) மதுரை. அளித்தருளுதிரேயல் — காப் பாற்றுவீரானால். மறலி—யமன். அணையிலா—தாமில்லாத. கற் படை—சுருங்கை. பிரதிபந்தம்—தடைகள். கொன்லோ—வீணாக. இமைக்கொட்டும்—இமை கொட்டும் பொழுதும். குகுநாள்— அமாவாசை நாளில். பரவை—சமுத்திரம். கமழ்ப்பு—குற்றம், நாணம். நளி—தேள். ஒறுத்து—வருத்தி. முறி—அறை (மலை யாளச் சொல்)

குணப்பிரதம்—நன்மை தருவது. தேனூர் தெரியல்—வண்டு கள் மொய்கின்ற மாலை, இங்கே மணமாலை. கருநா—விஷ நாக்கு. காண்டும்—காண்போம். அல்—இரவு. நுவல்தரு—சொலப் படும்.

பாண்டமேல்—மட்கலம் 'கடையிற் கொண்ட பொருள்களைக் கொடுத்து மாறிக்கொள்ளலாம்; அப்படியன்றே விவாகத்தில் கொள்ளல். இது ஓர் கிராமியப் பழமொழி' என்பர் ஆசிரியர்.

உசாவி—விசாரித்து. விருத்தமாய்—எதிரிடையாய். கலு முறள்—அழுகிறாள். நலம்—அழகு. ஒவா—நீங்காத. மீட்குதும்— மீட்டுக்கொள்வோம்.

ஐந்தாம் அங்கம் : முதற் களம்

இருசரம்—வில்லின் இரண்டு சரங்கள்; (இங்கே) இருவகை உபாயம். அணைந்து—அணுகி. மனக்கோள்—மனக்கொள்கை.

பாண்டில் — வண்டி. கேளோடு கிளைஞர் — நட்புரிமை கொண்ட சுற்றத்தராக அமைந்திருக்கிறார்கள். துன்இருள்— நெருங்கிய இருள். சாத்தியாசாத்தியம்—(சாத்திய அசாத்தியம்) இது சாத்தியம் இது அசாத்தியம் என்பது. சும்மை—ஒலி. பொங்கு கால்—வீசும் காற்று.

இரண்டாம் களம்

கிழவி பேச்சு......கின்னரக்காரிக்கு: 'இது ஒரு கிராமியப் பழமொழி' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு.

பாங்குள—பக்கத்திலுள்ள. அமளி—படுக்கை. தத்து—(இங்கே) விபத்து. கோட்டியே—வளைத்தே. கொன்னே—வீணுகி. அண்ணிது—அண்மையில் உள்ளது. பாதாதரவு—பாதத்தின் ஆதரவு. சுரத்து—காய்ச்சலில். உறுங்கால்—நடக்கும் போது. பாயிருள் — பரவிய இருள். மண்ணிய — கழுவிய. சேக்கை—படுக்கை. தொழும்பு செய்—அடிமையாக்குகிற. சூழ்—சபதம். வெள்ளில்—விளா, (இங்கே) விளங்கனி. வேதகம் செய்த—வேறுபடுத்திய. போதகயூதபம்—யானைக் கூட்டத்தில் தலைவனுயிருக்கும் யானை. வஞ்சாவசம்—அன்பின் வசம். கடபட சடம்—பலவகை ஜடப் பொருள்கள் (இடம்—குடம். படம்—துணி. சடம்—உடம்பு).

மூன்றும் களம்

அரிவையர்—பெண்கள். கோண் இலா—குற்றம் இல்லாத. அவ்வுழி—அந்த இடம். பொருவரும்—ஒப்பற்ற. நமர்காள்—நம்மவர்களே. மந்திரமாயின்—மந்திராலோசனையாயின். எள்ளரும்—இகழ்தல் இல்லாத. காப்பின்—காவலின். மானும்—ஒக்கும். விதைபடும்—விதை பொருந்தும், சந்தி நிலைமை, காலம்.

இறும்பூது அணையார்—அதிசயம் அடையாதவர்கள். ஆரா ஆர்வம்—நீங்காத அன்பு. ஆள்வினை—முயற்சி. கேள்வன்—துணைவன், தலைவன். வாரம்—அன்பு. வீர ஆசாரம்—வீர

ஒழுக்கம். தற்பிரதிமை-அவனுடைய பிரதி ரூபம். பலிதமாம்—பலனைத் தருவதாகும். அயிர்ப்புறார்—சந்தேகமடைய மாட்டார்கள். தாபதப் —தவப்பள்ளி. ஆபதம்—ஆபத்து. அருட்கடல் அடிகள்—சுந்தர முனிவர். செய—செய்க. .தினமணி—சூரியன்.

ஆர் துயர் அளக்கர்—நிறைந்த துயரக்கடல். பிறகிடல்—பின்வாங்குதல். மறலி—எமன். வெறி கழுமி—வெறி நிறைந்து. பொறி அழியும்—ஐம்பொறிகளின் ஆற்றலும் வீணாக அழிந்து கொண்டிருக்கும். வெம்பாவி—கொடிய பாவி. விரவுதற்கு—சேர்வதற்கு. அகன்மின்—விலகிப் போய்விடுங்கள். அடிகாள்—சுவாமிகளே. தெருட்ட—தெளிவிக்க. யாண்டும்—எப்பொழுதும். வேட்பையேல்—விரும்புவாயானால். ஞாட்பிடை—போர்க்களத்தில். நாட்பு—வலிமை. தாரா—தார் ஆக, மணமாலையாக. 'மணமாலையாகத் தன் கையிரண்டும் சூட்டி' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு. விள்ளா—விடாத, விட்டுப் பிரியாத. இங்கிசியாக: 'இன்றென இருத்தி' என்று சிதை அநுமனை வாழ்த்தியதை இது நினைவூட்டுகிறது.

கலித்துறை

திருக்கு—குற்றம், மாறுபாடு.

'இக்கலித்துறை தற்சுதந்தரம் விடுத்து அருள் வழி நின்ற போதம் அதீதப்படு முறையை விளக்குகின்றது' என்பது ஆசிரியர் குறிப்பு.

முற்றிற்று.